

Hồ Ly Biệt Yêu

Contents

Hồ Ly Biệt Yêu	1
1. Chương 1: Phần Mở Đầu	1
2. Chương 1-2: Trời Cao Mây Nhạt	4
3. Chương 2: Âm Hương Phù Động (1)	14
4. Chương 3: Bầu Bạ Với Trăng Sao	26
5. Chương 4: Nỗi Đau Côi Cút	40
6. Chương 5: Bơi Qua Biển Giấm Chua	52
7. Chương 6: Cỏ Thơm Dưới Ánh Chiều Tà	65
8. Chương 7: Hoa Quỳnh Nở Rộ	79
9. Chương 8	93
10. Chương 9	106
11. Chương 10	118
12. Chương 11	128
13. Chương 12	145
14. Chương 13: Ngoại Truyện 1: Mị Ảnh	165
15. Chương 14: Ngoại Truyện 2 : Kính Nguyệt Trản	170

Hồ Ly Biệt Yêu

Giới thiệu

Người dịch: Thu Ngân Nhà xuất bản: NXB Văn Học Công ty phát hành: Amun Đình Tị Type-er: tieu

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ho-ly-biet-yeu>

1. Chương 1: Phần Mở Đầu

“Đây chính là mũi bảo tiễn mà Đại vương muốn sao?”

“Đây chính là mũi tên có thể “định càn khôn” trong truyền thuyết ư?”

“Nghe nói mũi tên này là do Nguyên Thủy Thiên Tôn dùng huyền băng vạn năm để luyện thành... Nghe nói năm xưa Hậu Nghệ đã dùng nó để bắn rơi mặt trời.”

1. Nguyên Thủy Thiên Tôn tức là Thượng đế trong Đạo giáo của Trung Quốc.

“Ồ, quả nhiên không phải vật tầm thường!”

“...”

Các quần thần tụ tập ở phủ Thừa tướng đang bàn luận xôn xao về chuyện dâng lên Đại vương mũi bảo tiễn.

Bảo tiễn này dài khoảng năm thước, có màu trắng tuyết, thường lóe lên thứ ánh sáng trong suốt như thủy tinh, tỏa ra hàn khí lạnh lẽo đến thấu xương. Đầu mũi tên sắc nhọn như có thể cắt đứt cả ánh mắt của người ta.

“Vì mũi bảo tiễn này mà có không biết bao nhiêu bộ xương trắng bị chôn vùi trong núi, có bao nhiêu mạng người chết oan uổng giữa thế gian!” Trên gương mặt Thừa tướng lại không có vẻ vui mừng, ông ta chỉ nhìn mũi tên ở trước mặt mà mặt ủ mày chau, thở dài không ngớt.

Dực hầu gia lập tức lên tiếng phản đối: “Thừa tướng chớ nói những lời như vậy. Đại vương nói, Nguyên Thủy Thiên Tôn đã để lại mũi tên này cho hậu thế, phạm là ai có được nó sẽ bảo vệ được cơ nghiệp vĩnh viễn ngàn năm không đổi. Chúng ta đã trải qua muôn vàn đắng cay mới tìm được nó, từ nay giang sơn ta sẽ càng được vững bền.”

“Giang sơn vững bền?” Một giọng nói nhàn nhạt đột nhiên cất lên từ một góc khuất. “Để bảo vệ được cơ nghiệp ngàn năm không đổi thì phải dựa vào sự hùng tài vĩ lược, cần chính yêu dân, không thể chỉ dựa vào một mũi tên được.”

Mọi người nghe thấy những lời địa nghịch vô đạo này thì đều vô cùng kinh ngạc, cùng nhìn về phía người đó, thấy y mặc trường sam màu xanh nhạt, xung quanh dường như có làn sương mờ bao bọc, không thể nào nhìn rõ được dung mạo của y, chỉ cảm thấy khí phách凛冽 hào hùng, cử chỉ bất phàm, khí thế át người, và còn có cả sự nghiêm túc, cô đơn của y.

“Ngài là ai?” Thừa tướng cực kỳ kinh ngạc, đây là phủ đệ của ông ta, những người không có phận sự tuyệt đối không được phép ra vào.

“Ta là ai không quan trọng, quan trọng là Đại vương của các ngài hoang dâm vô độ, ăn chơi sa đọa, dù có dùng nhiều bảo vật hơn nữa cũng không giữ được ngôi vị đâu.”

“To gan! Dám ngông cuồng bàn luận về Đại vương của chúng ta.” Thừa tướng lớn tiếng quát. “Người đâu, lôi hắn xuống cho ta!”

Người mặc trường sam màu xanh không hề có vẻ sợ hãi, chậm rãi bước đến trước mũi bảo tiễn. Đối diện với mũi bảo tiễn bất phàm này, từ người y dường như còn tỏa ra một khí thế mạnh mẽ hơn.

Thị vệ nghe thấy tiếng gọi thì vội vã chạy ngay vào phòng, đang định lôi người kia xuống thì đột nhiên một trận gió lạnh nổi lên, thổi ra hơi sương dày đặc phủ kín cả căn phòng.

Thừa tướng kinh ngạc thất sắc, cuống quýt đi kiểm tra mũi bảo tiễn thì phát hiện ra nó đã không cánh mà bay.

Ông ta lại nhìn thấy người mặc trường sam màu xanh cũng đang định rời đi, vội quát: “Mau giữ hắn lại!”

Người mặc trường sam màu xanh nhìn thấy có vô số lưỡi kiếm đang đâm thẳng tới thì hơi do dự rồi nghiêng người né tránh, bóng dáng chỉ thoáng lướt qua mà đã phi thân ra bên ngoài. Y giương mắt nhìn bầu trời âm u, chần chừ trong khoảnh khắc rồi phi vút ra khỏi phủ đệ của Thừa tướng.

Các quần thần đứng kín cả một phòng, thêm mấy trăm thị vệ, ai nấy đều cảm thấy mình như vừa trải qua một giấc mộng, sững sờ nhìn mọi việc xảy ra chỉ trong nháy mắt rồi lại kết thúc.

Thừa tướng thấy tình hình như vậy thì ngã xuống đất, luôn miệng kêu than: “Tội này là tai họa của cả nhà rồi...”

Mấy ngày sau, trên pháp trường, Thừa tướng đương triều bị tịch thu tài sản, giết cả nhà. Bách tính vây xem xung quanh không ngừng bàn tán xôn xao.

“Vị Thừa tướng này là người tốt đấy.”

“Người tốt thì sao chứ! Làm mất bảo tiễn của Đại vương, chặt đầu đã là được khai ân lắm rồi...”

“Haiz, ông Trời đúng là không có mắt!”

“Theo tôi thấy, là Đại vương...”

“Đừng nói linh tinh!”

Thừa tướng bị thương nhìn hai đứa con trai còn trẻ dại, nước mắt không ngừng rơi.

Cũng chỉ biết trách ông ta nhất thời hồ đồ, tiếp nhận ý chỉ của Đại vương, tìm mũi bảo tiễn có thể bảo vệ giang sơn xã tắc, định càn khôn. Ông ta đã bao lần vượt thiên sơn vạn thủy, mặc dù cuối cùng cũng tìm thấy bảo tiễn nhưng đã hại chết không biết bao nhiêu bách tính vô tội. Những oan hồn đó đến tìm ông ta đòi mạng thì cũng không có gì oan uổng, nhưng lại làm liên lụy đến đứa con trai nhỏ dại vô tội của ông ta khiến ông ta không cam tâm.

Thấy thanh đại đao đang treo trên đỉnh đầu, ông ta không kìm được ngẩng đầu nhìn trời xanh, lòng nguội lạnh như tro tàn.

Lúc đó, một bà lão ngoài sáu mươi tuổi khóc lóc chạy tới, nói: “Ông Trời đúng là không có mắt! Thừa tướng ngài rộng lượng nhân từ, cơ sao phải chịu tai họa này?”

“Bà lão, bà mau đi đi, ở đây đao kiếm vô tình, chớ để mình bị thương.” Thừa tướng hết lời khuyên can. Không ngờ khi xưa làm quan hiển hách vinh hoa, tiền hô hậu ủng, vậy mà hôm nay chuẩn bị xuống suối vàng lại chỉ có một cụ già mới có duyên gặp một lần đến tiễn đưa, đúng là thói đời nóng lạnh, lòng người dễ đổi thay.

“Nếu khi xưa ở trong núi không có ngài cứu đứa con trai độc nhất của tôi thì có lẽ tôi đã đi cùng với nó rồi, lẽ nào còn sợ đao kiếm vô tình ư?”

Thừa tướng không nói gì. Ông ta từng cứu một người, nhưng lại hại vô số người khác...

Bà lão quỳ dưới đất, ngẩng đầu nhìn trời xanh, ai oán kêu lên: “Ông Trời ơi, ông mở to mắt mà nhìn đi, nhìn thế gian thế lương, lạnh lẽo này, nhìn kết cục của một người trung thực, thẳng thắn này đi...”

Thị vệ thấy đã đến giờ hành hình, liền kéo bà cụ xuống, quát to: “Đừng có ở đây à nói nhảm nữa, mau đi đi!”

“Tôi không đi, tôi phải ở đây để xem xem thế gian này có còn công lý hay không, có thần linh hay không, tôi phải xem xem thần tiên được người đời thờ cúng rốt cuộc có huyết lệ hay không...”

Bà vừa nói xong, đột nhiên có một trận gió kỳ lạ nổi lên làm đất trời âm u tăm tối, nhật nguyệt bị che khuất.

Đám thị vệ vội vàng tiến lên bảo vệ cho phạm nhân, phát hiện ra Thừa tướng vẫn còn ở đó nhưng hai đứa con trai của ông ta thì đã biến đi đâu mất.

Điện Kim Loan, thiên giới.

Đại điện Kim Loan luôn có không khí trang nghiêm, bất cứ thứ gì cũng tỏa ra thứ ánh sáng lấp lánh chói mắt, lầu các được xây bằng gạch ngọc, trang trí bằng vàng, cột kèo được điêu khắc hình cừu long nạm vàng, bàn ghế có hình chim trỏ, xung quanh là vô số ngọn đèn pha lê gắn trần châu bạch ngọc... Khắp nơi đều toát lên vẻ nguy nga tráng lệ, vàng son lộng lẫy, vô cùng rực rỡ, huy hoàng.

Nhưng dưới khung cảnh đẹp đẽ này lại có một vị thần tiên đi vào với gương mặt u ám, sầu thảm.

Vị thần tiên này mặc bộ y phục màu xanh còn chói mắt hơn cả ngọc bích, gương mặt tuấn tú không tì vết, đẹp hơn cả bạch ngọc, kim quang lấp lánh tỏa ra quanh thân người còn huy hoàng hơn cả những cây cột được điêu khắc hình cừu long.

Y hoàn toàn không thêm để ý tới chúng thần tiên đang nín thở, ánh mắt sáng rực như vì sao trong đêm đen lướt qua Ngọc Hoàng Đại Đế và Vương Mẫu nương nương vô cùng tôn quý, khẽ khom người hành lễ, rồi cất tiếng nói du dương, êm ái: “Thần khấu kiến Bệ hạ!”

“Người giải thích thế nào về chuyện ngày hôm nay?” Ngọc Hoàng Đại Đế giận dữ đập bàn, nếu không phải ngọc bích vạn năm tuổi thì e là đã vỡ tan từ lâu rồi.

“Thần không có gì để giải thích.”

Ngọc Đế định giơ tay lên thì phát hiện Vương Mẫu đang lén kéo lại, đành phải hít một hơi thật sâu, miễn cưỡng kiềm chế cơn tức giận. “Chuyện sinh tử của người phạm đã được định đoạt từ lâu, há lại để cho người muốn làm gì thì làm ư? Người tự ý thay đổi tuổi thọ của người phạm thì tội đáng...”

“Thần dám hỏi Bệ hạ, tuổi thọ của người phạm được định đoạt như thế nào?” Thần tiên mặc thanh y cười lạnh, nói. “Từ nhỏ, bọn họ đã đọc sách thánh hiền, khiêm tốn trong đối nhân xử thế, vì sao chưa đến sáu mươi tuổi đã gặp phải tai họa? Chỉ vì tám chữ “phúc âm hậu thế, họa cập tử tôn” sao?”

““Phúc âm hậu thế, họa cập tử tôn” vốn là lẽ trời từ xưa đến nay, không thể thay đổi được.” Ngọc Đế lạnh lùng đáp.

“Có một người cha làm hại nhân gian là lỗi của bọn chúng sao? Nếu có thể lựa chọn thì ai sẽ nguyện ý lựa chọn một người cha như thế?” Vị thần tiên đó cất giọng lạnh lùng khiến những người khác có mặt ở điện Kim Loan phải nhìn y bằng ánh mắt vừa kinh ngạc vừa hoảng hốt.

Nhưng y vẫn coi như không nhìn thấy, tiếp tục cất cao giọng: “Nếu Ngọc Đế cho rằng thứ lẽ trời cũ kĩ lạc hậu này còn quan trọng hơn cả hạnh phúc của thế nhân thì thần không còn gì để nói, cam tâm chịu phạt.”

Nói xong, dưới ánh nhìn chăm chăm của chúng thần tiên, dưới ánh mắt kinh ngạc của Ngọc Đế và Vương Mẫu nương nương, hắn mang theo một thân linh khí của trời đất và kim quang rực rỡ, phất tay áo bỏ đi.

2. Chương 1-2: Trời Cao Mây Nhạt

Giữa tầng tầng lớp lớp những dãy núi có một dòng suối nhỏ, làn nước trong vắt có thể nhìn thấy đáy đang uốn lượn chảy quanh. Một thiếu nữ trong sáng, thuần khiết như làn nước đang ngồi bên dòng suối, hai chân thỏa sức khuấy động làm bọt nước bắn tung tóe, một số thì rơi lên bộ y phục bằng sa mỏng, còn một số lại rơi lên mái tóc nàng.

“Thế gian này thật đẹp biết bao!” Nàng nhìn ra quang cảnh núi xanh nước biếc vô biên vô tận, hít đầy lồng ngực thứ hương thơm thoang thoảng, còn không quên cảm thán với bóng mình dưới làn nước: “Mình cũng không đến nỗi nào!”

Dường như có tiếng cười vọng lại từ những dãy núi. “Tiểu Vân của chúng ta đương nhiên là đẹp, nếu không sao Vương có thể bị muội mê hoặc đến mức mất hồn mất vía như thế chứ?”

“Tiểu Mai? Tỷ ra ngoài sao?”

Đã mặc một bộ y phục mỏng màu tím nhạt, lại có thể nhìn xuyên thấu, vậy mà Tiểu Mai còn chẳng chịu mặc cho chính tề, một bên vai để trần khiến cho người khác nhìn mà mê mẩn. Lớp trang điểm đậm khiến gương mặt xinh đẹp của nàng ta càng thêm vài phần yêu mị, ngay cả vẻ lạnh lùng, hờ hững trong mắt nàng ta cũng được che giấu phần nào.

“Chẳng phải Vương gọi muội đến gặp ngài sao?” Giọng nói của Tiểu Mai vẫn lạnh nhạt như cũ, giống như tia lạnh lẽo không bao giờ tan trong mắt nàng ta. “Sao muội vẫn còn ở đây chơi?”

“Gặp ngài? Tỷ tha cho ta đi, ta trốn còn không kịp nữa là...” Vừa nghĩ đến vị Ma Vương tu hành nghìn năm nhưng ngũ quan không có chút vẻ đoan chính nào của nhà tu hành, tâm trạng tốt đẹp của Tiểu Vân nhất thời biến mất sạch.

“Muội trốn được một lúc, nhưng liệu có trốn được cả đời không? Sớm muộn gì muội cũng phải hầu hạ ngài thôi.”

Tiểu Vân vừa nghe thấy vậy thì đầu óc chợt quay cuồng, trời đất ngả nghiêng. Vị Ma Vương với ngũ quan rúm rỏ vào một chỗ, tóc bết dính chặt lại với nhau đã thay thế cho cảnh đẹp như thơ như họa ở trước mắt nàng, khiến thế giới trước mặt nàng biến thành một mảng tối tăm.

“Rốt cuộc thì ngài thích ta ở điểm gì cơ chứ? Ta thấy trong số bảy vị phu nhân của ngài, có vị nào mà không xinh đẹp hơn ta, pháp lực cao hơn ta, thông minh hơn ta. Đầu óc của ngài có vấn đề hay sao mà lại nhìn trúng ta cơ chứ?”

Tiểu Mai nhìn nàng từ trên xuống dưới một lượt, cũng có vẻ đồng tình sâu sắc, cảm thán: “Haiz, ai mà biết được suy nghĩ của Vương chứ! Muội cứ chấp nhận số phận đi!”

“Ông Trời ơi, nếu bắt ta phục vụ ngài thì ta thà tiếp tục làm một con hồ ly, ngày ngày bị đám thợ săn đuổi bắt còn hơn.”

Từ trước đến giờ, nàng chưa từng làm chuyện gì xấu, chỉ là một con hồ ly tầm thường, trước đây bị thợ săn đuổi bắt sợ hết hồn hết vía, vừa nghe thấy nói rằng nếu tu luyện thì sẽ không bao giờ chết, nàng liền cùng với Tiểu Mai liêu lĩnh tu hành. Ai ngờ, khổ tu ba trăm năm mới biết là phải đầu thai chuyển thế thì mới có thể làm người, giờ họ chỉ là yêu, lại còn là loại yêu vô dụng nhất.

Trong ma giới, nàng chẳng qua chỉ là một tiểu yêu tu hành bậc thấp nhất, ai cũng có thể bắt nạt được. Hằng ngày chỉ cần nghe mấy câu “hồ ly tinh, hồ ly tinh” là đã đủ phiền phức rồi, vậy mà vị Ma Vương kia còn suốt ngày dây dưa quấy rầy nàng, lúc không có việc gì làm lại dùng ánh mắt ngây dại, dờ dẩn để nhìn nàng. Đương nhiên, bị nhìn như thế cũng chẳng có gì to tát, nhưng bảy vị phu nhân của Ma Vương thì lại không dễ dàng chịu để yên, ánh mắt bọn họ nhìn nàng cũng đủ khiến nàng phải nơm nớp lo sợ mà sống qua ngày.

“Thần tiên ơi, xin hãy cứu con khỏi kiếp hồ ly đáng thương nhất, nhất, nhất thế gian này!” Tiểu Vân ngẩng đầu hét lên với trời xanh.

“Thôi đi, muội cứ hét lên thế chẳng phải sẽ gọi đến kẻ sẽ đánh cho muội hồn phi phách tán ư...” Tiểu Mai gõ mạnh một cái lên cái đầu đã quay cuồng của Tiểu Vân, gõ rụng cả chút ảo tưởng cuối cùng của nàng. “Đội muội gọi được vị thần tiên tên là Ngọc Thanh đó đến, ta xem muội còn mơ mộng được không?”

“Tỷ từng gặp vị thần tiên đó rồi sao? Nghe nói y cực kỳ đáng sợ...” Vừa nhắc đến Ngọc Thanh, Tiểu Vân không kìm được rung mình một cái. Ở yêu giới, hai chữ “Ngọc Thanh” này đại diện cho sự diệt vong. Vì một nghìn năm trước, một mình y đã san bằng ma giới, tiêu diệt gần một vạn yêu tinh, truyền thuyết này chính là lời nguyện đáng sợ nhất của yêu giới. Bất cứ yêu ma nào chỉ cần nghe thấy cái tên này thôi là đã lạnh toát sống lưng, tay chân cũng lạnh ngắt.

Quả là rất giống nỗi sợ của người phạm trần mỗi lần nghe đến yêu ma quỷ quái.

Tiểu Mai liếc nàng một cái. “Muội đúng là thừa lời, nếu ta mà gặp y rồi thì giờ còn có thể ngồi đây được sao?”

“Y thực sự đáng sợ như vậy ư? Không phải tất cả thần tiên đều khoe khoang là y từ bi đức độ lắm sao?”

“Người ta nói thế mà muội cũng tin à? Nhữn lời đó chỉ có thể lừa gạt đám người phạm trần chẳng biết gì. Ta chưa thấy có yêu tinh nào có thể tránh được họa diệt vong khi đứng trước mặt Ngọc Thanh Chân Vương.”

“Điều đó thì đương nhiên là muội biết, nhưng tìm một nơi để gửi gắm niềm tin cũng không được sao? Mơ mộng tưởng một chút cũng không được sao?” Tiểu Vân vừa nói vừa xoa xoa cái đầu bị Tiểu Mai gõ cho đau điếng, đúng thật là... Cầu thần bái Phật mà cũng không được, chẳng lẽ ông Trời không thể cho nàng một con đường để đi ư?

Tiểu Mai lại giẫm vào chân nàng một cái thật mạnh. “Một tưởng? Nếu không muốn cam chịu số phận thì chỉ bằng muội đi hút nhiều dương khí của người phạm, tranh thủ thời gian tu hành, mặc dù khả năng tu luyện được pháp lực cao hơn Vương là cực kỳ nhỏ bé, à không, phải nói là hoàn toàn không có, nhưng cũng còn tốt hơn là muội ở đây mơ mộng mấy chuyện không bao giờ có thật này.”

Tiểu Vân nghe nói vậy thì mặt ửng mây chau, rầu rĩ mất nửa ngày. Nàng cũng không muốn hại người, chỉ là thông cảm cho người khác thì ai sẽ thông cảm với nàng đây! “Hút dương khí của người khác có khó không?”

“Đương nhiên là không khó, chẳng phải trước đây muội nhìn thấy ta làm rồi sao?”

“Muội nhìn thấy rồi, chính là kiểu đặt người phạm trần nằm xuống rồi hút thật mạnh, đúng không?” Nàng cố gắng nhớ lại tình huống đó, xem ra không khó thật.

“Đúng vậy. Muội yên tâm đi, dựa vào dung mạo của muội thì mỗi ngày tìm được tám hay mười người chẳng có gì khó khăn cả.”

“Một ngày mười người.” Nàng ra sức đếm ngón tay. “Mười người có thể làm tăng một năm công lực, một trăm người sẽ làm tăng thêm mười năm công lực, ôi chao! Thế thì chẳng phải chỉ cần ba năm là được rồi sao?”

“Haiz!” Tiểu Mai liếc nàng một cái. “Ba năm? Thôi đi, muội cho rằng tất cả người phạm trần đều có công hiệu tốt như vậy ư? Lần trước là do ta tìm được một nam nhân tốt, lại còn trẻ khỏe. Nói thật cho muội biết, đó là một cơ hội trăm năm khó gặp đấy...”

“Trăm năm khó gặp?” Nàng lập tức nản chí, ngồi co quắp trên mặt đất, hồi lâu mới loạng choạng đứng dậy, cúi đầu ử rử, nói: “Muội thấy hay là muội cứ vào rừng tu hành thì hơn.”

“Tiểu Vân, vừa rồi ta quên nói cho muội biết...” Tiểu Mai gọi nàng.

“Tỷ quên nói gì?”

“Lúc ta đến, Vương bảo ta hỏi muội rằng muội có muốn làm Bát phu nhân của ngài không.” Tiểu Mai cười duyên, nói.

“Aaaaa... Tỷ đừng nói nữa!” Nàng vội vàng đưa tay lên bịt tai, nói lớn. “Bây giờ muội đi tìm nam nhân trăm năm khó gặp để ăn đây.”

Nói xong, bóng dáng xinh đẹp, mỹ lệ của nàng nhanh chóng biến mất giữa làn non nước.

Một lát sau, Tiểu Vân đứng trong rừng cây, chăm chú nghịch vạt áo mỏng, vừa luyện tập theo từng cử chỉ, hành động của Tiểu Mai vừa ôn lại khẩu quyết vừa mới nghĩ ra.

“Đại gia, thời gian không còn nhiều nữa, chúng ta nên nghỉ ngơi thôi... À không phải, phải nói là sắc trời không còn sớm nữa...”

Khi nàng đang tập trung tinh thần thì từ phía không xa truyền đến tiếng động.

“Đến nhanh vậy ư?” Nàng vội vàng chỉnh lại vạt áo bằng sa mỏng vừa bị kéo cho lệch cả vai rồi mắt nhìn quanh bốn phía. Lần đầu tiên không tránh khỏi có chút căng thẳng, tim đập thình thịch. Nàng thầm cầu nguyện: “Ngàn vạn lần đừng là ông lão bà lão, tốt nhất là trên người không có mùi lạ, nếu là một thư sinh trẻ tuổi lại đẹp trai thì càng tốt...”

Lúc này, ánh tịch dương còn chưa tắt hẳn, nhưng vì có tán lá cây dày và rậm che bớt nên khi chiếu xuống mặt đất chỉ là một chút ánh sáng mờ tối. Giữa ánh sáng mờ tối đó, nàng lơ mơ nhìn thấy một bóng dáng đang chậm rãi đi tới.

“Đến rồi, đến rồi!” Nàng ca rình, căng thẳng đến mức suýt nữa thì giẫm cả vào vạt áo, lòng thầm mắng: “Cái váy này dài quá, đúng là bất tiện, chẳng trách váy của Tiểu Mai lại ngắn như thế, lúc nào về ta nhất định phải làm cho nó ngắn đi một chút.”

Thấy người đó ngày càng đến gần, nàng lúng túng, hốt hoảng ngồi dưới gốc cây, hai tay khẽ vuốt lọn tóc màu trắng buông hờ hững, bày ra vẻ mặt mà nàng tự cho là quyến rũ, hấp dẫn người khác nhất. Cặp mắt to tròn, trong veo thì chớp chớp liên tục, tất nhiên còn không quên lén lút liếc “con môi” đang từng bước đi về phía này.

Do không đủ ánh sáng nên nàng không nhìn rõ tướng mạo của người đang đi đến, nhưng căn cứ vào bước chân bình ổn thì có thể đoán đó là một người trẻ tuổi. Nghĩ đến đây, nàng không kìm được sung sướng, cất giọng ngọt ngào, ông ẹo: “Công tử...”

Nghe thấy nàng gọi, người đó liền run lấy bầy, hoảng hốt lùi một bước, hồi lâu vẫn không dám lên tiếng.

“Công tử?” Nàng thấy người đó bị dọa đến mức ngây ngốc thì không thể thực hiện bước tiếp theo nữa, đành thu lại tư thế cứng ngắc, tự mình đứng dậy, khẽ tựa vào người y, nói khẽ: “Muộn thế này rồi mà công tử còn đi đâu vậy?”

Còn chưa nói xong, nàng đã ngửi thấy có mùi lạ bay vào mũi, liền hít sâu một hơi, sau đó không kìm được hít thêm một cái nữa. Thật kỳ quái, không phải người phàm trần đều hôi sao? Sao trên người người này lại có mùi hương này? Không thơm kiểu hương hoa, cũng không có mùi thơm ngọt, mà là một thứ mùi thơm thoang thoảng như mộng ảo, khiến nàng vừa ngửi liền có cảm giác lơ lửng, bồng bênh.

“Ta có chút chuyện cần làm.” Người đó không đẩy nàng ra mà lặng lẽ quan sát nàng bằng ánh mắt thăm dò.

“Chuyện gì thế?” Muộn thế này rồi mà vẫn còn chuyện phải làm thì chắc không phải người làm ăn buôn bán đâu nhỉ? Mà tốt nhất là không phải người làm ăn buôn bán, Tiểu Mai nói linh hồn của những người này chua lắm.

Nàng không nhịn được lại hỏi: “Công tử làm nghề gì thế?”

“Cô nương cho rằng ta làm nghề gì?”

Không ngờ chàng ta lại thích hỏi về chủ đề này, nàng nghĩ ngợi một lát rồi đoán: “Công tử là người đọc sách.”

“Tại sao cô nương lại đoán như vậy?”

“Bởi vì công tử rất thơm, Tiểu Mai nói trên người những người đọc sách đều có mùi sách, linh hồn cũng cực kỳ...” Nói đến đây, nàng lập tức bịt miệng, sau đó cười về vô tội. “Ý ta là... người cũng cực kỳ tốt.”

Nàng vừa tham lam hít hà mùi hương của y vừa sung sướng đoán xem linh hồn y có thể giúp nàng tăng thêm được bao nhiêu công lực, chẳng lẽ nhanh như vậy đã gặp được nam nhân tốt trăm năm khó gặp rồi ư!

“Ồ!” Y gật đầu, thấp giọng nói: “Cô nương, phiền cô đứng thẳng dậy có được không?”

“Hử?” Cả người nàng cứng đờ, không dám tin đưa tay lên xoa xoa mặt, thầm nghĩ: Lẽ nào mình không xinh đẹp bằng Tiểu Mai ư? Sao phản ứng của y lại khác những nam nhân khác như vậy chứ? Nghĩ lại một chút thì có lẽ là vì những người đọc sách thích làm ra vẻ đây mà.

“Công tử...” Nàng lại không ngừng cố gắng, kiên trì gọi tiếp.

“Được rồi, đừng gọi nữa!” Người đó lập tức đưa tay ra ngăn cản nàng. “Ta tên Hiên.”

“Hiên? Ồ, ta tên là Mộ Vân, mọi người đều gọi ta là Tiểu Vân.” Mặc dù nàng vẫn bày ra vẻ quyến rũ động lòng người giả tạo nhưng trong lòng đã bắt đầu cảm thấy chán ghét, có điều cứ nghĩ đến bốn chữ “trăm năm khó gặp” thì lập tức lại có cảm giác mong chờ, cả người dần lên người y rồi chớp chớp mắt, nếu như hành động chớp chớp mắt có thể coi là quyến rũ.

“Hiên, ta thấy trời không còn sớm nữa, chúng ta mau đi nghỉ ngơi thôi...”

“Nghỉ ngơi?” Hiên lập tức đẩy nàng ra, lạnh lùng nói: “Cô nương, xin hãy tự trọng!”

“Ta...” Nàng không kiên nhẫn nổi nữa, nói lớn: “Ta không tự trọng đấy, liên quan gì đến ngươi? Đọc được mấy quyển sách nát đã tự cho là mình giỏi lắm. Ai thèm!”

“Có liên sỉ hay không không liên quan gì đến việc đọc sách cả.”

“Ngươi...” Đúng là làm nàng tức chết mà! Thực không hổ là thư sinh, nói năng giỏi lắm!

Nếu giết người mà có tác dụng trong việc làm tăng công lực thì nàng nhất định sẽ bóp chết y, uống máu của y, còn phải cắn nát lưỡi y thì mới hả giận.

Nhưng số mạng của người này cũng không đến nỗi nào. Tiếng ồn ào huyền ảo truyền đến từ phía không xa đã hoàn toàn làm phân tán sự phẫn nộ của nàng. Lẽ nào lại có người tới? Nghe thấy âm thanh như đang xuyên qua từ bụi cây, nàng không còn rảnh rỗi để nhiều lời với tên mọt sách này nữa.

Nàng nhanh chóng chạy vụt về phía phát ra âm thanh, lúc này thời gian quan trọng hơn hết thảy, mặt trời đã sắp xuống núi rồi mà nàng còn chưa tìm được một linh hồn nào, phải nâng cao hiệu suất mới được.

Nương theo ánh tà dương màu đỏ máu, quả nhiên nàng nhìn thấy một vị đại hán khôi ngô, lưng đeo mấy cây gậy đang cố gắng đi xuống núi.

“Đại gia...” Nàng cất giọng yêu kiều rồi đi lên đón, ai ngờ không cẩn thận giẫm phải vạt váy dài, cả người ngã nhào ra đất. Nàng đang thăm mắng mình lần nữa thì một đôi tay mạnh mẽ đã ôm lấy eo nàng.

Thì ra không phải tất cả nam nhân đều khó hầu hạ như nhau, lần này thì nàng được người ta chăm sóc rồi. Vừa nhìn thấy nàng ngã, người ta đã lập tức đỡ dậy, rồi giống như cây gậy đứng đực ra ở đó, mắt nhìn chăm chăm gương mặt nàng không rời, dáng vẻ như muốn ăn nàng ngay lập tức.

Nàng hưng phấn chìa tay ra ôm lấy bờ vai dày rộng của y, cất giọng dịu dàng: “Đa tạ ngài!”

“Cô nương đừng khách sáo!” Vị đại hán hoàn toàn không nghĩ đến việc buông nàng ra, cặp mắt không đành lòng cứ nhìn tới nhìn lui trên người nàng.

Thì ra đúng là rất dễ dàng, nàng không hề chậm trễ liền bắt lấy cơ hội này, cặp môi đỏ kiêu diễm dán lên người hán ta. Mặc dù mùi mồ hôi trên người hán khiến nàng cảm thấy buồn nôn nhưng cứ nghĩ tới việc có thể tăng công lực, nàng lại không kiềm chế được nữa.

Ai ngờ đứng vào giờ phút then chốt, vị thư sinh hồi nãy lại nói lớn: “Buông này ta ra!”

Vậy là thời cơ tốt nhất của nàng đã bị hủy hoại.

Vị đại hán vốn bị mất hồn kinh ngạc nhìn thư sinh đang vội vã bước về phía mình, lại cúi đầu nhìn Tiểu Vân trong lòng mình thì lập tức buông tay, áy náy gãi đầu, giải thích: “Ta... Vừa rồi cô nương suýt ngã nên ta mới...”

Nàng thấy tình cảnh này thì tức giận nói với vị thư sinh đã phá hỏng kế hoạch của mình: “Người gào lên cái gì đấy?”

“Sao cô nương lại có thể... không có tự trọng như thế!”

“Người...” Nàng suýt thì nhào tới cắn chết y nhưng lại nghĩ đến việc phải hút hồn phách, liền hít sâu một hơi, nói: “Bây giờ ta không có thời gian, đợt lát nữa sẽ xử lý người.”

Thu lại lửa giận đầy trên mặt, nàng lại nở nụ cười quyến rũ với đại hán kia. “Ngài đừng hiểu lầm, ta và y không hề quen biết.”

Vị đại hán mơ màng nhìn bọn họ, hết nhìn người này lại đến người kia mà vẫn chẳng hiểu gì cả.

Nàng đang muốn “giải thích” cho rõ ràng thì vị thư sinh kia đã nói với đại hán đang ngây ngốc: “Người còn không đi mau? Đứng đây để đợi chết không toàn thân sao?”

Vị đại hán vừa nghe thấy vậy thì vội vàng chạy biến đi như một chú thỏ...

“Này! Người có ý gì vậy?” Tiểu Vân tức giận giậm chân.

“Mặc dù hán chết cũng không hết tội nhưng ta cũng không muốn nhìn thấy hán vùi thây ở nơi này.”

“Làm sao người biết ta muốn hại hán?” Tiểu Vân nghi hoặc nhìn y.

“Sao không nhận ra được! Ở nơi rừng núi hoang vu này, người một thân một mình, y phục không bền, tóc tai không rối, váy mỏng không che được thân, là người bình thường mới là lạ đấy!”

“Thật sao?” Nàng cúi đầu nhìn lại chính mình, hình như đúng là không bình thường lắm, xem ra mình không đủ kinh nghiệm rồi, phải luyện thêm chút công phu mới được.

“Còn nữa, người xinh đẹp như người, dù có lẳng lơ đi chăng nữa thì có cần thể hiện trực tiếp thế không? Người ta chưa nói ba câu mà đã muốn... ừm, không phải kẻ điên thì cũng là yêu tinh.”

“Hà? Người vừa nhìn đã có thể nhận ra ta là yêu tinh rồi sao?” Nàng thực sự nổi giận, vốn còn cho rằng hút hồn phách của người ta là việc rất dễ dàng, hóa ra lại khó như thế, xem ra nàng đã không dự liệu trước điều này.

“Đương nhiên là ta nhìn ra được. Ta khuyên người lần sau xuất hiện, dù thế nào cũng phải chuẩn bị một chút, nếu muốn lừa người ở nơi rừng núi hoang vu thế này, chỉ ít cũng phải giả vờ mình bị thương nặng, hơi thở yếu ớt, hoặc là vừa mới bị bọn cường đạo cướp giật, v.v...” Do trời đã tối, không có đủ ánh sáng nên nàng không nhìn rõ biểu cảm của Hiên, nhưng từ giọng nói của y, nàng có thể cảm nhận được rằng y có vẻ thần nhiên, bình tĩnh, siêu phàm thoát tục.

“Người nói cũng đúng, còn gì nữa không?” Nàng bước lại gần chỗ y đứng, trên gương mặt tràn đầy vẻ tò mò và sự sùng bái.

“Nếu muốn dụ dỗ người khác thì không nên mặc y phục chỉnh tề, rách tả tơi cũng được, chứ người ăn mặc sang trọng, sạch sẽ như thế này, vừa nhìn đã biết là hồ ly tinh.”

“Người còn có thể nhìn ra ta là hồ ly tinh? Haiz, ta đã nói y phục của Tiểu Mai vốn không được mà, người xem, dài thế này, hại ta giẫm vào suốt thôi.” Nàng vừa nói vừa nhấc vạt váy lên, khẩu khí rất anh hùng, không ngờ để lộ đôi chân trắng muốt, thon dài.

Hiên hắng giọng, ánh mắt chuyển từ đôi chân thon dài, mịn màng của nàng sang bụi cỏ ở phía xa xa, nói tiếp: “Bằng không thì tìm một chỗ ở đơn sơ một chút, đóng giả thành một nữ cô nhi không nơi nương tựa... Còn nữa, cố gắng nói ít đi vài câu, khi nói thì khéo léo, dịu dàng một chút...”

Tiểu Vân nghiêm túc lắng nghe lời khuyên bảo của y, cảm phục tự đáy lòng: “Thật lợi hại, người đọc sách đúng là hiểu nhiều biết rộng!”

“Chẳng qua chỉ nhiều hơn người một chút thôi.”

“Vì người đã nói cho ta biết nhiều chuyện như vậy nên ta sẽ tha cho người. Người đi đi!” Không phải nàng có tâm địa tốt, mà là lúc này nàng không có cách nào để hút hồn phách của y, hà tất phải lãng phí thời gian.

“Vậy thì cảm ơn người.”

Tiểu Vân thấy y điềm nhiên như không rời đi, trong lòng ngổn ngang trăm mối mà không có lời giải đáp liền đưa tay lên gỡ gỡ đầu. Thói đời bây giờ làm sao vậy nhỉ? Ngay cả một tên một sách cũng trở nên gan dạ, sáng suốt như vậy ư, gặp yêu tinh còn có thể thoải mái nói cười như vậy nữa?

Thói đời đúng là đã thay đổi rồi!

Ngày hôm sau, Tiểu Vân cau mày mặc bộ quần áo rộng thùng thình, còn có chút mùi lạ và rách rưới, nằm trên mặt đất với dáng vẻ như đang bị hôn mê đợi người đến cứu.

Nàng nằm trên đất ròng rã suốt ba canh giờ mà một bóng người cũng chẳng thấy. Đến lúc nàng không còn chút nhẫn nại nào nữa thì chợt có tiếng bước chân khe khẽ vừa dừng lại ở bên cạnh nàng.

Ai đã nói ông Trời không phụ người có lòng vậy nhỉ, đúng là có tầm nhìn! Nàng vô cùng hưng phấn, âm thầm tính toán từng bước một, nhưng đã nghĩ đến cả hơn trăm cách khác nhau rồi mà sao vẫn chẳng có động tĩnh gì thế nhỉ? Nàng lén hé mắt ra nhìn, một gương mặt đẹp đẽ như ánh dương liền xuất hiện trong tầm mắt, chỉ là thần sắc có vẻ thần nhiên, tĩnh lặng...

Người đó nhìn thấy nàng hét mắt ra liền cười, nói: “Lại gặp người rồi, khéo thật đấy!”

“Hiên?”

Hiên nhìn nàng từ trên xuống dưới một lượt, khóe môi kéo ra thành một nụ cười nhàn nhạt. “Người cải trang cũng được lắm, quả nhiên có bản lĩnh!”

“Thật không? Đáng tiếc là nửa ngày trời mà chẳng có người nào đến.” Nàng đứng dậy, phỉu phỉu bụi đất bám trên người, còn có chút kinh ngạc và vui mừng kiêu “tha hương gặp cố tri”. “Sao người lại ở đây?”

“Ta ư, đi qua đây thôi!”

“Đi qua đây? Hôm qua ở trong rừng, hôm nay mới đến được chỗ này, người đi kiêu gì mà chậm thế?”

“Thế này mà người còn kêu chậm, mười mấy dặm đường rồi đấy. Người cho rằng ta là người sao?”

“Cũng đúng.” Nàng lại nhìn Hiên, thấy y điềm nhiên như không ngồi bên mình, vẻ mặt thanh thản, hờ hững, có chút khó hiểu.

Trong ấn tượng của nàng, tất cả mọi người hẳn nghe thấy “yêu ma quỷ quái” là sợ đến mức hai chân mềm nhũn, vậy mà sao y lại có thể nói chuyện phiếm với nàng bằng vẻ điềm nhiên như thế chứ? “Tại sao người biết rõ ta là yêu tinh mà vẫn không sợ?”

“Tại sao phải sợ? Yêu cũng giống như người, đều có tốt xấu. Hôm qua người không ăn ta, có thể thấy người là một tiểu yêu lương thiện.”

Nàng nghe thấy vậy liền bày ra vẻ tán thưởng, vỗ vai y, nói: “Ồ, người cũng coi như có hiểu biết đấy.”

“Chỉ nhiều hơn người một chút mà thôi.” Y nghĩ ngợi một lát lại hỏi: “Tại sao người không ăn ta?”

“Ăn người làm gì? Ăn vào cũng đâu có tăng thêm được công lực, phí sức mà chẳng giải quyết được gì.” Nàng sẽ không làm những chuyện ăn thịt người, uống máu người, làm vậy chỉ khiến toàn thân đầy mùi máu tanh, tẩm mãi không hết được. Hơn nữa, khi người ta chết có dáng vẻ rất đáng sợ, sẽ biến thành mộng quỷ quấy rối nàng, đáng sợ y như mũi tên của thợ săn vậy.

“Thế tại sao người không hút hồn phách của ta?”

Nàng khẽ nói bằng giọng oán hận: “Người cho rằng ta không muốn sao, cũng phải hút được thì mới hút chứ.”

“Thôi ta phải đi đây, ngộ nhỡ không cẩn thận bị người hút mất hồn phách thì chẳng phải mãi mãi không thể đầu thai sao?” Mặc dù y nói như vậy nhưng trong giọng nói lại không hề có vẻ sợ sệt mà chỉ có chọc ghẹo, trêu đùa.

“Tự dừng người lại cẩn thận như thế làm gì?” Nàng đưa tay ra kéo tay áo y, cặp mắt to tròn long lanh nước chớp chớp, nhìn y nói: “Ồ đây nói chuyện với ta đi, ta đang chán chết đi được.”

Hiên ho khẽ mấy tiếng, ánh mắt nhìn về phía ngọn núi ở xa xa.

“Này, người nhìn gì vậy?” Hai bàn tay Tiểu Vân đang hươ đi hươ lại trước mặt y, kéo ánh mắt y về.

“Không có gì, ta đang xem xem lát nữa nên đi đâu.”

“Ta thông thuộc chỗ này, người muốn đi đâu, ta sẽ chỉ đường cho người.”

“Ta muốn đến một nơi mà không có sự đau khổ, không có giết chóc và không có cái chết.”

Tiểu Vân mở to mắt nhìn ra nơi xa mà y đang nhìn. “Người đừng tìm nữa, không có nơi nào như vậy đâu.”

“Có chứ, ta từng đến rồi.”

“Ta sống đến nay đã ba trăm năm rồi mà chưa từng nghe thấy có nơi nào như vậy, người mới được bao nhiêu tuổi? Cùng lắm là hai mươi chứ gì?”

“Nhân lực của người cũng tốt đấy!”

“Ta đoán đúng rồi?” Nàng cười vui vẻ. “Ta vốn thông minh lắm mà, cho nên, người tin ta đi, trên thế gian này không có nơi nào như vậy đâu.”

“Ồ, sắc trời không còn sớm nữa, ta phải mau chóng lên đường thôi, nếu có duyên chúng ta sẽ gặp lại.”

“Gặp lại...” Nàng vẫy tay, mắt nhìn theo bóng dáng lại lần nữa biến mất sau khúc quanh của con đường nhỏ, trong lòng trào lên một cảm giác phiền muộn không thể nói rõ thành lời.

Hiên... một nam nhân giống như ánh dương, không gọi cũng xuất hiện nhưng cũng nhanh chóng biến mất, thứ còn lưu lại chỉ là mùi hương tươi mát trên người y, nhàn nhạt, thoang thoảng...

Không biết bọn họ còn có cơ hội gặp lại không...

Một buổi sáng, ánh dương rực rỡ, Tiểu Vân đang ngồi nhìn những ngọn núi trập trùng ở phía xa thì chợt có một đôi tay nhỏ nhắn bịt mắt nàng.

“Tiểu Mai, ngoài tỷ ra thì còn ai khác nữa?”

“Muội đang nhìn gì đấy?”

“Ta đang nhìn mấy con đường ở đây.” Nàng không yên lòng, đáp.

“Muội định đi đâu sao?”

“Một ngày một đêm đi được mười lăm dặm, ba ngày ba đêm thì phải đi được bốn mươi lăm dặm mới đúng...” Nàng lại vừa bầm ngón tay vừa lẩm bẩm. “Nếu đi con đường này thì phải đến đây rồi, vậy mà sao giờ vẫn chưa thấy đâu?”

“Chẳng phải bên đó còn có rất nhiều đường sao, sao muội biết y đi đường nào?”

“Ta đã tìm ở những đường đó rồi, đều không có. Chỉ còn lại con đường này thôi.”

“Muội đã tìm cả rồi sao? Muội rảnh quá nhỉ... Không phải muội đã động phạm tâm rồi đấy chứ?” Tiểu Mai nghiêm mặt hỏi.

“Không phải đâu. Có lẽ y chính là người tốt trăm năm khó gặp, mùi vị đó đích thị là cực phẩm. Ta tuyệt đối không bỏ qua.” Vừa nghĩ đến mùi vị của y, Tiểu Vân cố gắng nuốt nước miếng sắp chảy ra, vì khi đó dễ dàng buông tha cho y nên bây giờ mới có lỗi với bản thân.

Đáng tiếc Tiểu Mai lại làm nàng cụt hứng, cắt đứt giấc mộng đẹp của nàng.

“Vương tìm muội đấy.”

“Cái gì?” Nàng lại bắt đầu chóng mặt, sao đột nhiên trời lại tắt nắng rồi, thế gian sao bỗng chìm trong một màn u ám.

“Chẳng lẽ muội định đợi Vương phái người đến trời muội đưa đi?”

“Thôi, sớm muộn gì cũng phải đi, đi sớm siêu sinh sớm.”

Vốn đã chuẩn bị tốt tâm lý, lại chưa ăn uống bất cứ thứ gì cả, nhưng khi nhìn thấy cái mặt khiến nàng ghét đó, nàng lại bắt đầu buồn nôn.

“A! Tiểu Vân, nàng đẹp quá!” Ma Vương vừa nhìn thấy nàng thì chân mày cũng ánh lên niềm vui, cái miệng to chính là một minh chứng sống động cho cái gọi là “miệng to như chậu máu”.

“Vương, ngài trông càng khí phách hơn, có mùi vị của nam nhân hơn rồi.” Nàng cố gắng bày ra vẻ ngưỡng mộ với gương mặt ngu ngốc, dằn dặt kia nhưng răng thì đã nghiến chặt từ bao giờ.

Chỉ trong nháy mắt, cái miệng của Ma Vương càng mở to hơn, bàn tay thì siết chặt lấy tay nàng, cất giọng nói như vừa tìm được tri kỷ: “Những điều đó mà nàng cũng nhận ra ư? Ta biết nàng rất quan tâm đến ta mà.”

“Đúng vậy, đúng vậy!” Nàng vừa cố gắng kéo tay mình ra vừa nhìn chằm chằm vào cái miệng to tướng kia, không thể hiểu nổi vì sao nó lại có thể to như thế.

“Vậy nàng hãy thành thân với ta nhé!”

“Hả?” Nàng kinh ngạc, nhưng vẫn cười theo, nói: “Ngài đã có đến bảy vị phu nhân rồi, dù nói thế nào thì địa vị của ta cũng quá thấp. Ngài xem, ta yếu đuối thế này, sẽ bị bắt nạt mất thôi!”

“Sẽ không đâu, ta sẽ cho nàng làm to nhất.”

“Hi hi, ta sẽ suy nghĩ.” To nhất? Chỉ có đồ ngốc mới tin, nếu thế thật thì bảy vị phu nhân kia mỗi người chỉ cần một ngón tay là sẽ bóp chết nàng.

Ma Vương vừa nghe thấy vậy thì oán hận nói: “Lần trước nàng cũng nói như thế.”

“Lần trước? Có sao? Đạo gần đây trí nhớ của ta không được tốt lắm, hi hi, càng ngày càng ngốc mất rồi.” Bản lĩnh giả điên giả dại của nàng sau khi được dày công tôi luyện đã tiến bộ hơn rất nhiều.

“Tiểu Vân!” Ma Vương bực mình gọi lớn, gương mặt to lớn của hắn càng tiến sát nàng hơn.

Cuối cùng nàng khó khăn lắm mới đưa tay lên xoa xoa gương mặt đã vô cùng ngứa ngáy khó chịu của mình. “Ta hứa, lần này về ta sẽ suy nghĩ cẩn thận, ngài hãy cho ta chút thời gian, nói gì thì nói, đây cũng là chuyện chung thân đại sự, đúng không?”

Ma Vương nghĩ ngợi một hồi rồi gật đầu. “Vậy nàng đừng có để ta phải đợi lâu.”

“Được, ta còn có chút chuyện phải làm nên đi trước đây, lúc nào có thời gian sẽ đến thăm ngài nhé!”

Ma Vương lặng lẽ nhìn theo dáng vẻ nàng đang chạy trốn chết, khóe miệng lộ ra một nụ cười mỉm đầy ý vị.

“Vương, để thuộc hạ đi bắt nàng ta về.” Tả hộ pháp Dạ Mị vốn vẫn luôn đứng bên cạnh hắn thâm trầm nói.

“Không cần, sớm muộn gì nàng cũng là của ta, hà tất phải vội vã.”

“Nhưng rõ ràng nàng ta đang miễn cưỡng với ngài.”

“Không sao, dù gì ta cũng không vội.” Ma Vương dừng một chút rồi hỏi: “Đạo gần đây nàng đã làm gì?”

“Dường như là muốn hút hồn phách con người để luyện công.”

“Ồ, đã hút được bao nhiêu hồn phách rồi?”

“Chưa hút được hồn phách của ai cả, dường như còn nói chuyện rất vui vẻ với một nam nhân.”

“Vui vẻ?” Ma Vương hừ lạnh một tiếng. “Hãy mang tim của hắn về đây cho ta!”

“Vâng!”

Khi Tiểu Vân nhìn thấy Hiên ở phía không xa đang đi về phía nàng, nỗi sợ hãi và buồn phiền vừa mới đây đã lập tức tan thành mây khói. Cảm giác đó giống như thế gian đang chìm ngập trong bóng đêm thì chợt xuất hiện một tia nắng, mọi sự tối tăm, giá lạnh đều chợt biến mất.

“Hiên!” Nàng hươ hươ hai cánh tay, gọi lớn.

“Sao lại khéo như vậy? Hôm nay ngươi đã lừa đến đây rồi?” Khóe miệng y vẫn có ý cười như có như không, dường như cuộc đời y từ trước đến nay chưa từng biết đến cảm giác đau khổ.

“Đúng vậy, đúng vậy!” Nàng nở nụ cười có chút bối rối.

“Mấy ngày qua đã lừa được bao nhiêu người rồi?”

“À, chưa lừa được ai cả.” Vừa nghĩ đến điều này, nàng liền chán nản ngồi xuống đất.

“Vì sao?”

“Đại khái là người ta đều biết ở đây có yêu quái ăn thịt người nên không dám đến gần.”

“Vậy tại sao ngươi nhất định muốn hại người?” Y cũng ngồi xuống bên cạnh nàng, hương thơm thoang thoang dần dần bao quanh người nàng.

“Bây giờ ta cũng chẳng còn cách nào khác, Ma Vương của bọn ta muốn ta làm Bát phu nhân của hắn, ta chỉ là một tiểu yêu nhỏ, không đấu lại được hắn, cũng không chạy trốn được, đành phải chăm chỉ luyện công, hy vọng đến một ngày nào đó có thể luyện được thần công thì sẽ không bị hắn ta khống chế nữa.”

“Ngươi có thể làm được không?”

“Đương nhiên là không được, nhưng như thế còn tốt hơn là cam chịu số phận phải không?” Vì nàng đang vô cùng lo lắng nên hẳn tìm được người có thể dốc bầu tâm sự thì lập tức thổ lộ hết nỗi lòng, mặc dù y không thể giúp gì được nhưng chí ít y sẽ không như Tiểu Mai luôn dă kích nàng.

Y thu lại ý cười trên gương mặt, nghiêm túc nói: “Vì bản thân ngươi mà hủy hoại cơ hội sống của người khác là không đúng rồi.”

“Nhưng sao không có ai cho ta cơ hội? Người nói nghe thì hay lắm, vậy liệu người có chịu hy sinh thân mình để thỏa nguyện mong ước của ta không?”

“Xem ra người cũng biết lợi dụng sự đồng cảm của người khác đấy, có tiến bộ!” Hiên nhìn Tiểu Vân, trong mắt ánh lên một tia thất vọng.

“Người không vì mình thì trời tru đất diệt.”

“Yêu tinh thì vẫn chỉ là yêu tinh... Xem ra người vẫn muốn hohn phách của ta.” Y từ từ đứng dậy, phải búi đất bám trên người.

“Này! Sao người cứ nói đi là đi ngay được thế?” Nàng vội vàng nắm lấy tay áo y, nàng thực sự muốn ăn y, nàng sai sao? Yêu tinh không ăn thịt người thì còn gì là yêu tinh nữa? Chẳng phải đã trở thành thần tiên rồi sao?

Y không trả lời, mắt không chớp nhìn về phía sau lưng nàng.

Tiểu Vân còn chưa kịp quay đầu lại thì một màn sương mù màu đen đã ùn ùn kéo đến, nhanh chóng bao vây hai người. Trong màn tối tăm đó, một cánh tay to lớn màu đen hướng về phía lồng ngực của Hiên. Tiểu Vân không kịp suy nghĩ, phi thân tới bắt lấy bàn tay màu đen kia.

Đến khi nàng bắt đầu nghĩ đến việc mình có đủ năng lực để bắt được bàn tay kia không thì đã bị nó giữ chặt cổ họng. Sao nàng lại có thể ngu ngốc như vậy chứ, ngay cả bàn tay bóng đêm của Dạ Mị mà cũng dám chạm vào, đúng là tự tìm đường chết đây mà.

Dù biết rõ một khi Dạ Mị đã ra tay thì không ai có thể chạy thoát, nhưng nàng vẫn dùng hết sức hết lòng, thúc giục Hiên: “Hiên, chạy mau, chạy mau!”

Đáng tiếc là con người này bình thường trông có vẻ rất thông minh, nhưng đến giờ khắc quan trọng thì lại cứ đứng ngây ra đó. Giờ phút liên quan đến sự sống cái chết mà y vẫn đứng sững nhìn nàng, làm nàng tức đến mức phải trừng mắt với y. Nếu không phải bị giữ chặt cổ họng thì nàng nhất định sẽ lao tới bóp chết y.

Vô số bàn tay màu đen dường như nghe được tiếng lòng của nàng, đồng loạt bay về phía Hiên đang bị dọa cho ngây ngốc cả người.

Tiểu Vân dùng hết sức mình cũng không thể thoát khỏi bàn tay màu đen đó, tự biết mình cũng không đủ sức để cứu y, liền cảm thấy áy náy, tự trách mình, còn có cả sự bi thương. Nàng đáng lẽ phải sớm nghĩ đến việc Ma Vương sẽ không dễ dàng buông tha cho nam nhân ở cùng một chỗ với nàng mới đúng, cuối cùng nàng đã hại y rồi.

“Hiên!” Nàng cố gắng vươn tay về phía y, từ trong cổ họng đang bị bóp chặt, có ba chữ khó khăn lắm mới thoát ra được: “Xin... lỗi... người...”

Thấy bàn tay màu đen của Dạ Mị đã vây kín lấy Hiên, không chừa ra một khe hở, mắt Tiểu Vân bỗng thấy nóng hổi khác thường, một thứ chất lỏng ấm áp bắt đầu trào ra ngoài.

Nàng bỗng nhiên hy vọng bàn tay bóng đêm của Dạ Mị sẽ bóp mạnh hơn một chút, như vậy nàng sẽ có thể được chết cùng Hiên, được cùng y hohn phi phách tán, cái chết như thế chẳng phải là một sự giải thoát sao!

Đến lúc nàng thôi không còn giãy giụa nữa, nhắm mắt lại chờ đợi cái chết thì ánh hào quang vạn trượng liền tỏa ra từ người Hiên, những bàn tay màu đen lập tức biến mất không còn bóng dáng, bàn tay đang bóp chặt cổ họng nàng cũng biến mất trong ánh hào quang rực rỡ kia.

Dạ Mị bị đẩy lui ra xa, kinh ngạc nhìn Hiên.

“Người không sao chứ?” Tiểu Vân không để ý tới cơn đau của mình, phi thân tới muốn xem tình trạng thương tích của Hiên thế nào, nhưng lại bị ánh hào quang chói mắt kia bao vây làm cho bồng rập, phải vội vàng lùi lại phía sau. Lúc này, cái bóng đen lại lần nữa tấn công, hất nàng ngã xuống.

Hiên vẫn đứng đó, không hề động đậy, trên người bùng lên một ngọn lửa cháy rừng rực, chỉ trong nháy mắt đã tiêu diệt bóng đen kia.

Dạ Mị lập tức biến thành đám mây đen bay đi mất dạng.

“Không, Hiên, Hiên...” Nàng liều mạng xông lên, hy vọng có thể kịp thời cứu y từ trong ngọn lửa.

“Gọi cái gì! Không thấy ta đang bận sao?” Giọng nói nhàn nhạt truyền tới từ trong ngọn lửa, rồi ngọn lửa dần dần bị dập tắt.

Sau đó, nàng nhìn thấy Hiên vẫn đứng đó, giống như chưa từng xảy ra chuyện gì.

“Người... người có pháp lực?” Nàng nhìn y bằng vẻ khó tin.

Mặc dù chưa từng nhìn thấy pháp thuật có thể biến thành ngọn lửa, nhưng chưa nghĩ cũng biết dù mất ba, năm trăm năm cũng không thể luyện thành, chí ít cũng phải mất tám, chín trăm năm công lực, còn với nàng chắc phải mất đến hơn nghìn năm ấy chứ... Ồ, không biết pháp lực của nàng có thể tăng lên được đến mức ấy không nữa, dù sao thì nàng cũng rất vui.

Hiên còn chẳng thêm để ý đến sự kinh ngạc và vui sướng của nàng, chỉ cau mày nhìn kĩ vết tím bầm trên cổ nàng, rồi lại nhìn y phục của nàng đã bị lửa đốt sạch, bàn tay do dự đưa về phía nàng, giữa chừng dừng lại một chút rồi mới nắm lấy cánh tay nàng, kéo nàng đứng dậy.

“Ta chưa từng bảo ta là người phạm trần.”

“Thảo nào trông người thông minh hơn ta.”

“Chỉ một chút thôi.” Y đáp chẳng hề khiêm tốn, ánh mắt vẫn dừng lại ở vết tím trên cổ nàng.

“Người là yêu quái gì vậy? Còn biết biến ra lửa nữa, người luyện như thế nào thế?”

Y cười hỏi lại: “Người nghĩ ta là yêu quái gì?”

“Hỏa yêu phải không? Chắc phải mất đến tám, chín trăm năm công lực mới luyện thành đấy nhỉ?” Nàng cười vẻ nhỉnh nọt, trong lòng thầm tính toán phải làm sao mới có thể khiến y giúp đỡ mình.

“Nhân lực của người rất tốt.”

“Ta lại đoán đúng rồi à?”

Y chỉ cười không đáp, trong ánh mắt thâm trầm mà lạnh nhạt chợt xuất hiện một ý cười, nhưng chỉ lóe lên rồi biến mất.

Lại thế rồi? Nàng mơ hồ nhớ được lần trước, hình như nàng đã đoán y hai mươi tuổi, lúc đó y đã nói rằng nhân lực của nàng rất tốt.

3. Chương 2: Âm Hương Phù Động (1)

1. Sơ ảnh hoành tà thủy thanh thiển; Âm hương phù động nguyệt hoàng hôn. Hai câu thơ được trích trong bài thơ Sơn viên tiểu mai của nhà thơ Lâm Bô, đời Tống, Trung Quốc. Dịch nghĩa là: “Bóng cành mai thưa đậm nghiêng nghiêng trên dòng nước trong và cạn; Mùi hương thoang thoang lan tỏa trong bóng hoàng hôn.”

Dạ Mị mang một thân bị đốt cháy bỏng về đến ma vực, khi được diu đi vào thánh điện, cái miệng như chậu máu của Ma Vương há to hơn cả những lần trước. Không phải vì hắn không có định lực, tả hữu hộ pháp của hắn đều có nghìn năm công lực, đặc biệt là Tả hộ pháp Dạ Mị am hiểu nhất là đánh úp trong bóng đêm, đã đi theo hắn mấy trăm năm nay, dù yêu ma quỷ quái lợi hại đến thế nào đi chăng nữa cũng chưa từng khiến y bị thương.

“Người làm sao lại bị thương?” Ma Vương đợi vị Hoàng tử là động chủ của một trăm lẻ tám động lui ra rồi mới hỏi thăm Dạ Mị.

“Vương, là nam nhân đó.” Hắn cố gắng kiềm chế cơn đau nhức để có thể đứng vững.

“Là người đã ở cùng Tiểu Vân?”

“Vâng. Pháp lực của hắc rất cao, có thể sinh ra chân hỏa cực nóng.” Nếu để người khác biết chuyện người đã làm hắc bị thương từ đầu đến cuối chẳng thêm động một ngón tay thì e là bộ mặt già nghìn năm này chẳng có chỗ mà giấu.

“Hắc dám làm người của ta bị thương, rõ ràng là không để Ma Vương ta vào trong mắt.” Tiếng gào thét của Ma Vương khiến cả thánh điện bị rung lắc, dọa cho đám hộ vệ đứng canh ngoài cửa sợ hãi, phải ôm đầu đi tìm chỗ trốn. Quả nhiên, bọn họ đã thành công khi tránh được trận rung lắc tiếp theo do Ma Vương đập bàn gây ra.

“Vương, hắc tuyệt đối không phải người bình thường, vì thuộc hạ nhìn thấy trên người hắc có một thứ rất đặc biệt.” Dạ Mị thấp giọng nói.

“Thứ gì?”

“Hạo nhiên chính khí (2).”

2. Hạo nhiên chính khí: Khí chất cương trực, quang minh chính đại.

Bốn chữ này giống như ma chú, khiến cho Ma Vương đang tức giận dừng dưng, nộ khí ngút trời đột nhiên biến thành pho tượng, phải rất lâu sau hắc mới lấy lại được hồn phách. “Ý ngươi là... hắc có thể đã tu thành chính quả?”

“Cho dù đắc đạo hay chưa thì lửa chính là vật thánh, mà hắc lại có thể nắm trong tay như thường thì tuyệt đối không đơn giản. Vương, không phải thuộc hạ vô năng, nhưng thuộc hạ nghĩ rằng: người không phạm ta, ta không phạm người.”

Ma Vương trầm mặc suy nghĩ một lát rồi gật đầu, nói: “Phái người đi điều tra cho rõ ràng, xem hắc rốt cuộc là thần thánh phương nào!”

“Vâng.”

Sau khi Dạ Mị đã lui xuống, bàn tay của Ma Vương mới bắt đầu run rẩy.

Từ khi thống trị ma giới đến nay, đây là lần đầu tiên hắc cảm thấy hồn phách của mình bị sợ hãi như thế này.

Từ trước đến giờ, bóng đêm của Dạ Mị luôn có thể bao phủ lên tất cả, hắc chính là thanh kiếm sắc bén nhất của ma giới. Vậy mà kẻ có thân phận bí ẩn kia lại dám tiếp cận nữ nhân của hắc, tiếp cận thanh kiếm lợi hại nhất của hắc và tỏ rõ là đang thị uy với hắc.

“Không! Không chỉ là ta, mà là cả ma giới này.” Hắc quay người nhìn bức tranh vẽ con thú lớn ở đằng sau, trầm ngâm. “Đến rồi, cuối cùng cũng đến rồi. Ngươi nói không sai, ma giới vẫn không tránh khỏi một kiếp nạn.”

Giữa đêm khuya tịch mịch, vắng vẻ.

Ánh trăng chiếu xuống một thi thể đã nhanh chóng khô quắt, nhưng tròng mắt lồi lên trên gương mặt vẫn trợn trừng đầy vẻ sợ hãi. Cái chết và linh hồn bị tiêu tan vẫn không thể xóa đi sự hoảng hốt và kinh sợ của y. Vậy trong tích tắc cuối cùng, y đã có cảm giác gì?

Tiểu Vân rón ra rón rén đi đến bên Tiểu Mai vừa mới hút hồn phách của người ta xong, đang tập trung luyện công, nói lớn: “Trả mạng cho ta!”

“Á!” Tiểu Mai bị dọa cho nhảy dựng lên, vừa nhìn thấy nàng liền giận dữ nói: “Tiểu Vân chết tiệt, muốn dọa chết ta phải không!”

“Ai bảo tỷ hại chết vô số người!” Tiểu Vân lén liếc nhìn thi thể làm người ta sồn tóc gáy ở phía không xa, không khỏi rùng mình một cái.

Thời khắc này, nàng bắt đầu cảm thấy có chút may mắn vì nam nhân này không phải do nàng hại chết, nếu không sớm muộn gì nàng cũng bị ác mộng giày vò thôi.

“Đạo này muội lại làm gì thế?”

Nàng vừa nghĩ đến thứ pháp thuật có thể sinh lửa kia thì không kìm được niềm vui trong lòng. “Tiểu Mai, muội gặp được cứu tinh rồi, thấy muội may mắn không?”

“Muội lại điên rồi à?” Tiểu Mai không thèm để ý đến nàng, bước qua cái thi thể đang trừng mắt với nàng ra phía cửa động.

“Thật đấy, là nam nhân trăm năm khó gặp đó, y rất lợi hại, phải có ít nhất tám trăm năm công lực...”

“Tám trăm năm, thế có lợi hại bằng Ma Vương không?”

“Ta không biết.”

“Y đồng ý giúp muội chưa?” Lúc hỏi nàng, Tiểu Mai còn chẳng thèm quay đầu lại, rõ ràng cực kỳ coi thường sự ngây thơ của nàng.

“Chưa.”

“Vậy muội vui mừng cái nỗi gì? Ta thật không hiểu nỗi muội ngu ngốc hay lạc quan nữa!”

“Con người y rất tốt, chắc chắn sẽ giúp ta, nếu không đánh lại thì bọn ta có thể liên thủ.”

Cuối cùng Tiểu Mai cũng quay người lại, thở dài một tiếng, giọng nói đầy vẻ khuyên nhủ: “Muội giúp ư? Có muội giúp, y chết nhanh hơn đấy. Ta nói này Tiểu Vân, muội vẫn nên đối mặt với hiện thực thì hơn.”

Hiện thực?

Tiểu Vân ngây ngốc nhìn bầu trời tối đen, nàng không ngu ngốc, nàng đương nhiên biết rõ cái gì là hiện thực, cái gì là số phận. Trong tương lai không xa, nàng chắc chắn sẽ phải bước lên tấm thảm còn đỏ hơn cả máu tươi kia để đi vào ma vực đáng sợ và u ám, nàng tự biết nàng không có đường chạy trốn.

Vậy thì, khi tất cả đã không thể thay đổi được, lựa chọn duy nhất của nàng là không nghĩ đến tương lai đáng sợ đó nữa, mà sẽ tận hưởng mỗi ngày được tự do tự tại, có thể làm được gì thì nàng sẽ cố gắng thử làm.

Những ngày vui vẻ vốn đã không nhiều nên nàng nhất định phải cười thật tươi.

Cứ nghĩ như vậy, nàng ngẩng đầu nhìn bầu trời sao, nở nụ cười thật vui vẻ.

Nếu thế gian không có ánh dương, thì chí ít cũng có những ngôi sao khác.

Tiểu Mai không kìm được cắt đứt nụ cười ngây ngốc của nàng. “Được rồi, đừng có vui mừng quá sớm. Ta hỏi muội, người tốt đó bây giờ đang ở đâu?”

“Hừ! Thôi chết rồi! Ta quên hỏi. Nhưng không sao, ngày mai ta sẽ lên đường đi tìm y.” Nàng nghĩ lại, không đúng, chưa biết chừng y còn đi nhanh hơn nàng nữa. Ôi chao, nàng đánh vào đầu mình một cái thật đau, sao lại có thể quên hỏi chuyện này cơ chứ!

Qua mấy ngày khổ sở suy nghĩ, cuối cùng Tiểu Vân cũng nghĩ ra một cách hay mà nàng tự cho là độc nhất vô nhị.

Nàng đắp một đồng lá vàng với cảnh khô thật to rồi đốt lửa. Sau đó, hai tay chống má, ngồi bên cạnh đồng lửa kiên nhẫn chờ đợi...

Giữa mùa thu, khắp nơi đều là cỏ khô, gió lớn nổi lên, chỉ sau nháy mắt, cả rừng cây đã dần dần biến thành biển lửa. Kết quả này rõ ràng không phải là ý muốn ban đầu của kẻ đầu sỏ, vì khi nàng nhìn thấy bốn phía đầy chim bay thú chạy thì mới nghĩ đến việc mình vẫn đang ngây ngốc đứng trong biển lửa.

“Cứu tôi với! Mau dập lửa!” Giọng nói thê lương của nàng cuối cùng cũng được cất lên từ cái miệng mà sau nửa ngày không khép lại nổi kia.

Kêu cứu quả nhiên có tác dụng, một quầng sáng chói lóa bỗng xuất hiện. Khi nàng còn chưa kịp nhìn rõ ánh hào quang đó thì một đôi tay đã nhấc bổng nàng lên, đưa nàng đến một nơi cách ngọn lửa khá xa. Cuối cùng, trận hỏa hoạn giống như dòng nước, nhanh chóng chảy đến chỗ ánh sáng vàng.

Đến tận khi khu rừng trở lại vẻ yên tĩnh vốn có, ánh hào quang mới hóa thành người mà nàng vẫn luôn muốn gặp.

“Người đang làm gì vậy?” Hiên kinh ngạc hỏi.

“Ta muốn tìm người mà! Ta nghĩ người là hỏa yêu, dùng lửa nhất định có thể gọi người đến. Không ngờ lại có thể khiến người đến thật.” Mặc dù cách của nàng có chút vấn đề nhưng sự thật chứng minh rằng đầu óc nàng cũng rất thông minh.

“Ồ, ta còn cho rằng người cảm thấy sống đủ rồi, định dẫn theo những sinh linh trong khu rừng này cùng xuống hoàng tuyền.” Nhìn những loài động vật nhỏ vẫn chưa hoàn hồn đang chạy quanh bốn phía để tìm chỗ trú thân an toàn, y chỉ biết lắc đầu bất lực, rồi tìm một hòn đá vẫn chưa bị thiêu cháy đen rồi ngồi xuống.

Tiểu Vân lập tức sấn lại gần chỗ ngồi của y. “Người đã chạy đi đâu vậy? Ta đã đi qua đi lại con đường này mấy lần rồi mà cũng không nhìn thấy người.”

“Người tìm ta có chuyện gì sao?”

“Đương nhiên là có chuyện rồi, ta muốn người đưa ta đi cùng.”

“Đưa người đi?” Hiên nghe thấy Tiểu Vân nói vậy thì trợn mắt há miệng, hồi lâu mới định thần lại. “Người... muốn đi đâu?”

“Đi đâu cũng được, chỉ cần có thể trốn Ma Vương là được.”

Hiên gật đầu rồi rơi vào trầm tư, cảm giác như đã hiểu được những câu chữ mà nàng dễ dàng thoát ra, lại giống như đang suy nghĩ về ý kiến của nàng.

“Có được không?”

“Không được.” Y kiên định trả lời, “Ổ chốn phàm trần có biết bao nữ nhân vì một vị hoàng đế đã có ba nghìn giai nhân chốn hậu cung mà tranh giành đến mức đầu rơi máu chảy, người được làm Bát phu nhân của Ma Vương ở ma giới là một điều cực kỳ may mắn rồi.”

“May mắn?” Lòng nàng đột nhiên vô cùng đau đớn như bị lửa đốt, không hiểu vì sao, nhưng nàng cảm thấy lời nói mát của y vẫn chưa đủ “mát”.

“Người không giúp ta thì thôi, hà tất phải chơi trò ném đá xuống giếng như vậy?”

“Vậy người cho rằng người muốn một nam nhân như thế nào?”

“Thực ra yêu cầu của ta rất thấp. Về tướng mạo thì ta không có yêu cầu gì, miễn cưỡng nhìn được là được rồi.” Nàng nghịch ngợm chớp mắt mấy cái rồi cười, nói tiếp: “Chỉ cần giống người thì cũng tạm chấp nhận.”

“Tạm chấp nhận?”

Tiểu Vân thấy y bị đả kích đến nổi mặt mày nhăn nhó thì mọi nỗi phiền muộn trong lòng đều tan biến như mây khói.

Ai bảo y không những không đồng cảm với số phận long đong, lận đận của một tiểu hồ ly, mà còn chế nhạo việc nàng phải thành thân với lão yêu quái là một chuyện may mắn, quân tử báo thù mười năm chưa muộn, nhưng tiểu nữ tử thì không đợi được lâu như vậy.

Hơn nữa, đả kích loài yêu quái tự coi mình là phi phàm cũng được coi là một chiến công đấy nhỉ!

Nghĩ đến những điều này, nàng không nhịn được cười, nói: “Đúng vậy, nhưng tính tình nhất định phải dịu dàng, lương thiện, biết thông cảm với người khác chứ tuyệt đối đừng có giống người, lúc nào cũng tự coi mình hơn người, lại còn lạnh lùng vô tình.”

Sắc mặt y quả nhiên càng u ám hơn. “Xin người mỗi khi nhắc đến người trong lòng thì đừng có công kích ta có được không hả?”

“Hi hi! Ta cứ thích nói thẳng nói thật như thế đấy, không giống một số người trong lời nói cũng phải ngầm ngầm hại người, ném đá giấu tay, chỉ tốt ở bề ngoài.” Tiểu Vân càng mắng càng vui, hóa ra mắng người

khác lại sáng khoái như thế này. Cuối cùng nàng cũng hiểu rõ vì sao rất nhiều nữ tử phạm trần cứ thích đứng chống nạnh, mắng chửi cả mấy canh giờ vẫn chưa thôi.

Nhưng dường như đối phương không phối hợp với nàng, phản ứng của y hoàn toàn không giống như nàng dự liệu, không những không tức giận mà còn cười. “Nhưng đáng tiếc là, hồ ly tinh như ngươi, ta cũng không chấp nhận nổi.”

Nghe thấy câu này, nàng đột nhiên có ảo giác bị y đẩy xuống vực sâu vạn trượng. Không biết là cảm giác gì, dường như là rất tức giận, nhưng lại không hẳn là tức giận, tóm lại là nàng cảm thấy trong lồng ngực đau đốn từng cơn, đau đến mức không thở nổi.

Nàng phải cố gắng hít sâu rất nhiều lần để kìm xuống cơn đau đốn trong tim nhưng không làm được, cuối cùng liền đứng dậy, nói lớn: “Ai cần ngươi chấp nhận ta, ai thèm ngươi chấp nhận? Xi, pháp lực cao cường thì ghê gớm lắm đấy? Ta nói cho ngươi biết, người phạm còn đáng yêu hơn ngươi gấp nghìn lần, vạn lần, ít ra bọn họ còn có máu, có thịt, có tình có nghĩa, đâu có giống đồ máu lạnh nhà ngươi! Hừ, ngươi cho rằng ta cần ngươi chấp nhận ta ư? Ta vốn không muốn nhìn thấy ngươi, ngươi cũng đừng có xuất hiện trước mặt ta nữa!”

Nói xong, nàng không cho y có cơ hội phản bác đã lập tức chạy vào rừng cây.

Lần này, cuối cùng nàng không còn nhìn ngắm bóng lưng y rồi đi nữa.

Điện Kim Loan, thiên giới.

Trên đại điện Kim Loan tĩnh mịch, Ngọc Đế và Vương Mẫu nương nương ngồi ngay ngắn ở chính giữa, lác đác mấy vị thần tiên cúi đầu đứng ở hai bên.

Vị đứng đầu tiên phía bên trái là Thái Thượng Đạo Quân với chòm râu màu hoa sâm, đầu cúi xuống. Vị đứng thứ hai là Thái Bạch Kim Tinh với hai hàng lông mày nhú chặt, không ngừng vuốt vuốt chòm râu dài của mình, trong miệng thầm niệm cái gì đó không ai nghe rõ. Vị đứng cuối cùng là Tử Vi Chân Quân, tay nắm chặt thanh trường kiếm, dáng vẻ bình bình sát sát.

Vị đứng đầu tiên ở hàng bên phải là Nam Hải Quan Thế Âm Bồ Tát với cặp mắt khép hờ, dáng vẻ bình tâm tĩnh khí, miệng luôn niệm Phật pháp. Vị tiếp theo là Ngọc Thanh Chân Vương, trên gương mặt anh tuấn thoảng có vẻ giận dữ, cặp mắt sáng rực luôn quan sát thần sắc của Ngọc Đế. Vị đứng cuối cùng là Thái Ất Thiên Tôn với gương mặt không nhìn ra hỷ nộ ái ố, giống y như bức tượng thần của ông ta mà người trần thờ phụng, dáng vẻ lạnh lẽo, không hề nhúc nhích.

Ngọc Đế đang ngồi nghiêm chỉnh trên địa điện, sắc mặt lúc xanh lúc trắng, không quan tâm đến ánh mắt cảnh cáo của Vương Mẫu, lửa giận bốc lên bùng bùng.

“Nhìn xem chốn phạm trần đã biến thành cái gì rồi? Các ngài vẫn còn nhàn nhã lúc ẩn lúc hiện. Cứ thế này thì chẳng bao lâu nữa nơi này sẽ bị ma giới thống trị.”

Chúng thần tiên ở bên dưới đưa mắt nhìn nhau nhưng vẫn không có ai lên tiếng.

“Các ngài nhìn xem, dưới trần gian bây giờ, cô hồn du quỷ còn nhiều hơn cả con người, yêu ma quỷ quái còn nhiều hơn cả súc vật, vậy mà các ngài vẫn còn nói là không nhiều.”

Thái Bạch Kim Tinh thấy Ngọc Thanh Chân Vương đang nhìn mình thì thầm thở dài một tiếng, bước lên trước một bước, nói: “Khởi bẩm Ngọc Đế, mặc dù chúng thần có pháp lực vô biên, nhưng số người dù sao cũng có hạn. Ở dưới hạ giới, yêu ma nhiều vô số, chúng thần tiêu diệt một thì lại sinh ra mười.”

“Vậy thì các ngài không cần làm gì hết sao?” Ngọc Đế vừa nghe thấy vậy thì càng giận tím mặt.

Ngọc Thanh Chân Vương bước lên nói: “Xin Ngọc Đế bớt giận, thần chỉ cần san phẳng ma vực là được.”

Thái Thượng Đạo Quân cũng không chịu nổi việc Thái Bạch Kim Tinh cứ không ngừng liếc mình, liền lão đảo bước lên trước, khom người, nói: “Lão tin rằng Ngọc Thanh Chân Vương pháp lực vô biên, nhưng yêu ma ở hạ giới quá nhiều, chỉ một mình ngài làm sao tiêu diệt hết được.”

Ngọc Thanh Chân Vương cung tay, nói: “Vậy lão quân thấy sao?”

“Chi bằng chúng ta ban tước cho một vài vị thần tiên và thiên binh thiên tướng, bọn họ cũng có thể giúp chúng ta một tay.”

Ngọc Đế hài lòng gật đầu: “Có lý, chỉ là chuyện phong thần này không phải chuyện nhỏ, nhất định phải cẩn thận, tránh để lại tai họa cho chúng sinh tam giới.” Nói rồi ngài quét mắt nhìn qua mấy vị thần tiên ở đó, hít một hơi thật sâu. “Ngọc Thanh Chân Vương, chuyện này giao cả cho người.”

Khi kết thúc buổi chiều, Ngọc Đế như thường lệ lại lên lớp dạy bảo, rồi nếu không có chuyện gì nữa thì mấy vị thần tiên sẽ về cung điện của mình, chỉ còn Ngọc Thanh Chân Vương tinh thần hoảng hốt là còn loay hoay ở trước Nam Thiên Môn.

Y đang định hạ phàm thì Thái Bạch Kim Tinh liền phát cây phát trần ngăn lại. “Lại đi gặp tiểu yêu tinh đó?”

“Ta cho rằng ngài vẫn đang nghĩ cách để phá cục diện lần trước nên không có thời gian rảnh để quan tâm đến những chuyện khác?”

“Ta thật không hiểu nổi, tiểu yêu tinh coi một người đầy tiên khí như ngài thành một con mọt sách thì thú vị ở chỗ nào chứ?” Thái Bạch Kim Tinh không ngừng vuốt râu, lắc lắc đầu.

Vừa nghĩ đến tiểu hồ ly ngốc nghếch đến đáng yêu đó, Ngọc Thanh Chân Vương lại không nhịn được cười. Nàng còn nói y hai mươi tuổi? Lúc đó y thực sự muốn hỏi nàng rằng: Tu hành ba trăm năm có phải là đã lãng phí dung mạo xinh đẹp của nàng không, sao mà đầu óc chẳng trưởng thành được chút nào thế? Làm gì có người phàm hai mươi tuổi nào có khí phách và trầm ổn như y, có trí tuệ và sự từng trải như y chứ? Y đã trải qua hơn ba nghìn năm bể dâu, đúng là uống phí rồi.

Nhưng khiến y tức giận hơn cả là nàng còn coi y là “hỏa yêu”, từ này mà nàng cũng có thể nghĩ ra được, y có nôn ra máu cũng là đáng kiếp. Lửa là một thứ thần thánh như thế mà lại có thể biến thành yêu ư?

Còn nữa, y một thân cốt cách phi phàm, nhìn kiểu gì cũng nên nhận ra là thần tiên mới đúng, nàng coi y là thư sinh còn có thể chấp nhận được, chứ nhìn kiểu gì mà lại thành yêu quái chứ! May mà y có sự nhẫn nại hơn hẳn người phàm, tên tuổi lẫy lừng suốt thì bị nàng hủy hoại, vậy mà vẫn phải cười khen nàng: “Nhân lực của người rất tốt!”

Thái Bạch Kim Tinh nhìn thần sắc chột vui chột buồn của y, càng lắc đầu mạnh hơn.

“Mệt cho ngài là một Chân Vương mà còn đi dạy nàng ta cách quyến rũ người phàm, ngài thật sự chưa bị nàng ta hút mất hồn phách đấy chứ?”

“Ta chỉ trêu chọc nàng ta một chút cho vui thôi, nếu nàng ta thực sự dám sát nghiệt thì ta đã bắt nàng ta từ lâu rồi.” Ngọc Thanh Chân Vương lơ đãng nói.

“Có ngài ngày ngày đến phá đám, nàng ta có thể sát nghiệt được mới là lạ.”

“Nếu là yêu tinh thì nhất định sẽ hại người sao?”

Sắc mặt y trầm xuống, mắt nhìn vạn vật dưới chốn phàm trần, hàng trăm nghìn năm nay, thần tiên và yêu ma đã bắt đầu như nước với lửa, giống như trời với đất xưa nay luôn có giới hạn không thể vượt qua.

Y từng cho rằng ma giới là một kiếp giới, không tội ác nào không làm và là nơi tụ tập của đám yêu ma nhẩn tâm không có tính người. Cho nên, đối với những loài yêu ma luôn tàn sát lẫn nhau đó, y chưa bao giờ để vào mắt.

Nhưng một giọt lệ đã mang đến cho y một sự rung động trước nay chưa từng có.

Khi y định không ngăn cản bàn tay chết chóc của Dạ Mị, để mặc hắn bóp chết tiểu yêu tinh đó thì ở lần ranh giữa sự sống và cái chết, nàng lại không để ý tới bàn tay đang bóp chặt cổ mình mà hét lên bảo y hãy mau đi đi.

Thời khắc đó, y mới biết mình hoang tưởng, tự đại, lạnh lùng, vô tình đến mức nào. Yêu tinh còn có một chút tình người, vậy mà y ngay cả máu và nước mắt cũng không có. Nàng nói đúng, người phàm còn đáng yêu hơn y gấp trăm lần, vạn lần, ít ra họ còn có máu có thịt, có tình có nghĩa, không giống như y, lạnh lẽo vô tình.

Mặc dù không lâu trước đây nàng từng nói y đừng có xuất hiện trước mặt nàng nữa, nhưng hễ y nhắm mắt thì hình ảnh nàng tiểu hồ ly đáng yêu lại xuất hiện trước mắt, đôi tay nhỏ nhắn hươu qua hươu lại trước mặt y, miệng cười khanh khách không ngừng.

“Thái Bạch, ta hạ phàm có chút việc, khi nào quay lại sẽ hầu ngài đánh cờ.”

Khi y vừa định hạ phàm thì Thái Ất Thiên Tôn vội vàng bay tới, chặn trước đường đi của y. “Đợi đã!”

“Có chuyện gì mà Thiên Tôn phải vội vã như vậy?” Ngọc Thanh Chân Vương nghi hoặc hỏi.

Thái Ất Thiên Tôn lo lắng, phiền não hỏi: “Còn không phải vì hai nghịch đồ đó của ta sao, Ngọc Thanh có biết tung tích của bọn chúng không?”

“Mặc dù ta đã thăm dò ở ma vực mấy lần nhưng đều không có kết quả gì, Thiên Tôn cũng phải biết sức mạnh của kính nguyệt trần rồi đây, ta thực sự không có cách nào thăm dò tình hình ở ma giới.”

“Ta không có ý thúc giục ngài, chỉ là ta... Haiz! Nghĩ đến đám yêu đồ này, ta thực sự... Nếu ngài tìm thấy bọn chúng thì có thể giao cho to xử lý không?”

Ngọc Thanh Chân Vương cười, gật đầu. “Sao thế? Hay là ngài vẫn không buông bỏ được?”

“Ôi! Ba đồ đệ của ta dạo này hành sự kỳ quái mà ta lại không hề để ý. Chỉ là đại đồ đệ từ nhỏ đã ở bên cạnh ta, tâm tình, ý muốn của y ta hiểu rõ nhất, dù thế nào ta cũng không thể tin là y phản bội ta.”

Ngọc Thanh Chân Vương nghe đến hai chữ “phản bội” thì khẽ nhú mày, thở dài, nói: “Phản bội, nghe thì tưởng là không có lý do nhưng há lại không có lý do thật sao? Ngài yên tâm, nếu gặp được chúng, ta nhất định sẽ không làm bọn chúng bị thương.”

“Đa tạ, đa tạ!”

Hiên vừa bay xuống phàm trần thì một tiếng hét hưng phấn suýt đâm thủng màng nhĩ của y. Giọng nàng vẫn trong trẻo như thế, vui vẻ như thế. “Này! Sao khéo quá vậy?”

“Đúng thế! Hôm nay người hại được mấy người rồi?” Y quay người lại, mỉm cười hỏi. Mặc dù biết rõ câu trả lời nhưng y vẫn thích nghe chính miệng nàng nói ra.

“Chẳng được người nào cả. Ta thực sự không hiểu, trước đây có nhiều người phàm đi qua con đường này lắm mà, sao bây giờ đến một bóng người cũng chẳng thấy thế nhỉ?”

“Ta nghe nói bọn họ đã sửa được một con đường lớn gần hơn, dễ đi hơn rồi.” Y cố ý làm ra vẻ thông cảm, thực ra từ lâu y đã hiển linh trong miếu, cảnh báo người phàm rằng con đường này có yêu ma hoành hành, tuyệt đối không nên đến gần. Chỉ có nàng tiểu yêu thích há miệng chờ sung này là chưa biết rõ chân tướng.

“Vậy tại sao người còn đi trên con đường này?”

“Ta chỉ đến xem xem một số người đã hết giận chưa thôi.”

“Giận? Có sao?” Tiểu Vân cười bối rối. “Hi hi, dạo gần đây trí nhớ của ta không được tốt.”

Hiên nhìn thật kỹ tia sáng lóe lên trong mắt nàng. Trí nhớ không tốt? Y mà tin thì đúng là sống uổng mấy nghìn năm!

“Hình như có người nói không muốn nhìn thấy ta, người có ấn tượng gì không?”

Ánh mắt Tiểu Vân lập tức lang thang giữa trời cao, rừng cây và cả con đường nhỏ kia nữa, miệng mấp mề nói: “Ồ, hình như có chút ấn tượng, không biết là ai đã nói.”

“Thật không? Thật tiếc là ta cũng không nghĩ ra.” Cuối cùng, vì vẻ đáng yêu của nàng mà y sẽ bỏ qua cho nàng một lần.

Nữ tử, hóa ra không phải tất cả đều thích tính toán chi li, so đo từng tí, hại y phải mất bao nhiêu thời gian để chuẩn bị mấy câu xin lỗi mà giờ lại không có đất dùng, xem ra đành phải giữ lại để sau này có cơ hội thì dùng vậy, còn về việc y lên kế hoạch đưa nàng đi ngắm mặt trời mọc để chuộc lỗi thì giờ cũng không biết còn có giá trị gì không.

“Người từng nghe nói mặt trời lặn trên đỉnh Hoa Sơn cực kỳ đẹp chưa?” Vừa nói ra câu này, tự y cũng cảm thấy lời mở đầu này thực sự có chút ngu ngốc, ngớ ngẩn. Với một yêu tinh suốt ngày chỉ tu luyện pháp thuật thì làm gì biết chuyện cảnh đẹp? Cũng chỉ có mấy vị thần tiên vô vị, nhàm chán như y với Thái Bạch Kim Tinh mới có thời gian ngắm nghía, ca ngợi cái vách núi dựng đứng, cao vút đó.

“Thật sao? Lúc nào có thời gian rảnh, ta nhất định phải đi xem.”

“Nếu không làm ảnh hưởng đến việc hại người của người thì bây giờ ta có thể đưa người đi.”

“Thật sao?” Dưới hàng lông mi đen dày, đôi mắt lấp lánh của nàng lóe sáng một cách khác thường, khiến người ta phải ngơ ngẩn. Hiên phải khó khăn lắm mới dời được ánh mắt đã bị nàng thu hút về phía trước. Y dặt tay nàng, đột nhiên cảm thấy có một cảm giác dịu dàng mà tê dại từ bàn tay nhỏ bé, mềm mại của nàng truyền tới.

Y bất thành linh buông tay, có chút tức giận, nói: “Người dùng pháp thuật gì vậy?”

“Hả?” Nàng kinh ngạc nhìn tay mình, rồi lại nhìn y. “Pháp thuật gì?”

“Không có gì.” Y cau mày, có lẽ là do y nhầm thôi, sau đó lại dặt tay nàng bay lên Hoa Sơn.

“Oa, đẹp quá!” Tiểu Vân hưng phấn huơ huơ cánh tay còn lại, hét lên.

“Người không biết bay ư?”

“Biết chứ! Nhưng ta bay không được cao. Xem ra sau này ta phải hút nhiều hồn phách một chút để nhanh chóng tăng thêm công lực mới được.”

“Người có thể kìm hãm tâm tư muốn hại người không? Ta chỉ muốn đưa người đi ngắm cảnh đẹp, hãy gạt rửa sự dơ bẩn của người đi, đừng nói cái kiểu giống như ta đang xúi giục người đi hại người nữa.”

“Được rồi, được rồi, ta biết rồi, người đúng là nhiều lời!”

Chỉ trong nháy mắt, bọn họ đã đứng trên đỉnh Hoa Sơn.

Bầu trời màu xanh biếc, một vài đám mây lững lờ bay qua, vách đá cao vạn trượng, mây mù dày đặc dần dần tản mát, gió nhẹ mang theo hương thơm ngọt ngào thoang thoảng, như mộng như ảo. Tiểu Vân ngây ngất trong cảnh đẹp, còn Hiên lại bất giác thất thần vì những sợi tóc đang bay bay của nàng.

“Còn bao lâu nữa thì người mới lặn?” Tiểu Vân chỉ vào mặt trời, hét lớn hỏi.

“Khoảng mấy canh giờ nữa, người nhẫn nại một chút đi!” Y thay mặt trời không biết nói chuyện trả lời câu chất vấn của nàng.

“Được.”

Y nhìn thấy nàng ngồi trên vách đá dựng đứng, đôi chân trần trắng mịn khẽ huơ huơ trong mây mù, mới phát hiện ra tiểu yêu tinh này từ trước đến nay không mang giày, chiếc váy dài trùm lên đôi chân thon dài, trắng nõn, mịn màng mà cân xứng.

Thời khắc này, y bắt đầu có chút tán thành những ràng buộc lễ giáo đối với nữ nhân ở chốn phàm trần. Tiểu Vân ăn mặc như thế này, đối với một thần tiên tu thân dưỡng tính, vô dục vô cầu là y thì chẳng nói làm gì, nhưng đối với những kẻ phàm phu tục tử thì e là hậu quả khó lường.

Tiểu Vân quay đầu, thấy y đang đứng cách xa mình cả “mười vạn tám nghìn dặm”, liền vẫy tay với y, vỗ vỗ xuống vị trí bên cạnh mình. “Nào, lại đây ngồi đi!”

“Không được, ta sợ sẽ ngã xuống mất.” Y lắc đầu, không phải sợ rơi xuống vực sâu vạn trượng, mà là sợ rơi vào cạm bẫy.

“Đúng là đồ nhất gan!” Sau khi nàng không hề nề nang chê bai y thì lại hỏi: “Bình thường người hay làm gì? Không phải ngày ngày ở đây ngắm mặt trời lặn đấy chứ?”

“Thực ra cũng không có chuyện gì quan trọng để làm, chỉ đi dạo loanh quanh, thỉnh thoảng đánh cờ với một kẻ nghiện cờ, rồi thì nói chuyện phiếm mà thôi.”

“Đánh cờ?”

“Đúng vậy, người biết đánh cờ không?”

“Biết chứ. Ta đánh cờ giỏi lắm đấy.”

Nhìn dáng vẻ tràn đầy tự tin của nàng, Hiên không khỏi hào hứng. “Vậy chúng ta so tài một ván đi!”

Sau khi Hiên phát tay một cái, từ một mỗ đá sắc nhọn liền biến thành một cái bàn bằng phẳng và hai cái ghế đá, trên bàn còn có một bàn cờ.

“Ngồi đi!” Y ngồi xuống một chiếc ghế đá, lịch sự chìa tay mời Tiểu Vân ngồi.

“Được thôi!” Chỉ sau chớp mắt, Tiểu Vân đã vọt tới, cầm lấy quân cờ trắng, quan sát hồi lâu rồi mới đặt xuống một ô vuông ở giữa bàn cờ, rồi còn như không hài lòng lắm với độ to nhỏ của ô vuông mà đưa tay xoa xoa hàng lông mày cong cong, mềm mại.

“Nếu ta là người, ta nhất định sẽ đợi đối thủ đi trước, quan sát tình hình rồi mới đi nước cờ của mình.” Y cười khổ nhìn quân cờ trắng ở giữa bàn cờ, một suy nghĩ muốn so ta vừa xuất hiện trong đầu lập tức bị quét sạch.

Tiểu Vân thoáng nghi hoặc ngẩng đầu nhìn y, có chút bất mãn thu lại quân cờ vừa đặt xuống.

“Nhìn cho rõ nhé!” Y đặt quân cờ đang cầm trong tay xuống nơi giao nhau của ô vuông ở góc bàn cờ, mỉm cười nhìn Tiểu Vân đang bối rối, nói: “Mời!”

Trên đỉnh núi đầy mây khói lượn lờ, tiếng cười vang vọng khắp bầu trời, ngay cả cây tùng trăm năm tuổi cũng bị tiếng cười thu hút, không kìm được lên nghe cuộc đối thoại giữa hai người.

“Này, sao người lại cầm quân cờ của ta đi?” Nữ tử kinh ngạc hỏi.

“Quân này của người bị quân ta bao vây rồi nên ta được mang đi, chẳng phải người biết sao?”

“Cái đó đơn giản mà, ta đã nói rồi còn gì!”

...

“Đến lượt ta rồi, sao người vẫn còn đi?” Nam tử không hiểu hỏi.

“Người toàn chiếm mất vị trí của ta... Người đi ít hơn một nước không được à?”

“Người nói thế mà cũng được sao?”

“Ôi trời, đừng có keo kiệt như thế chứ!”

“Thôi được rồi, người đi tiếp đi!”

...

“Đến lượt người rồi, người lại ngồi ngây ra đấy làm gì thế?” Nữ nhân sau khi dọn xong mấy quân cờ thì oán hận gọi đối thủ đang thất thần.

“Đến lượt ta rồi à? Người không nói thì làm sao ta biết khi nào mới đến lượt ta đi?”

“Được rồi, được rồi, khi nào đến lượt người, ta sẽ nói cho người biết.”

“Này, cờ của ta đâu rồi?”

“Ta ăn hết rồi.”

“Chuyện từ khi nào thế?”

“Thì từ lúc người ngồi ngây ngốc ra đó.”

“Vậy thì ta còn đi cái gì nữa. Ta nhận thua.”

“Sao người lại nhận thua sớm vậy! Xem ra tài đánh cờ của người cũng chẳng ra làm sao. Nào, chơi tiếp một ván.”

Từ ngày được ngắm cảnh đẹp trên đỉnh Hoa Sơn đó, Tiểu Vân trở nên mê mẩn cảnh mặt trời lặn, mỗi ngày đều kiên trì chờ đợi thời khắc tia nắng cuối cùng biến mất khỏi thế gian.

Ánh tịch dương cuối ngày xuyên qua làn mây trắng nhuộm một màu đỏ thắm xuống khắp trời đất vạn vật, thậm chí nhuộm đỏ cả con suối nhỏ bên cạnh nàng và cả quần áo mềm mại trên người nàng nữa.

“Đẹp quá!” Nàng cảm thán với ánh tịch dương xán lạn cuối cùng.

Mặc dù cảnh mặt trời lặn ở đây không thể sánh với ánh tịch dương màu đỏ máu trên đỉnh Hoa Sơn cao vạn trượng, những áng mây trắng giữa trời chiều cũng không phản chiếu ánh mặt trời tạo thành những màu sắc lấp lánh như trên đỉnh Hoa Sơn... nhưng mỗi ngày nàng chỉ cần được thưởng thức như thế này đã là mãn nguyện lắm rồi. Sự khác biệt một trời một vực đó không có cách nào để hóa giải, chỉ cần trong ký ức vẫn còn có thời khắc đẹp để đó thì nàng đã không còn gì nuối tiếc.

Đáng tiếc, khi nàng đang chìm đắm trong cảnh chiều hôm, không biết từ lúc nào Ma Vương đã đứng trước mặt nàng, nói lớn: “Có gì đẹp đâu mà nàng lại nhìn say sưa như vậy?”

Tiểu Vân cố gắng bỏ qua tướng mạo không thể khen nổi của Ma Vương để tập trung nhìn bức tranh thiên nhiên tuyệt đẹp ở phía sau lưng hắn.

“Tốt xấu gì ta cũng là Ma Vương, sao nàng lại không thể nể mặt ta một chút nhỉ?” Ma Vương vẫn không tự biết mình oán trách.

“Ta không tính toán so đo với sngafi vì đã làm hỏng cảnh đẹp này, ngài còn chưa mãn nguyện sao?” Cuối cùng Tiểu Vân cũng không chịu nổi nữa, bắt đầu kháng nghị chuyện mình bị đối xử không công bằng, không thể diệt vong trong trầm mặc thì hãy bùng nổ trong trầm mặc vậy.

“Ta anh tuấn bất phàm, cường tráng uy vũ như thế này mà lại phá hỏng cảnh đẹp sao?”

“Ta xin ngài tự soi xuống tuổi nhìn lại mình xem rồi hãy tự khoa trương có được không?”

Nàng thực sự không chịu nổi nữa rồi, tên Hiên kia từ sáng đến tối tự nhận mình như thế nàng còn có thể chấp nhận được, chỉ ít người ta còn có chút vốn liếng để tự cho mình là bất phàm, chứ người đang đứng trước mặt nàng đây đã có lỗi với ma giới lắm rồi, còn không biết xấu hổ tự coi mình là anh tuấn siêu phàm.

Ngày hôm nay thế là đã bị cái miệng như chậu máu của hắn nuốt mất rồi, nàng cũng không thể tiếp tục nghĩ một đường nói một nẻo nữa.

Ma Vương nghiêm túc nhìn tướng mạo mình in bóng dưới suối, thấy hắn tự tán thưởng dáng vẻ của mình thì nàng biết hắn thực sự khoogn có quan niệm thẩm mỹ đúng đắn.

“Chẳng phải trước đây nàng nói ta rất anh tuấn bất phàm sao?”

“Nói gì thì nói ngài cũng là Vương, ta có thể nói ngài vô cùng xấu xí được sao?”

Ma Vương cười cợt nắm tay nàng, biểu cảm như hận vì hiểu nhau quá muộn, nói: “Nàng nói sớm một chút thì có phải tốt không, ta cho rằng nàng thích nên mới duy trì dáng vẻ này. Nàng nói xem, nàng thích dáng vẻ như thế nào, ta sẽ biến thành như vậy.”

“Ngài có thể biến sao?” Tiểu Vân kinh ngạc đến mức không khép miệng lại được, ôi trời ơi, sao nàng lại không ngờ đến điều này cơ chứ!

“Đúng vậy, nàng muốn ta biến thành dáng vẻ như thế nào?”

Nàng một tay chống má, vừa say sưa thưởng thức ánh tịch dương vừa thản nhiên nói: “Một đôi mắt luôn mang theo ý cười, rạng rỡ như ánh dương ngày xuân, môi mỏng lúc nào cũng phải hơi cong lên, khi không cười cũng giống như đang mỉm cười, mặt hơi trắng, à không không, hay là hơi đỏ thì tốt hơn thì trông sẽ không lạnh lùng, gương mặt hơi góc cạnh, trong đó vẫn mang theo sự dịu dàng, mái tóc dài màu đen buộc cao gọn gàng, trông...”

Khi nàng hồi tỉnh lại từ trong ảo mộng thì lập tức bị người ở trước mặt dọa cho nhảy dựng lên.

“Người là ai?”

“Ta ư? Ta là Ma Vương mà.”

“Sao ngài lại biến thành dáng vẻ như thế này?”

“Ta biến theo lời nàng nói.”

Tiểu Vân nghe thấy vậy thì nghiêm túc nhìn Ma Vương ở trước mặt nàng. Gương mặt không béo không gầy, vô cùng cân xứng, đôi mắt cũng đủ sáng, chỉ là không giống như ánh dương ngày xuân mà có chút giống mặt trời giữa trưa mùa hạ, xem ra quan niệm của Ma Vương về bốn mùa không được rõ ràng cho lắm, về đôi môi thì cũng có thể coi là chấp nhận được, sắc mặt thì đúng là hồng nhuận, có chút giống quả táo chín.

Nhìn chính thể, mặc dù còn thiếu một chút mùi vị nhưng cảm giác đúng là có chút giống, đủ để coi là anh tuấn bất phàm.

“Nàng mãi nguyện không?”

“Cũng được.”

Khi nàng nhìn thấy Ma Vương cười, khóe môi y khe khẽ nhếch lên, không còn là một chậu máu đầy vẻ khoa trương nữa thì tảng đá lớn đè nặng trong lòng cũng khe khẽ lung lay một chút, nghĩ kĩ lại thì thấy có lẽ số phận nàng trong tương lai cũng không đến nỗi bị thương như tưởng tượng. Chỉ ít nàng có thể cả ngày đối mặt với gương mặt khiến nàng có chút hứng thú này.

“Vậy lần này nàng đã có thể đồng ý làm Bát phu nhân của ta chưa?”

Lại nữa rồi, Tiểu Vân xoa xoa cái đầu đau đớn như sắp bị nổ tung, thầm nghĩ: Đến khi nào pháp lực của hắc cao thâm đến mức có thể đổi được cái đầu ngu ngốc này thì tốt biết bao!

“Đợi đến khi ta thích ứng được với gương mặt này của ngài.” Nàng thực sự muốn thích nghi với gương mặt có nét giống nhưng cách tư duy lại hoàn toàn không giống này.

“Vậy hãy để ta hôn nàng một cái trước.” Nói xong, gương mặt mang theo ý cười mê hồn của hắc cao đã sắp đến, trong lúc Tiểu Vân còn đang thất thần thì hắc cao đã nhanh chóng hôn lên gò má ửng hồng của nàng một cái.

“Thơm quá!” Ma Vương không biết xấu hổ tuyên bố với thiên hạ, sau đó nụ cười mỉm treo bên khóe môi liền biến mất không còn dấu vết.

“Ngài...” Tiểu Vân móc khăn tay ra lau nước miếng còn dính trên gương mặt. Sao nàng vừa mới thất thần một cái đã bị hôn rồi, có khi bay ngày tới đều sẽ mơ thấy ác mộng. Đáng hận hơn là nàng không khỏi nghĩ đến nụ cười của Ma Vương khi này, khóe môi cong lên một cách thần nhiên, ưu nhã.

Giống! Nụ cười đó thực sự quá giống!

Không phải là đã động lòng với Hiên rồi đấy chứ? Nàng lập tức lắc lắc đầu để xua đi suy nghĩ đáng sợ đó. Không thể nào, chắc chắn là gần đây rảnh rỗi quá nên mới nghĩ ngợi lung tung, sinh ra ảo giác. Chắc chắn thế!

Đến khi gương mặt nàng dần dần hết ửng hồng, sự rung động trong lòng cũng lắng xuống, mới phát hiện ở phía không xa có một đôi mắt thâm trầm đang nhìn nàng không chớp.

“Hiên? Là người sao?” Mặc dù mặt trời đã lặn nhưng sắc trời vẫn chưa tối hẳn, trong thứ ánh sáng mờ hồ đó, nàng vẫn có thể đoán ra được.

“Đúng vậy!” Y tới gần, nói bằng giọng giễu cợt. “Người sẽ không nói ta ném đá xuống giếng chứ?”

“Gì cơ?”

“Nhìn hai người các người liếc mắt đưa tình ngọt ngào thật đấy!” Giọng điệu nghe ra còn có chút chua chua.

“Con mắt nào của người nhìn thấy ta ngọt ngào?”

“Cả hai mắt.”

Tiểu Vân tỏ vẻ thương tiếc tận đáy lòng: “Đáng tiếc cho đôi mắt sáng ngời như thế này, hóa ra là nhìn mọi thứ đều không rõ.”

“Người thực sự sẽ không bằng lòng lấy hấn?”

Nàng không nói gì mà đi đến bên dòng suối, nhìn đám mây đang dần tan ra dưới nước và để lộ nụ cười động lòng người.

“Người biết không, thời điểm ta được sinh ra cũng giống như lúc này, trên thế gian đã không còn ánh mặt trời, trăng sao thì không biết còn đang lưu lạc ở phương nào, trong bóng tối lơ mờ, mây không còn trắng tinh khiết mà lại vừa dày vừa ảm đạm che khuất cả bầu trời. Cho nên mẹ ta mới đặt tên cho ta là Mộ Vân. Ta không biết vì sao mẹ lại lựa chọn cái tên u ám như vậy, nhưng cuộc đời ta đã bắt đầu với hai chữ này.

Khi ta mới chỉ là một tiểu hồ ly, mẹ ta đã bị mũi tên của thợ săn bắn chết, máu của bà đã nhuộm đỏ cả bộ lông trắng như tuyết của ta. Cơ thể bà dần dần lạnh ngắt, chỉ có ánh mắt từ đầu chí cuối luôn bịn rịn, lưu luyến ở bên cạnh ta.

Trong băng tuyết ngập trời, ta dùng móng vuốt kéo cơ thể của mẹ, cảm giác lạnh như băng đó rất giống với nước suối này, có mùi vị của cái chết. Ta thực sự không muốn bỏ lại thi thể của mẹ, nhưng dù ta cố gắng đến thế nào đi chăng nữa thì cũng không nhanh hơn được bước chân truy đuổi của thợ săn, cuối cùng ta đành từ bỏ, bỏ lại mẹ ta, một mình trốn trong bụi cỏ, tận mắt nhìn thấy bọn họ mang thi thể của mẹ ta rời đi.

Từ đó, ta rất sợ cái chết, sợ chảy máu, sợ lạnh, ta cùng với Tiểu Mai tu luyện pháp thuật, hy vọng có thể tránh xa được cái chết. Không ngờ trên thế gian này còn có một thứ đáng sợ hơn tất cả, đó chính là tuyệt vọng.

Cho dù người một nghìn, một vạn lần không muốn thì cũng chỉ có thể chấp nhận, chỉ có thể cam chịu.

Ta không muốn thành thân với hấn, nhưng lại không có con đường nào khác có thể đi. Khi người phạm trần không thể lựa chọn, ít nhất họ còn có thể kết thúc sinh mệnh bi ai của mình, còn ta, cho dù tự vẫn thì linh hồn cũng không trốn thoát được bàn tay của Ma Vương. Sống là người của hấn, chết cũng là linh hồn của hấn...”

Nàng khóc trong lặng lẽ, từng giọt, từng giọt nước mắt rơi xuống suối, sau khi tan ra thành lớp lớp những rung động nhỏ thì dần biến mất trong làn nước.

“Người đã từng trải qua cảm giác hối hận chưa? Người đã từng nếm thử cảm giác bị trừng phạt chưa? Ba trăm năm nay, ta luôn mơ thấy một giấc mơ, rằng năm đó ta luôn canh chừng bên thi thể của mẹ, đợi thợ săn đến, một mũi tên giết chết ta. Sau đó, ta ngã xuống bên cạnh mẹ, máu tươi nhuộm đỏ bộ lông màu trắng của bà... Đáng tiếc, tất cả không thể lựa chọn lại một lần nữa.”

Hiên ngồi xuống bên cạnh nàng, nhìn những đám mây đang lững lờ trôi phản chiếu bóng dưới dòng nước, lắng nghe âm thanh tự đáy lòng nàng, ánh mắt sáng rực dần dần trở nên ảm đạm. “Đúng vậy, nếu tất cả có thể lựa chọn lại một lần nữa thì thật tốt biết bao, như vậy ta thà rằng mình cũng bị một mũi tên bắn chết, như vậy thì sẽ không có hối hận và hối hận...”

“Người cũng bị thợ săn đáng sợ truy đuổi sao?”

“Phải nói là rất đáng sợ, nhưng đáng sợ nhất không phải là mũi tên sắc bén kia, mà là lòng người nguội lạnh... Thôi không nhắc đến nữa, hay là nói đến chuyện của người đi!”

“Ta luôn hận nhất khi bị người khác nói là ta ngu ngốc, nhưng ta biết trong mắt người ta đúng là một kẻ ngu ngốc, thậm chí là ngớ ngẩn. Từ đầu đến cuối chẳng hút được hồn phách nào, còn ý lại vào người cứu ta thoát khỏi bể khổ. Người thông minh lắm có phải không? Vậy người có thể nói cho ta biết, ngoài chấp nhận ra thì ta còn có thể làm gì khác? Những cố gắng hoàn toàn chẳng có ý nghĩa gì ta đều đã làm rồi, kết quả chẳng phải vẫn như thế này sao? Cho nên, ta có bằng lòng thành thân với hấn không không quan trọng, quan trọng là, sớm muộn gì ta cũng sẽ là người của hấn...”

“Ta vốn cho rằng người là người rất lạc quan, tiếng cười của người luôn tràn ngập hạnh phúc.”

“Đúng là ta rất lạc quan, đã định làm áng mây cuối chiều, ta luôn muốn trước khi phiêu tán thì có thể bay lượn tự do tự tại.”

Y nhìn nàng bằng ánh mắt thâm trầm, rồi đưa tay lau đi giọt lệ lăn trên má nàng, dịu dàng nói: “Tiểu Vân, mặc dù ta không thể đưa ngươi rời đi, nhưng ta sẽ cố gắng hết sức để ngươi cảm thấy vui vẻ.”

“Thật không? Vậy thì tốt quá!” Nàng đứng dậy, giống như chưa từng xảy ra chuyện gì, mỉm cười với bầu trời tối đen.

“Ta đưa ngươi lên Hoa Sơn ngắm sao nhé!” Nói xong, y dắt tay nàng bay lên Hoa Sơn.

4. Chương 3: Bầu Bạ Với Trăng Sao

Hoa Sơn trong màn đêm càng trở nên khoáng đạt, Đứng trên vách đá dựng đứng, dường như cả bầu trời sao ở ngay trước mặt, không phải là của trời đất, mà chỉ là của riêng hai người họ.

“Nếu Hoa Sơn không cao như thế này, nếu ta cũng có thể bay đến đây thì thật tốt biết bao!” Tiểu Vân và y lại ngồi trên vách đá, dưới chân mặc dù là vực sâu vạn trượng ẩn trong làn sương mù nhưng nàng lại cảm nhận được sự vững chãi trước nay chưa từng có.

“Nếu ngươi thích thì lúc nào ta cũng có thể đưa ngươi tới đây.”

“Nếu có một ngày ta thịt nát xương tan, hồn phi phách tán ở đây, ta nhất định sẽ cảm tạ ông Trời, cảm tạ đấng thần tiên ở trên cao kia.” Những lời nàng nói đều là thật, đây là nơi đẹp nhất mà nàng từng thấy, là nơi có đoạn hồi ức vui vẻ nhất của nàng.

“Đừng nói linh tinh, cẩn thận bị các vị thần tiên ở trên trời nghe thấy lại thỏa mãn tâm ý của ngươi đấy.” Y thấp giọng nói, dường như thực sự có chút sợ bị người khác nghe thấy.

“Thôi đi, mấy ông già vô cảm đó làm sao có thể để ý đến một tiểu yêu nhỏ bé như ta được? Ngươi đừng có ngây thơ như vậy nữa!” Nàng bĩu môi vẻ khinh thường, rồi nhìn vầng trăng tròn vành vạnh sáng trong vòm lá ra khỏi đám mây. “Ngươi nhìn mặt trăng kia xem, thật là đẹp!”

“Mặt trăng đầu đẹp thì cũng có tác dụng gì đâu, người sống trên đó vô tình vô nghĩa, lạnh lùng như băng sương.”

“Ngươi đang nói đến ai vậy?”

“Một nữ nhân bị báo ứng.” Giọng nói của y thâm trầm như rít qua kẽ răng, bàn tay nắm chặt nỗi gân xanh, các khớp ngón tay kêu lách cách.

Tiểu Vân rõ ràng cảm nhận được hận ý đáng sợ trong giọng nói của y. Tuy cũng có chút khiếp sợ nhưng nàng vẫn thử thăm dò: “Là một nữ nhân từng làm tổn hại đến ngươi có phải không? Có phải ta đã nói sai điều gì làm ngươi nhớ đến những hồi ức thương tâm không?”

“Không phải... Có một loại thù hận không cần khơi gợi lại, cũng vĩnh viễn không phai nhạt được.”

Cả đêm, y ngồi đó mà không nói thêm câu nào nữa, hận ý toát ra từ người y dần tan biến, thay vào đó là cảm giác bi thương, không có nước mắt, không có cảm xúc, nhưng Tiểu Vân vẫn có thể cảm nhận được sự bi ai toát ra từ tận đáy lòng ấy. Sự bi ai sâu sắc ấy rất đặc biệt, giống như một sự thương tiếc xót xa.

Nàng không biết phải an ủi y như thế nào, chỉ có thể ngồi đó cùng y. Dần dần, cơn buồn ngủ đã chinh phục ý chí của nàng, đưa nàng đi vào cõi mộng. Trong giấc mộng, nàng lại quay về thời điểm lạnh lẽo, tuyết rơi trắng trời của ba trăm năm trước, kéo lê thi thể cứng đờ của mẹ, bước từng bước trong tuyết lạnh căm căm. Đến khi nàng rất mệt, rất mệt, mới tựa vào một nơi vô cùng ấm áp, mềm mại, rồi lặng lẽ chết đi...

Một tia sáng chiếu vào đôi mắt vẫn còn mơ màng khiến nàng tỉnh giấc. Nàng đưa tay ra che ánh mặt trời, chớp mắt mấy cái mới phát hiện mình đang tựa trên vai Hiên, còn y vẫn giữ tư thế như hôm qua, nghiêm trang ngồi đó.

“Chào buổi sáng!” Y cười, nói.

“Xin lỗi, ta ngủ quên mất.” Nàng có chút căng thẳng trả lời.

Đối diện với một gương mặt cười với khoảng cách gần như thế này, nàng bất giác nghĩ đến gương mặt cười của Ma Vương ngày hôm qua, nghĩ đến những rung động trong lòng. Không phải nàng đã thích Hiên rồi đấy chứ? Ý nghĩ này đột nhiên xuất hiện khiến nàng ngồi bật dậy, ngàn vạn giả thiết và kết cục lướt qua trong đầu, chỉ là không có cái nào hạnh phúc mỹ mãn.

Nếu mình đã không thể nắm chắc được vận mệnh của mình thì hà tất phải hại thêm một người vô tội khác, không, là tình yêu vô tội mới đúng...

“Tỉnh ngủ rồi à? Người muốn đi đâu chơi?” Hiên mỉm cười hỏi nàng.

“Chơi?”

“Đúng vậy, ta đưa ngươi đến chốn phàm trần... Ồ, ý ta là tới thế giới của con người đi lòng vòng một chút...”

“Được, ta muốn ăn đồ ăn ngon, muốn nghe tiểu khúc, còn muốn...”

Nàng cười, chớp chớp mắt với ánh dương. Hôm nay, nàng nhất định phải chơi thật vui vẻ, qua ngày hôm nay nàng sẽ quên đi người này, quên đi những vui vẻ mình từng có, trở về cuộc sống vốn thuộc về nàng...

Đi trong chợ, xuyên qua đám đông rộn ràng náo nhiệt, Tiểu Vân đứng trước một cái sạp nhỏ bán đồ ăn làm từ đường, nàng hưng phấn gọi: “Mau đến đây, người xem này, món này có vẻ rất ngon.”

“Cô nương, mua một cái đi!” Người bán hàng cười, đưa cho nàng một que kẹo đường có hình tiên nữ.

Tiểu Vân nhận lấy, liếm mạnh một cái rồi đưa cho Hiên đứng bên cạnh. “Ngon lắm luôn, người ném thử đi...”

Y cẩn thận liếm khẽ một cái, vẻ mặt cực kỳ đau khổ đẩy cánh tay nàng đang cầm que kẹo đường ra. “Vị gì mà lạ vậy?”

“Lạ sao? Ngọt lắm mà. Xem ra vị giác của ngươi có vấn đề rồi.” Nàng vừa nói vừa ăn, ánh mắt lại bắt đầu tìm kiếm xung quanh.

“Công tử, một văn tiền.” Bàn tay dính đầy đường của ông chủ chìa ra trước mặt Hiên đang định rời đi.

“Ồ, ngân lượng.” Y đột nhiên hiểu ra, kéo kéo Tiểu Vân ở bên cạnh. “Người có mang theo ngân lượng không?”

“Ngân lượng? Ngân lượng là cái gì vậy?”

Tiểu Vân cảm thấy mờ mịt, hỏi, rồi nhìn thấy bên cạnh có người rút ra ngân lượng mới chợt hiểu ra. “Có, có, đợi một chút!”

Nói rồi nàng tìm thật kỹ trong vạt áo hồi lâu mới lấy ra được một văn tiền trả cho ông chủ, rồi vội vàng kéo Hiên đi xuyên qua con phố dài.

“Sao phải đi nhanh vậy?” Hiên nghi hoặc hỏi.

“Trên người ta đâu có tiền! Thứ vừa mới trả ông ta là cái khăn tay, pháp thuật của ta qua loa đại khái, chưa biết chừng sẽ nhanh chóng hiện nguyên hình thôi.”

“Cái gì? Người không có tiền thì nói sớm đi, ta có thể biến ra được.”

“Thì có gì khác nhau đâu?”

“Pháp lực của ta cao hơn ngươi.” Hiên có lòng tốt nhắc nhở nữ nhân đang nhìn y đầy vẻ khinh bỉ.

“Sự khác nhau chính là tưởng tượng, và thời gian duy trì dài hay ngắn mà thôi.”

Bọn họ không ngờ rằng chiếc khăn tay tơ tằm thêu hoa của Tiểu Vân dù có đổi lấy mười xiên kẹo đường vẫn còn dư. Sau khi về nhà, ông chủ vui sướng đến mức không khép miệng lại được.

Hiên không biết làm gì khác ngoài lắc đầu, nghiêm mặt nói: “Người chìa tay ra đây, ta sẽ cho ngươi thấy thế nào là pháp thuật chân chính.”

Tiểu Vân chìa hai bàn tay ra, chỉ thấy mấy đĩnh bạc bay vào lòng bàn tay nàng bằng tốc độ nhanh như chớp, ít cũng phải có đến mười mấy lượng.

“Ta còn nghĩ người lợi hại thế nào, hóa ra là ăn trộm.”

“Trộm? Đây là ta lấy ở trong miếu thờ ra đấy.” Hiên bất bình nói, rõ ràng là không thể chấp nhận nổi cách nói của nàng.

“Trong miếu thờ? Sao ta lại không nghĩ là có nhiều nơi để chơi thế chứ, chúng ta đi dạo tiếp đi!” Tiểu Vân đột nhiên nghĩ đến nơi chơi vui như thế, sớm đã quên cái sự thật mình là yêu tinh lên chín tầng mây rồi.

“Người vào trong miếu thờ? Người chán sống rồi à?”

“Xem lá gan của người kìa! Người sợ cái gì? Trong đó chỉ có mấy bức tượng mà thôi... Người có biết ngôi miếu gần nhất là ở đâu không?”

“Rẽ phải rồi đi đến cuối đường, rồi lại rẽ phải, có một ngôi miếu nhỏ.”

“Đi thôi!” Tiểu Vân vội vã đi đến cuối con phố dài. “Ha ha, ta thực sự muốn xem mấy vị thần tiên đó có đáng quý gì!”

“Thần tiên và quý sao có thể có cùng một dáng vẻ được.” Hiên đi phía sau nàng, gương mặt tuần tú nhắn nhó. Đáng quý? Y thực sự không thể nào chấp nhận được từ này.

Có một thói đời bất luận là tốt hay xấu, ở các đền miếu lúc nào cũng khói hương nghi ngút, thiện nam tín nữ luôn có những tâm nguyện cầu không hết, có những nỗi khổ não mà nói mãi không xong. Bọn họ cầu thần tiên cứu độ cho mình nhưng lại không biết rằng thần tiên vĩnh viễn không thể thỏa mãn được những yêu cầu quá đáng hay lòng tham vô đáy của họ được.

Tiểu Vân vừa bước vào trong miếu liền vội vã chạy vào chính đường, quan sát mấy vị thần tiên được thờ cúng ở đây.

“Đây nhất định là Thái Thượng Đạo Quân, sao già đến mức lưng còng thế này rồi mà còn chưa chết nhỉ?” Nàng vừa thốt ra lời đã khiến người ta phải kinh ngạc, làm cho Hiên vừa mới bước theo vào suýt thì ngã ở bậc cửa.

“Người có thể đừng nói gì không?”

“Tại sao không thể nói? Ông già này là ai vậy? Cái trán sao lại to thế kia? Trông xấu chết đi được.” Nàng nhìn vị thần tiên ở ngay bên trái, nghiêm túc tìm kiếm để bổ sung thêm cho vốn kiến thức về giới thần tiên ít ỏi đến đáng thương của mình.

“Thái Bạch Kim Tinh.”

Nàng thấy Hiên đang cố gắng nhịn cười liền xem thường, nói: “Người muốn cười thì cười đi, không cần sợ bọn họ. Ôi chao, tại sao Ma Vương cũng được thờ cúng ở đây vậy?”

Nàng vừa nói xong thì lập tức bị Hiên đưa tay bịt miệng. “Người không cần mạng nữa phải không? Đó là Tử Vi Chân Quân, mắt người bị làm sao vậy?”

Nàng cố gắng vùng thoát khỏi sự khống chế, kéo tay y ra, nói: “Rõ ràng là khá giống mà, chỉ là cái miệng nhỏ hơn miệng Ma Vương của bọn ta mà thôi.”

Rồi nàng lại hưng phấn chỉ vào tượng Nam Hải Quan Thế Âm Bồ Tát, nói: “Vị này thì ta biết, là Quan Âm Bồ Tát, trông mặt mũi có vẻ từ bi hiền lành.”

“Cuối cùng thì người cũng nói được một câu tiếng người.”

“Đây là ai?” Nàng lại chỉ vào một bức tượng tiếp theo ở bên phải.

“Ngọc Thanh Chân Vương.”

“Hả? Y chính là Ngọc Thanh Chân Vương sao? Tiểu Mai nói y là người anh tuần nhất trong số các vị thần tiên.”

“Đúng là Tiểu Mai có hiểu biết.” Hiên nghiêm túc gật đầu.

“Thôi đi, người nhìn xem, y mắt cao hơn đầu, vừa nhìn đã biết là đồ ngốc không tự biết mình.”

“Cái gì cơ?” Y hít sâu một hơi, cứng mồm cứng lưỡi đến nửa ngày trời mới nói tiếp: “Có lẽ là do bức tượng này người ta khắc hơi cao.”

“Mắt thì như cá chết, nhạt mà không sáng. Xương gò má cao thế kia là điển hình của lòng dạ nham hiểm, lòng lang dạ sói, còn nữa...”

“Còn nữa?”

“Môi mỏng không răng, nhất định là loại tiểu nhân thích đâm bị thóc, chọc bị gạo. Người nhìn gương mặt y đi, chắc chắn là loại người đánh đá chua ngoa... À không, loại thần đánh đá chua ngoa! Còn nữa, tóc y...”

“Được rồi, đừng nói tóc y nữa, sắc trời không còn sớm nữa, chúng ta phải quay về thôi!” Nói xong, y liền kéo Tiểu Vân vẫn còn đang thao thao bất tuyệt ra khỏi miếu.

“Ta thấy người đừng đi hút hồn phách của người phạm nữa, đổi sang nghề xem tướng đi!” Hiên bắt đắc dĩ cười khổ, nói.

“Ta xem tướng chuẩn lắm đấy.”

“Nếu người bỏ thêm chút công phu lên thứ ở phía sau gương mặt xinh đẹp của người thì sẽ không đến mức chẳng hút được hồn phách nào.”

“Thứ đằng sau gương mặt xinh đẹp là gì?” Nàng quay lại nhìn y rồi chợt tỉnh ngộ, liền tức giận nói: “Người dám mắng ta là không có não? Ta còn hơn người đấy, tám trăm năm mà gan vẫn nhỏ như gan chuột.”

“Người nói gan ta nhỏ?” Hiên trừng mắt nhìn nàng, vẻ mặt dở khóc dở cười.

“Đúng thế, trông dáng vẻ bị dọa cho sợ chết khiếp của người lúc ở trong miếu thì thần tiên có gì tài giỏi đâu? Pháp lực cao thì có thể cao cao tại thượng, nhận sự cúng bái của người phạm? Pháp lực cao thì có thể chỉ nghe những lời nịnh hót, căm ghét những lời mắng chửi? Người mới ngu ngốc! Sao người cứ phải luôn cúi như thế, bọn họ cũng có nhìn người thêm cái nào đâu?”

“Ta luôn cúi?” Hiên chỉ chỉ vào mình, cười nói vẻ khinh thường. “Ta còn không phải vì người... Thôi đi, vốn chẳng thể khai thông được cho loại yêu tinh ngốc nhà người!”

“Ai cần người khai thông cho ta, nếu không phải ngay từ đầu người ngăn cản ta tu luyện pháp thuật thì chưa biết chừng bây giờ ta đã tăng thêm công lực rồi, ta còn chưa trách người đâu đấy!”

“Trách ta? Người vẫn cả ngày nghĩ cách hại người? Đúng là hết thuốc chữa!”

“Liên quan gì đến người? Là do người dù có chuyện hay không cũng cứ thích lượn tới lượn lui trước mặt ta...”

“Người...”

“Là nam nhân thì không nên xuất hiện đâu.”

“Người...” Y nghiêng răng nghiêng lợi nhưng lại không thể thốt ra lời, hồi lâu mới oán hận nói: “Lần sau ta mà còn quần chuyện của người nữa thì ta là một con heo!”

Nói xong thì đã biến mất trong không khí...

Hiên giống như ảo giác, đột nhiên tan biến trước mặt nàng, dường như tất cả những chuyện vừa xảy ra chỉ là hư ảo, thậm chí con người y chưa bao giờ tồn tại một cách chân thực. Cả thể xác và tinh thần của nàng đều tràn đầy sự mất mát. Nàng đã nói gì vậy? Sao nàng hoàn toàn không nhớ ra? Dường như nàng đã nói rằng y vĩnh viễn đừng bao giờ xuất hiện nữa. Nhưng rõ ràng nàng không nghĩ như thế...

Nàng thích Hiên trong lúc lơ đãng, gương mặt mang theo nụ cười ưu nhã, nói với nàng: “Thật trùng hợp!”

Nàng thích nhìn biểu cảm của y khi tức giận mà chẳng biết phải làm sao, hai hàng lông mày nhíu chặt khiến nàng hồn xiêu phách lạc...

Chỉ là bị mắng một câu ngu ngốc thôi mà, trước đây cũng thường bị những yêu tinh khác mắng, nàng chỉ giận dữ mấy ngày rồi thôi, vì sao hôm nay lại cố tình gây sự như thế chứ, vì sao nhất định phải để ý xem y nhìn nàng thế nào?

Những người đi đường vẫn đi lại như con thoi, chỉ có nàng đứng nguyên một chỗ một lúc lâu, ánh mắt mơ hồ nhìn chăm chăm vào nơi y vừa mới biến mất.

Khi nàng cảm thấy mát mát nhất, bất lực nhất, thì có một bàn tay ấm áp nắm lấy bàn tay lạnh lẽo của nàng.

“Đi thôi!” Giọng nói nhàn nhạt kéo linh hồn nàng trở về từ trong băng tuyết, khe khẽ phải đi lớp tuyết dày bao phủ trái tim nàng.

Nàng vội vàng lau nước mắt đã che kín tầm nhìn, nhìn về nơi phát ra âm thanh. Là y, thực sự là y?

“Chẳng phải người nói nếu còn quản chuyện của ta thì sẽ là một con heo sao?” Nàng cố gắng lên tiếng từ cái miệng đang không khép lại được, nhưng vẫn không cam lòng chịu yếu thế, phải đòi lại công bằng.

Hiên cười, một nụ cười thoải mái, xán lạn như ánh dương: “Ta là heo, còn là một con heo ngu ngốc nhất trong loài heo.”

“Còn là con heo có lá gan nhỏ nhất nữa.”

“Đúng vậy, ta là con chuột có lá gan nhỏ nhất trong loài chuột, người mẫn nguyện chưa?”

“Hi hi!” Còn chưa lau khô nước mắt trên mặt, nàng đã bắt đầu cười hi hi ha ha không ngừng. “Bây giờ chúng ta đi đâu chơi?”

“Chẳng phải vừa nãy người la hét đến mức đỏ mặt rồi sao? Ta đưa người đi ăn.”

“Được thôi.” Vừa nhắc đến đồ ăn ngon, mùi thơm đã lượn lờ quanh mũi nàng, nước miếng như sắp chảy ra đến nơi.

Khi nàng hoàn toàn chìm đắm trong giấc mộng toàn cao lương mỹ vị thì Hiên đột nhiên dừng bước chân, hại nàng va thẳng vào tấm lưng vững chãi của y.

“Có chuyện gì thế?” Nàng xoa xoa sống mũi bị đau vì cú va chạm bất ngờ, mắt nhìn về phía trước, hỏi.

Thì ra là một nữ nhân có khí chất thanh cao tao nhã đang chặn đường đi của bọn họ.

Chân mày to nhạt màu, môi hơi mím, trâm ngọc cài tóc mây, áo vàng mặc ngoài váy trắng, tuy không đeo nhiều đồ trang sức nhưng lại khiến cho người ta cảm thấy được sự ung dung cao quý.

Sau khi Hiên hơi sững sờ một chút liền kéo tay Tiểu Vân đi vòng qua nữ nhân kia, tiến về phía trước.

“Hiên!” Nữ nhân kia vừa mở miệng càng tỏ hiện được khí thế bất phàm, khiến Tiểu Vân cảm thấy có chút sợ hãi.

“Có chuyện gì xin người cứ chỉ giáo!” Hiên đứng lại, đáp bằng giọng lạnh lẽo khác thường.

“Chàng dắt theo một ả hồ ly tinh đi lại khắp nơi thì còn ra thể thống gì nữa?”

Nữ nhân lên tiếng, giọng không giận mà uy khiến cho Tiểu Vân không tự chủ được rút tay khỏi bàn tay của Hiên, xem ra nữ nhân kia đang nhắm vào nàng, có khi tám phần mười nàng bị coi là hồ ly tinh dẫn dụ chồng của người ta rồi. Ông Trời có thể làm chứng, nàng vô tội!

Sao trước giờ Hiên chưa từng nói cho nàng biết y đã có thê tử rồi nhỉ, sao lại có thể giấu giếm nàng như thế chứ? Nhìn tình hình trước mắt thì đây không phải lúc nàng đánh ghen hay chất vấn, mà nhanh chóng làm sáng tỏ mọi chuyện thì tốt hơn.

Cho nên dù lúc này nàng có chút run sợ nhưng vẫn nói chen vào: “Bọn ta thực sự không có gì đâu, chỉ là bạn bè bình thường mà thôi, thực ra ta có vị hôn phu rồi...”

“Người không cần giải thích, nàng ta biết mọi chuyện.” Hiên lạnh lùng cắt ngang lời nàng.

“Chàng như thế này là có thái độ gì?” Gương mặt nữ nhân vốn trắng nhợt giờ lại chuyển sang tái xanh.

“Đã nói không có gì thì là không có gì, đây là do ta tu hành mà có được.”

“Chàng hãy tự thu xếp cho ổn thỏa đi, nếu không đừng tách ta lòng dạ độc ác.”

Hiên bỗng nhiên nở nụ cười nhàn nhạt. “Lòng dạ người độc ác thế nào ta sớm đã được lĩnh giáo rồi, ta vẫn còn chưa quên.”

Nói xong, y lại kéo Tiểu Vân, bước nhanh vào một quán rượu ở gần đó.

Vừa vào cửa, y liền chọn một vị trí ở góc trong cùng, hai bàn tay đang nắm chặt khế run. Trong ký ức của Tiểu Vân, Hiên luôn treo nụ cười mỉm bên khóe môi, dáng vẻ thản nhiên, hờ hững. Nữ nhân kia nhất định có một ý nghĩa khác thường với y nên mới có thể khiến y trở nên bất thường như thế này, nhưng rốt cuộc nàng có thể hỏi y không?

Tiểu nhị nhiệt tình mang trà lên cho bọn họ, chào hỏi: “Quan khách muốn ăn gì?”

“Món gì cũng được.” Y không kiên nhẫn đáp một câu, lơ đãng nâng chén trà lên đưa đến bên miệng.

Tiểu nhị ngăn người nhìn Tiểu Vân, gật đầu như hiểu ra rồi lui ra.

Mặc dù vẻ mặt Hiên đã nói cho nàng biết rằng tốt nhất nàng đừng có xen vào chuyện của y, nhưng nàng vẫn không kìm được lòng hiếu kỳ, rụt rè hỏi: “Nữ nhân đó... chắc là phu nhân của người à?”

Ngụm trà vừa uống vào miệng lập tức phun ra, y nói: “Gì cơ? Con mắt nào của người thấy nàng ta giống phu nhân của ta?”

“Hai mắt.”

Y nhìn nàng chăm chăm rất lâu, rất lâu, nhìn đến mức nàng cảm thấy đứng ngồi không yên thì y mới nói bằng giọng sâu xa: “Đáng tiếc cho đôi mắt sáng trong như pha lê của người, hóa ra là nó có vấn đề.”

Báo thù, là ai đã nói nữ nhân lòng dạ hẹp hòi, nam nhân này mới là kẻ không dễ dàng quên đi những sai lầm của người khác. Nếu không phải thấy y vẫn đang tức giận bưng bưng, nàng nhất định sẽ không chịu để yên. Đường nhiên nguyên nhân quan trọng nhất khiến cơn tức giận của nàng nhanh chóng lắng xuống là, món gà nàng chờ đợi đã lâu cuối cùng cũng được bưng lên. Gà nướng thơm quá, vừa ngửi thôi đã khiến nàng ngất ngây. Đáng iếc là nàng vừa mới chạm đũa vào cánh gà nướng thơm phức thì cả con gà đã bị Hiên mang đi mất.

“Không được ăn!”

“Cái gì?” Ánh mắt nàng vẫn dính như keo, lưu luyến không rời con gà nướng. Mỗi lần nàng ăn đều có máu chảy đầm đề khiến cả người nàng toàn mùi máu tanh, khó khăn lắm mới được hưởng thụ mỹ vị của nhân gian, sao y lại trêu chọc nàng như thế này chứ!

“Xem ra thực sự là rất ngon đây!” Nàng chảy nước miếng, nói.

“Tiểu nhị, mang món này đi, vị cô nương này ăn chay.” Y không hề nể nang đưa con gà quay cho tiểu nhị, hoàn toàn không để ý đến ánh mắt của nàng đang lưu luyến không rời xa.

“Ai bảo ta ăn chay, ta có ăn thịt mà!” Nàng lại không đoái hoài tới cái gọi là phong độ, che chắn thật kĩ đĩa lưỡi vịt mà tiểu nhị vừa đặt lên bàn.

“Không được ăn, nếu người khác ăn người thì người cảm thấy thế nào?”

Nàng lại trừng mắt nhìn cao lương mỹ vị bị bưng đi mất, tội nghiệp lau nước miếng, nói: “Bây giờ người ăn ta đi, người nấu, lộc thế nào cũng được, ta không để ý đâu.”

“Nếu người không ăn thì ta bảo người ta mang nốt mấy món rau này đi đây.” Y hoàn toàn không để ý đến sự phản đối của nàng.

“Ăn chứ!” Nàng đầu hàng, có cái để ăn là được rồi. Nàng liền gặm từng miếng, từng miếng cải trắng để phát tiết sự phẫn nộ trong lòng. Ăn chay? Cái tên không có lương tâm này bị bệnh kỳ lạ gì thế?

Gà nướng đáng thương của nàng đã bị mang đi xa lắm rồi, chỉ còn mùi hương ở lại...

Thiên giới, cung Thái Bạch.

Thái Bạch Kim Tinh đặt một quân cờ xuống bàn cờ, mắt nhìn chăm chăm Hiên vẫn không hề có dấu hiệu sẽ đi nước cờ nào, liền tò mò hỏi: “Ngài thất thần như thế này là vì đang nghĩ cái gì vậy?”

“Không có gì.”

“Đến lượt ngài đi rồi.”

“Hả? Nhanh vậy đã đến lượt ta rồi sao?” Y và Tiểu Vân chơi cờ đã tạo cho y một thói quen xấu, mỗi lần bị nhắc nhở mới biết đã đến lượt mình được đi.

“Xem ra tiểu hồ ly tinh đó đã cấp hồn ngài đi mất rồi.” Thái Bạch Kim Tinh vuốt râu chế giễu. “Ngài có biết nàng ta đã tả Tử Vhi Chân Quân thành cái dạng gì không, nếu không vì nể ngài thì ta thấy ngài ấy sớm đã hạ phàm đánh cho nàng ta trở về nguyên hình rồi.”

“Ngài ấy tức giận đến vậy ư?”

“Đến tận miếu của người ta chửi mắng, ai có thể chịu nổi đây? Ngài cho rằng ai cũng có tính khí tốt như ngài sao, ngồi ta nói ngài lòng lang dạ sói, thích đâm bị thóc, chọc bị gạo, đánh đá chua ngoa mà vẫn có thể chịu đựng được? Ngọc Thanh Chân Vương dám phản bác lại Ngọc Hoàng Đại Đế ở Kim Loan đại điện trước đó hình như đã thay hồn đổi xác, một lần nữa làm người rồi.”

“Nàng miệng ác mà tâm không ác, lúc đó chỉ là nói đùa mà thôi, so đo với nàng chẳng phải là làm lộ ra lòng hẹp hòi của thần tiên chúng ta sao?” Hiên ngoài mặt thì cười nhưng trong lòng lại bùng bùng tức giận, y đã có thiện ý dễ cho nàng vui, mình bị mắng không ra gì cũng còn có thể chịu được, vậy mà về rồi còn phải thay nàng chịu sự mắng mỏ của các vị thần tiên.

Mà tên đầu sỏ kia vẫn được ung dung, nhớn nhoe thì không nói làm gì, lại còn nói gan y nhỏ như gan chuột, thích luồn cúi, ưa nịnh hót... Sự kiêu hãnh y đã giữ gìn cả nghìn năm, đây là lần đầu tiên bị giẫm đạp như thế.

“Thái Bạch, ta thực sự có mắt như mắt cá chết, má cao môi mỏng sao?” Y không kìm được sờ sờ mặt mình, nếu không phải nghe thấy nàng nói bằng giọng hùng hồn, y thực sự không để ý tướng mạo của mình lại khó coi như thế.

“Ha ha!” Thái Bạch Kim Tinh cười lớn, nói: “Còn nói ngài không để ý?”

“Ta chỉ hỏi như vậy thôi, thợ thủ công ở chốn phàm trần ngày càng không tự biết mình, tay nghề điêu khắc không tốt cũng không biết đường khổ luyện một chút, chỉ rủ bỏ trách nhiệm là nhanh.”

Ván cờ kết thúc, Thái Bạch Kim Tinh đứng dậy, nói: “Xem ra tâm tình ngài đã bình ổn hơn nhiều rồi, đến điện Kim Loan đi, Ngọc Đế tìm ngài có chuyện.”

“Đa tạ!” Chỉ có Thái Bạch mới có thể nhìn thấu tâm tư của y, cũng chỉ có Thái Bạch biết làm thế nào để y bình tĩnh lại.

Thái Bạch Kim Tinh quá hiểu y, biết rằng khi tâm trạng của y không tốt thì lên điện Kim Loan sẽ hằm hằm giận dữ, cho nên trước mỗi lần y đi gặp Ngọc Đế, Thái Bạch đều phải xác định tâm trạng của y có được bình ổn hay không.

Trên Kim Loan đại điện, Ngọc Hoàng Đại Đế vẫn ngồi ngay ngắn như cũ, chỉ là ở dưới điện, ngoài Ngọc Thanh Chân Vương thì không có một bóng người nào khác.

“Chuyện hôm nay người giải thích thế nào?”

“Thần... không thẹn với lương tâm.”

“Người là một vị thần tiên, cả ngày gặp gỡ một tiểu yêu tinh mà còn không thẹn với lương tâm?” Ngọc Đế giận dữ nói.

“Khởi bẩm Ngọc Đế, thần chưa bao giờ vượt qua khuôn phép, chỉ là thấy nàng có tâm địa thiện lương nên có ý muốn giúp nàng hướng thiện, thần tự hỏi không biết đã phạm vào tội gì?”

“Yêu tinh chính là yêu tinh, không thoát được bản tính.”

“Người còn phân thành thiện ác, lẽ nào yêu lại không? Chỉ cần có bản tính thiện lương thì có thể cho bọn họ cơ hội đi lên con đường chính đạo, như vậy mới càng có nhiều tiểu yêu phân biệt được rõ trắng đen thị phi. Hôm nay, tiểu hồ ly tinh đó mắc không sai, thần tiên chúng ta cả ngày ngồi ở nơi cao cao tại thượng, không thèm để ý đến những nỗi khổ của nhân gian.”

Ngọc Đế trầm ngâm một lúc lâu rồi mới bình tĩnh nói: “Cứ coi như người nói có lý, vậy ta giao tọng trách lựa chọn thiên binh thiên tướng cho người, để người có thể hành sự theo cách nghĩ của người. Nhưng có câu này ta nhất định phải nhắc nhở người: Sắc dục tuyệt không phải là thứ có thể tùy tiện, dễ dãi, nó là một bức tường trái tim khó có thể đóng lại được. Ngược lại, nó giống như một đám sương mù dày đặc, rất khó nắm bắt. Người cho rằng mình không bị nó ảnh hưởng, nhưng khi đột nhiên quay đầu lại thì mới phát hiện ra nó đã bao vây lấy mình tự bao giờ.”

“Tạ ơn Ngọc Đế đã nhắc nhở, thần sẽ ghi nhớ!” Sau khi y kính cẩn hành lễ thì quay người lui xuống.

Ngọc Đế nhìn theo bóng lưng y rồi thở dài một hơi, muốn nói gì đó lại thôi...

Ma vực, thánh điện.

Ma Vương nhìn thấy Dạ Mị vội vàng lên đường thì trong lòng trào lên một đợt cảm xấu. “Đã xảy ra chuyện gì?”

“Vương, hôm qua động Nghìn Yêu đột nhiên bốc cháy phừng phừng, ba trăm tiểu yêu mất mạng, hồn phi phách tán, còn mấy chục hồn phách bị bắt đi mất...”

“Đã biết ai làm chưa?” Chỉ trong một đêm mà giết chết hơn ba trăm thuộc hạ của hắc đã đành, còn có thể thu được mấy chục hồn phách thì tuyệt không phải hạng tầm thường, điều này cho hắc biết rằng cuộc chiến giữa thần và ma đã bắt đầu rồi...

“Những tiểu yêu còn sống đều nói không biết đã xảy ra chuyện gì, theo thuộc hạ điều tra được thì chắc chắn có liên quan đến người lần trước đã giao đấu với thuộc hạ.”

Ma Vương nắm chặt hai nắm tay, đám mạnh lên vách tường ở bên cạnh, đương nhiên lại khiến cả thánh điện bị rung lắc hồi lâu. “Ta đã nhẫn nhịn với hắc, vậy mà hắc lại được đằng chân lân đằng đầu, hắc thật sự cho rằng ta sợ hắc sao?”

Dạ Mị cả kinh, khuyên can: “Vương, xin hãy bớt tức giận! Chúng ta mà đấu với hắc thì chắc chắn không nắm được phần thắng.”

“Đã điều tra ra thân phận của hắc chưa?”

“Vẫn chưa, hành tung của hắc cực kỳ bí ẩn, cho tới bây giờ thuộc hạ chỉ biết hắc tên là Hiên.”

“Hiên? Hiên!” Ma Vương chợt biến sắc mặt, nói với bức họa thần thú ở phía sau: “Lẽ nào là hắc?”

“Vương biết hắc là ai sao?”

“Người từng nghe nói đến Ngọc Thanh Chân Vương của thiên giới chưa?”

Dạ Mị đáp: “Đương nhiên thuộc hạ có nghe nói đến, pháp lực của hắc cực cao, mặc dù đứng hàng thứ năm trong số các vị thần tiên trên thiên giới nhưng lại được Ngọc Đế tin cậy nhất.”

“Tên hắc là Hy Hiên.”

“Lẽ nào thực sự là hắc?”

Ma Vương nở một nụ cười quỷ dị. “Nếu đúng là hắc thì lại dễ dàng đối phó... Dạ Mị, người gọi Tiểu Vân và Tiểu Mai đến đây.”

“Vâng.”

Sau khi Dạ Mị lui xuống, Ma Vương quỳ gối trước bức họa. Hắc vẫn chưa quên được cái tên này, chưa quên được mỗi huyết hải thâm thù đó.

Vương của ma giới năm đó cũng chính là phụ thân của hắn, trước lúc lâm chung đã nắm lấy tay hắn, không ngừng nói ra hai chữ: “Hy Hiên!”

Lúc còn sống, phụ thân hắn thường nhắc đến tên y, nói y là một vị thần chưa bao giờ che giấu nhưng cũng không thích nói thẳng ra thân phận của mình, cho nên có rất ít người phạm trần biết được thân phận của y, chú ý đến lai lịch của y. Mà phụ thân của hắn vừa hay lại biết được thân phận thực sự và cả một điểm yếu chí mạng của y.

“Phụ vương, mối thù này con đã đợi năm trăm năm rồi, cuối cùng cũng có được một cơ hội. Phụ vương hãy đợi con dùng máu của y để làm lễ tế cho linh hồn người...”

Chỉ một lát sau, Dạ Mị đã dẫn theo Tiểu Vân với vẻ không tình nguyện và Tiểu Mai đầy vẻ nghi hoặc đi vào thánh điện.

Tiểu Vân mặc dù rất không tình nguyện tới gặp Ma Vương nhưng hễ nhìn Dạ Mị với vẻ u ám khủng bố sau chiếc áo choàng màu đen của hắn thì nàng không còn cảm thấy Vương đáng sợ như vậy nữa. Vương đáng sợ, nhưng chí ít còn có thể nhìn rõ ràng, còn nàng chưa bao giờ nhìn thấy hình dáng của Dạ Mị. Bất luận là ban ngày hay ban đêm, cơ thể hắn, bao gồm cả cái đầu đều được bao phủ trong sự tối tăm dày đặc, không nhìn thấy vẻ mặt của hắn, giống như một bóng đen lừng lờ bất định.

“Tiểu Vân, nếu nàng thực sự không muốn thành thân với ta thì hôm nay ta sẽ cho nàng một cơ hội tốt.” Khó khăn lắm mới có thể nhìn thấy Vương nghiêm túc như thế này.

“Thật sao?”

“Nghe nói dạo này nàng hay qua lại rất thân thiết với một người tên Hiên, chỉ cần nàng giao được hồn phách của y cho ta, ta sẽ để nàng tự do, nàng thấy thế nào?”

“Sao ngài lại muốn hồn phách của y?”

“Điều này thì nàng không cần biết, đối với nàng, việc hút hồn phách của một nam nhân không hề khó, huống chi còn có Tiểu Mai giúp nàng.”

“Vâng.” Người đáp lời là Tiểu Mai.

Đi ra khỏi thánh điện, Tiểu Vân đầy một bụng bất mãn. “Vì sao vừa rồi tỷ lại ngăn cản ta lên tiếng?”

“Vì sao muội không làm được?” Tiểu Mai hỏi ngược lại.

“Ta... Y đối xử với ta tốt như vậy, ta không thể hại y được.”

“Được! Đó là vì y có ý nghĩ không an phận đối với muội, trên thế gian này vốn không có nam nhân tốt, chẳng phải muội luôn muốn thoát khỏi Vương đó sao? Đây là cơ hội tốt nhất.”

“Nhưng...” Nàng có chút do dự không quyết.

“Lẽ nào muội đã quên rồi: người không vì mình, trời tru đất diệt!”

“Ta thực sự không muốn làm hại y... Huống chi, y luôn có ý đề phòng ta, ta vốn không có cơ hội hút hồn phách của y.”

“Trước đây không được không có nghĩa là bây giờ cũng không được. Muội không thử thì làm sao biết được?” Ánh mắt sâu xa của Tiểu Mai dường như xuyên qua tâm tư của nàng, nhìn thấy trái tim đang mê loạn của nàng.

“Ta...”

“Được rồi, ngày mai muội bắt đầu đến con đường đó đợi y, ta tin là y nhất định sẽ xuất hiện. Nhớ kỹ, khi y đã ý loạn tình mê thì cố gắng hút lấy hồn phách y... Khi đó, ta sẽ từ chỗ ẩn nấp ra tay giúp đỡ muội.”

“Tiểu Mai...”

Nếu nói không có chút do dự nào thì là nói dối, có thể thoát khỏi Ma Vương là giấc mộng lớn nhất của nàng từ rất lâu rồi, và nàng nguyện trả bất cứ giá nào để có thể đạt được nó, chứ nào có sợ cái chết. Nhưng phải

dùng một linh hồn lương thiện, thuần khiết như Hiên để đổi lấy hạnh phúc cho mình, nàng sẽ hổ thẹn cả đời này mất.

Sao vận mệnh lại luôn trêu đùa nàng như thế? Vì sao cứ nhất định phải trao cho nàng cơ hội lựa chọn? Nếu nàng chưa từng có hy vọng thì cũng sẽ không bị thất vọng.

Ba ngày, Tiểu Vân đã ngồi bên dòng suối đúng ba ngày rồi mà vẫn cảm thấy rất khó xử, vẫn cảm thấy rất khó để đưa ra sự lựa chọn.

Mây đen dày đặc cho kín bầu trời trong xanh, che khuất cả ánh dương ấm áp, thể hiện rằng mưa gió bão bùng sắp đổ xuống nơi này. Nhưng nàng vẫn không có ý định rời khỏi đây, đối với nàng, thế gian này đã là một cơn mưa gió bão bùng rồi, dù trốn ở đâu đi chăng nữa cũng chỉ là một sự trốn tránh tạm thời mà thôi.

Bầu trời ngày càng âm u, mây cũng ngày càng kéo xuống thấp. Cuối cùng, mây đen thoát khỏi sự trói buộc của bầu trời, hóa thành vô số những giọt mưa rơi tí tách xuống chốn phàm trần.

Những giọt mưa lạnh lẽo cứ thế rơi xuống mái tóc chưa được buộc lên của nàng, rơi xuống cần cổ trắng nõn, làm ướt bộ váy mỏng, vậy mà nàng vẫn không động đậy, chỉ ngây ngốc nhìn mây đen giăng kín bầu trời dưới dòng suối. Người ta đều nói hoa trong gương, trăng dưới nước, trong gương chỉ ít còn có hoa tươi, dưới nước chỉ ít còn có trăng sáng, còn nàng thì sao? Ngay cả sự mỹ lệ hư ảo cũng không có, chắc hẳn chính là mây đen dưới nước, bị ai trong gương!

Trong lúc nàng đang ai oán sầu não thì đột nhiên trong lòng xuất hiện một cảm giác khác thường, dường như ở phía rừng cây không xa kia có một đôi mắt đang nhìn nàng chăm chú.

Nàng bắt giác đứng dậy, ánh mắt xuyên qua làn mưa để nhìn y. Trong khoảnh khắc đó, tất cả mọi thứ giữa trời và đất trở nên vô cùng bé nhỏ, hư ảo. Tự do không còn quan trọng bằng ánh nhìn chăm chú trong một khoảnh khắc đó. Nàng quyết định rồi, nếu số mệnh của nàng là phải đi vào thánh điện địa ngục đó thì nàng tuyệt đối sẽ không vì điều đó mà hy sinh linh hồn của người nàng yêu.

Nàng nở nụ cười trong mưa gió, từ trong ánh mắt đẹp đẽ của Hiên, nàng đoán được nụ cười của mình xán lạn đến mức nào, quyến rũ biết bao nhiêu. Lần đầu tiên trong ba trăm năm, nàng cảm nhận được hạnh phúc thực sự, cảm nhận được mùi vị của tình yêu, mặc dù có chút ngây ngô, có chút bi thương nhưng thực sự đẹp đẽ, ngọt ngào.

“A!” Nàng bị trượt chân, một bàn chân trượt vào trong nước, khi cơ thể không đứng vững, chuẩn bị ngã xuống thì lập tức có hai cánh tay ấm áp đỡ lấy tấm eo thon của nàng.

Nàng hoảng hốt nhìn thẳng vào đôi mắt nóng rực đó... Đây là lần đầu tiên nàng nhìn thấy trong mắt Hiên mất đi sự bình tĩnh, là lần đầu tiên nàng nghe thấy hơi thở của y mất đi nhịp vốn có, cũng là lần đầu tiên nàng cảm nhận được bàn tay y cực kỳ nóng bỏng.

Những hạt mưa nhỏ rơi tí tách xuống dòng suối, từng giọt từng giọt làm nổi lên những đám bọt nước rồi lại hòa vào với những đám bọt nước khác, trông giống như nước mưa đang hôn nước suối, cũng giống như nước suối đang ôm lấy nước mưa... Tí tách, tí tách... Tiệt tấu êm dịu cùng với hai trái tim đang đập loạn trở thành giai điệu đẹp đẽ nhất trên thế gian này.

Nàng cảm nhận được cánh tay Hiên ôm mình ngày càng siết chặt, thậm chí khiến nàng cảm thấy hơi đau, ngọn lửa trong cơ thể bắt đầu được đốt cháy từ cơn đau đó.

“Hiên...” Nàng muốn dùng ngôn ngữ để phá vỡ bầu không khí bối rối này, nhưng đến lúc mở miệng mới phát hiện giọng nói của mình vừa khô khốc lại vừa quyến rũ, mê hoặc.

Tóc nàng bị ướt vì nước mưa, dính vào hai bên má, váy áo ướt sũng không thể che giấu được những đường cong duyên dáng... Nàng nhìn thấy tất cả những điều này trong con ngươi của Hiên. Nàng còn nhìn thấy rõ ràng dáng vẻ quyến rũ, gợi cảm của mình ngày càng phóng to trong đôi mắt sâu thẳm của y.

Nghe thấy hơi thở gấp gáp của y từng chút, từng chút phả lại gần, đầu óc nàng đột nhiên trở nên trống rỗng, ngay cả nụ hôn của họ được bắt đầu như thế nào, đây đưa ra sao, nàng cũng không biết.

Nếu không phải được cánh tay y ôm chặt lấy thì nàng nhất định sẽ bị rơi xuống nước, vì toàn thân nàng lúc này chẳng còn chút sức lực, đầu óc lúc bình thường vốn cũng chẳng thông minh linh hoạt lắm, bây giờ

thì hoàn toàn rơi vào trạng thái hỗn loạn. Trong mê ly, nàng cảm nhận được linh hồn mình đang dần dần rời khỏi cơ thể, bay lên không trung, hòa vào với làn mây trắng.

A! Y sẽ không hút linh hồn mình đi đấy chứ? Biết đâu đấy, nhưng hút thì cứ hút đi, dù sao thì thời khắc này nàng cũng không muốn rời khỏi lòng y.

Y sẽ không muốn ăn nàng đấy chứ? Nếu không thì tại sao đầu lưỡi linh hoạt, mềm mại của y lại rời khỏi đôi môi nàng, trượt vào trong khoang miệng nàng, khiêu khích chiếc lưỡi đang cứng ngắc của nàng? Một tia ý thức cuối cùng của nàng chính là y đã ăn sạch trái tim của nàng rồi!!! Vì trái tim nàng giống như những sợi tơ bị xé rách...

Khi ý thức đã hoàn toàn biến mất, các dây thần kinh đều đã tê liệt, nàng dường như đang ở bên rìa “cái chết” thì cả cơ thể mềm nhũn đột nhiên bị Hiên đẩy ra.

Nàng ngã nhào dưới đất, có chút mờ mịt nhìn Hiên, thấy y quay người rồi vung tay một cái, một tia sáng từ trong bàn tay y kéo Tiểu Mai đang ở nơi ẩn nấp ra khiến nàng ta ngã nhào xuống trước mắt bọn họ.

“Yêu nghiệt, hôm nay ta phải tiêu diệt mi!” Nói xong, tia sáng chiếu ra từ lòng bàn tay y trở nên chói mắt, nóng rực, hoàn toàn bao phủ lên cơ thể Tiểu Mai.

“Á...” Tiếng kêu đau đớn của Tiểu Mai khiến nàng bừng tỉnh từ trong cơn mơ, sao mọi chuyện lại chuyển biến một cách đột ngột như thế này chứ, ngay cả mộng cảnh cũng keo kiệt hạnh phúc với nàng như vậy ư? Nàng xông lên định kéo cơ thể Tiểu Mai nhưng lại phải lùi về vì tia sáng nóng rực kia.

“Đừng, Hiên, đừng!” Ngoài cách hèn mọn nhất là quỳ trước mặt y, kéo vạt áo y để cầu xin thì nàng chẳng tìm được cách nào khác.

“Đi đi, nếu không ta sẽ tiêu diệt cả người.” Hiên lạnh lùng liếc nàng một cái, so với người dịu dàng, tình cảm khi nãy thì tưởng như đó là hai người. Ánh mắt đó giống như một lưỡi kiếm sắc bén đâm vào trái tim lần đầu mở lòng vì một nam nhân của nàng. Vào thời khắc liên quan đến sự sống cái chết như thế này, vốn không có cơ hội cho nàng thương tiếc mối tình đầu tan vỡ, dù thế nào nàng cũng phải cứu Tiểu Mai.

“Nếu người muốn bắt thì bắt ta đi, chuyện này không liên quan gì đến Tiểu Mai.”

“Đợi lát nữa ta sẽ bắt cả người, người không cần vội.”

“Tiểu Mai.” Nếu đã cầu xin mà vẫn không làm cảm động đến lòng dạ sắt đá của Hiên, nàng đành phải sử dụng phút pháp lực cực kỳ yếu ớt của mình, xông vào tia sáng, bàn tay đang hướng về phía Tiểu Mai bị ánh sáng đâm vào vô cùng đau đớn khó chịu, nhưng nàng vẫn cắn răng chịu đựng, dùng hết sức lực để ngăn chặn cơn đau đớn của Tiểu Mai.

Hiên nhìn thấy tình cảnh như vậy thì oán khí càng tăng, lạnh lùng hỏi: “Ta đối với người như thế mà vẫn không thể tiêu diệt được lòng muốn hại người của người sao? Ta cố gắng hết sức để làm cho người vui vẻ, người lại muốn dùng hồn phách của ta để đổi lấy sự tự do cho mình, người đã tự tìm đến cái chết thì đừng có trách ta!”

Nàng không biết phải trả lời y như thế nào, thì ra y đã biết tất cả mọi chuyện, vậy thì đoạn triền miên vừa rồi chỉ là có ý thăm dò nàng mà thôi, nếu động thủ thì sẽ là nàng chứ không phải Tiểu Mai, ánh sáng kia đáng lẽ sẽ bao phủ lấy nàng.

Tiểu Mai thấy nàng không nói gì, liền nghiêng rằng nghiêng lợi nói: “Ta đã nói với mọi người là đàn ông vô tình vô nghĩa mà mọi người không tin, cứ muốn yêu y cho bằng được, nếu mọi người làm theo lời ta thì bây giờ sao phải rơi vào kết cục này. Lần này mọi người đã nếm được nỗi đau khổ khi yêu một người rồi đấy, mọi người cam lòng không?”

Hiên kinh ngạc lùi lại một bước, ánh sáng chiếu ra từ bàn tay nhạt dần rồi biến mất. Ánh mắt phần nộ dần trở nên dịu dàng, thậm chí có chút ủ rũ.

“Còn không mau đi đi!” Y hét lên với Tiểu Mai.

“Tiểu Mai một lòng si mê người, vậy mà chỉ đổi được sự nghi ngờ của người? Người thực sự không xứng đáng với mọi người ấy.”

“Người còn không đi, có thể ta sẽ đổi ý đấy!”

Tiểu Mai cả kinh, đành bịt miệng vết thương đau nhức, chạy về trong động.

Bên dòng suối chỉ còn lại nàng chịu đựng cơn đau đớn, lẳng lặng rơi nước mắt.

Mưa rơi khiến đất trời trở nên mờ mịt, rửa sạch vạn vật trên thế gian khỏi những bụi bẩn...

Mưa to gió lớn không nể nang cứ thế tạt thẳng vào cơ thể đang run rẩy của Tiểu Vân, khiến nàng lại cảm nhận thấy sự lạnh lẽo đến thấu xương. Đến khi nào thì thể giới của nàng mới có sự ấm áp, mới có ánh dương đây?

Hiên nhìn nàng thật lâu rồi mới hỏi: “Lạnh không?”

Đây là những lời thừa thãi gì vậy? Lẽ nào cơ thể nàng run rẩy còn chưa đủ lạnh sao?

“Không lạnh.” Mặc dù khi nàng nói, hai hàm răng va vào nhau lập cập, giọng nói run rẩy giống như ngọn đuốc tàn trong gió lớn, nhưng nàng vẫn ngẩng cao đầu, tỏ vẻ mình không lạnh chút nào.

Hiên đột nhiên nở nụ cười, vừa cười vừa giơ cánh tay lên không trung, vạch ra một đường vòng cung thật dài, thế rồi một dải cầu vồng vô cùng mỹ lệ đã xuất hiện. Cơn mưa lớn bỗng nhiên dừng lại, ánh mặt trời lộ ra từ sau đám mây đen, vừa vạn mang một chút ấm áp chiếu lên người nàng.

Trời ơi, nàng không dám tin vào mắt mình, hô phong hoán vũ? Nàng cứ nghĩ đây chỉ là một “hình dung tử”, nhưng hóa ra lại là sự thật mà nàng lần đầu tiên nhìn thấy.

Sùng bái! Ngoài “sùng bái” ra thì nàng không tìm được từ thứ hai có thể diễn tả được tâm trạng của nàng lúc này, sự oán hận khi này lập tức bị sự hưng phấn đánh bại.

“Lạnh không?” Y lại hỏi.

“Không lạnh!” Nàng ngắt ngang nhìn dải cầu vồng, hóa ra Hiên có thể mang đến cho nàng sự ấm áp, có thể mang đến cho nàng ánh mặt trời, y đã cho nàng quá nhiều rồi, chỉ là tự nàng không biết đủ, luôn muốn yêu cầu nhiều hơn.

“Đau không?” Y ngồi chồm hổm bên cạnh nàng, kéo tay áo đã ướt sũng của nàng.

“Đau.” Nàng vừa nhìn một mảng cháy đen trên cánh tay liền tức giận bưng bưng, trừng mắt nhìn y, mặc dù nỗi oán hận trong lòng đã lắng xuống nhưng nàng vẫn không nhận được muốn thể hiện một chút.

“Xin lỗi!” Bàn tay đang nắm cánh tay nàng của y hơi dùng lực một chút, cơ thể mềm mại của nàng lập tức rơi vào lòng y.

Nàng thực sự rất đau, đau đến thấu ruột thấu gan, nhưng tựa vào lòng y ấm áp thế này, nghe y nói lời xin lỗi với vẻ áy náy, nàng hoàn toàn không còn thấy đau nữa. Đây chính là mùi vị của tình yêu sao? Cho dù bị tổn thương như thế nào, bị giày vò ra sao, nàng vẫn cảm thấy mình là nữ nhân hạnh phúc nhất, ngọt ngào nhất trên thế gian này, thậm chí nàng còn cảm thấy trên thế gian này không có ai tốt hơn nam nhân suýt giết chết nàng đây, rất đáng để phó thác cả đời mình.

Thật buồn cười, xem ra nàng thực sự ngốc quá rồi!

“Không sao, chỉ qua mấy ngày là khỏi thôi.” Mặc dù được y ôm trong lòng khiến nàng lưu luyến mãi không thôi, nhưng vì muốn đầu óc có thể suy nghĩ bình thường, nàng đành đẩy y ra, cười nói: “Chàng có thể dạy ta pháp thuật hô mưa gọi gió không, thật lợi hại!”

“Đương nhiên là được.” Y vừa nói vừa xoa miệng vết thương của nàng, đầu ngón tay lướt qua vết cháy sém trên da nàng khiến nó trở nên trắng mịn, sự đau đớn vốn vẫn giày vò nàng dần dần biến mất.

Mặc dù nàng rất cảm động, nhưng cứ nghĩ đến việc y làm nàng bị thương thì nàng lập tức thu lại tất cả những sự cảm động vừa trào lên, hỏi: “Có phải là rất khó không? Pháp lực của ta thật chẳng ra làm sao.”

“Dễ lắm, chỉ cần nàng vẩy tay lên không trung giống ta là được.”

“Chàng nói đùa đấy à? Chàng thực sự coi ta là đồ ngốc sao?” Nàng phần nộ quay người lại, không muốn dạy thì thôi đi, lại còn dùng mấy lời nói dối này để đối phó với nàng, nàng có ngốc cũng không tin đâu.

“Thật đấy, khi nào nàng cảm thấy lạnh, nàng hãy vẩy vẩy tay về phía đông. Dù mây đen nhiều đến thế nào, mưa có to bao nhiêu thì ánh nắng cũng xuất hiện, mang đến cho nàng sự ấm áp.” Y nói rất nghiêm túc. Thấy nàng hoàn toàn khoog để ý đến mình mà cứ nhìn đông nhìn tây, quay ngang quay ngửa, y liền giữ nàng ngồi thẳng lại nhìn mình, nghiêm mặt nói: “Tiểu Vân, khi nàng cảm thấy mình không có gì cả, nàng nhất định phải nhớ, ánh mặt trời là thuộc về nàng, vĩnh viễn chỉ thuộc về một mình nàng mà thôi.”

Nàng lập tức ngậy ngẩn cả người, vì sao biết rõ y chỉ nói xằng nói bậy nhưng nàng vẫn cảm thấy vô cùng cảm động? Rõ ràng y nói đùa rất nhạt nhẽo, nói dối không có chút thực tế nào nhưng nàng vẫn lặng lẽ mang mặt trời này giấu vào lòng làm của riêng của mình.

Dường như nàng nhớ Tiểu Mai đã từng nói: Thứ mà nam nhân có thể cho nữ nhân chỉ là những lời đường mật, mà nữ nhân thì không kháng cự được lời hứa hẹn không hề thiết thực đó.

Thì ra những lời tỷ ấy nói đều là thật!

Tiểu Mai? Đột nhiên nhớ đến dáng vẻ đau đớn của Tiểu Mai lúc rời đi, trái tim nàng liền run lên.

“Ta phải đi xem xem Tiểu Mai thế nào rồi, hôm khác lại nói chuyện nhé!”

Hiên gật gật đầu. “Nàng ta sẽ không sao đâu. Nhưng tốt nhất nàng hãy khuyên nhủ nàng ta một câu, hại người cuối cùng sẽ thành hại mình.”

“Ừ, ta nhất định sẽ khuyên tỷ ấy.”

Sau khi Tiểu Vân đã đi xa rồi, Hiên mới đứng dậy, nhìn về phía những dãy núi tầng tầng lớp lớp ở phía xa, nói: “Ra đi!”

“Nghe nói Ngọc Thanh Chân Vương có pháp lực cực cao, không ngờ công phu dụ dỗ nữ nhân cũng sâu thật đấy.” Lóe một cái, Ma Vương liền hiện thân trước mặt y, chế giễu.

“Người dựa vào mách khéo này mà muốn hút hồn phách của ta, đúng là quá ngây thơ.” Y nở nụ cười lạnh lùng, chế giễu lại Ma Vương.

“Đúng vậy, sao ta lại quên thần tiên đều là những kẻ lạnh lùng vô tình nhỉ? Ôm một cơ thể mê người trong lòng mà vẫn có thể quan sát động tĩnh xung quanh, đúng là khá lắm, chẳng trách tam giới đều do thần tiên thống trị.”

Hiên vẫn giữ nguyên nụ cười mỉm, đáp: “Nếu ta là người thì thà tự ra tay chứ không hy sinh nữ nhân mình yêu mến để thăm dò thực lực của đối phương... Người có biết vì sao người chờ đợi lâu như vậy mà vẫn không có được trái tim của nàng không? Là bởi vì người không xứng...”

Sắc mặt Ma Vương hơi thay đổi, nhưng rất nhanh đã trưng ra vẻ mặt tươi cười, nói: “Người cho rằng ta sẽ bị người chọc tức rồi quyết chiến với người sao? Người nhầm rồi, để đối phó với người, ta đã có cách tốt hơn nhiều.”

“Đáng tiếc, ta lại không cho người cơ hội.” Nói xong, từ khắp người Hiên lại bắn ra hòa quang vạn trượng, bao vây lấy cả hai người ở trong đó. Nhưng điều nằm ngoài ý muốn của y là vạn vật đều cảm nhận được ánh hào quang hùng hực đó nhưng lại không thể tác động đến Ma Vương. Ma Vương ung dung từng bước đi ra khỏi, rồi cười ha hả, nói: “Người chỉ có chút tài mọn này thôi sao? Thần tiên? Hừ, chỉ dựa vào mấy thứ phép thuật và bản lĩnh dọa người mà đã cho rằng mình tinh thông mọi thứ.”

Hai mắt Hiên tựa hai bó đuốc nhìn chăm chăm vào mắt Ma Vương như muốn nhìn xuyên qua con người thực của hắn. Không ngờ Ma Vương nhân cơ hội này liền đánh ra một chưởng thẳng vào ấn đường của y, chưởng lực giống như một cơn lốc đang rít gào, lướt tới đâu liền khiến chỗ đó bốc lên đất đá mù mịt, lúc rơi xuống người Hiên thì giống như đánh lên một tảng đá, cứng rắn bắn ngược trở lại.

“Chẳng lẽ người cho rằng ngay cả pháp lực hộ thân mà ta cũng chưa luyện sao?” Hiên nở nụ cười lạnh lùng, chậm rãi giơ một cánh tay lên, thứ xuất hiện từ bàn tay y không phải ánh sáng nữa mà là lực hút cực mạnh.

Ma Vương hoảng hốt, vội vàng tránh né một chưởng y đang đánh tới, kẻ đã trải qua trăm trận như hắn sao lại không nhận ra lực đạo của chưởng này thực sự không phải tầm thường, mà là thần lực có thể hút lấy

hồn phách! Nếu là một tiểu yêu thì chỉ cần chưởng lực này là hồn phách đã bị hút mất, mặc dù y sẽ không dễ dàng bị hút mất hồn phách như thế nhưng cũng chưa chắc có thể bình yên vô sự.

Chỉ trong nháy mắt, Ma Vương đã tránh được mấy trăm chưởng nhanh như sao băng của Hiên, tự biết nếu né tránh tiếp tục nữa thì kiểu gì cũng có chỗ sơ hở, vì thế trong lúc né tránh, hắn cố ý để lộ ra sơ hở chỉ mạng phía bên trái để Hiên tấn công, rồi thầm tập trung pháp lực toàn thân vào đầu ngón tay...

Chỉ trong nháy mắt, lực hút trong chưởng của Hiên hoàn toàn khống chế phía bên trái của Ma Vương, Ma Vương liền chỉ vào giữa ấn đường của Hiên.

Hiên lùi lại mấy bước, tập trung tâm lực bảo vệ điểm yếu nhất trên người mình, trên gương mặt khó nén được vẻ kinh ngạc. Đối với y, một đòn này không có gì đáng ngại, điều khiến y hoảng hốt là không ngờ Ma Vương lại biết được tử huyệt của y, đúng là không thể tưởng tượng nổi.

Trong lúc y còn chưa kịp tập trung pháp lực vào lòng bàn tay thì một màn sương mù màu đen đã bao phủ khắp đất trời, vô số những cánh tay màu đen vẫy xung quanh y.

Đến khi y đánh lui được những cánh tay màu đen và xua tan được màn sương mù u ám kia thì chẳng biết Ma Vương đã chạy đi đường nào mất rồi.

Ma vực, thánh điện.

Ma Vương đau đớn xoa xoa ngực, uống đan dược mà Hữu hộ pháp Minh Hồn đã luyện trăm năm cho hắn.

“Vương, sao ngài lại lựa chọn cách đánh lưỡng bại câu thương như thế!” Sau khi Dạ Minh khinh khỉnh nhìn Hữu hộ pháp Minh Hồn lui xuống mới nói ra nghi hoặc trong lòng.

“Người sai rồi, thực sự ta không muốn liều mạng với hắn, mà chỉ muốn thử công lực của hắn thôi. Ta muốn biết hậu quả khi bị hắn tấn công và thần công hộ thể của hắn rốt cuộc có uy lực mạnh đến thế nào.”

Bây giờ hắn đã biết rồi. Trong khi hắn tập trung toàn bộ sức mạnh vào đầu ngón tay rồi đánh về phía ấn đường của y, chỉ khiến y lùi lại mấy bước, pháp lực tạm thời tản đi, còn hắn thu chưởng về thì công lực tiêu tan hết, chỉ ít phải nghỉ ngơi dưỡng sức nửa tháng mới có thể phục hồi như cũ.

“Xem ra hắn thực sự rất lợi hại, e là không dễ đối phó.”

“Không khó! Theo ta thấy, mặc dù công lực của hắn rất cao thâm nhưng thần công hộ thể vẫn chưa luyện đến cảnh giới cao nhất, có nghĩa là... hắn không phải hoàn toàn không có sơ hở.”

“Ý của Vương là...”

“Đánh lén! Chỉ cần chúng ta có thể tìm ra tuyến phòng ngực tâm lý yếu nhất của hắn, rồi dùng mũi tên lợi hại nhất trên thế gian thì sẽ có thể phá được pháp thuật của hắn.”

Dạ Mị chợt tỉnh ngộ, nói: “Thì ra Vương không phải muốn Tiểu Vân hút hồn phách của hắn, mà chỉ là muốn thăm dò xem trong tình huống nào hắn mới quên bảo vệ mình... Nhưng hôm nay Tiểu Vân cũng không thể khiến hắn mê loạn, vậy thì lúc nào hắn mới...”

“Nếu chỉ một nữ nhân đã có thể khiến hắn đánh mất lý trí thì hắn không còn là Ngọc Thanh Chân Vương nữa rồi.” Ma Vương trầm giọng nói. “Người có biết vị trí của hắn trên thiên đình không?”

“Là một vị Chân Vương phải không?”

“Trên thiên giới, ngoài Ngọc Đế, Vương Mẫu ra thì vai vế cao nhất là Thái Thượng Đạo Quân. Nhưng cả ngày ông ta chỉ nghĩ đến việc tu luyện tiên đan, không màng những chuyện khác. Sự khôn khéo, nhìn xa trông rộng của Thái Bạch Kim Tinh lại chỉ để dùng trên bàn cờ. Pháp lực của Tử Vi Chân Quân tuy cao cường nhưng tính khí nóng nảy, gặp chuyện gì cũng háo thắng nhưng lại không được lòng người. Quan Âm Đạo Sĩ thì dốc lòng hướng Phật, không quan tâm đến thế sự, còn Thái Ất Chân Nhân thì thích đi khắp chốn phàm trần để thu tìm đệ tử. Trong số chúng thần tiên chỉ có Ngọc Thanh Chân Vương hành sự bình tĩnh, tỉnh táo, tâm cơ thâm trầm, lại có quan hệ thân thiết với Thái Bạch Kim Tinh, tư giao với chúng thần tiên cũng rất tốt, cho nên trên thiên đình, hắn mới là người có ảnh hưởng lớn nhất.”

“Thật không ngờ Vương lại hiểu rõ chuyện trên thiên giới như lòng bàn tay vậy.” Dạ Mị vô cùng kích động, đối với hắn, chuyện trên thiên giới vốn thần bí khó lường, vậy mà Vương lại có thể hiểu rõ tính cách, đặc điểm, sở thích của từng vị thần tiên, quả là không thể tưởng tượng được.

“Nếu ta không hiểu rõ thiên đình thì làm sao dám địch lại thiên giới. Đợi ta giết được Hy Hiên, thiên giới nhất định sẽ đại loạn, đó sẽ là thời cơ tốt nhất để chúng ta phản kích.”

“Nhưng Ngọc Thanh Chân Vương lợi hại như vậy, e là chúng ta rất khó tìm được cơ hội chống lại hắn.” Dạ Mị lo lắng nói.

“Có cơ hội, sớm muộn gì chúng ta cũng sẽ có cơ hội...” Ma Vương xoa xoa ngực, nhịn đau đi đến trước bức họa thần thú, kiên định nói. “Ta sẽ không hành động thiếu suy nghĩ đâu, cho dù có phải đợi năm trăm năm nữa cũng phải đợi đến cơ hội này.”

5. Chương 4: Nỗi Đau Côi Cút

Mùa thu, mưa nhiều, tâm tình cũng vì thế mà thay đổi thất thường theo thời tiết.

Tiểu Vân trốn trong sơn động, ai oán nhìn những giọt nước mưa rơi tí tách xuống những phiến lá khô, rửa sạch thêm đá trước cửa động. Nàng thực sự không thích trời mưa chút nào, vì những hạt mưa luôn chạm đến sự phiền muộn trong lòng nàng, gợi lên những ký ức mà nàng muốn quên.

Quay đầu lại nhìn Tiểu Mai đang điều hòa hơi thở chữa vết thương, lòng nàng lại tràn ngập sự áy náy. Ba trăm năm, bọn họ luôn sống cùng nhau, lẽ ra phải là thầy trò nhưng nàng lại không để ý đến mấy thứ lễ nghi phức tạp của người phạm, chỉ coi Tiểu Mai là bằng hữu tốt nhất, là chỗ dựa dẫm duy nhất.

Nàng cũng biết Tiểu Mai tuy nói năng lạnh nhạt nhưng đó chỉ là một thói quen, trên thực tế, nàng ta thực sự rất yêu thương nàng, nếu không nàng ta sẽ không mạo hiểm tính mạng của mình, đồng ý với Ma Vương đổi phó với Hiên, cũng sẽ không một lời oán trách nàng khi bị thương như thế.

Tiếng thở dài làm kinh động đến Tiểu Mai đang vận khí, nàng ta bình ổn lại chân khí, lạnh lùng nói: “Hôm khác hãy nghĩ đến chuyện đi chơi, nếu không có việc gì làm, sao không chịu khó luyện pháp thuật đi!”

Tiểu Vân vừa nghe thấy hai chữ pháp thuật thì cúi thấp đầu. Hình như cuộc đời này của nàng không có duyên phận gì với cái gọi là “pháp lực”, dù có cố gắng luyện thể nào cũng không thành.

Tiểu Mai thấy nàng không lên tiếng thì lại thở dài, nói: “Đừng nghĩ đến nam nhân vô tình vô nghĩa đó nữa, mà hãy tính toán cho mình đi!”

“Tính toán gì nữa, còn không phải là chấp nhận số phận sao? Chính tỷ đã từng nói, ta ta phải luyện được thần công lợi hại hơn Ma Vương, nhưng điều này vốn không thể xảy ra, vậy thì ta cần gì phải lãng phí thời gian nữa.”

“Cuối cùng muội cũng tỉnh ngộ một cách triệt để rồi.” Tiểu Mai xuống khỏi giường đá, vỗ vỗ vai nàng. “Gió mưa rồi sẽ trôi qua thôi.”

Nhắc đến gió mưa, nàng lại nhớ đến ánh mặt trời Hiên tặng nàng, tình cảm chìm dưới đáy lòng lại bắt đầu cuộn cuộn trào lên.

“Tiểu Mai, tỷ đã từng nhìn thấy một loại pháp thuật như thế này chưa: Chỉ cần vẫy tay lên bầu trời thì mưa sẽ tạnh, gió sẽ ngừng, ánh mặt trời ảm áp lại xuất hiện?”

“Chưa.” Tiểu Mai không hề để ý đến lời nàng nói, chỉ lắc đầu.

“Muội đã nhìn thấy Hiên làm rồi, chàng thực sự rất lợi hại!”

Tiểu Mai bất đắc dĩ gõ vào đầu nàng. “Chẳng phải ta đã nói với muội rồi sao, rằng bọn muội không thể được, sao muội vẫn nghĩ đến y?”

“Tỷ có thể quên được Minh Hồn không?” Nàng rất muốn biết một Minh Hồn đã cướp đi nụ cười xinh đẹp của Tiểu Mai là người như thế nào, chỉ là trước nay Tiểu Mai không bao giờ nói cho nàng biết, cho nên nàng đành phải kiềm chế sự hiếu kỳ.

Vừa nhắc đến cái tên này, Tiểu Mai đột nhiên phần nộ bùng bùng: “Chẳng phải ta đã nói với muội rằng không được nhắc đến cái tên khốn đó rồi sao, muội muốn làm ta tức chết có phải không?”

“Không nhắc đến thì tỷ có thể quên sao?”

Tiểu Mai nhìn ra làn mưa phùn, đôi mắt giống như cảnh vật bên ngoài kia, đều bị che phủ bởi một tầng hơi nước mờ lung.

Rất lâu sau, nàng ta mới buồn bã nói: “Muội không hiểu được đâu!”

“Trước đây ta chưa từng yêu ai, không có tư cách để khuyên bảo tỷ điều gì, nhưng bây giờ ta đã hiểu ra rồi, thực sự yêu một người không phải giống như tỷ. Một mối tình dù cho không có kết cục tốt đẹp nhưng cũng không nên căm ghét lẫn nhau... Đã từng yêu thương, đã từng vui vẻ, thì hãy giữ lại những hồi ức đó vào trong tim. Tổn thương và đau đớn thì hãy để nó kết thúc cùng với cuộc tình, có như thế chúng ta mới làm lại từ đầu được.”

“Đó là vì muội không bị tổn thương sâu sắc như ta, cho dù Hiên không hứa hẹn với muội điều gì thì chỉ ít y cũng biết phải bảo vệ muội, trân trọng muội...” Tiểu Mai nói xong, làn sương mù trong mắt nàng ta ngưng kết thành những giọt nước, rồi từng giọt, từng giọt rơi xuống nền đá trong sơn động. “Đợi đến khi muội phát hiện mình chỉ bị chơi đùa, tình cảm thật lòng bị người ta coi chẳng đáng một đồng, thì muội sẽ biết thế nào gọi là hận.”

Ở ma vực, có quá nhiều truyền thuyết liên quan đến Hữu hộ pháp Minh Hồn, nhiều đến mức khiến Tiểu Vân có chút khó mà tin được, sao có thể có nữ nhân biết rõ y bản tính phong lưu mà vẫn còn lún sâu vào vũng bùn, rốt cuộc Minh Hồn có ma lực gì chứ?

Nàng không kìm được hỏi: “Rốt cuộc Minh Hồn là người như thế nào? Vì sao dù là người hay yêu cũng không có cách nào thoát khỏi ma lực của y?”

“Một tên ma quỷ rất đáng sợ, so với Dạ Mị còn đáng sợ hơn nhiều.”

“Còn có đáng sợ hơn Dạ Mị sao?” Nàng không thể tưởng tượng trên thế gian này còn có ma quỷ đáng sợ hơn cả bóng tối của Dạ Mị.

“Dạ Mị giết người còn nhìn thấy xác, Minh Hồn thì ăn người ta đến cái xương cũng chẳng chịu nôn ra!” Giọng nói của Tiểu Mai âm trầm, u ám khiến nàng nghe mà sợ hãi, trong đầu lập tức phác họa hình ảnh yêu quái ăn thịt người, chắc là phải có cái miệng còn to hơn cái miệng như chậu máu của Ma Vương, cánh tay màu đen còn khủng khiếp hơn của Dạ Mị, đôi mắt hung thần độc ác to hơn cả mặt trời, còn cái lưỡi có phải dài hơn cả lưỡi của ma treo cổ không?

Ma vực là nơi đáng sợ đến mức nào? Có bảy nữ nhân hận nàng đến tận xương tủy, hai ma quỷ vô cùng đáng sợ, thêm một Ma Vương có thể quyết định vận mệnh của nàng!

Nghĩ đến quãng đời còn lại u ám, ảm đạm, nàng liền lao vọt ra ngoài trời đang mưa to, không ngừng vẫy tay lên không trung. “Hiên! Hiên!”

Mưa to gió lớn bỗng nhiên dừng lại, ánh mặt trời cuối ngày lộ ra sau đám mây, chiếu những tia sáng cuối cùng lên mặt đất, còn để lại giữa không trung một dải cầu vồng thật dài.

Tiểu Vân nhìn bàn tay mình với vẻ khó tin. “Sao có thể chứ? Sao mình có thể làm được chứ?” Nàng nhất thời ngây ngốc, rồi nhìn ra bốn phía, hét lên: “Hiên, chàng đang ở gần đây phải không? Chàng nghe thấy lời ta nói có phải không? Tại sao chàng không ra gặp ta?”

Đợi một hồi lâu, bốn phía xung quanh vẫn vô cùng yên tĩnh, nàng hiểu rồi, Hiên sẽ không gặp lại nàng nữa, chàng đã lựa chọn từ bỏ.

“Hiên, cảnh mặt trời lặn trên đỉnh Hoa Sơn rất đẹp, nhưng nó không thuộc về ta, vì ta không thể bay lên đó giống chàng, ta chỉ có thể ở bên dòng suối nhỏ nhìn mây chiều dần dần tản đi...”

“Nếu như pháp lực của chàng cao hơn một chút thì thật tốt biết bao, nếu như chàng có thể đưa ta cao chạy xa bay thì thật tốt biết bao, nhưng trên thế gian này không có chữ “nếu như”...”

“Hiên... ta nhất định phải làm nữ nhân của Ma Vương sao...”

Giọng nói của nàng ngày càng yếu ớt, nụ cười cũng hóa thành nước mắt.

Cửa vào ma vực chậm rãi mở ra, Hiên mang một thân rực ánh kim quang đi vào ma vực... Đó là nơi ma quỷ tụ tập, yêu quái hoành hành.

Ngọn lửa cháy rừng rực lan ra bốn phía theo từng bước chân của y, làm sáng rực cả ma vực vốn bị bao phủ bởi một màn đen u ám, không gian tràn ngập mây đen và ánh lửa. Trong khoảnh khắc này, tiếng rên rỉ, tiếng kêu cứu, tiếng thét gào đau đớn vang vọng khắp cả ma vực.

“Nghịch chướng, mau ra đây cho ta!” Hiên phẫn nộ gào lên, ngọn lửa càng bùng cháy dữ dội hơn theo sự phẫn nộ của y.

“Mau ra đây...”

“Người cho rằng chỉ cần trốn đi là xong sao? Ta nhất định sẽ tìm ra người, ta sẽ tự tay đánh người đến mức khiến người phải hồn phi phách tán.”

Nhưng dù có gào thét đến thế nào, đáp trả y vẫn chỉ có sự hỗn loạn của ma vực.

Khi ngọn lửa trong lòng bàn tay y càng lúc càng cháy dữ dội thì y đột nhiên nghe thấy có tiếng rên rỉ rất nhỏ vọng tới từ khu rừng, một con hồ ly trắng từ bụi cây chạy ra, kéo theo nửa thân sau bị thương, khó khăn chạy trốn. Bộ lông màu trắng như tuyết ở nửa thân trước và nửa thân sau bị đốt cháy đen tạo nên một sự tương phản chói mắt, khiến trong lòng y như có sóng gợn lăn tăn.

Y đang do dự không biết nên thu thập hồn phách của con hồ ly trắng đó hay là buông tha cho nó thì Tiểu Mai chạy vọt ra từ màn sương mù dày đặc, ôm chặt lấy con hồ ly trắng kia, rơi lệ. “Mẹ, con đến muộn rồi... Mẹ không sao chứ?”

Con hồ ly trắng đau đớn rên rỉ: “Mai, sao con lại đến đây, mau đi đi! Đừng lo cho mẹ.”

“Không, mẹ, con đưa mẹ rời khỏi đây.” Vừa nói, nàng ta vừa ôm lấy hồ ly trắng rồi chạy về hướng cửa ma vực.

Khi ngọn lửa đang cháy rừng rực phía sau sắp nuốt chửng lấy bọn họ thì đột nhiên tắt ngúm.

Bên ngoài ma vực, Tiểu Mai đặt hồ ly trắng xuống, truyền chân khí của mình vào cơ thể hồ ly trắng.

“Đừng lãng phí chân khí mà con chẳng hề dễ gì mới tu luyện được, vô dụng thôi.” Hồ ly trắng đang giãy giụa giữa ranh giới sự sống và cái chết, cố gắng giữ gìn chút nguyên khí cuối cùng.

“Mẹ, con sẽ truyền nguyên thần của con sang cho mẹ, nhất định sẽ cứu được mẹ.”

“Con truyền nguyên thần sang cho mẹ, vậy con thì phải làm sao?” Trong ánh mắt đau thương của hồ ly trắng lấp lánh ánh lệ.

“Vì mẹ, dù con có chết cũng cam lòng.”

“Con ngoan, con là tất cả của mẹ. Từ trước đến giờ mẹ không cầu gì hơn, chỉ hy vọng con có thể sống tốt... Hãy đồng ý với mẹ, phải sống thật tốt!”

Hiên chứng kiến toàn bộ cảnh này, cả người vô lực tựa vào một gốc cây to đã bị cháy khô, một yêu quái hại vô số người nhưng vẫn vô cùng có hiếu, một con hồ ly mà cũng yêu thương con tha thiết.

Vậy mà trái tim y lại lạnh lẽo như băng...

Y đi đến bên cạnh Tiểu Mai đang khóc lóc thương tâm, lấy một viên đan mà Thái Thượng Đạo Quân tặng cho từ trong áo ra rồi đưa cho nàng ta. “Hãy cho mẹ người ăn cái này thì sẽ không sao nữa.”

“Cảm ơn ngài!” Khi Tiểu Mai nhận lấy tiên đan, trên gương mặt nàng ta không còn vẻ xinh đẹp, ma mị mà chỉ có cảm động và hy vọng.

Biểu cảm đó càng khiến y chấn động.

Đã bao lâu rồi, trong lòng y đã chẳng còn chút chân tình.

Đã bao lâu rồi, khi đối diện với cha mẹ đã sinh ra mình, nuôi dưỡng mình, trong lòng y chỉ có tức giận, và một trái tim lạnh như băng.

Cha mẹ nào mà chẳng yêu thương con cái của mình, lặng lẽ dâng hiến tất cả những gì mình có, chỉ hy vọng con cái có thể sống tốt. Nếu không phải vạn bất đắc dĩ thì làm gì có ai muốn nhìn cốt nhục của mình chết ngay trước mặt.

Có lẽ y đã sai rồi, trăm ngàn năm qua, y đem sự hối hận và tự trách của mình đổ xuống đầu chưa từng nghĩ họ đã phải bất đắc dĩ và đau lòng đến thế nào...

Quay đầu lại, gốc cây đào mà y vừa mới tựa vào đó đã thu hút ánh nhìn của y, y đưa tay ra bẻ một cành cây, nắm chặt...

Tia nắng sớm mai chợt hiện ra, Tiểu Vân đứng dưới chân núi, ngẩng đầu nhìn đỉnh Hoa Sơn hùng vĩ.

Trước đây, mỗi lần Hiên đưa nàng đến đây, hai người đều đứng trên đỉnh núi, vực sâu vạn trượng bên dưới đã bị mây mù che khuất. Hôm nay, nàng một mình đứng bên dưới vách đá cheo leo, cao vút tận trời xanh thì mới biết thế nào là sợ hãi.

Nàng biết bay, nhưng chỉ bay cách mặt đất mấy chục mét đã là giới hạn với nàng rồi, giờ đối diện với đỉnh Hoa Sơn hiểm trở, cao vút dị thường, đến chỗ đặt chân cũng không nhìn thấy, bảo nàng bay lên đó thì đúng là hoang đường.

Nhưng dù có gian nan thế nào đi chăng nữa, nàng cũng phải leo lên, nàng phải lên để ngắm cảnh mặt trời lặn, rồi ngắm cảnh sao trời, nàng phải lên đỉnh núi đợi y, chứng minh cho y thấy rằng, khoảng cách giữa bọn họ, núi cao vạn trượng cũng không thể ngăn trở được.

Nàng đã từng tự nói với mình vô số lần: “Buông tay thôi! Chúng ta không thể...”

Nhưng chuyện tình cảm, sao có thể nói buông tay là buông tay ngay được? Cho dù là ánh mặt trời rực rỡ hay là mây mù âm u, cho dù là những khi tỉnh táo hay đang trong giấc mộng, hình ảnh của Hiên vẫn luôn ở trong tâm trí nàng không hề phai nhạt.

Đã trải qua nửa tháng mâu thuẫn giày vò, nàng quyết định rồi. Cho dù mối tình này phải đối mặt với bao nhiêu đau khổ và giới hạn thì nàng cũng sẽ không lùi bước, cho dù bị ngã ở đây đến tan xương nát thịt, nàng cũng sẽ không hối hận, bởi ít nhất thì nàng cũng từng cố gắng.

Hít sâu một hơi, nàng tung người bay lên một khối đá lồi chồm rồi vội vàng nắm chắc lấy một thân cây khô ở bên cạnh, trong lòng vẫn vô cùng vui vẻ, vì chí ít là nàng không phải leo lên từng bước, từng bước một.

Mượn lực ở dưới chân, nàng lại lần nữa bay lên trên, rõ ràng đã nhìn thấy có thể đặt chân lên một mỏm đá, nhưng đến khi đặt chân xuống mới phát hiện trên mỏm đá phủ đầy rêu xanh, chân nàng trượt một cái, chỉ cảm thấy trời đất quay cuồng, đến khi tỉnh lại mới phát hiện mình đã rơi xuống mặt đất rồi.

Nàng xoa xoa cơ thể đau đớn vì bị ngã và cánh tay trầy xước, vận khí để bảo vệ tâm mạch, rồi cắn răng đứng dậy. Sau khi đi vòng quanh Hoa Sơn một vòng, nàng quyết định đổi sang leo một ngọn núi trông có vẻ nhẹ nhàng hơn. Nhưng đến lúc thực sự leo lên mới phát hiện cũng chẳng dễ hơn so với lần trước bao nhiêu. Trên đá mọc đầy rêu, rất khó để đặt chân xuống chứ đừng nói đến việc mượn lực để bay lên.

Mới bay được có mấy lần thì trên vách đá đã chẳng còn chỗ để đặt chân nữa, nàng miễn cưỡng ôm lấy một thân cây bách, cúi đầu nhìn xuống dưới chân nhưng chỉ thấy một mảng mênh mang mờ mịt, ngẩng đầu lên thì chỉ thấy đỉnh núi vươn thẳng vào mây xanh, còn cách nơi nàng đang đứng một khoảng rất xa.

“Ta không thể bỏ cuộc được, vì chàng, ta nhất định phải leo lên.” Nàng kiên định hét một tiếng với đỉnh núi, tiếng vọng vẫn còn quanh quẩn bên tai, giống như cổ vũ nàng hãy kiên trì leo lên.

Nghỉ ngơi một chút, nàng lấy hết dũng khí tiếp tục bay lên phía trên. Khi đỉnh núi vẫn còn cách rất xa, tay nàng đã bị cành cây, mỏm đá cắt cho đầy thương tích, bên tai thỉnh thoảng lại có từng trận gió gào rít

khiến nàng kinh hoàng khiếp sợ. Hơn nữa, càng lên cao thì lại càng cảm thấy có một luồng sức mạnh khủng khiếp đang kéo cả người nàng xuống dưới.

“Ta nhất định có thể leo lên đỉnh núi, chỉ cần leo lên được đỉnh núi, ta sẽ nói với chàng rằng ta yêu chàng! Cho dù có bao nhiêu khó khăn, đau khổ đi chăng nữa, ta cũng muốn được ở bên chàng.” Nàng nói xong thì giống như vừa được tiếp thêm một nguồn sức mạnh vô cùng lớn, không còn sợ hãi, không còn do dự, từng chút, từng chút leo lên vách núi cực kỳ nguy hiểm.

Dưới chân núi, một đôi mắt vẫn luôn nhìn nàng chăm chú, nhìn cành cây cắt rách y phục của nàng, nhìn mồm đã còn lưu lại vết máu của nàng, nhìn nàng vô số lần bị trượt chân, suýt rơi xuống dưới, sau khi đứng vững được lại kiên quyết leo lên. “Nàng là đồ ngốc, hay là bị mất trí? Ta vốn không đáng để nàng làm như vậy, cũng không thể báo đáp lại thứ mà nàng mong muốn.”

Cuối cùng, khi một dải nắng xuyên qua làn mây mờ mịt làm ánh lên một tia ngũ sắc, Tiểu Vân đã leo lên đến đỉnh Hoa Sơn. Nàng hưng phấn khua khua hai bàn tay bị chảy máu, mỉm cười với ánh chiều tà, nụ cười đó còn xán lạn, đẹp mắt hơn tất cả những thứ ánh sáng rực rỡ nhất.

“Ta làm được rồi, Hiên, ta có thể lên Hoa Sơn ngắm mặt trời mọc, ta biết chàng đang ở đây, chàng mau xuất hiện đi!”

Một thứ âm thanh khàn khàn cắt đứt sự vui sướng đang ngập tràn trong lòng nàng. “Nàng làm được rồi, nhưng đáng tiếc là nó chẳng có ý nghĩa gì.”

Tiểu Vân giật mình quay người lại, sau đó thì kinh hoàng lùi lại mấy bước. “Vương, ta...”

Ma Vương chậm rãi đi về phía nàng, hơi nhếch khóe miệng mang theo sự mỉa mai chua chát. “Ta biết nàng yêu y, nhưng y có yêu nàng không?”

“Vương...” Lần đầu tiên nàng nghe thấy giọng nói của Ma Vương khiến người ta khiếp sợ như thế này, khiến hai chân nàng mềm nhũn, không ngừng run rẩy, theo bản năng muốn bỏ trốn nhưng lại phát hiện mình đã không còn đường lui nữa, chỉ cần lùi thêm một bước nữa thì sẽ rơi xuống vực sâu vạn trượng.

“Nàng cho rằng khoảng cách giữa nàng và y bằng độ cao của Hoa Sơn sao? Nàng cho rằng chỉ cần nàng liều chết leo lên đỉnh Hoa Sơn là y sẽ cảm động, đồng ý đưa nàng rời khỏi ma vực sao? Nàng cho rằng y cũng yêu nàng, chỉ là y không có dũng khí giống như nàng sao? Nàng cho rằng chỉ cần hai người ở bên nhau thì dù bị ta truy sát, thậm chí là phải chết cũng cam tâm tình nguyện sao?”

“Đúng vậy.”

“Vậy ta nói cho nàng biết, nàng sai rồi!”

“Vương!” Tiểu Vân chậm rãi quỳ xuống, biết rõ là không thể nhưng vẫn ôm lấy một tia hy vọng. “Ta cầu xin ngài hãy buông tha cho ta. Ta thực sự rất yêu chàng, đời này kiếp này, trong lòng ta chỉ có một mình chàng mà thôi. Hôm nay, ta thà nhảy từ trên đỉnh Hoa Sơn xuống chứ nhất định sẽ không cùng ngài trở về ma vực.”

Ma Vương đột nhiên xông đến, trong lúc nàng không có bất cứ sự phòng bị nào, liền kéo nàng đến bên bờ vực, những đám mây mênh mông mờ mịt được ánh chiều tà nhuộm thành một màu đỏ tươi.

Ma Vương chỉ vào đỉnh núi ở giữa đám mây mù, cắn răng nói: “Nàng nguyện chết vì y, nhưng nàng có biết rằng... khi nàng suýt chút nữa ngã tan xương nát thịt thì y đang đứng bên dưới kia nhìn nàng không?”

Nàng kinh ngạc mở to mắt tìm kiếm, Vương đang nói đến Hiên sao? Vì sao thứ mà nàng nhìn thấy chỉ có một mảng mây mờ mịt?

“Ta nói cho nàng biết, khoảng cách giữa y và nàng đâu chỉ là mấy ngàn trượng, mà là khoảng cách giữa trời và đất. Y ở nơi cao cao tại thượng, lạnh lẽo vô tình, cho dù nhìn thấy nàng vì y mà bất chấp tất cả, y cũng chỉ thờ ơ đứng đó. Vì y là thần, là thần tiên nên không có máu và nước mắt.”

“Thần?” Nàng đột nhiên nhìn về một nơi xa. “Không thể nào...”

Chắc chắn là Vương đã nhầm rồi, Hiên là hỏa yêu, chàng là một yêu tinh nhất gan như con chuột thôi mà.

“Từ đầu tới cuối, y luôn lừa dối nàng, biến nàng thành trò cười, y vốn không có tình cảm.”

Tiểu Vân thần thờ nhìn về phía trước, miệng không ngừng lặp đi lặp lại: “Không thể nào, không thể nào, không thể nào...”

“Nàng tỉnh táo lại một chút có được không? Nàng thử nghĩ mà xem, nếu y không phải là thần, ta có thể dễ mặc y đối xử với nàng như thế sao? Nếu ta là đối thủ của y thì ta đã băm thây y thành vạn mảnh từ lâu rồi.” Ma Vương nắm chặt bàn tay vẫn còn đang chảy máu của nàng, sự đau đớn đó khiến nàng tỉnh táo lại một chút.

Nhưng nàng vẫn không tin, giằng thoát khỏi sự kìm hãm của Ma Vương. “Ta không tin.”

Chàng có tình cảm với nàng, chàng có trái tim, có tình, nàng cảm nhận được mà.

“Được thôi, nàng không tin thì cứ ở lại đây đợi y đi, xem rốt cuộc y là kẻ lạnh lùng vô tình đến thế nào.”

Ma Vương đi rồi, khi rời đi, nhìn bóng lưng hần thật bi thương, thật tuyệt vọng. Thỉnh thoảng hần còn quay đầu lại nhìn nàng, dường như còn có chút lo lắng, còn có chút không nỡ, nhưng cuối cùng vẫn thực sự biến mất khỏi tầm mắt nàng.

Sau khi hần đi không bao lâu, một bóng dáng khác hao hao giống hần ngày càng tiến tới gần nàng, từng bước từng bước thật chậm, giống như cũng đang mang theo nỗi bi thương và tuyệt vọng.

“Tiểu Vân...”

Nghe thấy giọng gọi tên nàng có chút run rẩy của Hiên, trái tim nàng bỗng nhiên bình tĩnh lại. Nàng muốn cười, nhưng nước mắt đã không kìm được trào ra, nàng không gào thét làm loạn, vì làm thế vốn chẳng có tác dụng gì, sự thực vẫn cứ là sự thực, dù lựa chọn thái độ như thế nào thì cũng chẳng thể thay đổi được.

Cho nên, nàng bình tĩnh hỏi: “Những lời Vương nói là thật sao?”

“Thật.” Vì sao y trả lời không hề do dự như vậy chứ? Cho dù chỉ có một chút do dự, nàng cũng sẽ cảm thấy y không phải kẻ vô tình, nhưng đáng tiếc là y lại không hề do dự.

“Ta muốn hỏi là: Vừa rồi chàng vẫn luôn đứng dưới chân núi nhìn ta leo lên đây phải không?”

“Phải.”

Câu trả lời của y vẫn không có chút ngập ngừng, lưỡng lự. Nàng có thể tha thứ cho sự lừa dối của y, có thể chấp nhận sự thực rằng họ có duyên mà không có phận, nhưng sao y lại có thể vô tình nhìn nàng ngu ngốc, điên cuồng vì y như vậy chứ?

“Chàng có vui không? Thấy ta bị chàng lừa dối đến mức rối tinh rối mù, có phải rất thú vị, khiến chàng cười không khép miệng lại được đúng không?”

Thấy y không trả lời giống như đã ngầm thừa nhận, nàng liền lùi lại, biết rõ phía sau là vực sâu vạn trượng, nàng vẫn không có cách nào khống chế mình không lùi lại. Vậy mà y không hề ngăn cản, thậm chí còn không tiến lên một bước nào.

“Vì sao? Vì sao chàng lại đối xử với ta như vậy?”

“Ta không muốn làm tổn thương nàng, chỉ là ta nghe thấy nàng nói nàng là một tiểu hồ ly đáng thương nhất nên mới hạ phạm để gặp nàng, ta chỉ muốn giúp đỡ nàng thôi.”

“Vậy tại sao chàng không giúp ta thoát khỏi Vương?”

“Đó là số mệnh của nàng. Nàng chắc chắn sẽ là nữ chủ nhân của ma vực, chắc chắn sẽ cùng sinh cùng diệt với ma vực. Vì nàng nói, trước khi bị phiêu tán chỉ muốn được tự do bay lượn một lần, cho nên ta mới cố gắng giúp nàng được vui vẻ.”

“Nói vậy nghĩa là... ta phải cảm ơn chàng?” Nàng cười khổ, hỏi.

“Có lẽ ta đã dùng sai cách rồi, ta không ngờ là nàng lại yêu ta.”

Nàng cảm thấy trái tim đau đớn như bị một ngọn lửa thiêu đốt, linh hồn nàng giống như bị cắn ra nát vụn. Tiểu Mai nói đúng, khi sự tôn nghiêm của nàng bị chà đạp, khi sự chân thành mình bỏ ra bị coi rẻ không đáng một đồng, nàng mới hiểu được thế nào là hận.

“Hãy trở về thiên đình của chàng đi, đừng tự cho mình là đúng nữa, ta không cần sự thương hại và đồng tình của chàng...”

Y quay người lại, kìm thấp giọng, nói: “Xin lỗi, ngoài xin lỗi ra thì ta không thể cho nàng điều gì khác.”

Hiên đi rồi, không phải là kiểu đột nhiên biến mất, mà là từng bước, từng bước rời đi, từ đầu đến cuối không hề quay lại nhìn nàng lấy một lần.

Dường như bị cả thế gian vứt bỏ, nàng chỉ cảm thấy trời đất quay cuồng, cả người rơi vào bóng đen vô tận.

Trong mộng lung, nàng cảm thấy mình đang tựa vào một tấm lưng ấm áp, nàng biết đó không phải Hiên, trên người Hiên có một mùi vị tuyệt vời, đó chính là tiên khí, chẳng trách lại thắm vào lòng người như vậy.

Thì ra chàng là thần tiên, chẳng trách lại ngăn cản nàng hại người, còn không cho phép nàng ăn thịt.

Thì ra chàng là thần tiên, chẳng trách lại đẹp trai, tao nhã đến như vậy, kiêu ngạo như vậy.

Thì ra chàng...

Trong lúc mơ hồ mờ mịt, nàng vẫn nhớ đến nụ cười của y...

Rất nhiều lần, Tiểu Vân nghe thấy bên tai có ai đó đang gọi nàng, cũng biết là mình đang ở trong mộng, nhưng nàng không muốn mở mắt ra, không muốn để Hiên hoàn toàn biến mất khỏi cuộc sống của nàng. Nàng thà sống mãi ở thế giới như mộng như ảo và ngắm nhìn Hiên dưới làn mưa phùn chứ không muốn tỉnh táo lại để phải đối mặt với hiện thực tàn nhẫn.

Đáng tiếc là người kêu gào tên nàng lại không hề thông cảm cho ý nguyện của nàng, kiên trì gọi tên nàng, ồn ào đến mức khiến nàng không thể nói với Hiên mấy câu ở trong mộng.

Đúng thật là, còn có mấy nước nữa là đã thắng được ván cờ này rồi, tiếng ồn ào đáng ghét này đã làm rối loạn suy nghĩ của nàng.

Nàng thực sự không kiềm chế nổi nữa, gào lên: “Đừng gọi nữa, ồn chết mất!”

“Người tỉnh rồi?” Một giọng nói rất trẻ trung, rất dịu dàng hỏi.

Nàng rất không tình nguyện từ biệt Hiên ở trong mộng, mở đôi mắt có chút khó chịu của nàng ra. Không ngờ, cảnh tượng đầu tiên mà nàng nhìn thấy là một nam nhân giống như thủy tinh, gương mặt như chạm ngọc, đẹp đến không tì vết, mắt mày như họa, như thật như ảo, mái tóc đen mềm như tơ được buộc hờ, rủ xuống y phục trắng như tuyết, càng làm nổi bật vẻ thanh u, tĩnh mịch ẩn giấu trong con người y.

Thật đáng tiếc cho khuôn mặt mỹ nhân tuyệt thế này, sao lại trao nhầm cho một nam nhân cơ chứ!

“Cuối cùng cô nương cũng tỉnh lại rồi.” Người đó thấy nàng mở mắt, trên gương mặt hiện ý cười, làm nàng không kìm được thất thần. Mỗi lần Hiên cười cũng nhếch khóe môi lên như vậy, tạo thành một nụ cười rất thanh nhã. Còn người này khi cười thì ý cười hiện sâu trong mắt, trông càng dịu dàng, ấm áp, càng mê người hơn.

Nàng vốn khá thích kiểu nam nhân sắc sảo, góc cạnh, nàng luôn cho rằng đã là nam nhân thì phải có khí phách hào hùng, khí thế bừng bừng. Đến hôm nay, nàng mới không thể không thừa nhận, ngũ quan tuyệt đẹp này dù là ban cho nam nhân hay ban cho nữ nhân thì cũng đều là ân huệ của ông Trời, bởi vì người ở trước mắt nàng đây đã dung hòa một cách hoàn mỹ ngũ quan xinh đẹp với khí chất của nam nhân.

“Người là...” Đương nhiên nàng phải hỏi cho rõ ràng, nam nhân mà nàng nhìn thấy sau khi tỉnh khỏi giấc mộng có lai lịch như thế nào.

“Ta tên là Minh Hồn.”

“Cái gì?” Vừa nghe đến hai chữ “Minh Hồn”, nàng liền ngồi bật dậy, dụi dụi đôi mắt hơi đau. Không phải vì nàng vừa chịu một sự kích động quá lớn nên tinh thần trở nên không bình thường đấy chứ? Hay là nàng vẫn chưa tỉnh dậy từ giấc mộng của mình, nếu không thì sao lại nghe thấy người này tự nhận là Minh Hồn?

“Ý người là... người tên là Minh Hồn?” Nàng phải xác nhận lại xem có phải thính giác của mình có vấn đề rồi không.

“Đúng vậy.” Người tự nhận mình là Minh Hồn rất kiên định gật đầu.

“Hữu hộ pháp của ma vực?” Chắc chỉ là tên giống nhau mà thôi, sao y có thể là Minh Hồn mà Tiểu Mai từng nói đến chứ.

Đáng tiếc là đáp án hoàn toàn vượt ra ngoài dự liệu của nàng.

“Đúng vậy, xem ra ta không cần phải tự giới thiệu thêm nữa.” Minh Hồn cười với nàng, nụ cười đó tuyệt đối có thể coi là khuyên quốc khuyên thành, ngay cả một Tiểu Văn trước đây luôn miễn dịch với mỹ nam mà giờ cũng có chút lảng lảng.

Chẳng phải Tiểu Mai từng nói y còn đáng sợ hơn cả Dạ Mị sao? Dù có đánh chết nàng thì nàng cũng không tin nam nhân trước mắt trông trắng trẻo không tỳ vết, so với Hiên còn lịch sự tao nhã hơn này lại là ác ma.

Mắt sáng long lanh, trong suốt nhìn thấy đáy, môi hơi đỏ, kiều diễm như mai, hoàn toàn khác với tưởng tượng của nàng. Y ăn người ta đến cái xương cũng không chịu nôn ra sao? Nói gì thì nàng cũng không tin nổi!

Nhưng nếu nói có vô số nữ nhân yêu y đến mức không thể kiềm chế nổi thì lại chẳng có chút nghi ngờ.

“Sao người lại ở đây?” Nàng nhìn quanh bốn phía, mới phát hiện mình đang ở một nơi rất lạ, ngoài cửa sổ là một mảng đen kịt, thậm chí còn không có cả ánh trăng, nhưng trong phòng lại sáng một cách dị thường, vì có một viên dạ minh châu cực lớn treo lơ lửng trên trần nhà. Vách tường, bàn ghế đều có màu đen, mang đến cho người ta cảm giác nặng nề không thở nổi, khiến nàng hoàn toàn không có hứng thú quan sát kĩ lại lần nữa, mà hỏi: “Sao ta lại ở đây?”

“Là Vương bảo ta đưa cô nương đến đây trị bệnh, đây là tấm cung của Vương.” Minh Hồn kiên nhẫn giải thích, rồi nhẹ nhàng đưa tay đặt lên trán nàng.

Nàng vừa nhìn thấy một bàn tay còn trắng trẻo, mịn màng hơn tay mình thì vội vàng nghiêng mình né tránh, tay nắm chặt lấy vạt áo mình, cảnh giác nói: “Người làm gì vậy? Tránh xa ta ra một chút.”

“Ta chỉ muốn xem sức khỏe của cô nương thế nào thôi, dường như cô nương rất sợ ta, vì sao vậy?” Giọng nói của Minh Hồn chậm rãi, ung dung như vậy, còn dịu dàng hơn so với nữ nhân.

“Tự người không biết được sao? Nghe nói người chuyên đi đoạt hồn của nữ nhân, ta còn chưa sống đủ đâu.”

Y không quan tâm đến những lời nàng nói, lại đưa tay đặt lên trán nàng, khuôn mặt giống như đang dán lên gương mặt đỏ bừng của nàng, dịu dàng nói: “Đừng nghe bọn họ nói linh tinh, từ trước đến giờ ta chưa bao giờ hại người.”

Chỉ bằng đôi mắt biết đoạt hồn người khác, chẳng phải y đã hại người rồi sao?

Nàng căng thẳng rút người về sau, cố gắng cách xa y ra một chút để tỏ rõ lập trường của mình.

Lúc đó, Dạ Mị hét lên ở ngoài cửa: “Nếu người không muốn sống nữa thì đó là việc của người, đừng kéo ta chôn cùng người.”

Minh Hồn vừa nghe thấy vậy, nụ cười trên gương mặt đột nhiên cứng ngắc, găm lên: “Liên quan gì đến người?”

“Nàng ta là nữ nhân của Vương, nếu rơi vào cạm bẫy dịu dàng của người, chẳng phải là sự thất trách của ta sao?”

“Người đừng có xen vào chuyện của người khác! Người không thấy là ta đang xem bệnh sao?” Minh Hồn tức giận đứng dậy, trừng mắt nhìn Dạ Mị, trong khoảnh khắc đó, vẻ thanh nhã toát ra từ người y đột nhiên biến mất.

“Dựa vào y thuật của người mà còn dám động tay động chân sao? Lời này nói với mấy cô nương chưa hiểu chuyện còn được, chứ đừng mang ra lừa gạt ta.” Trong tiếng cười lạnh của Dạ Mị còn lộ ra sát ý mơ hồ.

“Đó là vì ta thích thế, có được không?”

Minh Hồn còn chưa dứt lời thì cánh tay đen sì của Dạ Mị đã xông tới cổ họng của y. Tiểu Vân đang lo lắng có lẽ một Minh Hồn yếu đuối sẽ đi đời thì không ngờ, y khẽ vung ống tay áo lên, cánh tay màu đen liền rơi xuống đất, trên mặt cái bàn đá thì xuất hiện một vết lõm.

Chỉ trong nháy mắt, cánh tay màu đen lại tiếp tục ra đòn, bóng tối liền bao phủ bóng dáng như tuyết trắng kia, nhưng cũng bị Minh Hồn đánh rơi.

Hai người càng đánh càng dữ dội, đen trắng thay đổi, sáng tối đan xen, nhanh như gió, mạnh mẽ như sấm vang chớp giật. Giao đấu cả trăm chiêu, cuối cùng không phân cao thấp thắng bại. Tiểu Vân nhìn hai người ở trước mặt, thực sự là sau khi nhìn bọn họ đánh nhau ác liệt, nàng chỉ biết giương mắt chờ đợi. Ai đó có thể nói cho nàng biết là vừa xảy ra chuyện gì không? Có liên quan gì tới nàng không? Nghe có vẻ là có, nhưng nàng thề, nàng có nói gì đâu, cũng chẳng làm gì cả!

Đột nhiên có một luồng ánh sáng màu đen trắng lóe lên, hai người đều phải lùi lại một bước, vẻ mặt lạnh như băng trừng mắt nhìn nhau. Đợi sau khi vận khí điều tức, họ lại định xông vào đánh nhau, lúc này Ma Vương đang đứng giữa hai người mới lạnh lùng nói: “Đấu mấy trăm năm rồi, các ngươi không thể nghỉ ngơi một chút sao?”

Hai người bọn họ đều không nói gì, nhanh chóng thu lại sát khí, điều chỉnh lại hơi thở.

Ma Vương lạnh lùng nói tiếp: “Dạ Mị, ta tin Minh Hồn dù có phong lưu thế nào cũng sẽ không động vào nữ nhân của ta, ngươi suy nghĩ nhiều quá rồi.”

“Vâng!” Dạ Mị cung kính gập đầu.

“Hai người các ngươi phải biết rằng, bây giờ đang là thời điểm liên quan đến sự tồn vong của ma vực, các ngươi không thể buông bỏ ân oán cá nhân được sao?”

“Ma Vương dạy rất phải, thuộc hạ xin ghi nhớ trong lòng, thuộc hạ cáo lui!” Minh Hồn cũng lập tức gập đầu.

Ma Vương nhìn hai người song song lùi xuống, lập tức thu lại vẻ uy phong, nghiêm túc, vừa cười vừa ngồi xuống trước giường của Tiểu Vân. “Nàng tỉnh rồi à?”

“Chẳng phải ngài nhìn thấy rồi sao?” Nói thật lòng, trong khoảnh khắc vừa rồi, dường như nàng nhìn thấy một Ma Vương khác, nhưng đáng tiếc là khi đối diện với nàng thì lại biến trở lại.

“Nàng đã hôn mê ba ngày rồi.” Ma Vương rất lo lắng, nhìn nàng từ trên xuống dưới một lượt, ánh mắt đó không giống như đang nhìn một người đã hôn mê ba ngày, mà giống như nhìn một người chết vừa mới trở về từ quỷ môn quan.

Ba ngày? Nàng đã ngủ lâu như vậy sao? Nàng nhớ mang máng là mình đã tỉnh lại mấy lần, uống mấy viên thuốc có vị rất kỳ lạ. Nàng không mở mắt vì không muốn Hiên biến mất trước mắt nàng.

“Nàng không khó chịu ở đâu chứ?” Ma Vương thấy ánh mắt nàng có vẻ hoảng hốt vô định, liền lo lắng hỏi.

“Ta không sao, chỉ hơi chóng mặt thôi.”

“Không sao là tốt rồi, ta còn thực sự lo lắng nàng sẽ không thể tỉnh lại.”

Trong lòng nàng khẽ ngáp một cái, không biết đến lúc nào Vương mới nói mấy câu có ý nghĩa một chút nhỉ? Nàng vừa mới tỉnh dậy, bây giờ đã lại buồn ngủ rồi.

Xem ra nàng vẫn nên chủ động nói thẳng vào vấn đề chính thì tốt hơn. “Vương, ta đã khỏe hơn nhiều rồi, ta nghĩ ta nên trở về thôi.”

“Nàng đừng đi, hãy ở lại thánh điện này, để ta được chăm sóc nàng.”

“Vương...”

Ánh mắt giống như ánh mặt trời rực rỡ giữa hè của Ma Vương đột nhiên trở nên u ám, ảm đạm, hắt hiu, nói: “Những thứ mà y không thể cho nàng, ta đều có thể cho, chỉ cần nàng vui vẻ thì ta có thể biến thành hình dáng giống hệt y, chỉ cần nàng bằng lòng ở lại bên cạnh ta thì ta có thể làm bất cứ điều gì vì nàng...”

Nàng ngẩng đầu nhìn gương mặt giống Hiên như đúc đó, trái tim dần dần bị một cảm giác kỳ quái lấp đầy. Nếu thời gian có thể quay trở lại trước khi gặp Hiên, có lẽ nàng đã vì cảm động mà chấp nhận tấm chân tình của hắn, bằng lòng làm Bát phu nhân của hắn, sau đó, vô cảm chờ đợi hắn cưới cửu phu nhân, thập phu nhân...

Nhưng trên thế giới này không có “nếu như”, chỉ có “nhưng”...

“Vương, ta không thích ma vực, ta rất sợ bóng tối.” Nàng né tránh ánh mắt thâm tình của hắn, cúi đầu, nhỏ giọng cầu xin.

Nàng vốn cho rằng Ma Vương sẽ không buông tha cho nàng, sẽ vĩnh viễn giam cầm nàng ở ma vực, nhưng không ngờ hắn lại lập tức đồng ý. “Được, sức khỏe của nàng tốt hơn một chút, ta sẽ cho nàng về.”

Nàng không nghe nhầm đấy chứ, hắn đồng ý dễ dàng như vậy, hại nàng không biết phải nói tiếp thế nào nữa.

Thiên đình, điện Ngọc Thanh.

Khi Thái Bạch Kim Tinh lặng lẽ đi vào điện Ngọc Thanh, Hiên trông như đang có điều suy nghĩ, liên tục ngắm nhìn cành cây trong tay mình, hỏi bằng giọng nhàn nhạt: “Sao trông ngài cứ như một tên trộm vậy?”

“Sợ ngài tìm ta để trút phiền muộn mà.”

“Vậy sao ngài vẫn đến?” Hiên vẫn cười, khe khẽ khoé môi tạo thành một đường cong tuyệt đẹp.

Thái Bạch Kim Tinh vuốt chòm râu, không ngừng lắc đầu. Tất nhiên ông ta không muốn đến, nhưng đáng tiếc là có người đã trầm tư suy nghĩ ba ngày rồi. Đã là bằng hữu hai nghìn năm nay, ông ta quá hiểu Hiên, mỗi khi y ngồi tĩnh lặng một chỗ tức là biểu hiện của việc y có khúc mắc gì đó không thể giải quyết, vậy nên ông ta làm sao có thể khoanh tay đứng nhìn được chứ!

“Đừng lắc đầu nữa, ngài mà còn lắc nữa là đầu rơi ra khỏi cổ đấy!” Hiên nói bằng giọng trêu đùa.

“Thật không hiểu nổi ngài, nếu đã muốn chấm dứt thì đừng có đợi người ta phải vượt qua trăm nghìn cay đắng leo lên đỉnh núi, khiến người ta bị tổn thương chứ.” Cảnh tượng ở Hoa Sơn khi đó, ông ta đều đã trông thấy hết, nói thật lòng thì ông ta rất thông cảm với tiểu hồ ly đó, yêu phải một vị thần không nên yêu, lựa chọn một mối tình chắc chắn không có kết quả, đã bị thương tích đầy mình, vậy mà người nàng yêu nhất còn cửa vào tìm nàng một đao.

“Nếu đã không thể cho nàng thứ nàng muốn, vậy thì pahami để nàng thực sự bị tổn thương, nếu không thì làm sao nàng có thể mất hy vọng được?”

Thái Bạch Kim Tinh trầm ngâm nhìn Hiên vẫn đang nở nụ cười nhàn nhạt. “Không phải ngài đã động lòng rồi đấy chứ?”

Hiên vẫn giống như không có chuyện gì xảy ra, nghịch nghịch cành cây trong tay, đáp bằng giọng dừng dừng: “Ngài coi ta tu thân dưỡng tính mấy nghìn năm là để làm như vậy sao? Đối với nàng, ta chỉ có thương hại và áy náy mà thôi... Hy vọng nàng có thể trở lại với cuộc sống và vận mệnh vốn có của mình.”

“Ngài định lừa ta sao? Hay là muốn tự lừa mình? Nếu không động tâm thì tại sao ngài lại bỏ lỡ mất cơ hội tốt đó, tha cho Ma Vương của ma vực?” Thái Bạch Kim Tinh nhìn chằm chằm vào mắt Hiên, nói tiếp. “Dựa vào những hiểu biết của ta về ngài, ngài làm việc tuyệt đối không do dự, không có lòng dạ nữ nhân. Hôm nay ngài tha cho hắn một mạng, chẳng phải là có nguyên nhân sao?”

Hiên khẽ nhướn mày. “Vậy ngài thấy thế nào?”

“Có phải là không đành lòng nhìn tiểu hồ ly đó mất đi chỗ dựa cuối cùng không?” Thấy Hiên không nói gì, ông ta liền thở dài. “Nhưng cuối cùng ngài vẫn phải tiêu diệt ma vực, sớm muộn gì nàng ta cũng không thoát khỏi số kiếp của mình...”

Hiên thu lại nụ cười, trầm giọng nói: “Đối với nàng, ta thực sự rất không nỡ. Nhưng hôm nay, ta tha cho Ma Vương của ma vực không hoàn toàn vì nàng.” Y đứng dậy, nhìn ra góc cửa của điện Ngọc Thanh, hít một hơi thật sâu. “Hôm nay, ta nhìn thấy nguyên hình của hắc, thì ra hắc là một con kỳ lân...”

Thái Bạch Kim Tinh sững sờ. “Hỏa kỳ lân?”

“Đúng vậy. Hôm đó, ta và hắc giao chiến, ta liền cảm thấy nghi ngờ, không ngờ hắc thực sự là hỏa kỳ lân.”

“Hy Hiên, lẽ nào ngài cũng không buông được, còn canh cánh trong lòng chuyện hỏa kỳ lân? Ngài có biết hôm nay ngài bỏ qua chuyện này thì sau này ngài ắt sẽ gặp phải kiếp nạn?”

“Thái Bạch, giết hắc rất dễ, nhưng có tác dụng gì không? Kính nguyệt trần không thu về được, lại không thể diệt trừ tận gốc ma vực, sau này sẽ lại có một yêu quái khác lên làm Ma Vương, thống lĩnh yêu giới. Sự giao tranh giữa thần và ma không vì cái chết của một Ma Vương mà kết thúc...”

Thái Bạch Kim Tinh ngồi đối diện với Hiên, trầm mặc hồi lâu mới gật đầu. Không phải ông ta không hiểu, bắt đầu từ khi thế gian có thần và ma, giữa thần và ma luôn tồn tại một sự tranh chấp đầy mùi máu tanh. Nghìn năm trước, kính nguyệt trần rơi vào ma giới, bao phủ toàn bộ ma vực. Còn thần tiên cũng không thể dò biết được thực lực của ma giới, ngày càng bất lực trong việc khống chế sự tồn vong của tam giới.

Nếu cứ tiếp tục như vậy thì sẽ có một ngày thực lực của ma giới có thể áp đảo trời xanh, khống chế tam giới, cho nên Ngọc Đế mới nhiều lần phần nộ, la mắng chúng thần tiên. Nhưng Thái Bạch Kim Tinh chưa bao giờ để ý, ông ta tin rằng dựa vào năng lực của Hy Hiên, thu hồi kính nguyệt trần, tiêu diệt ma vực chỉ là chuyện sớm muộn mà thôi.

Ông ta đột nhiên để ý tới cành cây trong tay Hiên, một cành cây xanh biếc và non nớt, lá nhỏ và mỏng, trông như đã bị bẻ gãy từ rất lâu rồi nhưng không hề có dấu hiệu bị khô héo.

“Đây là bàn đào nghìn năm mới ra hoa, nghìn năm mới kết trái sao?”

“Đúng vậy, mấy ngày trước ta nhìn thấy ở ma vực.”

“Ồ! Ta nhớ Vương Mẫu nương nương thích ăn nhất là loại bàn đào này.”

Nghìn năm trước, Vương Mẫu nương nương đã vô tình nói rằng bà rất nhớ hương vị của bàn đào, không biết có thể tìm thấy nó ở đâu.

Đáng tiếc là một câu nói đã dẫn đến một kiếp nạn lớn...

“Ta muốn trồng ở thiên cung, nhưng không biết có nên làm như vậy không.” Hiên cúi xuống nhìn cành đào, sau đó lại rơi vào trầm mặc.

“Ngài sợ cái gì? Lẽ nào còn sợ chúng thần tiên nói ngài cố gắng lấy lòng, nịnh bợ mà không thành?”

“Lấy lòng, nịnh bợ?” Hiên cười khở một tiếng: “Ngài vẫn còn châm chọc ta!”

Thái Bạch Kim Tinh cười lớn rồi đứng dậy, thở dài một hơi. “Haiz, ta đi về đánh cờ thôi, ngài cứ ở đây mà trầm mặc tiếp đi!”

Đi đến cửa, ông ta đột nhiên quay người lại, nói với giọng sâu xa: “Nhân tiện, ngài thử nghĩ xem, bây giờ tiểu hồ ly đó bị nhốt ở ma vực, Ma Vương sẽ đối xử với nàng ta thế nào, có lẽ... nàng ta đã thực sự trở thành Bát phu nhân rồi cũng nên...”

Lúc đó, thấy Hiên hít sâu một hơi, cành bàn đào tổng tay bị nắm chặt đến mức kêu “rắc” một tiếng rồi gãy làm đôi, trong lòng ông ta đã có đáp án.

Mấy nghìn năm tu thân dưỡng tính là để làm như vậy sao?

E rằng là đúng!

Ma vực.

Tiểu Vân hoang mang nhận viên thuốc Minh Hồn đưa đến bên môi nàng, không tự chủ được lùi nửa người đang nằm trên giường về phía sau.

“Cô nương sợ ta đến vậy sao?” Tiếng cười của Minh Hồn còn quyến rũ, dễ thương và động lòng người hơn cả nàng, nghe mà cảm thấy toàn thân tê dại.

Thực không hiểu nổi Vương đang nghĩ gì mà lại bảo một cao thủ tình trường như thế này đi xem bệnh cho nàng, cũng không biết là muốn cứu nàng hay hại nàng nữa, nếu không phải nàng có định lực tốt thì có lẽ hồn đã bị câu đi mất rồi.

“Trong ma vực, y thuật của ta là cao minh nhất, vì Vương lo lắng cho sức khỏe của cô nương nên mới bảo ta đến khám bệnh, đương nhiên cũng bao gồm cả kiểm tra tâm bệnh của cô nương.”

Tiểu Vân nghe xong mà ngẩn người, sao nam nhân này biết trong lòng nàng đang nghĩ gì? Chẳng trách lại có thể lừa được bao nhiêu mỹ nhân chạy quanh y như thế, mà họ còn cam tâm tình nguyện để y làm tổn thương, xem ra đúng là có chút thủ đoạn rồi.

Y nhìn ra sự đề phòng trong mắt nàng, liền tỏ rõ lập trường: “Cô nương yên tâm, cô nương là nữ nhân của Vương, sao ta dám có ý gì khác chứ?”

Nàng cảm nhận sâu sắc rằng lời này có lý nên mới yên tâm uống thuốc. Viên thuốc vừa cho vào miệng đã tan ra, sự ấm áp lan ra khắp cơ thể, rồi đến tứ chi, khiến lòng nàng cũng yên ổn hơn một chút.

Có thể luyện ra loại linh đan kỳ diệu như thế này đủ chứng minh y thuật phi phàm của Minh Hồn.

Lại lần nữa nhìn kỹ dung nhan của Minh Hồn, nàng bất giác nhớ đến Tiểu Mai.

“Ngài còn nhớ Tiểu Mai không?”

“Tiểu Mai?” Minh Hồn nhíu mày suy nghĩ chốc lát rồi mới gật đầu, nói: “Có chút ấn tượng, hình như đó là một con hồ ly trắng.”

“Có chút ấn tượng?” Nàng bỗng cảm thấy phẫn nộ, trong đầu lửa cháy phừng phừng. “Tỷ ấy vì ngài mà trở thành một người lạnh lùng vô tình, giết người không ghê tay, vậy mà ngài cũng chỉ “có chút ấn tượng”!”

“Vậy sao? Ta nhớ mang máng là nàng ta rất thích cười.” Dường như Minh Hồn hoàn toàn không cảm nhận được sự phẫn nộ của Tiểu Vân, tiếp tục cười nhạt.

Bốp! Sau cái tát mạnh đó, trên gương mặt trắng nõn của Minh Hồn hiện rõ dấu vết của năm ngón tay mảnh dài, đỏ ửng.

Y tỏ ra như chưa từng xảy ra chuyện gì, vẫn cười thờ ơ: “Cái tát này là của cô nương, hay là của nàng ta vậy?”

“Có gì khác nhau chứ?”

“Nếu là của nàng ta thì ta không thiếu nợ nàng ta điều gì nữa, còn nếu là của cô nương thì cô nương còn nợ ta một lý do.”

Sự phẫn nộ của nàng bị sự kinh ngạc dập tắt, xem ra thần kinh của người này có chút vấn đề, vậy mà còn có thể xem bệnh cho người khác sao? Sự ngưỡng mộ y thuật của y trong lòng nàng đã giảm đi nhiều.

Nàng cố ý ngẩng cao đầu, thể hiện rằng mình không sợ hãi, nhưng thực ra trong lòng nàng đang run rẩy. “Cứ coi như là của ta đi. Ta ghét nhất là loại người vô tình vô nghĩa như ngươi, lúc nào cũng tự cho mình là đúng, được không hả?”

Trên gương mặt Minh Hồn vẫn là vẻ bình thản như lúc đầu, y bình tĩnh nói: “Được chứ! Nhưng hình như là lý do của cô nương và cái tát này trao cho nhầm người rồi!”

“Ngươi...” Nàng không biết phải chống đỡ như thế nào, vì Minh Hồn đã nói trúng tâm sự của nàng. Khi nàng rơi vào tình cảnh bị người mình yêu thương lừa dối, bất nạt đến mức chẳng còn mặt mũi, nàng đã hiểu được cảm nhận của Tiểu Mai, đâu phải chỉ là một chữ “hận” là có thể hình dung, đâu phải chỉ là một cái tát là có thể hóa giận!

“Hãy quên y đi, y không phải một nam nhân đáng để cô nương yêu, giống như ta là một nam nhân không đáng để Tiểu Mai yêu vậy. Cô nương đã tận mắt nhìn thấy sự bi thương của Tiểu Mai thì đừng có ngốc nghếch giống nàng ta.”

Nàng nhìn thật kĩ gương mặt như pha lê của Minh Hồn, liền hiểu ra vì sao Tiểu Mai không thể quên được nam nhân này. Bởi vì y thực sự là một nam nhân có thể khiến nữ nhân động lòng.

“Có phải người chưa từng yêu một nữ nhân nào thật lòng?” Là nữ nhân thì ai cũng có sự tò mò, huống chi nàng còn thật lòng quan tâm đến Tiểu Mai.

Minh Hồn không đáp, nhưng nàng nhận ra nụ cười của y có chút cứng nhắc, trong đôi mắt trong như nước nổi lên một tia mờ mịt, nàng liền có đáp án.

“Người chưa từng yêu ai thật lòng, vậy tại sao còn làm tổn thương bao nhiêu nữ nhân như vậy?”

Y thần nhiên nhún vai, tùy tiện đáp: “Không vì sao cả, chỉ cần vui là được, hà tất...”

Bốp! Lại là thứ âm thanh giòn giã đó, bên má còn lại của Minh Hồn lại nổi lên dấu ấn đỏ ửng. Nhưng y vẫn cười thần nhiên, hỏi bằng giọng nhàn nhạt: “Lần này thì là của ai?”

Nghe thấy câu hỏi của y, Tiểu Vân á khẩu không trả lời.

Thực ra nàng biết rõ thân thủ của mình, Minh Hồn thân là Hữu hộ pháp của ma giới, có thể giao đấu với Dạ Mị, chắc chắn nàng không phải đối thủ của y. Huống chi nàng từng tận mắt nhìn thấy hai người bọn họ giao đấu bất phân thắng bại. Nếu không phải Minh Hồn cố ý để nàng đánh thì đến y phục của y, nàng cũng đừng mơ chạm vào được.

Đối với sự dung túng của Minh Hồn, nàng lại có chút áy náy, đáp: “Của ta.”

“Lý do?”

“Người cho rằng chỉ chơi đùa trong chốc lát, nhưng người khác lại phải trả giá bằng bao nhiêu nước mắt, chuyện đó công bằng sao?”

Minh Hồn dịu dàng xoa tóc nàng, cho nàng mượn một bờ vai vững chãi, giống như cương chiều dỗ dành một đứa trẻ đang tủi thân, dịu dàng nói: “Công bằng! Có đau khổ mới chứng minh được là có vui vẻ. Không có sự vui vẻ vĩnh hằng, cũng không có sự đau khổ tận cùng, đó chính là vận mệnh...”

Nàng không thể không thừa nhận, mặc dù Minh Hồn là kẻ bạc tình bạc nghĩa nhưng những lời y nói đều đúng. Nàng揩 lau nước mắt trên mặt, lúc ngẩng đầu lên thì nhìn thấy Dạ Mị đứng ở ngoài cửa, đang nhìn chằm chằm hai người họ với vẻ hung dữ, không nhìn ra biểu cảm và ánh mắt của hắn, chỉ cảm nhận được sát khí bức người.

Trong đầu nàng, mị ảnh của Dạ Mị bất động một lúc rất lâu...

Không biết họ oán hận gì mà không hề che giấu, còn kéo dài mấy trăm năm? Dựa vào sự u oán cay độc, đe dọa vô sỉ của Dạ Mị, sao có thể để Minh Hồn sống đến tận bây giờ chứ?

Điều khiến nàng thấy khó hiểu hơn là, những kẻ thù bình thường chẳng phải dễ gặp nhau là liều mạng người sống ta chết sao? Vì sao giữa bọn họ luôn là sau khi làm điều gì đó không vừa mắt nhau rồi mới động tay động chân, đánh nhau không kiêng nể như vậy chứ?

6. Chương 5: Bơi Qua Biển Giẫm Chua

Ma vực vĩnh viễn bị bao phủ bởi mây đen u ám không bao giờ tan, cho nên nàng không thể nhìn thấy ánh mặt trời, càng không thể thưởng thức cảnh đẹp khi mặt trời lặn. Điều duy nhất nàng có thể làm là nhìn những bóng mây đen liên tục thay đổi dưới làn nước.

Vốn cho rằng ma vực là địa ngục vô cùng đáng sợ, yên tâm dưỡng bệnh nhiều ngày, nàng mới phát hiện đây là một nơi rất tốt để dưỡng thương. Nàng có thể không cần lo lắng chuyện Hiên đột nhiên xuất hiện, sau khi quá rối tâm trí nàng thì cười, nói với nàng một câu: “Thật trùng hợp!”

Không nhìn thấy ánh mặt trời, nàng có thể tận lực khinh bỉ lời cam kết của Hiên: “Khi nàng không có gì cả, ánh mặt trời vẫn chỉ thuộc về một mình nàng mà thôi.”

Nhưng lúc này, ánh mặt trời ở đâu chứ?

Từ phía không xa truyền đến tiếng đánh nhau rất nhỏ, cắt đứt dòng suy nghĩ của nàng. Nàng lặng lẽ đi về phía phát ra âm thanh, đúng lúc nhìn thấy Dạ Mị và Minh Hồn đang đánh nhau đến mức trời đất quay cuồng, u ám, dữ dội.

Mị ảnh lơ lửng bất định, áo bào màu trắng phát phơ trong gió. Nàng vốn không thể nhìn rõ Dạ Mị ra tay như thế nào, nhưng Minh Hồn vẫn nhẹ nhàng né tránh đòn tấn công của hắn, có lúc còn dễ dàng hóa giải ám chiêu liên hoàn của Dạ Mị.

Một suy nghĩ đột nhiên lóe lên trong đầu nàng: Bọn họ hiểu rõ nhau như lòng bàn tay.

Đối với hai người bằng hữu mà nói, hiểu được nhau cũng chẳng có gì đáng nói, còn đối với hai người là kẻ thù của nhau mà nói thì thật sự không hợp lẽ thường. Trừ phi trước khi bọn họ trở thành kẻ thù đã từng là bằng hữu thân thiết. Vậy điều gì có thể biến bằng hữu thành kẻ thù đây? Nàng suy nghĩ rất lâu, lẽ nào là Minh Hồn đã cướp mất người trong lòng của Dạ Mị?

Không biết từ lúc nào, vô số cánh tay màu đen của Dạ Mị ùn ùn kéo đến từ bốn phương tám hướng, khí thế mạnh mẽ hơn rất nhiều. Minh Hồn thấy thế thì bình tĩnh khép hờ mắt, miệng lẩm nhẩm niệm chú, từ trên người y liền có vô số mây mù màu trắng bay ra, va vào cánh tay màu đen của Dạ Mị.

Trong làn gió thu xào xạc, hai bộ trường bào đen trắng phát phơ trong gió, đối đầu giữa không trung...

Sau mấy tiếng rên khê, Dạ Mị và Minh Hồn đồng loạt lùi về sau mấy bước.

Dạ Mị nôn ra một ngụm máu tươi, tay ôm lấy vết thương trước ngực. Còn Minh Hồn cũng chẳng khá hơn bao nhiêu, máu tươi từ khoe miệng chảy xuống bộ trường bào màu trắng tinh khiết của y.

Hai người cứ đứng đó, không hề động đậy, rất lâu sau vẫn nhìn chằm chằm vào đối phương.

Dạ Mị hung hăng lên tiếng phá vỡ sự tĩnh lặng: “Người nhất định phải đối đầu với ta sao?”

“Phải. Người muốn giết ai, ta sẽ cứu người đó sao nào?”

“Tùy người, dù sao đó cũng là mệnh lệnh của Vương, Vương có tránh tội thể nào thì cũng không liên quan đến ta.”

Minh Hồn vừa nghe thấy vậy thì có chút giật mình, vội hỏi: “Y là động chủ của động Thiên Yêu, quyền cao chức trọng, sao Vương có thể sai người ám sát y?”

“Điều đó thì người không cần biết.”

“Theo ta thấy, là người muốn giết y mới đúng. Ai chả biết các người từ trước đến giờ luôn bất hòa, y đã bao nhiêu lần ăn nói mạo phạm đến người...”

“Trong lòng người, ta là một kẻ lòng dạ hẹp hòi, bỉ ổi, đê tiện, vô liêm sỉ như vậy sao?”

Minh Hồn không đáp, nhưng Tiểu Vân lại vẽ một dấu chấm than biểu thị sự tán thành.

Dạ Mị cười nhạo một tiếng. “Động Thiên Yêu bị tập kích, thương vong nặng nề thảm bại. Thiên ma lại còn xúi giục, kích động các tiểu yêu thuộc hạ cùng y rời khỏi ma vực để tránh kiếp nạn này... Ngày nay, ma vực đang đứng bên bờ của sự tồn vong, nếu y phản loạn tất sẽ khiến lòng người ở một trăm linh bảy động phải bàng hoàng. Vương vì chiều cố đến địa vị của y, đến cái gọi là quyền cao chức trọng của y, không muốn giết y để đánh mất lòng người nên mới bảo ta ngấm động thủ.”

Minh Hồn bắt đầu xoa xoa bên vai trái bị thương, thở dài một hơi, ôm lấy bả vai trái, lê từng bước khó nhọc rồi biến mất trong làn gió lạnh. “Y ở Minh Đàm, người đến đó đi!”

Dạ Mị bị bao phủ bởi một màu đen, trong khoảnh khắc đó, bóng lưng thẳng tắp của hắn đột nhiên có chút cứng ngắc.

“Đúng là hai kẻ kỳ quái.” Tiểu Vân tự lẩm bẩm. “Đánh tới đánh lui vì một chuyện chẳng có ý nghĩa gì. Nền tảng của Ma Vương vừa mới tu sửa xong, hôm nay đình viện lại trở thành một đồng hỗn độn thể này, e là lại phải hao tiền tốn của đây!”

Nàng đột nhiên nghĩ tới việc giao đấu vừa rồi của hai người họ, cả hai đều bị thương thì đúng là khá kỳ lạ. Hai người mặc dù một đen một trắng, một người thì ra tay tàn nhẫn, một người thì có chiêu thức mềm mại, thông dong, nhưng nghĩ kỹ thì lại na ná giống nhau, không khác biệt lắm.

Khi trong lòng nàng đang có trăm mối ngổn ngang mà không thể giải đáp thì sáu vị phu nhân với dung nhan mỹ lệ uốn éo đi tới trước mặt nàng.

Dù nàng có ngốc nghếch hơn nữa thì cũng nhìn ra bọn họ đến là để soi mói, bới móc nàng, liền vội vàng cười nói: “Chào các vị phu nhân... Đạo này có bận lắm không?”

“Có người hầu hạ, chăm sóc Vương, bọn ta đương nhiên không bận.” Kẻ đang ghen tuông quá đà là vị Thất phu nhân mới được Vương sủng ái.

Thất phu nhân có vóc dáng lả lướt, mặc một chiếc váy dài màu tím bằng sa mỏng, dung nhan kiều diễm được to vẽ càng làm tăng thêm vẻ xinh đẹp, yêu kiều, lớp trang điểm đậm cũng không khiến nàng ta trở nên tầm thường, dường như sơn phần tồn tại trên đời này là vì nàng ta vậy.

Tiểu Vân nhìn lại mình, vóc người không đầy đặn, gương mặt miến cưỡng lắm mới được coi là xinh đẹp, nhưng so với vị Thất phu nhân đây thì nàng quả thực không phải là mỹ nhân cùng đẳng cấp.

“Thất phu nhân, phu nhân lo lắng chuyện không đâu rồi, dựa vào dung nhan đứng đầu ma giới của phu nhân, sao Vương có thể để mắt đến ta được chứ!” Nàng là nữ nhân, đương nhiên biết nữ nhân nào cũng thích nghe ca tụng. Quả nhiên Thất phu nhân không tự chủ được chỉnh trang lại y phục, vuốt vuốt mái tóc dài đen nhánh, cơn phẫn nộ cũng tiêu tán một nửa.

“Tự biết mình là ai là đúng đấy, dựa vào nhan sắc của người thì cùng lắm là khiến Vương cảm thấy mới mẻ được một, hai tháng. Đợi đến khi Vương chán ngấy người rồi thì chẳng phải người sẽ phải dựa vào việc nịnh bợ bọn ta để sống qua ngày sao!”

“Thất phu nhân quả là biết nhìn xa trông rộng, Tiểu Vân ngu dốt...”

Nàng vừa hành lễ vừa liếc nhìn Dạ Mị đang ở cách đó không xa, vừa thấy y đang ôm ngực chào hỏi Đại phu nhân, trong lòng nàng liền lạnh như băng. Cứ hung hăng đánh nhau với Minh Hồn đi, cuối cùng lại bị trọng thương, rồi trở mắt nhìn nàng bị bắt nạt như thế này sao? Một người lúc bình thường thì trông có vẻ thông minh hơn người, đến thời khắc quan trọng lại chẳng khác nào phế vật.

Nếu đã cầu người không bằng tự cầu mình, thì chỉ có thể nghe theo mệnh Trời mà thôi. Hy vọng tâm trạng của mấy vị phu nhân đây đang tốt, cho nàng được chết toàn thây. Nhưng nghĩ lại, nếu tâm trạng của bọn họ tốt thì chắc cũng không đến tìm mình gây phiền phức, thôi thì nếu đã không thể thoát được kiếp nạn này, cố gắng giữ được hồn phách cũng là may mắn lắm rồi.

“Thực sự ta và Vương không có gì cả, ngài ấy chỉ thỉnh thoảng đến thăm bệnh tình của ta mà thôi...” Trước tiên cứ phải nói rõ lập trường cái đã.

Lục phu nhân đẹp tựa tiên nữ nói tiếp: “Không có gì sao? Vương đã đưa người vào tấm cung của ngài rồi, hằng đêm chẳng phải đều lưu luyến ở chỗ của người?”

Lục phu nhân có vẻ đẹp hoàn toàn khác với Thất phu nhân, gương mặt hơi gầy kết hợp với chiếc cằm nhọn, nước da nõn nà, mềm mại, đẹp đến mức khiến người ta nhìn thấy là yêu. Cho dù lúc đang tức giận thì hai mắt vẫn cứ long lanh, như oán như than. Nữ nhân như thế tất nhiên phải cất kỹ để nâng niu, thương yêu, bước ra tranh cướp chồng với nàng thể này thì khác gì tàn phá của trời.

“Lục phu nhân, phu nhân hiểu lắm rồi, hằng ngày Vương chỉ đến chỗ ta ngồi một lát, nói vài câu rồi đi luôn, ngài ấy thường ở trong căn ám thất phía sau thánh điện để giết thời gian.

Thất phu nhân nghe thấy vậy thì cười lạnh, nói: “Người ít làm bộ làm tịch đi, ta còn không hiểu loại hồ ly tinh như người ư, dựa vào chút nhan sắc, chuyên tu luyện mấy loại bùa mê tà đạo để dụ dỗ nam nhân.”

Tiểu Vân cố gắng áp chết lửa giận trong lồng ngực, miễn cưỡng nặn ra một nụ cười, nói: “Để Thất phu nhân phải chê cười rồi, ta còn nhỏ tuổi, chưa học được mấy chuyện dụ dỗ nam nhân đâu.”

“Không biết? Đừng giả bộ ngớ ngẩn với ta, chẳng phải trước đây ngươi còn dụ dỗ cả thần tiên sao? Người ta không cần ngươi, ngươi liền tìm đến Vương...”

Những lời sau đó nàng hoàn toàn không nghe rõ nữa, vết thương trong tim lại bị xé ra một cách tàn nhẫn, đau đến mức hít thở thôi cũng cảm thấy khó khăn. Cùng là nữ nhân mà không thể chữa cho nhau một đường sống sao, hà tất phải làm thế!

Nàng không biết phải chống đỡ thế nào, đành cúi thấp đầu để che giấu sự lạnh lẽo, thê lương.

“Sao ngươi không nói gì, chẳng phải ngươi nhanh mồm nhanh miệng lắm sao?” Thất phu nhân vẫn hung hăng gây sự, thành công trong việc thúc đẩy dững khí của Tiểu Vân.

“Bản lĩnh dụ dỗ nam nhân của ta đâu thể so sánh với các phu nhân...”

Lời còn chưa dứt, nàng đã cảm thấy trên má mình đột nhiên có cảm giác đau rát. Theo phản xạ, nàng đưa tay ôm lấy mặt, cũng đoán được mặt mình đã sưng thành cái dạng gì rồi, có lẽ còn đỏ hơn cả mặt Minh Hồn lúc bị nàng tát trước đó.

Sự báo ứng này đến nhanh quá!

“Ngươi đừng ý mình có chút nhan sắc mà đã không coi ai ra gì, cái tát này là để cảnh cáo ngươi hãy biết điều một chút.”

Pháp lực yếu không có nghĩa là nàng nhu nhược, hèn nhát; kiềm chế, nhẫn nại không có nghĩa là dễ bị bắt nạt, ăn hiếp. Cho dù nàng không đánh lại bọn họ thì cũng sẽ không lựa chọn ngồi im chờ chết.

Nàng không hề do dự giơ tay lên, dùng hết sức bình sinh vung tay về phía Thất phu nhân, nhưng đáng tiếc là chưa tới nơi thì đã bị một bàn tay to lớn giữ chặt lấy.

Nàng kinh ngạc nhìn chủ nhân của bàn tay đó, chính là Vương với vẻ mặt vô cùng phẫn nộ.

Đây được coi là gì? Không muốn nhìn thấy đám nữ nhân ghen tuông với nàng nên xuất đầu lộ diện để ngăn chặn ư? Nhưng người bị bắt nạt là nàng, lẽ nào nàng đánh trả cũng không được?

“Buông ra!” Nàng tức giận giật tay mình lại, chẳng muốn giải thích với hắn, giận dỗi bỏ về phòng.

Mới đi được mấy bước, cánh tay đã bị kéo lại bằng một lực rất lớn, cả người nàng mất thăng bằng, ngã vào một vòm ngực cứng rắn như sắt.

Đến khi nàng lấy lại được tinh thần thì Ma Vương đang vuốt ve gò má đau nhức của nàng, dịu giọng nói: “Sức khỏe của nàng vẫn còn suy nhược, pháp lực cũng không cao, không thích hợp để động thủ.”

Nàng còn chưa kịp tiêu hóa thâm ý trong lời của Ma Vương thì bàn tay to lớn của hắn đã vung về phía Thất phu nhân, ánh đỏ lóe lên, thế rồi Thất phu nhân luôn tự cao tự đại ngã nhào ra đất, gương mặt méo mó, vụn vụn, dường như đang phải chịu đựng cơn đau đớn cùng cực.

“Ta cho ngươi hai sự lựa chọn, một là bây giờ ngươi thu dọn đồ đạc rời khỏi ma vực, hai là ta sẽ cho ngươi lời ngươi ra khỏi đây.” Trong giọng nói lạnh lùng của Ma Vương không có lấy một tia ân sủng đã từng có.

“Vương, thiếp sai rồi, lần sau thiếp không dám làm như vậy nữa.” Trên gương mặt của Thất phu nhân là nước mắt như mưa, trông cực kỳ đáng thương, khiến Tiểu Vân cũng không kìm được mà đau lòng. Vốn định cầu xin giúp nàng ta, nhưng nàng chưa kịp mở lời thì giọng nói của Ma Vương đã vang lên: “Người đâu, lời kẻ này ra ngoài cho ta, vĩnh viễn không cho cô ta bước vào ma vực dù chỉ một bước.”

Nhìn thấy Thất phu nhân vừa mới đây còn kiêu căng ngạo mạn, giờ đã bị mấy thị vệ kéo đi, mấy vị phu nhân còn lại đều biến sắc mặt, lặng lẽ lùi lại mấy bước, nhân lúc Ma Vương còn đang nhìn Tiểu Vân thì vội vã tản đi.

“Đợi đã!” Ma Vương chỉ nói một câu, mấy vị phu nhân liền vội vàng đường bước, cúi đầu không nói.

“Sau này ai còn dám bước vào tầm cung của ta dù chỉ một bước thì cũng sẽ chịu chung số phận với cô ta.”

“Vâng.” Mấy vị phu nhân hoang mang gật đầu rồi vội vã rời đi.

Chứng kiến cảnh tượng đó, trong lòng Tiểu Vân lại chẳng có chút vui sướng sau khi đã báo được thù. Ngược lại, nàng còn cảm thấy có chút mất mát, xem ra làm nữ nhân của Ma Vương thì phải chấp nhận sự hèn mọn như thế này.

“Còn đau không?” Ánh mắt MA Vương ngập tràn yêu thương và áy náy, nhìn thẳng vào gò má nàng.

“Không đau.” Nàng lắc đầu.

“Dạ Mị, người đi gọi Minh Hồn đến lấy thuốc cho nàng bôi.”

“Không cần đâu... Minh Hồn và Dạ Mị giao đấu đều bị thương rồi, không nên làm phiền y nữa. Ta về phòng nghỉ ngơi một lát là được rồi.”

Ma Vương dịu dàng về phòng, lại hỏi: “Bọn họ lại đánh nhau sao?”

“Đúng vậy, ta thấy bọn họ đều bị thương không nhẹ đâu. Vương, rốt cuộc giữa bọn họ có thâm thù đại hận gì mà mấy trăm năm vẫn không thể hòa giải?”

“Đó là chuyện riêng giữa bọn họ, ta cũng chưa từng hỏi.”

“Bọn họ đánh nhau thành ra như vậy rồi mà ngài vẫn chưa từng hỏi...” Nàng gắng gượng nuốt lại những lời định nói sau đó “Ngài làm vương kiểu gì vậy?” mà chỉ hỏi là: “Đường như bọn họ rất hiểu nhau, có phải trước đây đã từng làm bằng hữu không?”

Ma Vương thấy nàng có hứng thú bưng bưng như vậy, tất nhiên là sẽ hỏi gì đáp nấy: “Có phải là bằng hữu hay không thì ta không biết, ta chỉ biết bọn họ là đồng môn, cùng học một thầy.”

“Đồng môn? Chẳng trách bọn họ luôn lưỡng bại câu thương, bất phân thắng bại. Nhưng sao suy nghĩ của bọn họ lại khác biệt đến như vậy? Một người chỉ biết giết người, còn một người thì lại chỉ cứu người.”

“Bọn họ chưa bao giờ nhắc đến chuyện kế nghiệp thầy như thế nào, nên ta cũng không tiện hỏi. Nhưng từ thân thủ của bọn họ thì có thể thấy, sự phụ của bọn họ tuyệt đối không phải người thường.”

“Sao bọn họ có thể đến được ma vực?” Nàng vừa hỏi vừa tiện tay rót một cốc trà ở trên bàn, đưa cho Ma Vương, rồi mỉm cười nói tiếp: “Vương, mời ngài uống trà.”

Ma Vương được sủng ái mà vừa mừng vừa lo, rụt rè nhận lấy cốc trà, ý cười trên khóe miệng đã lan vào trong mắt. Nhìn dáng vẻ của hắn, tận nơi đáy lòng Tiểu Vân bỗng dâng lên một tia rung động. Chỉ là một cốc trà nguội mà cũng có thể khiến hắn cảm động đến mức suýt thì nước mắt lưng tròng, nàng có tài đức gì mà lại có thể nhận được ân sủng như vậy chứ...

Nàng từng không hiểu tại sao Ma Vương có pháp lực nghìn năm mà lại luôn nói chuyện ngốc nghếch như vậy. Đến hôm nay nàng mới hiểu, thì ra người ngốc nghếch chính là bản thân mình. Có thể thống lĩnh ma giới, đối chọi với thiên đình mấy trăm năm, sao có thể là kẻ ngốc được chứ? Là nàng đã không nhìn thấy sự dung túng, nuông chiều phía sau sự ngốc nghếch đấy.

“Đó là mấy trăm năm trước, Dạ Mị đến ma vực xin phụ vương ta thu nhận hắn. Sau khi phụ vương ta và hắn mật đàm xong, người liền phong cho hắn làm Tả hộ pháp. Sau đó không lâu, Minh Hồn đột nhiên tìm đến, nói là vì Dạ Mị làm liên lụy nên bị ân sư đuổi ra khỏi sư môn, cũng xin phụ vương ta thu nhận, thế là phụ vương ta liền chấp nhận và phong cho hắn làm Hữu hộ pháp. Sau khi phụ vương ta bị giết, ma vực trở thành một nơi hỗn loạn. Bọn họ đã đi theo ta, giúp đỡ ta vượt qua cửa ải khó khăn đó...” Khi hắn nói, hai chữ “bị giết” được nhấn mạnh, ánh mắt không tự chủ được quét qua gương mặt Tiểu Vân.

Những nghi vấn trong lòng nàng càng lúc càng nhiều, không phát hiện ra rằng hai hàng lông mày lá liễu đã gần như chạm vào nhau từ lúc nào.

“Sao thế? Nàng có chỗ nào không thoải mái sao?”

“Không có, ta chỉ đang nghĩ, nếu mối thù hận giữa bọn họ chỉ đơn giản như vậy thì tại sao lâu như thế rồi vẫn không thể hóa giải được? Hơn nữa, nếu thực sự hận một người, vì sao còn tìm đến ma vực làm việc cùng nhau, không phải nên tránh đi thật xa sao? Cứ coi như làm vậy là để báo thù, quân tử báo thù mười

năm chưa muộn, nhưng mấy trăm năm rồi mà vẫn còn chưa muộn sao? Nhìn hai người bọn họ thì có vẻ chưa gấp gấp lắm.”

“Những điều đó đều không quan trọng, nếu nàng không ngại thì hãy suy nghĩ một chút về việc khi nào thì có thể gả cho ta, ta bảo đảm sẽ khiến nàng được nở mày nở mặt.”

Nàng tin! Thất phu nhân mới đó mà đã bị đuổi đi, giờ không ai dám động đến địa vị của nàng. Nhưng những điều đó có thể duy trì được bao lâu? Có lẽ chẳng mấy chốc nàng cũng sẽ bị đuổi đi như thế.

“Vương, chuyện của Thất phu nhân hôm nay là một lời cảnh cáo dành cho các vị phu nhân, và cũng là một lời cảnh cáo dành cho ta...” Lần này, nàng không giả vờ ngốc nghếch nữa, mà rất bình tĩnh trả lời.

Ma Vương ghen hòng, nhìn nàng trân trân, rồi đặt cốc trà trong tay xuống, đối diện với sự bình tĩnh của nàng, hẳn muốn nói gì đó lại thôi, chậm rãi rời đi.

Chỉ chốc lát sau, Minh Hồn vừa ôm vai trái vừa cầm theo một chiếc bình nhỏ tinh xảo có khắc hoa văn non nước đi vào, nghi hoặc nhìn Tiểu Vân rất lâu rồi mới lấy thứ chất lỏng ở trong bình ra xoa đều lên bên má đang bị sưng của nàng.

Cảm giác mát rượi rất thoải mái thay thế cho cơn đau rát. Nàng cười, nói: “Thuốc này thật hiệu nghiệm! Chẳng trách người không hề sợ hãi, thì ra là có phòng bị trước!”

“Cô nương cũng bị báo ứng rồi, vậy mà vẫn không quên chế giễu ta nữa nhỉ?”

Nàng thấy nụ cười của Minh Hồn có chút miễn cưỡng, bàn tay đang ôm vai trái tăng thêm chút lực, liền thu lại vẻ châm chọc khiêu khích. “Vết thương của người không sao chứ?”

“Không sao, ta quen rồi.” Minh Hồn thản nhiên đáp. Ngực khí vẫn nhàn nhạt, đứng vững nhưng lại khiến nơi đáy lòng của Tiểu Vân khẽ run lên.

Quen rồi? Kiểu quyết đấu và đau đớn như thế này đã trở thành thói quen rồi, thật là chuyện vừa nực cười vừa đáng thương!

Giữa các người có thù oán gì mà không thể hóa giải được, cứ nhất định phải như thế này sao?”

Minh Hồn cẩn thận bôi thuốc cho nàng xong, cất bình thuốc đi rồi mới đáp: “Không biết.”

“Có phải người cướp mất nữ nhân trong lòng Dạ Mị không?”

Minh Hồn lại suy nghĩ hồi lâu rồi mới đáp: “Có lẽ vậy.”

Nàng quan sát tỉ mỉ gương mặt có chút bất đắc dĩ của Minh Hồn, phát hiện đáp án của y không giống như chỉ là trả lời lấy lệ. Chẳng lẽ y thực sự không biết vì sao giữa y và Dạ Mị lại có sự thù hận này? Là do đầu óc nàng lơ mơ, không nghĩ ra được đáp án, hay là do đầu óc của hai kẻ Dạ Mị và Minh Hồn này có vấn đề...

Minh Hồn đẩy về phía nàng khe vuốt mái tóc dài của nàng, khẽ hỏi: “Vừa rồi cô nương nói gì với Vương vậy?”

“Hả?” Nàng ngẩn người, không hiểu vì sao y đột nhiên hỏi đến vấn đề này.

“Vừa rồi ngài nổi cơn tam bành, trong thánh điện không còn thứ gì lành lặn nữa...”

Nàng vừa nghe thấy vậy, lén le lười, cảm thấy vận phần may mắn vì có bàn ghế đồ đạc hy sinh tính mạng thay nàng.

Minh Hồn nhìn thấy vẻ tinh ranh nghịch ngợm của nàng thì lắc đầu, nói: “Đừng có coi thường những thứ mà Vương mang đến cho cô nương, những điều mà ngài ấy có thể làm cho cô nương thì đều đã làm cả rồi...”

“Nếu hẳn thực sự muốn tốt cho ta thì nên cho ta tự do, chứ không phải nhốt ta ở địa ngục như thế này.”

“Vương không cho cô nương tự do sao? Ngài ấy toàn tâm toàn ý bảo vệ cô nương, nhưng đổi lại, cô nương chỉ bị lừa dối, bị tổn thương, sao ngài ấy có thể nhẫn tâm để cô nương rơi vào trầm luân một lần nữa? Tiểu Vân, cảnh mặt trời lặn ở Hoa Sơn dù đẹp thế nào thì cuối cùng, người công cô nương bị thương về là Vương, và người trị thương cho cô nương cũng là Vương...”

“Vương đối xử tốt với ta, ta đều có thể cảm nhận được, nhưng thứ tình yêu đó liệu có thể duy trì được bao lâu? Một năm, hai năm? Hay tám năm, mười năm? Chẳng mấy chốc hẳn cũng sẽ chán ghét ta giống như chán ghét Thất phu nhân, đến lúc đó, ta làm sao có thể chịu nổi?”

Minh Hồn khẽ tăng thêm lực cho bàn tay đang ôm vai, thở dài một hơi rồi mới nói bằng giọng xa xôi: “Cô nương nhầm rồi, tình cảm Vương dành cho cô nương không giống với bọn họ. Trước đây, ngài ấy vốn không hiểu tình cảm là gì, chỉ tùy tiện nói một câu “Sau này nàng sẽ là nữ nhân của ta”, rồi cứ thế thu nhận họ làm nữ nhân của ma giới.

Ta cho rằng ánh mắt của Vương khi đối diện với nữ nhân sẽ vĩnh viễn bình thản, là kiểu “thấy sóng lớn không sợ hãi” đó, cho đến một ngày ta nhìn thấy ngài ấy đứng trên một đỉnh núi mờ mịt mà ngây ngốc. Nhìn theo ánh mắt ngài ấy, ta liền thấy cô đang không ngừng nhảy lên, vươn tay muốn giạt lấy quả chín trên cành cây.

Cô rất đặc biệt, không thử hái quả ở gần mình hơn, cũng không thử hái quả to hơn, càng buồn cười hơn là cô thậm chí không dùng pháp lực, cứ đơn thuần, đáng yêu như thế, nhảy lên nhảy xuống để hái quả. Rất nhiều lần, trái chín đó trượt qua đầu tay cô, rất nhiều lần dường như nó còn cách cô một khoảng rất xa, nhưng cô vẫn kiên trì, không ngừng cố gắng, trên mặt treo một nụ cười mang theo đầy hy vọng.

Vương cứ nhìn cô như thế hết cả một buổi chiều... Cô đã vui vẻ ôm trái chín đi mất, còn ngài ấy vẫn đứng đó nhìn, thất hồn lạc phách...

“Hôm đó, ngài ấy chỉ nói với ta một câu: “Nhớ kĩ, nàng ấy chính là nữ nhân ta luôn chờ đợi, là nữ chủ nhân thực sự của ma vực.

“Không phải chứ? Đó có lẽ là chuyện từ mấy chục năm trước rồi.” Nàng nhớ hình như đã rất lâu, rất lâu về trước có một lần như vậy, nàng nhìn thấy trái chín đó, dùng cách đó để hái quả mà mãi không hái được, nhưng vẫn thề sẽ không bỏ qua, phải hái bằng được mới thôi. Tiểu Mai luôn nói nàng ngu ngốc đến nực cười, nhưng nàng cho rằng kiên trì cũng chính là một niềm vui.

“Đúng là rất lâu rồi... Vương không phải là người dễ dàng thể hiện cảm xúc của mình, cũng không phải kiểu nam nhân hiểu được tình thơ ý họa như Ngọc Thanh Chân Vương.

Ngọc Thanh Chân Vương sống ở nơi cao cao tại thượng, dù là chuyện gì, chỉ cần y muốn làm là đều có thể thực hiện dễ như trở bàn tay, cho nên y kiêu ngạo cũng chẳng có gì sai. Vương và y không giống nhau, Vương dùng máu để đổi lấy bảo tọa ma vương, nhưng điều đó không thể hiện rằng ngài ấy thực sự là bậc vương giả có thể chinh phục tất cả. Thân là vương của ma giới, cái mà ngài ấy gánh trên lưng là tất cả tội ác của ma giới, quyết định sự tồn vong của ma giới.

Cho nên ngài ấy vì sự sinh tồn mà phải cẩn thận ở mọi nơi, lúc nào cũng phải tính toán kĩ lưỡng, cuộc sống còn đau khổ, áp lực hơn bất cứ người nào khác. Ngài ấy không có tâm tình để nghĩ đến những chuyện phong hoa tuyết nguyệt, chỉ biết cố gắng hết sức để bảo vệ cô.

Tình yêu mà ngài ấy dành cho cô là sai khiến Dạ Mị bảo vệ cô, nhẫn nại chờ đợi cô cam tâm tình nguyện gặt đầu, là biến thành hình dáng của người trong lòng cô để khiến cô vui vẻ, là sau khi cô bị thương, bôn cho cô các loại linh đan diệu dược, là đuổi nữ nhân đã làm tổn thương cô phải vĩnh viễn rời khỏi nơi này...”

Sau khi Minh Hồn thao thao bất tuyệt, trước mắt Tiểu Vân dường như xuất hiện một Ma Vương hoàn toàn khác, không còn là một Ma Vương thường hay cười ngốc nghếch với nàng, năn nỉ nàng làm Thất phu nhân của hắn, mà là một nam nhân đối trời đập đất, đủ để nàng có thể phớt lờ chuyện chung thân cả đời. Lại nghĩ đến cái miệng to như chậu máu đó, hóa ra nó không khó chịu đến như thế, thậm chí còn có chút hoài niệm.

Xem ra, không phải Minh Hồn cao minh nhất là về y thuật, mà là khả năng uốn ba tấc lưỡi, để tẩy não nữ nhân, chẳng trách lại có vô số nữ nhân cuồng dại, si mê y.

Chỉ đáng tiếc là Minh Hồn không thể xóa được hình ảnh Hiên ngoái đầu nhìn lại lần cuối cùng trong ký ức của nàng...

Sau khi Minh Hồn rời đi, màu đen trong tấm cung khiến Tiểu Vân cảm thấy có một áp lực trước nay chưa từng có, nàng cố gắng hít sâu mấy lần nhưng vẫn không thể làm giảm bớt sự phiền não trong lòng.

Nhớ lại những lời Hiên đã nói trên đỉnh Hoa Sơn rằng nàng nhất định sẽ cùng sinh cùng diệt với ma vực, rằng Vương mới là chôn vùi của nàng, nước mắt nàng lại lặng lẽ chảy xuống, vận mệnh thực sự là một thứ đáng sợ, dù vô lý thế nào cũng không thể nào kháng cự. Nàng nhất định phải sống cuộc đời mà nàng vốn thuộc về, là làm nữ chủ nhân của ma vực.

Không biết từ lúc nào, Dạ Mị đã đứng trước mặt nàng, bộ trường bào màu đen che mất cả gương mặt hắc, nhưng lại không che được hơi thở âm trầm của hắc.

“Có chuyện gì vậy?” Nàng bình tĩnh hỏi. Thói quen là một thứ vừa đáng sợ vừa nực cười, từ lâu nàng đã không còn sợ mị ảnh của hắc nữa, thậm chí còn có chút tò mò về hắc, luôn cảm thấy đằng sau lớp vỏ bọc màu đen kia là một Dạ Mị hoàn toàn khác.

“Lần sau, nếu còn để ta nhìn thấy ngươi và Minh Hồn ở cùng một chỗ, ta nhất định sẽ bóp chết ngươi.” Lời này nếu được nói ra từ miệng người khác thì là một sự uy hiếp, còn nói ra từ miệng Dạ Mị thì lại là một câu trần thuật, một câu trần thuật về chuyện sẽ xảy ra.

“Là Vương bảo y đến...” Nàng nhẹ nhàng chối bỏ trách nhiệm.

“Vương đã bị ngươi mê hoặc nên mới làm như vậy. Tóm lại, ta nói cho ngươi biết, ngươi không được tiếp tục... tiếp tục nghe hắc nói ngon nói ngọt nữa.”

Dường như nàng cảm nhận được một dư vị khác trong lúc Dạ Mị ngập ngừng và lặp lại từ “tiếp tục”, nhưng lại không thể xác định được đó là cái gì.

Nàng không kìm được hỏi: “Giữa hai người rốt cuộc là có thâm thù đại hận gì vậy? Là vì một nữ nhân sao?”

“Sao ngươi biết?” Đường như Dạ Mị có chút không thể tin nổi. “Y đã nói với ngươi sao?”

“Đúng vậy, y còn nói...” Nàng thuận miệng nói dối. “... Y và cô nương đó... thực ra...”

“Thực ra làm sao?”

Tiểu Vân vừa nghe Dạ Mị hỏi vậy thì đã biết mình đoán đúng rồi, liền nói tiếp: “Thực ra y cũng không nói rõ, ngươi cũng biết y và cô nương đó luôn không rõ ràng mà. Chẳng qua y nói... dường như ngươi đối với cô nương đó...” Không phải nàng cố ý dụ dỗ để người ta tò mò, mà thực sự lúc này nàng không biết phải nói tiếp như thế nào.

“Thực ra chẳng có chuyện gì cả, là do y hiểu lầm mà thôi.”

“Ồ, hiểu lầm? Vậy tại sao ngươi không giải thích với y?”

“Vì sao ta phải giải thích? Sao y lại nghĩ đó là chuyện của y, y cho rằng ta giết thì ta giết là được rồi.”

Tiểu Vân đột nhiên cảm thấy Dạ Mị giống như một đứa trẻ, hơn nữa còn là một đứa trẻ hay giận dỗi. Đằng sau vẻ ngoài vốn lạnh lùng, u ám của hắc ẩn giấu một sự bướng bỉnh đơn thuần.

“Nói vậy tức là không phải ngươi giết?”

“Là nàng ta...” Đường như hắc đột nhiên ý thức được mình nhất thời kích động nên đã nói nhiều. Cuối cùng chỉ để lại một câu “không liên quan đến ngươi” rồi quay người rời đi.

Sau khi Dạ Mị đi khỏi, trong gian phòng lại trở nên trống vắng, tĩnh mịch, lòng nàng cũng trở nên trống rỗng.

Không biết có phải nàng vẫn ôm một thứ ảo tưởng không thực tế với Hiên không. Không biết sự cự tuyệt của nàng với Ma Vương là đúng hay sai. Không biết Dạ Mị và Minh Hồn có phải là vì một nữ nhân nên mới thù oán nhau tận mấy trăm năm hay không...

Cuối cùng, nàng quyết định, nếu đã không nghĩ ra thì không cần phải nghĩ nữa, tất cả đều là số phận rồi. Không phải của nàng thì dù có cưỡng cầu cũng vô dụng, còn nếu đã là của nàng thì dù có trốn tránh cũng không xong.

Trong lúc ngẩng đầu lên, nàng bị thu hút bởi viên dạ minh châu treo trên mái nhà. Nàng liền nhảy lên mấy cái để giật lấy, nhưng viên dạ minh châu chỉ trượt qua móng tay nàng, khiến nàng lại nghĩ đến chuyện từ mấy chục năm trước, nở nụ cười đầy hy vọng, vui vẻ nhảy lên để chạm vào thứ đồ đang treo trên cao kia...

Cố gắng hồi lâu, viên dạ minh châu vẫn ở trên đó, cái giá đỡ bằng đá thì bị nàng gõ vào liên tục nên không ngừng rung đưa, lay động, viên dạ minh châu ở bên trong cũng khẽ xoay tròn... Đột nhiên, bức tường ở phía đối diện kêu ầm ầm một tiếng rồi mở ra.

Một luồng khí lạnh thấu xương phả ra từ trong mật thất, giống như có một sức mạnh vô hình đang gọi nàng, khiến nàng bất giác chậm rãi bước vào.

Đi qua một hành lang dài quanh co, nàng mới nhìn thấy giữa một màn tối đen mịt mịt có một chiếc bình lưu ly tỏa ánh sáng vàng yếu ớt giống như ánh trăng non, lung linh tinh xảo, và không ngừng phun sương mù màu đen, khiến người ta liên tưởng đến cảnh tượng mây mù che trăng.

Nàng tò mò bước lại gần, cầm chiếc bình lên quan sát thật kĩ. Trên chiếc bình lưu ly có hoa văn rất độc đáo, như lửa mà không phải là lửa, còn có rất nhiều những nét vẽ hình tròn.

Nàng nhìn rất lâu mà vẫn không thể nào hiểu được, đang định đặt xuống thì lại vô tình phát hiện trên miệng bình có khắc hai chữ rất nhỏ, nhờ chút ánh sáng yếu ớt phát ra từ chiếc bình, nàng nhìn thấy hai chữ “Hy Hiên!”

Khi chữ “Hiên” kia đập vào mắt, trái tim nàng đập loạn xạ như muốn nhảy ra ngoài cơ thể. Ngón tay nàng run rẩy chạm vào chữ “Hiên” quen thuộc đó, như đang vuốt ve đôi mắt sáng rỡ của Hiên. Nàng khẽ khàng ôm chiếc bình lưu ly vào lòng, rất lâu sau không nỡ buông ra.

Hóa ra tình yêu không thể nói là có đáng hay không, biết rõ là không thể, biết rõ là ngu ngốc nhưng vẫn không thể quay đầu...

Nàng không biết mình đã khóc bên chiếc bình bao lâu, chỉ biết nước mắt đã thấm ướt tay áo nàng. Đến khi nàng phát tiết hết sự khổ não trong lòng, đặt chiếc bình xuống, chuẩn bị đi ra ngoài thì đột nhiên nhìn thấy một cặp mắt chứa đầy sự căm hận.

Nàng hoàn toàn không thể hít thở, khiếp sợ nhìn trừng trừng Vương ở trước mặt đang giữ chặt cổ họng của nàng.

Nàng còn không kịp nghĩ ra vì sao Ma Vương lại ở chỗ này, vì sao lại muốn giết nàng thì tâm trí đã rơi vào một màn đen u ám.

Thì ra cái chết lại yên tĩnh như thế này...

Nàng nhắm mắt lại, đợi linh hồn mình rời khỏi cơ thể, nhưng thứ mà nàng đợi lại là bàn tay đang giữ chặt cổ nàng dần dần thả lỏng.

Cuối cùng, Ma Vương buông tay ra. “Ta toàn tâm toàn ý yêu nàng, cố gắng hết sức để bảo vệ nàng, vậy mà nàng lại phản bội ta.”

“Ta...” Nàng muốn giải thích, nhưng vì cổ họng đau đớn khiến nàng ho dữ dội, không thể nói được gì.

“Y đối xử với nàng như thế, mà nàng còn giúp y hủy diệt ma vực?”

“Cái gì cơ?” Chắc chắn là vì bị bóp cổ quá lâu, không hít thở được nên đầu óc nàng trở nên chậm chạp, nghe không hiểu Ma Vương đang nói gì.

“Là y bảo nàng đến lấy trộm kính nguyệt trần sao?” Ma Vương hỏi nàng bằng giọng oán giận.

“Kính nguyệt trần? Đó là cái gì vậy?” Cuối cùng nàng cũng tìm lại được giọng nói của mình, rồi chỉ vào chiếc bình lưu ly ở bên cạnh. “Là nó sao?”

“Đúng vậy, đây chính là kính nguyệt trần có thể che cả bầu trời, bảo vệ ma vực khỏi bị diệt vong, là thứ mà y luôn muốn có được.”

Lần này thì nàng đã hiểu điều Ma Vương đang nói, thì ra hẳn cho rằng nàng đến lấy trộm thứ này nên mới tức giận muốn bóp chết nàng. Nàng không kìm được nhìn thêm lần nữa, không nghĩ ra chiếc bình nhỏ này sao lại có ma lực lớn đến vậy, chẳng trách Vương phải giữ nó thật chặt.

“Xin lỗi. Ta không biết vật này lại quan trọng đến như vậy, nếu ta biết trước thì nhất định sẽ không động vào.” Nàng giống như một đứa trẻ không biết gì, thừa nhận lỗi lầm với vẻ vô tội.

“Nàng thực sự không biết? Vậy nàng đến đây làm gì?” Ma Vương đã bình tĩnh hơn một chút, giọng nói cũng nhỏ hơn trước nhiều.

“Ta thấy trên tường đột nhiên xuất hiện một cánh cửa, sau đó giống như bị một ma lực đặc biệt nào đó thu hút vào trong.”

“Chỉ đơn giản vậy thôi?”

“Đúng vậy!” Nàng kiên định gật đầu, mắt chớp chớp vẻ vô tội. Chuyện này có thể phức tạp hơn sao? Nàng vốn không phải một tiểu yêu phức tạp, không cần phú quý, quyền lực gì cả, chỉ có một ước muốn đơn giản là được sống mà thôi. Đáng tiếc là kết quả không được như ý muốn, nàng luôn bị cuốn vào hết tai họa này đến tai họa khác.

Cơ thể nàng yếu ớt lắm, sao luôn phải trải qua những đau đớn dai dẳng như vậy chứ...

Vương lặng lẽ ôm nàng đi ra khỏi mật thất, đặt nàng lên chiếc giường mà nàng vẫn luôn ngủ ở đó, rồi mới lên tiếng: “Nàng nghỉ ngơi một lát đi, ta sẽ bảo Minh Hồn đến kiểm tra vết thương cho nàng.”

“Không cần đâu, ta chỉ bị thương một chút thôi, không đáng kể.”

Ma Vương ngồi xuống bên cạnh nàng, trầm mặc hồi lâu, rồi nói bằng giọng không dễ phản kháng: “Ngày mai chúng ta sẽ thành thân.”

“Cái gì?” Nàng kinh ngạc, thốt lên: “Không...”

“Được, vậy đêm nay ta sẽ biến nàng thành nữ nhân của ta.” Ma Vương nói xong thì cười lạnh một tiếng, giữ chặt lấy hai cánh tay đang vùng vẫy của nàng, thuận thế đẩy nàng ngã xuống giường...

“Đừng, Vương... Đừng!” Nàng dùng hết sức lực để vùng vẫy, nhưng một cơ thể yếu ớt có mấy trăm năm đạo hạnh sao có thể chống lại được cánh tay cứng rắn như sắt của Ma Vương? Nàng chỉ có thể để mặc cho cơ thể nặng nề kia đè lên người mình, để mặc cho tiếng y phục bị xé rách đâm xuyên qua linh hồn mình, cảm giác nhục nhã và giá lạnh chưa từng có hoàn toàn bao vây lấy nàng.

“Xin ngài... Ta đáp ứng, ta đáp ứng...” Thời khắc này, nàng lại không thể tìm ra cách nào khác để chấm dứt sự nhục nhã này, chỉ biết rơi nước mắt, cầu khẩn: “Vương, ta cầu xin ngài, sớm muện gì ta cũng sẽ trở thành người của ngài, vậy ngài có thể để cho ta chút lòng tự trọng cuối cùng được không?”

Ngọn lửa trong mắt Ma Vương lay động rồi tắt hẳn chỉ trong nháy mắt, luyến tiếc ôm chặt lấy cơ thể đang run rẩy của nàng, giống như muốn an ủi nàng điều gì đó, lại giống như cầu xin nàng hãy tha thứ cho mình, nhưng cuối cùng chỉ thốt ra một câu: “Nàng hãy nhớ đấy, ngày mai!”

Ma Vương đi rồi, chỉ còn lại một mình nàng ôm lấy cơ thể, cúi đầu khóc thút thít.

Nàng không trách hẳn, kính nguyệt trản có thể che khuất bầu trời là thánh vật liên quan đến sự tồn vong của ma giới, nàng đã phát hiện ra sự tồn tại của nó thì chỉ có hai con đường để lựa chọn: Một là để lại linh hồn ở ma vực, hai là thân xác vĩnh viễn ở lại ma vực.

Nàng biết cuối cùng cũng sẽ đến ngày mình phải đối mặt với sự lựa chọn đó, chỉ là không ngờ nó lại đến nhanh như vậy...

Khi màn đêm đen như mực nhạt dần, mấy thị nữ trông có vẻ thanh tú mang theo mũ phượng, khăn choàng đi vào phòng, không cho nàng cơ hội nói điều gì mà nhanh chóng giúp nàng mặc quần áo, trang điểm...

Sau khi trải qua một hồi bận rộn, nàng nhìn mình trong gương mà cảm thấy nực cười. Chỉ có mấy ngày trôi qua mà trông nàng đã gầy đi nhiều, cặp mắt vốn sáng ngời nay lại phủ đầy nước mắt, nước da trắng

nón được bôi lên một lớp phấn mỏng, hoàn toàn không còn dáng vẻ của nàng khi còn ở dòng suối trước kia, nhưng vẫn xinh đẹp động lòng người.

Nếu trên lễ đường, người chờ đợi nàng chính là Hiên thì lúc này có phải trên mặt nàng là một nụ cười phong tình vạn chủng, và vẻ đẹp sẽ càng chân thực hơn không...

Trên thánh điện rộng lớn, hàng trăm yêu ma với dáng vẻ kỳ quái đứng ngay ngắn, có lẽ chính là động chủ của một trăm linh tám động. Nàng không có tâm trạng để bình luận tướng mạo của bọn họ, chỉ kéo tà váy dài màu đỏ tươi bước từng bước, lặng lẽ đi về phía trước.

Ma Vương cách nàng càng lúc càng gần, càng lúc càng rõ ràng. Nhưng nàng lại luôn tự hỏi bản thân mình rằng nàng có thể yên tâm chấp nhận sự an bài của vận mệnh hay không? Nàng có thể quên được Hiên để tiếp nhận nam nhân trước mắt không?

Khi nhìn thấy khoe miệng Ma Vương cong lên thành một nụ cười ưu nhã, đột nhiên nàng cảm thấy trời đất quay cuồng, mỗi biểu cảm của Hiên, mỗi câu nói của Hiên đều xoay tròn trước mắt nàng...

Yêu một người, cho dù là hận đến mức nào, oán đến bao nhiêu, thất vọng đến nhường nào... thì tâm tư vẫn không thể ngừng nghĩ về người ấy.

Nghĩ đến Hiên, nàng liền vô thức lùi lại sau... Nàng không cam tâm buông tay như thế này, nếu nàng chấp nhận số mệnh thì chắc chắn cả đời cũng không thể tha thứ cho sự yếu đuối, nhu nhược của mình.

Nghĩ vậy, nàng quay người chạy ra cửa thánh điện, đáng tiếc là Dạ Mị sớm đã đứng ở đó, ngăn cản đường tháo chạy của nàng.

Nếu đã không còn đường chạy, nàng chỉ còn cách đối diện, chỉ còn cách đánh cược một lần, đánh cược vào một tia thương hại của Ma Vương dành cho nàng, đánh cược rằng tình cảm mà hắn dành cho nàng đủ sâu sắc như lời Minh Hồn từng nói.

Nàng dùng sức giật chiếc trâm phượng bằng vàng lấp lánh đang cài trên đầu xuống, kề vào cổ mình, nở nụ cười tuyệt vọng: “Vương, Tiểu Vân thà lựa chọn cái chết chứ không muốn gả cho ngài... Nếu ngài nhất định muốn có ta thì ta chỉ còn một sự lựa chọn duy nhất là để lại linh hồn nơi ma vực.”

Nàng nói rất rõ ràng, bất cứ một yêu ma nào đang có mặt ở thánh điện đều có thể dễ dàng lấy được thứ “vũ khí” không hề có tính uy hiếp ở trong tay nàng, có vô số loại pháp thuật để khiến nàng không thể không thành thân. Nhưng lúc này, không ai có động tĩnh, không ai ồn ào, chỉ yên lặng chờ đợi quyết định của Ma Vương.

Nơi này chính là ma vực, không có quy tắc, không có lý do, chỉ có mệnh lệnh và phục tùng.

Vương – chữ này không chỉ là một danh xưng mà thôi.

Nàng nhìn thấy trong mắt Ma Vương dập dờn sắc đỏ còn sáng rõ hơn cả màu áo của nàng, nhưng lại không tìm thấy trên mặt hắn chút chấn động nào, ngay cả nụ cười lúc này cũng trở nên cứng nhắc bên khoe miệng.

Trong thời khắc này, thời gian dường như kéo dài hơn, trôi chậm hơn, vô biên vô hạn. Nàng cũng không cử động, chỉ lặng lẽ chờ đợi...

Cuối cùng, Ma Vương trầm mặc ngồi ở vị trí vốn thuộc về hắn, nói bằng giọng bình tĩnh đến kỳ lạ: “Minh Hồn!”

Khi hai chữ đơn giản mà quen thuộc ấy vang lên bên tai, nàng mới thực sự hiểu được sự khác biệt lớn nhất giữa Tả hộ pháp và Hữu hộ pháp. Bọn họ đại diện cho: một là sinh, một là tử. Mà nàng thật may mắn biết bao, được ban cho một con đường sống, đó là được Minh Hồn dẫn ra khỏi thánh điện.

Trên đại điện vẫn yên tĩnh, trầm mặc giống như cái chết, tất cả những người có mặt ở đó vẫn không có biểu cảm gì cả. Dường như thứ mà Minh Hồn đưa đi chẳng qua chỉ là một nữ nhân hèn mọn, chẳng quan trọng, chứ không phải là “tân Vương hậu” mà Vương đột nhiên nói đến.

Cửa ma vực đã ở lại rất xa phía sau lưng, nhưng nàng vẫn không thể tiếp nhận được sự thực rằng mình có thể rời đi một cách dễ dàng như thế. Vì nàng không cảm nhận được dù chỉ một chút niềm vui của sự thành công, mà trái tim cứ nặng nề trĩu xuống.

Nàng quá tàn nhẫn, Vương đối với nàng thâm tình như vậy, si mê chờ đợi, vậy mà nàng lại dùng cây trâm phượng trong tay để đâm vào trái tim hắn, chỉ để đổi lấy tự do cho mình.

Khi sắp đi đến rừng cây, Minh Hồn nhìn lướt qua cây trâm phượng màu vàng bị nàng cầm chặt đến mức sắp trở nên méo mó, cuối cùng cũng phá vỡ sự im lặng suốt quãng đường: “Ta thực sự không ngờ cô lại làm như vậy... Cô có nghĩ đến việc nếu thua cược thì sẽ như thế nào không?”

“Ta đã nghĩ rồi, thậm chí cũng chỉ là linh hồn bị giam cầm ở ma vực.”

“Có đáng không?”

“Bị Ma Vương giam cầm một người hay một linh hồn thì có gì khác nhau sao? Ta chỉ có thể đánh cược vào lòng trắc ẩn mà hắn có, xem tình yêu của hắn có thực sự vĩ đại như lời người từng nói không.” Nàng thắng rồi, thắng một cách dễ dàng, hèn hạ như thế.

Đến một câu “Nàng đi đi” Vương cũng không nói với nàng. Sự oán hận sâu sắc đó, nàng có thể tưởng tượng được. Nhưng nàng vẫn không thể nghĩ ra, vì sao Vương không giết nàng hoặc cưỡng ép nàng phải ở lại, sao lại dễ dàng buông tha cho nàng như thế?

Minh Hồn hít một hơi thật sâu, nói: “Bây giờ cô đã chứng minh được chưa? Ngài ấy thả cho cô được tự do, chứ không muốn chỉ nắm giữ được một linh hồn.”

“Ta đã chứng minh được rồi. Bây giờ ta đã tin rằng người không lừa ta.”

Y cười, nụ cười không ấm áp như lúc trước nữa, mà có thêm sự trầm mặc. “Cô thật thông minh...”

“Thông minh? Người cũng đang cười nhạo ta sao?”

Minh Hồn lắc đầu. “Không phải, rất nhiều người tự nhận mình là thông minh, thậm chí từng bước từng bước, lúc nào cũng dày công tính toán chuyện được mất, nhưng cũng chưa chắc đã được vui vẻ. Nhưng cô thì khác, cô sống một cuộc sống đơn thuần, tự tại, cũng có lúc có chút mơ hồ, nhưng vào lúc quan trọng, cô vẫn hiểu được rằng phải dũng cảm kiên trì với thứ mà mình muốn... Chỉ đáng tiếc, sự kiên trì của cô chưa chắc đã đúng.”

Nàng nghe thật kỹ những lời Minh Hồn nói, cuối cùng vẫn không nhận ra là y đang tán thưởng hay là châm chọc mình, nàng đành cười, nói: “Đúng sai không quan trọng, ta chỉ cần biết ta muốn gì là được.”

Về mặt Minh Hồn đột nhiên trở nên buồn bã, y trầm mặc rất lâu mới nói: “Ta có chút ngưỡng mộ cô.”

“Ta? Yêu phải một người mà đến cả máu và nước mắt cũng không có, có gì đáng để ngưỡng mộ chứ?”

“Chỉ ít thì cô đã gặp được người đáng để cô đắm chìm mà không hối hận... Không phải ai cũng có thể xác định được thứ mình muốn là gì.”

Cuối cùng, trong thời khắc mà Minh Hồn rũ mắt xuống, nàng cũng bắt được một tia mắt mát của y, không ngờ y luôn dõi theo với nữ nhân, đến cuối cùng lại không biết đâu mới là người mình yêu, thật đáng buồn.

Nàng lại không kìm được sự hiếu kỳ đã lan đến tận đáy lòng, kéo ống tay áo của y, hỏi: “Thực sự từ trước đến nay người chưa từng gặp được một nữ nhân khiến người động lòng sao?”

“Động lòng? Động lòng là như thế nào? Ta đối xử với mỗi nữ nhân đều rất tốt, giống như đối với cô vậy... Lúc cô cần thì quan tâm đến cô, chăm sóc cô, chỉ vậy mà thôi.”

“Còn với nữ nhân đã chết đó?”

“Ai?”

Tiểu Vân xoa xoa trán, trong lòng nghĩ, sao mình lại quên mất, khi thảo luận với Minh Hồn về nữ nhân, nhất định phải nói rõ ràng một chút, nếu không y sẽ chẳng thể nào biết được mình đang nói đến người nào trong số những nữ nhân của y.

“Thì là nữ nhân đã khiến người và Dạ Mị hiểu lầm nhau đó.”

“Hiểu lầm?” Minh Hồn khẽ run rẩy, hỏi. “Hiểu lầm gì?”

“Đúng rồi, hôm qua Dạ Mị đến tìm ta, hẳn nói nữ nhân đó không phải do hấn giết.” Nàng đã quên không nói chuyện quan trọng này rồi.

“Ồ! Hóa ra người đang nói đến Lạc Sa.” Minh Hồn khẽ gật đầu, nhưng không nói thêm gì nữa.

Còn Tiểu Vân lại ngây ngốc, rồi lắp ba lắp bắp hỏi: “Sao người không ngạc nhiên chút nào thế? Sự oán hận giữa người và Dạ Mị chỉ là hiểu lầm... Sao người...”

Y lại thần nhiên nói: “Người cho rằng ta sẽ kinh ngạc sao? Mấy trăm năm rồi, có phải là hấn giết nàng ấy hay không đã không còn quan trọng nữa.”

“Nhưng...”

Nàng thực sự cảm thấy mơ hồ, người này có tư duy logic kiểu gì vậy chứ? Sự hiểu lầm kéo dài cả mấy trăm năm lẽ nào không cần giải thích hay sao?

“Vậy có phải người vẫn không quên được nữ nhân tên là Lạc Sa đó?”

“Lạc Sa...” Khi y đọc cái tên đó, giọng điệu cũng giống như ngày y đọc cái tên “Tiểu Mai”, giống như lật xem một câu chuyện đã từ rất lâu rồi, hoàn toàn không có cái gọi là tình cảm khắc cốt ghi tâm.

“Vậy rốt cuộc năm đó đã xảy ra chuyện gì?”

“Lạc Sa là thất sư muội của ta, xinh đẹp đáng yêu, rất thích nói chuyện. Dù có chuyện gì hay không thì muội ấy cũng thích chạy vòng quanh ta hỏi đủ thứ trên đời...”

“Có phải người thích nàng ta không?” Nàng chen vào hỏi.

“Thời gian ở bên nhau quá lâu nên tình cảm đương nhiên cũng tốt, nhưng thứ tình cảm đó dường như cũng chỉ là như có như không... Thực ra ta đối xử với mỗi nữ nhân đều giống nhau, rất bình thản, căn bản là không có vui, buồn, hờn, giận.”

“Vậy khi người nhìn thấy nàng ta ở bên nam nhân khác thì có tức giận không?” Cuối cùng nàng cũng hiểu được Minh Hồn, hóa ra y không phải kẻ phong lưu, mà chỉ là một người luôn tìm kiếm cảm giác khắc cốt ghi tâm mà thôi.

Y nghiêm túc suy nghĩ rất lâu. “Nếu nói tức giận cũng chỉ có một lần, chính là lần ta nhìn thấy Dạ Mị dây dưa làm phiền muội ấy, xé rách y phục của muội ấy. Khi đó, ta giận đến mức không kiềm chế được, chẳng nghĩ ngợi gì đã đánh một cú lên mặt hấn. Cũng chính từ lần đó, Dạ Mị bắt đầu căm ghét ta.”

“Chỉ vì một chuyện nhỏ vậy thôi sao? Dạ Mị có phải nam nhân không?” Trong lúc nàng nhỏ giọng lầm bầm, vẫn không quên nhìn quanh bốn phía xem có bóng dáng của Dạ Mị không.

“Từ nhỏ, tính cách của hấn đã khá là quái gở, cô độc lắm lì. Mặc dù cùng ta học pháp thuật nhưng hấn lại cực kỳ ít nói chuyện với ta. Nói ra thì cũng thật buồn cười, trong vòng năm trăm năm, hấn chỉ nói với ta đúng bốn câu. Từ sau lần ta đánh hấn, hấn thậm chí còn không thèm nhìn ta lấy một lần.” Nhắc đến Dạ Mị, y lại không kìm được mà lắc đầu.

“Bốn câu? Năm trăm năm chỉ nói bốn câu?”

“Đúng vậy, câu thứ nhất: Câm miệng. Câu thứ hai: Không có. Câu thứ ba: Nàng ta đáng phải chết từ lâu rồi. Câu thứ tư: Phải.” Khi nhắc lại những lời này, trong giọng nói của Minh Hồn mang theo chút sàu sào.

“Thật ngắn gọn, súc tích!” Nàng không thể không bội phục sự lạnh lùng của Dạ Mị, bốn câu chỉ với mười một chữ. “Cho nên khi người nhìn thấy nàng ta chết thì liền nghi ngờ là do hấn giết?”

“Lạc Sa là bị cưỡng hiếp rồi bị giết chết... Pháp lực của muội ấy không phải yếu, những kẻ có thể làm được như thế... chỉ đếm được trên đầu ngón tay. Thêm với việc ta tận mắt nhìn thấy hấn quấy rầy muội ấy, còn luôn miệng nói: “Nàng hãy nói cho rõ ràng... rốt cuộc là nàng thích ai...””

“Vậy người đã hỏi hấn chưa?”

“Hỏi rồi. Đáp án của hấn chính là câu thứ ba ta vừa mới nói.”

“Thực ra không phải là hấn giết nàng ta.” Mặc dù không thể nào thích được Dạ Mị, nhưng nàng vẫn muốn giúp hấn giải thích chuyện này.

Sắc mặt Minh Hồn chợt tối sầm lại, nói: “Phải hay không phải thì cũng không còn quan trọng nữa, bao nhiêu năm rồi, ta đã không còn cảm giác đối với lòng dạ độc ác của hấn.”

“Không còn cảm giác? Sao ta không nhận ra thái độ của người đối với hấn là “không còn cảm giác”?”

“Cô không nhận ra sao?” Minh Hồn dừng bước, rất nghiêm túc nói: “Vậy cô nhận ra cái gì?”

“Oán hận. Lẽ nào không phải sao?” Từ đầu đến cuối nàng luôn cho là như vậy.

Minh Hồn cười, lắc đầu. “Ta không hận hấn, ta chỉ không quen với tác phong cay độc, nham hiểm của hấn mà thôi.”

Tiểu Vân kinh ngạc nhìn y, chỉ vì không quen nên cứ gặp nhau là liều mạng đến mức người sống ta chết như vậy sao?

Quả là có cá tính!

7. Chương 6: Cỏ Thơm Dưới Ánh Chiều Tà

Minh Hồn tiễn nàng đến rừng cây rồi quay trở về, có lẽ là vì không muốn gặp Tiểu Mai, không muốn tận mắt nhìn thấy nữ nhân vì y mà trở nên lạnh lùng, tàn khốc.

Nàng khoan khoái vươn hai tay, hít thật sâu bầu không khí quen thuộc, bầu trời vẫn trong xanh như thế, ánh mặt trời vẫn ấm áp như thế...

Cuối cùng cũng về đến nơi thuộc về nàng.

Tiểu Mai vẫn ngồi trong sơn động tu hành như trước đây.

“Muội về rồi.” Nàng hưng phấn hét lên.

Tiểu Mai vừa nghe thấy giọng nói của nàng liền mở bừng hai mắt, vui mừng hỏi: “Không phải muội đang ở ma vực sao? Sao lại về rồi?”

“Sao tỷ biết muội ở ma vực?”

“Dạ Mị đã đến đây.”

Thấy vẻ mặt Tiểu Mai có chút khác thường, nàng liền ân cần hỏi: “Tỷ không sao chứ?”

“Ta không sao.” Tiểu Mai cúi đầu do dự một hồi rồi mới hỏi: “Muội có gặp chàng không?”

Mặc dù không nói rõ, nhưng nàng vẫn hiểu người Tiểu Mai nói đến là ai. “Có gặp.”

“Chàng có... sống tốt không?”

“Rất tốt, thậm chí còn không nhớ đến những chuyện không vui nữa cơ.” Nàng ngồi bên cạnh Tiểu Mai, tựa vào bờ vai gầy của nàng ta, yếu ớt thở dài. “Mọi chuyện đều đã qua rồi, yêu rồi, hận rồi, đến cuối cùng vẫn chỉ có tự mình giày vò mình. Vì những người không yêu chúng ta, không đáng.”

Tiểu Mai gật gật đầu, rồi lại nhắm mắt bắt đầu tu luyện. Sự bình tĩnh này còn đáng sợ hơn là giận, giống như sự tuyệt vọng có thể hủy diệt một con người.

Trong lòng Minh Hồn chưa từng có Tiểu Mai, nàng không biết sự thật này có làm Tiểu Mai bị tổn thương lần nữa hay không, tình yêu vốn là thứ khó có thể dự liệu trước được, ai có thể nhìn được kết cục của nó đây?

Nàng ngẩng đầu nhìn ánh mặt trời chiếu vào cửa sơn động, tự kiểm chế nỗi muộn phiền đang trào lên trong lòng.

Nhưng tâm trạng phải kìm nén đã lâu chợt trào lên từ tận đáy lòng, nàng liền chạy ra ngoài sơn động, chỉ tay lên trời xanh hét lớn: “Chẳng phải chàng là thần tiên sao? Tự cho rằng mình giỏi lắm sao? Hứ! Ta

coi thường cái kiểu tự coi mình là thần của chàng, ngày nào cũng nhàn nhã tự tại hưởng thụ sự vui vẻ của mình, chàng đã làm được gì cho trăm họ chứ? Chàng bảo ta phải chấp nhận sự an bài của số phận ư, còn lâu nhé!”

...

“Ta ghét chàng, ghét sự yếu đuối bất lực của chàng, ghét chàng vô tình vô nghĩa, ghét tất cả mọi thứ thuộc về chàng...”

Khóc đủ rồi, nàng hít sâu một hơi, nở một nụ cười động lòng người với cảnh sắc như thơ như họa ở bên ngoài. Bầu trời vẫn trong xanh như trước, ánh mặt trời vẫn xán lạn như ngày nào, còn nàng vẫn là Tiểu Vân của trước kia.

Mỉm cười đối diện với tất cả những ưu thương...

Sắc vàng của mùa thu dần đi qua, những cơn gió lạnh thấu xương nhắc nhở nàng rằng lại một mùa đông rét mướt với tuyết rơi trắng trời đã về.

Buổi sáng sớm, ánh mặt trời sáng rõ, nàng ngẩng đầu đón nắng, hít một hơi thật sâu rồi thở ra khoan khoái, sau đó lại chỉ tay lên trời, mắng: “Thần tiên giỏi lắm, pháp lực vô biên thì có thể ở nơi cao cao tại thượng như vậy sao? Nhận sự cúng bái của vạn người thì có thể tự cho mình là đúng hay sao? Những thần tiên tự cho mình là siêu phàm như chàng mới nên bị Thiên Lô đánh, miêng lúc nào cũng nói cứu người gặp nạn, còn tự cho mình là giỏi, coi thường chúng sinh... Không có chuyện gì thì cứ ở trên trời soi gương, đừng có coi mình tài giỏi... Giả bộ trách trời thương dân gì chứ, tưởng là có lòng từ bi lắm, thực ra loài chó lợn còn có tình có nghĩa hơn chàng, còn trùng chuột rắn còn không máu lạnh, hiểm ác bằng chàng...” Mắng đến khi không còn chút sức lực nào nữa, nàng mới ngồi xuống nghỉ ngơi một lát, mỉm cười với bóng mình dưới dòng suối, rồi kiêu ngạo ngẩng cao đầu.

Trong suốt thời gian này, hằng ngày nàng thức dậy rồi đến bên dòng suối nhỏ, mắng người ở trên trời một lát, đến khi tự quên đi những điều không vui trong lòng thì mới vui vẻ đối mặt với cuộc sống của mình. Vui vẻ và đau khổ vốn là một ý niệm, vui cũng là một ngày, không vui cũng là một ngày, vận mệnh của nàng đã trở trêu như vậy thì việc gì phải tự làm khó mình chứ?

Lúc nàng đang định đứng dậy thì có một giọng nói nhẹ như gió thoảng bỗng vang lên phía sau lưng nàng. ““Tự cho mình là bất phàm”, nàng đã mắng tám mươi lần, “vô tình vô nghĩa” nàng đã mắng chín mươi chín lần. Nàng mắng không thấy mệt mỏi thì ta nghe cũng chán ngấy rồi, nàng có thể đổi sang câu khác mới mẻ hơn không?”

Trong lòng nàng khẽ run lên, rồi đột nhiên quay người lại. Nụ cười của Hiên không hề thay đổi, vẫn ấm áp như vậy, khiến nàng không nỡ dời mắt.

“Trông dáng vẻ của nàng có chút giống một đứa trẻ vừa làm sai chuyện gì.” Hiên cười nhạt, nói.

“Chàng đều nghe thấy sao?” Xem ra y không chỉ nghe thấy, mà còn nhớ rõ mỗi câu nàng mắng bao nhiêu lần. Thôi xong rồi, chắc chắn là y đến để báo thù rồi. Sao nàng lại quên mất người này vốn rất thích báo thù cơ chứ? Đúng là thất sách!

“Ta là thần, đương nhiên có thể nghe thấy tất cả.”

Thiên hạ có cả người phàm và yêu ma, bọn họ nói nhiều như thế, vậy mà chàng lại có thể nghe thấy hết, chẳng phải là ồn chết sao?

Nàng thể hiện sự đồng tình sâu sắc. “Trên thiên đình chắc rất ồn ào nhỉ?”

“Không, ta chỉ có thể nghe thấy những chuyện ta muốn nghe thôi.” Y đáp như không có chuyện gì xảy ra.

“Những chuyện muốn nghe?” Nàng bĩu môi, nói. “Chắc chắn là chàng bị bệnh rồi, lại thích nghe người ta mắng chửi.”

“Trước đây chỉ nghe thấy những lời ca tụng của người trần, thực sự cũng cảm thấy chán, giờ nghe nàng mắng còn cảm thấy có chút mới mẻ, chẳng qua dạo này ngôn ngữ mắng chửi của nàng đúng là nghèo nàn, nói đi nói lại mỗi mấy câu đó, ta thực sự cảm thấy hết hứng thú rồi.”

“Hừ! Lần sau ta nhất định sẽ thêm câu “kén cá chọn canh” nữa.”

Mặc dù trên mặt nàng còn ra vẻ giả vờ chán ghét, nhưng trong lòng nàng lại cảm thấy vô cùng ấm áp, lâng lâng. Nếu ngày nào y cũng nghe thấy những lời nàng mắng chửi thì cho dù một người ở trên trời, một người ở dưới đất, dường như cũng không có cảm giác xa xôi nữa.

Nếu y có thể nhẫn nại nghe từng câu nàng nói, bao gồm cả những lời mắng chửi, vậy thì nàng không còn cầu mong điều gì khác nữa.

Y khẽ vẩy vẩy tay trước mặt nàng, gọi tâm trí đang phiêu diêu tận chốn nào của nàng quay trở về. “Hết giận chưa?”

“Không giận nữa thì sao? Ta không đánh nổi chàng, mắng thì cũng chán rồi, cứ coi như ta xui xẻo đi.”

Giận thì có thể giận, nhưng tình cảm của nàng, sao có thể nói buông xuống là buông xuống ngay được?

Nhưng nói hận chàng, oán chàng thì có tác dụng gì chứ!

Sự đau đớn trong lòng sẽ không giảm bớt vì được nói ra, càng không mất đi vì oán hận, cho nên nàng chỉ có thể kiên trì ngẩng cao đầu, không để nước mắt của mình rơi xuống.

Hiên không nói gì, chỉ nhìn nàng chăm chú, trong ánh mắt ấy có một tia mong lung mà nàng không thể nào hiểu được. Nàng muốn tìm thấy điều gì đó trong cặp mắt đen láy, sâu xa của y, nhưng y lại khẽ di chuyển ánh mắt, quay mặt sang hướng khác khiến nàng không nhìn thấy. Nàng thực sự rất muốn nhìn thấy vẻ mặt của y, vì dường như nàng cảm nhận được nước mắt ở đâu đó trên gương mặt y...

Chắc chắn là nàng đã nhầm rồi, thần tiên làm gì có nước mắt cơ chứ...

Bầu không khí đột nhiên rơi vào trầm mặc khiến cả hai người đều cảm thấy bối rối. Giăng co rất lâu, cuối cùng Tiểu Vân không chịu nổi nữa, lên tiếng phá vỡ sự im lặng: “Sao chàng lại xuất hiện ở đây?”

Hơn ba tháng rồi, nàng luôn đợi y ở con đường hai người thường gặp nhau trước đây, nhưng y không hề xuất hiện. Đến khi nàng cho rằng sẽ vĩnh viễn không gặp lại y nữa thì y lại xuất hiện một cách bất ngờ như thế, khiến trái tim nàng rối loạn.

“Ta chỉ đến để xin nàng đừng mắng ta nữa, các vị thần tiên ở trên thiên đình đều đã biết ta là kẻ bạc tình bạc nghĩa rồi.”

“Vậy thì chàng cứ bắt ta đi, đỡ bị phiền phức.”

Y cười, nụ cười vẫn đẹp đẽ như vậy. “Ta cũng nghĩ như vậy đấy, chẳng qua ta lo những vị thần tiên khác nói ta có tật giết mình, giết người diệt khẩu.”

Nàng cũng cười, đã rất lâu rồi nàng không thể thoải mái cười lớn như thế.

“Nàng cười vui vẻ như thế, xem ra ngày mai sẽ không mắng ta nữa rồi. Ta đi đây...”

Trong lòng nàng run lên, buột miệng thốt ra một câu: “Đừng đi...” Cảm nhận được sự đường đột của mình, nàng liền cười áy náy. “Chàng rất bận phải không?”

Y gật đầu, nghiêm túc trả lời: “Đúng vậy, ta phải trở về để tưới nước cho cây đào.”

“Tưới nước? Đó cũng gọi là bận sao? Trên thiên giới có thần tiên không có công việc đàn hoàng giống chàng thật là bất hạnh, chẳng trách yêu ma lại hoành hành.”

“Nếu ta nói với nàng rằng ta là thần tiên có nhiều việc chính sự nhất thiên giới thì nàng có tin không?” Y hỏi.

“Không tin.”

Hiên thu lại nụ cười, tiến gần về phía nàng, nhẹ nhàng vén sợi tóc bị gió thổi lòa xòa trước mặt nàng, dùng ánh mắt chan chứa tình cảm nhìn nàng chăm chú, dịu dàng nói: “Nàng gây đi nhiều.”

“Hả?” Trái tim nàng giống như bị một lực rất mạnh đập vào, nước mắt cũng không kìm nén được nữa. Nàng đành nhắm mắt lại để ngăn dòng nước sắp trào ra... Sau đó, nàng lại ngửi thấy mùi hương quen thuộc trên người y, mùi hương ấy vẫn trong lành như thế, nhưng rất nhanh đã biến mất không dấu vết...

Thiên đình.

Ở hoa viên phía sau điện Kim Loan, Hiên đang tưới từng giọt, từng giọt nước Dao Trì cho cành đào y mang về từ ma vực, rồi thất thần nhìn cành lá đang dần dần xòe ra trong tiên khí.

1. Nơi ở của Tây Vương mẫu.

Tiếng bước chân từ tốn, trầm ổn ngày càng tiến lại gần, y nghe thấy nhưng không quay đầu, tiếp tục nhìn những giọt nước trong suốt đang trượt theo những chiếc lá non rơi xuống.

“Người vẫn còn thời gian chăm hoa chăm cỏ, xem ra đạo này có vẻ rảnh rỗi nhỉ?” Trong giọng nói ấy lộ ra vẻ nghiêm túc.

Hiên do dự một lát rồi chậm rãi quay người, cung kính hành lễ, nói: “Khởi bẩm Ngọc Hoàng, hiện nay ở chốn phàm trần, triều đình suy thoái, đám loạn thần tặc tử hoành hành ngang ngược, e là không thể tránh được một cuộc chiến tranh sẽ xảy ra. Thần cho rằng lúc này đang ở ranh giới của việc thay đổi triều đại, không hợp để gây chiến với ma giới.”

Nghe thấy vậy, vẻ trách cứ trên gương mặt Ngọc Đế mới dịu lại. “Nhưng còn tung tích của kính nguyệt trần?”

“Ma vực rộng lớn vạn dặm, địa thế hiểm trở, tìm một kính nguyệt trần nhỏ bé thực sự không phải là việc một sớm một chiều, xin Ngọc Đế cho thần thêm chút thời gian, thần sẽ cố gắng hết sức tìm ra cách.” Y dừng lại, ngẩng đầu nhìn vẻ lo lắng của Ngọc Đế, lại nói: “Cho dù không lấy lại được kính nguyệt trần thì thần cũng sẽ dẫn thiên binh đi san bằng ma vực, quyết không để bọn chúng tiếp tục làm hại người trần.”

“Ừm, việc lựa chọn thiên binh thiên tướng làm thế nào rồi?”

“Thần đã xem xét, lựa chọn được một đội kỳ nhân dị tướng, muốn đợi bọn họ kiến công lập nghiệp trong cuộc chiến tranh ở chốn nhân gian xong thì sẽ tùy công trạng để phong thần.”

Ngọc Đế gật đầu về hai lòng, lúc đang định rời đi thì lại bị cành đào kia thu hút sự chú ý, khó nén được vẻ kinh ngạc, nói: “Đây là bàn đào sao?”

“Vâng, thần nhìn thấy nó ở ma vực, không nỡ nhìn vật thanh khiết này lưu lạc ở ma giới nên mới mang về thiên đình.” Y vẫn trả lời với giọng cung kính như cũ.

Ánh mắt Ngọc Đế đang nhìn cành đào chăm chú đột nhiên di chuyển đến dáng vẻ một mực cung kính của Hiên, cuối cùng không kìm được thở dài một hơi, nói: “Nhất định phải coi nhau là quân thần hay sao? Nhất định phải cố gắng thể hiện sự xa cách như vậy sao?”

“Thiên đình xưa nay luôn có thứ tự lớn nhỏ, tôn ti khác biệt, thần biết rõ thưởng phạt nghiêm minh, không dám mảy may vượt qua giới hạn.”

“Hay cho cái gọi là tôn ti khác biệt...” Sự nghiêm túc của Ngọc Đế đã đổi thành sự thất vọng, nhìn vẻ mặt không biểu cảm của Hiên, nói: “Hiên, bao nhiêu năm nữa con mới có thể hóa giải được khúc mắc, lẽ nào thực sự đợi đến lúc cành bàn đào này ra hoa kết trái hay sao?”

Hiên vẫn đứng cúi đầu như cũ với vẻ mặt không cảm xúc. “Bệ hạ nói quá lời rồi, thần kính cẩn tuân theo thánh ý.”

“Kính cẩn tuân theo thánh ý? Trong mắt con, ta chỉ là một vị Ngọc Hoàng Đại Đế ở nơi cao cao tại thượng, phải không?”

“Vâng.”

Ngọc Đế nhìn Hiên vẫn luôn cúi xuống rất lâu với gương mặt lạnh lùng, rồi buồn bã nói: “Thôi, tùy con vậy.”

Ngọc Đế đi rồi, Hiên mới chậm rãi ngẩng đầu lên, những ngón tay trắng bệch nắm chặt chiếc bình ngọc màu tím đựng nước Dao Trì.

Là y muốn coi nhau như quân thần, muốn xa cách như vậy hay sao? Năm đó, lúc y quỳ dưới đất, đau đớn khấn cầu, vị Ngọc Hoàng Đại Đế ngồi trên đại điện kia có thêm nhìn y lấy một lần không?

Nhớ đến cái ngày khiến y lần đầu tiên biết thế nào là hoang mang, sợ hãi đó, trong lòng y vẫn không ngừng run rẩy.

Trở về điện Ngọc Thanh, Hiên thấy Thái Bạch Kim Tinh đang bày bàn cờ đợi mình, không kìm được mỉm cười, nói: “Ngài rảnh rồi vậy sao?”

Thái Bạch Kim Tinh thấy y đã về, liền đứng lên, cười nói: “Đúng vậy, thấy tâm tình ngài hôm nay có vẻ rất tốt nên đến xin chỉ giáo về kỳ nghệ2.”

2. Tài đánh cờ.

“Tâm tình tốt? Ngài học được thuật đọc tâm từ lúc nào vậy, ta cũng muốn xin chỉ giáo một chút.”

“Ta cũng không biết thuật đọc tâm đâu, chẳng qua vừa nãy nhìn thấy ngài tưới nước cho cây đào ở hoa viên mà thôi.”

“Tưới nước?” Y còn không hiểu Thái Bạch Kim Tinh sao, chỉ vì nhìn thấy y tưới cây mà phải vội vàng chạy đến đây tìm y như thế này? “Thôi đi, có phải ngài đã nghe thấy những lời của Ngọc Đế không?”

“Ha ha! Lúc đó ta vừa khéo đi ngang qua mà thôi.” Thái Bạch Kim Tinh không hề ngưng ngừng khi nói dối mà bị vạch trần, trên mặt vẫn tràn ngập ý cười, nói: “Nói thực lòng, ta hiếm khi nhìn thấy ngài ít nói như hôm nay, ngài học được cách nhẫn nại từ khi nào vậy?”

“Nếu ngài lại đến để chế giễu ta thì xin ngài hãy về đi, tâm tình của ta hôm nay cũng không tốt lắm đâu.”

“Ta không hề muốn chế giễu ngài, chỉ là có chút hiếu kỳ mà thôi, thái độ của ngài trước đây không giống như vậy...”

“Rốt cuộc ngài muốn nói điều gì? Xin hãy nói thẳng...” Cũng không phải là y nóng lòng sốt ruột, chỉ là vị Thái Bạch Kim Tinh này thích nói chuyện kiểu vòng vo, nếu không cắt đứt mạch huyền thoại của ông ta thì không biết đến lúc nào ông ta mới dừng lại.

“Thôi được rồi, ngài lại đi gặp tiểu hồ ly đó à?”

“Phải.”

“Đã biết rõ không có kết quả, vì sao còn trêu chọc nàng ta? Ngài làm như vậy càng khiến nàng ta bị tổn thương nhiều hơn, càng làm cho nàng ta bị lún sâu vào chuyện này.”

Hiên ngồi xuống, hít một hơi thật sâu, nói: “Ta cũng muốn cắt đứt tất cả với nàng, cắt đứt hy vọng của nàng, nhưng nàng cứ mắng chửi ta như thế, nếu có ngày nào đó khiến Ngọc Đế và Vương Mẫu nghe thấy thì e là ta cũng khó lòng bảo vệ cho nàng được.”

“Ngài đã biết tính khí của Vương Mẫu nương nương rồi đấy, làm gì cũng nên kiềm chế một chút. Lần trước ngài đã chọc giận bà ấy, ta thấy nếu không phải bà ấy còn có ba phần nể nang ngài thì đã khiến tiểu hồ ly kia hồn phi phách tán từ lâu rồi.”

“Ngài yên tâm, ta biết phải làm thế nào.” Thái Bạch Kim Tinh chân thành khuyên nhủ, y đương nhiên có thể tiếp thu, chỉ là tiếp thu thì dễ, lúc làm thì lại chẳng dễ dàng như vậy.

Nếu y đã không thể làm tâm tình mình lắng lại thì cũng không nên khuấy động lòng hồ đang tĩnh lặng. Thời gian dần dần sẽ khiến tất cả trở lại như lúc ban đầu... Chỉ cần y vĩnh viễn không xuất hiện thì sớm muộn gì cũng đến một ngày Tiểu Vân có thể thực sự quên được y.

Thánh điện, ma vực.

“Dạ Mị, Minh Hồn, các người nghe đây, sau này nữ nhân đó sẽ không liên quan đến ma vực nữa.” Nói xong, Ma Vương đứng dậy, rời khỏi thánh điện.

Dạ Mị hung hăng, hùng hổ đá bay cái ghế ọp ẹp trên mặt đất, khề nguyên rủa: “Nữ nhân đáng chết!”

“Đây là việc của Vương, ngài ấy sẽ tự xử lý.” Minh Hồn đón lấy cái ghế đang bay trong không trung, cau mày nói.

“Ngài ấy đã bị nữ nhân đó làm cho phát điên rồi, còn có thể xử lý cái gì nữa?” Hắc nghị ngợi một hồi rồi đột nhiên nói tiếp: “Ta phải đi giết chết ả ta, đỡ khiến Vương phải nhớ nhung ả nữa.”

Minh Hồn vội vàng ngăn hắc lại, lạnh lùng nói: “Người điên rồi! Chẳng phải Vương vừa mới nói sau này bọn họ sẽ không liên quan đến nhau nữa sao!”

“Thì chính vì không liên quan nên ta mới có thể giết ả.”

“Người không thể đi được.”

“Vì sao?”

“Nàng ta chỉ là kiên trì với thứ mà mình muốn, không muốn người khác chi phối vận mệnh của mình, có gì là sai chứ?”

Dạ Mị cười lạnh, nói: “Người cho rằng ta không biết người cũng thích ả ta, nên mới bảo vệ ả như thế sao?”

“Người nói năng hồ đồ gì vậy?”

“Chỉ một mình ả ta thì làm sao có thể nghĩ ra cách lấy cái chết để uy hiếp như vậy chứ? Ta thấy đây chắc chắn là chủ ý mà người bày cho ả.” Dạ Mị cũng nở nụ cười lạnh, khiến cho thánh điện vốn đã âm u, lạnh lẽo lại được phủ thêm một tầng thê lương.

“Người có biết người đang nói gì không?” Minh Hồn vô cùng tức giận, hỏi.

“Đương nhiên ta biết. ả vốn là một kẻ gây tai họa, ngay cả người cũng bị ả mê hoặc rồi. Người muốn ả rời xa Vương, như vậy người mới có thể ở bên ả, đúng không?”

“Ta...” Minh Hồn dùng lực kéo cánh tay của Dạ Mị, giọng nói dịu hơn một chút. “Dạ Mị, nàng ta là một cô nương tốt, không phải tất cả nữ nhân đều giống như Lạc Sa, người không thể phát tiết nỗi oán hận của người với Lạc Sa lên những nữ nhân khác.”

Dạ Mị đột nhiên sững sờ, rồi lập tức cười lớn, nói: “Tất cả nữ nhân đều là những kẻ gây họa, đều đáng chết. Ta căm hận nữ nhân, hận không thể tiêu diệt tất cả nữ nhân trong thiên hạ này.”

“Người... người quả là một kẻ ngang ngạnh, ngu xuẩn, bất chấp lý lẽ.”

“Ta ngang ngạnh, ngu xuẩn, bất chấp lý lẽ? Còn người là một kẻ yêu đương khắp chốn, gặp người nào yêu người ấy.”

“Ta gặp người nào yêu người ấy còn tốt hơn người gặp người nào giết người ấy. Rốt cuộc người còn có trái tim không?”

“Ta không có? Vậy lẽ nào người có? Minh Hồn, ta nói cho người biết, ta muốn giết ả ta thì không ai có thể ngăn cản được.”

Nói xong, hắc giằng thoát khỏi tay Minh Hồn, hóa thành một bóng đen biến mất trong màn đêm.

Hiền đi rồi, đi trông đào.

Có lẽ là trông đào còn quan trọng hơn nàng rất nhiều, cho nên chàng mới không xuất hiện nữa...

Tiểu Vân vẫn ngồi ở nơi lần đầu tiên nàng gặp Hiền, chỉ là trên gương mặt xinh đẹp của nàng lúc này không còn ánh sáng, chỉ có vẻ tĩnh lặng, tĩnh lặng chờ đợi con mồi sa vào bẫy của nàng.

Tiểu Mai nói: Là yêu tinh thì phải tôn trọng bốn phận của yêu tinh, hại người mới là con đường đúng đắn của nàng.

Nàng không thể phản bác, chỉ cầu xin một điều duy nhất rằng, người đầu tiên bị nàng hại càng xấu càng tốt, càng già càng tốt, mà tốt nhất là một kẻ xấu bị cả thiên hạ này ghê tởm.

Đáng tiếc là trời không chiều lòng người. Một thanh niên có gương mặt tràn ngập ý cười, tao nhã lịch sự đang vội vã đi tới dưới ánh bình minh.

“Cô nương, sao cô lại ngồi một mình ở nơi núi non vắng vẻ này vậy?”

Nàng nhìn trời thở dài một hơi, sao ông trời lại không có mắt như vậy chứ, lúc nàng muốn hút hồn phách người phạm để luyện công thì lại tặng cho nàng một vị thần tiên vô tâm vô phể, bây giờ nàng không muốn hại người thì lại tặng cho nàng một người tốt trăm năm mới gặp một lần.

Đối diện với người tốt đang tìm đến cái chết ở trước mắt, nàng không yên lòng nói mấy câu đã chuẩn bị trước: “Ta nghe trộm thấy đại ca, đại tẩu muốn bán ta cho một lão già, nên nhất thời sốt ruột chạy ra khỏi nhà, không ngờ lại ngã bị thương ở chân, giờ không thể cử động được...”

Người thanh niên kia vừa nghe thấy vậy liền cười nói: “Đừng lo lắng, ta là một đại phu, để ta xem cho cô nương.”

“Hả?” Sao trùng hợp như vậy chứ! Nàng ngơ ngác nhìn cái chân vừa mới chạy tới chạy lui, chẳng bị làm sao cả, rồi nghiêng răng nghiêng lợi nghĩ: Đây có phải là ông trời muốn đổi đầu với ta không?

Vị đại phu trẻ tuổi thấy gương mặt nàng có vẻ khác thường thì vội vàng nói: “Ở núi non vắng vẻ thế này thực sự có nhiều bất tiện, không tiện để xem bệnh cho cô nương.”

“Đúng vậy, đúng vậy! Có lẽ ta chỉ cần nghỉ ngơi một lát là sẽ tốt hơn thôi.”

“Vậy ta sẽ đợi cô nương nghỉ ngơi cho khỏe lại rồi đưa cô nương xuống núi chữa thương nhé?”

“Hả?” Đây là đang muốn chơi xỏ nàng có phải không, nàng không muốn hại y, nhưng sao không cho nàng cơ hội? Nàng nở nụ cười giả tạo, đáp: “Công tử có nhiều thời gian lắm sao?”

“Không phải, chữa bệnh cứu người là việc mà đại phu nên làm, cô nương vạn lần đừng hiểu lầm.”

Tiểu Vân nhìn thấy sự kinh ngạc trong mắt y, nhưng sự kinh ngạc ấy không hề làm ảnh hưởng đến vẻ chân thành trên gương mặt y nên bỗng nhiên cũng thấy có cảm tình với người thanh niên này, liền hỏi: “Công tử tên họ là gì, có chuyện gì mà lại đi qua đất này?”

“Ta họ Mạnh, là một thư sinh, vô đức vô năng, chỉ hành nghề y để kiếm sống mà thôi. Vừa có một bệnh nhân mời ta đến khám tại nhà, giờ trở về thì đi qua con đường này, vừa hay gặp được cô nương.”

Thư sinh à? Nếu Hiền chỉ là một thư sinh đơn thuần như y thì có lẽ nàng cũng có thể giống với rất nhiều yêu tinh khác, viết nên một bản nhạc ái tình chốn nhân gian triền miên dai dẳng. Chỉ đáng tiếc là hết lần này đến lần khác, tạo hóa trêu ngươi, để nàng gặp được một vị thần tiên tuyệt tình ái, nên chỉ biết nhìn trời bi thương...

“Vì sao người không muốn vào triều làm quan, mưu đồ nghiệp lớn?” Trong ấn tượng của nàng, rất nhiều thư sinh học tập gian khổ chỉ vì muốn đến một ngày kia sẽ có một chức quan hiển hách.

“Thiên tử đương triều vô đức vô năng, kẻ xấu chuyên quyền. Trong thời loạn lạc này, có thể cứu được những bách tính bần hàn cũng chỉ có người hành nghề y mà thôi.”

Đáp án của Mạnh thư sinh có chút thanh cao vượt ngoài dự liệu của nàng, khiến nàng không khỏi nghĩ lại chính mình, ba trăm năm nay, cuộc sống của nàng thực sự có thể nói là tột tệ, tu vi nông cạn, đầu óc dần dần, còn mơ hồ hồ hồ, hại người không được cuối cùng lại thành hại mình... Người yêu nàng thì bị nàng làm tan nát cõi lòng, người không yêu nàng thì lại khiến nàng bị tổn thương đến mức trái tim cũng chết theo. Còn không bằng người phạm chỉ có một cuộc đời ngắn ngủi nhưng lại vô cùng tuyệt vời đang đứng trước mặt nàng đây.

“Chân của cô nương đã đỡ hơn chút nào chưa?”

“Khá hơn rồi, có lẽ đi lại được rồi.” Nàng đối phó qua loa.

Nhưng không ngờ thư sinh kia lại nói: “Vậy ta dìu cô nương tới y quán của ta để đắp thuốc nhé!”

“Ừm...” Nàng nghĩ ngợi một hồi, dù sao thì làm yêu tinh cũng chẳng có tiền đồ gì, làm người xem có ý nghĩa hơn chút nào không. Hành y cứu đời, nghe ra cũng có vẻ là một nghề không tồi. “Được thôi.”

Thời gian lặng lẽ trôi qua, nháy mắt đã qua mười mấy ngày.

Tiểu Vân ngây ngốc nhìn những loại thuốc ở trước mặt mình, hoàn toàn không chú ý đến bệnh nhân đã lén lút nhìn nàng một lúc rất lâu rồi.

Mặc dù bệnh nhân này không một lời ca thán, oán hận, nhưng Mạnh đại phu được coi là người có bàn tay kỳ diệu trong y quán lại không thể chịu nổi sự chậm chạp của nàng, liền gọi: “Tiểu Vân, bốc thuốc nhanh lên!”

“Ồ!” Nàng đột nhiên tỉnh lại từ trong hồi ức, nhanh chóng tiếp nhận đơn thuốc rồi bốc mấy vị thuốc gói vào, đưa cho bệnh nhân đang đợi lâu đến mức chân đã tê dại, rồi không ngừng chấp tay thi lễ. “Xin lỗi, xin lỗi...”

Bệnh nhân kia cũng không tức giận, ngược lại còn cười. “Có phải cô nương muốn giết ta không? Thứ cô nương vừa gói cho ta là thạch tín.”

Tiểu Vân vừa nghe thấy giọng nói của Minh Hồn, đột nhiên ngẩng đầu lên, trên gương mặt có chút kinh ngạc và vui mừng, cũng có chút hoảng hốt. “Sao người lại đến tìm ta?”

“Nghe nói dạo này cô sống rất tốt phải không?”

“Cũng không đến nỗi nào, so với làm yêu thì làm người có cảm giác thành tựu hơn, ta đã nhận biết được rất nhiều loại thuốc.”

“Công việc này không tồi, tiền đồ rộng mở. Chỉ là sau này nhớ phải phân biệt rõ thạch tín và bạch thược.” Minh Hồn xoa đầu nàng về thân thiết, chiều chuộng, mỉm cười nói tiếp: “Cô còn kiên cường hơn rất nhiều so với tưởng tượng của ta.”

Minh Hồn thấy nàng rất bận rộn thì không nói thêm gì nữa và rời đi.

Sau khi đã làm xong mọi thứ, nàng chỉnh lại y phục, đầu tóc một chút, rồi nói: “Mạnh đại phu, ta đi đây.”

“Cô nương lại đến con đường nhỏ đó?”

“Đúng vậy.” Nàng nói, tuy người đã đi ra đến cửa rồi mà vẫn nghe thấy tiếng căn dặn vọng ra từ trong nhà: “Nghe nói ở đó có yêu tinh, cô phải cẩn thận đấy.”

Yêu tinh? Nàng bắt đầu dĩ cười cười, đó chẳng phải đang nói đến nàng sao, con đường nhỏ đó cũng chỉ có nàng thường xuyên lui tới mà thôi.

Một mình quanh quẩn trên con đường nhỏ đó đã trở thành thói quen của nàng, mỗi ngày sắp đến lúc hoàng hôn, nàng lại tới đây, đến tận khi mặt trời lặn, sắc đêm lạnh lẽo buông xuống thì mới trở về. Biết rõ là người nàng muốn đợi sẽ không còn giống như trước đây nữa, đột nhiên xuất hiện nói với nàng: “Thật trùng hợp!” Nhưng nàng vẫn thích đi bộ ở chốn này, giống như đang làm lễ truy điệu cho tình yêu đã chết của mình, và tưởng nhớ đến linh hồn đã chết đó.

Bình thường người ta vẫn nói, tất cả yêu tinh đều phải ở lại khu rừng thuộc về riêng mình để tu hành, nhưng nàng lại thích một mình chạy đến y quán để bốc thuốc, từ cặp mắt tràn ngập ý cười của Minh Hồn, nàng đã biết việc này buồn cười đến mức nào. Nhưng nàng không để ý, giúp người luôn tốt hơn là hại người chứ nhỉ?

Đột nhiên, trời đất trở nên mù mịt, bóng tối phủ kín bầu trời, che mất cả ánh nắng chiều. Tiểu Vân còn chưa rõ đã xảy ra chuyện gì thì mị ảnh của Dạ Mị đã vây chặt lấy nàng.

Nàng vội vàng vận chân khí, niệm câu chú ngữ mà mình không thuộc lắm. Đáng tiếc là tất cả đã quá muộn, chỉ trong nháy mắt, bóng đen kia đã xuyên vào cơ thể nàng. Ngực nàng dường như bị một sức mạnh cực lớn xé rách, lực phủ ngũ tạng giống như bị bóp nát.

Thì ra đến cuối cùng, Vương vẫn không chịu buông tha cho nàng...

Khi nàng đang từ từ ngã xuống, một hơi thở ấm áp, dễ chịu đột nhiên vây quanh nàng.

Là Hiên, không biết vì sao người đầu tiên nàng nghĩ đến chính là Hiên.

“Hiên...” Nàng muốn hét to lên, nhưng khi giọng nói ra đến miệng thì lại yếu ớt, vô lực.

Ánh hào quang màu đỏ vàng dần dần tụ lại, rồi đánh bay Dạ Mị với tốc độ cực nhanh. Nàng nhớ trước đây mỗi lần Hiên ra tay đều chậm rãi, nhã nhặn, ánh hào quang có màu vàng nhạt. Nhưng hôm nay thì khác, ánh hào quang màu đỏ như ngọn lửa, mang theo khí thể muốn đốt cháy hết tất cả, giống như một ngọn lửa diệt vong được đốt lên bởi sự căm phẫn và oán hận, dường như có thể làm sáng rực mọi góc ngách tối tăm trên thế gian này.

Hai dải hào quang đối đầu không lâu thì dải hào quang màu đen rơi xuống đất, lóe lên một cái rồi hóa thành Dạ Mị. Dạ Mị thấy chiếc áo choàng màu đen của mình bị đốt cháy, nhìn thảm hại không chịu nổi thì lập tức ném nó đi.

Đây là lần đầu tiên Tiểu Vân nhìn thấy dáng vẻ thật của hắn, thì ra dung mạo của Dạ Mị không hề xấu xí, y có gương mặt rất nam tính, thu hút, góc cạnh rõ ràng, đôi mày kiếm cương nghị, và một đôi mắt giống như hai hồ nước tĩnh lặng ngàn năm.

Dải hào quang màu lửa dừng lại trước mặt nàng, hóa thành người mà nàng cho rằng sẽ vĩnh viễn không thể gặp lại, chạm tới linh hồn nàng cho rằng đã chết...

Chỉ trong nháy mắt, ngọn lửa xuất hiện khắp nơi trên mặt đất đã bao vây lấy Dạ Mị, hoàn toàn cắt đứt đường lui của hắn. Ngọn lửa màu đỏ máu ngày càng cháy dữ dội, vòng lửa ngày càng nhỏ lại, hắc khí trên người Dạ Mị cũng ngày càng yếu ớt, dường như dưới sự chiếu rọi của ánh lửa mà biến thành màu đỏ.

Tiểu Vân nhận ra Hiên đang muốn giết hắn, đột nhiên có chút không ổn, vội vàng chống đỡ cơ thể yếu ớt đứng dậy, hy vọng có thể khuyên nhủ Hiên, để cho Dạ Mị một con đường sống. Trong mắt nàng, Dạ Mị không phải một kẻ khốn nạn tội ác tày trời, không đáng rơi vào tình cảnh hồn phi phách tán.

Không ngờ lại có một bóng dáng màu trắng còn nhanh hơn nàng, đứng chắn trước mặt Dạ Mị.

Hiên có chút bất ngờ quan sát người mặc y phục màu trắng, không nhiễm bụi trần đang đứng trước mặt, sau đó thu lại pháp lực, nói bằng giọng nhàn nhạt: “Tôn sư tìm người đã rất lâu rồi.”

Minh Hồn nghe thấy vậy thì vô cùng kinh ngạc. “Sao người lại biết tôn sư của ta là ai?”

“Thân ở ma vực còn có thể duy trì được tu vi tốt như thế này, không nhiễm một chút bụi trần, chẳng trách Thái Ất Thiên Tôn luôn cảm khái vạn lần vì sự phản bội của người.”

“Ngọc Thanh Chân Vương quả nhiên có nhân lực phi phàm, không hổ gia sư luôn không tiếc lời khen ngợi ngài.” Minh Hồn bật cười, nói.

“Nếu người cho rằng nói như vậy ta sẽ bỏ qua cho người thì thực sự không cần thiết.”

Đây là lần đầu tiên Tiểu Vân nhìn thấy dáng vẻ nghiêm túc, lạnh lùng của y, quả là có sự cao ngạo của thần tiên, khiến người ta không thể không ngưỡng mộ.

Trong lúc nói chuyện, Minh Hồn đã tập hợp chân khí, nói: “Vậy được, hôm nay ta phải lĩnh giáo người một chút.”

Minh Hồn đã chuẩn bị ra tay, không ngờ Hiên vẫn không hề nhúc nhích. “Người vốn không phải đối thủ của ta, hà tất phải phí công vô ích? Hôm nay ta lại không muốn giết người... Thái Ất Thiên Tôn luôn căn dặn ta phải giao người cho ông ấy, ta đoán có lẽ ông ấy muốn cho người một cơ hội để hối cải.”

Minh Hồn không khỏi run lên, trên gương mặt tuyệt mỹ lộ ra sự khổ sở khó mà diễn tả được. Giống như áy náy, cảm khái, còn có chút lưu luyến. Y xoay người nhìn Dạ Mị đang ôm miệng vết thương, biết rằng hắn bị thương rất nặng, liền nhỏ giọng nói: “Được, ta đi theo người, nhưng ta cũng có điều kiện.”

“Người có tư cách để nói điều kiện với ta sao?”

Về mặt Minh Hồn chợt trở nên u ám, giọng nói cũng giống như đang cầu xin: “Ta chỉ muốn xin người cứu Dạ Mị,”

“Hắn đã giết vô số người, đạo trời khó dung! Nhưng nể mặt Thái Ất Thiên Tôn, ta cũng sẽ giao hắn cho ông ta xử lý.” Hiên nhìn Dạ Mị với vẻ khinh thường.

Minh Hồn do dự rất lâu, rồi lại cúi xuống nhìn Dạ Mị một lần nữa, giống như đang đoán Thái Ất Thiên Tôn sẽ xử lý bọn họ như thế nào. Cuối cùng, y dứt khoát từ chối: “Nếu đã như vậy thì ta đành phải xin linh giáo vậy...”

Lời còn chưa dứt, Minh Hồn đã hóa chân khí thành những dải bạch quang, ùn ùn đánh về phía Hiên.

“Đúng là không biết tự lượng sức mình.” Bàn tay Hiên cũng lập tức tụ một tầng khí màu xanh, hóa giải ám chiêu của Minh Hồn.

Mặc dù Minh Hồn có tu vi nghìn năm, công lực không hề nhỏ, nhưng đối diện với một đối thủ quá mạnh, mới chỉ giao đấu có mấy chiêu mà y đã dễ lộ thế yếu. Chân khí hóa thành dải bạch quang càng ngày càng nhạt, tốc độ ngày càng chậm, cuối cùng toàn thân y đã bị chân khí bức người của Hiên bao phủ, không còn cơ hội chạy thoát.

Mặc dù Tiểu Vân không biết vì sao Minh Hồn lại từ bỏ cơ hội sống cuối cùng vì một người mà y căm ghét, nhưng trong những ngày nàng cảm thấy bất lực nhất, y luôn ở bên an ủi nàng, làm bạn với nàng. Hôm nay, tính mạng của Minh Hồn ngàn cân treo sợi tóc, nàng không thể ngoảnh mặt làm ngơ. Không kịp suy nghĩ điều gì, nàng cắn răng xông lên ôm chặt lấy Hiên, đồng thời cũng ôm luôn cả cánh tay y vừa mới giờ lên, hét lớn: “Minh Hồn, mau chạy đi!”

Chỉ trong nháy mắt, từ trên cơ thể Minh Hồn đột nhiên bắn ra vô số mũi kim bạc, làm lóe lên những ánh hàn quang lạnh lẽo dưới ánh mặt trời.

Tiểu Vân cảm thấy người Hiên khẽ run lên, từ trên người y tỏa ra những luồng khí nóng rực bức người. Nàng bất chấp tất cả, chỉ có thể sống chết ôm chặt lấy y. Nhưng khí lực của Hiên lớn kinh người, chỉ trong nháy mắt nàng bị bắn bật ra xa.

Trong làn sương trắng mờ mịt, Minh Hồn và Dạ Mị đang bị thương đột nhiên biến mất không dấu vết, còn Hiên gục người xuống, đưa tay ôm lấy ngực.

Tiểu Vân nhớ rõ trong khoảnh khắc nàng bị đánh bay đi, vô số những mũi kim bạc của Minh Hồn đã đâm vào người Hiên. Lẽ nào y cố gắng vùng thoát khỏi nàng là vì không muốn nàng bị thương sao? Còn nàng chỉ vì muốn cứu Minh Hồn mà đã quên mất trong lúc quyết định sự sống chết, chỉ sai một li thôi cũng đủ để mất mạng...

Suy nghĩ này khiến máu trong người nàng đông lại, nàng gào lên thất thanh: “Hiên, Hiên! Chẳng không sao chứ? Ta không cố ý đâu...”

Hiên lắc lắc đầu, vuốt ngực thở nặng nề, ánh mắt vốn sáng ngời, lúc này vì quá kinh ngạc mà trở thành ưu thương, sau đó lại dần dần trở nên ảm đạm.

Nàng cho rằng y sẽ tức giận, sẽ hỏi nàng vì sao lại làm thế, nhưng không, y chỉ nhìn nàng không dời mắt...

Rất lâu sau, khoe miệng y khẽ nhếch lên thành một nụ cười mỉm đầy vẻ chua xót, rồi hỏi nàng bằng giọng rất nhỏ: “Đối với nàng, nam nhân đó thực sự quan trọng đến vậy sao? Khiến nàng phải cứu y bằng mọi giá?”

“Trong lúc ta đau khổ nhất, y đã...” Nếu nói Minh Hồn luôn ở bên cạnh an ủi nàng, chăm sóc nàng, nàng sợ Hiên sẽ hiểu lầm, nghĩ ngợi một hồi, nàng chỉ nói: “Y đã... giúp đỡ ta. Ta chỉ muốn báo đáp cho y mà thôi...”

“Chỉ là vì để báo đáp thôi sao? Ta cũng từng giúp đỡ nàng rất nhiều lần...” Giọng y run rẩy, không biết là vì đau đớn hay tức giận.

“Xin lỗi!” Nàng đi tới gần y, muốn xem rốt cuộc có bao nhiêu mũi kim bạc đã đâm vào người y, nhưng lại bị y lạnh lùng đẩy ra.

“Không cần đâu.” Y lặng lẽ quay người.

Nàng nhớ mỗi lần y quay người, bóng lưng y luôn thẳng tắp, cao ngạo. Nhưng lúc này, nàng lại nhìn thấy một hình dáng hơi khom khom, vô cùng yếu ớt.

“Nàng có thể tìm thấy tình yêu thực sự của mình đúng là chuyện tốt, từ nay về sau, giữa hai chúng ta không ai còn thiếu nợ ai điều gì nữa...” Giọng nói của y vẫn thản nhiên, nhẹ nhàng như thế, không thể nhận ra một tia tình cảm mà nàng mong muốn, khiến nàng dường như đã cho rằng chuyện vừa mới xảy ra chỉ là ảo giác của chính nàng mà thôi.

“Không phải, giữa bọn ta thực sự không có gì cả.” Nàng cố gắng giải thích.

“Không có gì mà nàng lại bất chấp tất cả để cứu y sao? Nàng đã yêu y rồi...”

Hiên đột nhiên cúi người sâu hơn, cố gắng ôm chặt ngực, rất lâu sau mới nói bằng giọng run rẩy: “Thực ra nàng không cần giải thích với ta, vì chuyện này... không liên quan đến ta...”

Nói xong, y đột nhiên biến mất giữa không trung, giống như ảo ảnh, không cho nàng cơ hội giữ y ở lại.

Nàng ngất ngốc đứng đó, mặc cho những bông tuyết rơi xuống người, khiến người nàng lạnh lẽo. Nếu Hiên mắng chửi, đánh đập nàng, nàng cũng sẽ không buồn, dù sao vẫn là nàng nhất thời kích động nên mới mắc sai lầm.

Y không nên bình tĩnh như thế, thờ ơ như thế...

Nhưng lúc này, đối với nàng, việc y có thờ ơ hay không cũng không còn quan trọng nữa, quan trọng là vết thương của y có nặng lắm không? Rõ ràng nàng nhìn thấy những cây kim bạc đâm vào khắp người y, vậy mà tại sao y lại chỉ luôn ôm ngực mà thôi...

Điện Ngọc Thanh, thiên giới.

Hiên đang vận chân khí ra khắp toàn thân, đả thông kinh mạch, thử mấy lần vẫn không có cách nào để ép kim bạc trong cơ thể ra ngoài, cuối cùng đành thu lại chân khí, ngồi trước bàn, đẩy từng cây kim trong cơ thể ra.

Khi mỗi cây kim được đẩy ra, trên người y lại truyền đến một trận đau đớn, không biết là mũi kim quá sắc nhọn hay là mũi kim đã làm trái tim y bị thương.

Nghe thấy một loạt tiếng bước chân dồn dập, y không khỏi cười khổ, sao mỗi lần y thảm bại, nhếch nhác không chịu nổi thì ông già đó lại đến góp vui cơ chứ, đến khi nào mới có thể khiến ông ta yên lặng một chút đây?

Thái Bạch Kim Tinh đi vào điện Ngọc Thanh, lớn tiếng nói: “Vận khí mà cũng không thể ép ra sao?”

“Có lẽ là được, nhưng bây giờ ta không thể tập trung tinh thần, nếu cứ cố gắng vận công e là sẽ làm tổn hại đến kinh mạch.”

Thái Bạch Kim Tinh chìa tay ra, đặt viên thuốc tròn mịn màu vàng trong tay xuống bên cạnh tay Hiên. “Viên thuốc này ta xin được ở chỗ Thái Thượng Đạo Quân, uống vào có thể làm giảm bớt hàn độc.” Ông ta thấy Hiên coi như không nhìn thấy gì, tiếp tục đẩy từng cây kim bạc từ trong người ra thì bất đắc dĩ lắc đầu. “Tội gì ngài phải giày vò mình như vậy chứ?”

Y không trả lời, tập trung vào công việc đang làm, những cây kim bạc lóe hàn quang được xếp ngay ngắn ở trên bàn...

Tội gì... Y cũng muốn biết là tội gì. Trong thời khắc Tiểu Vân ôm chặt lấy y, nàng đã đưa ra lựa chọn nam nhân nào quan trọng với nàng hơn, đã nói cho y biết rằng, trái tim nàng đã không còn ngu ngốc đặt ở nơi y nữa.

Lẽ ra y phải vui mừng mới đúng. Tiểu hồ ly có vận mệnh trở trêu này cuối cùng cũng thoát khỏi tay Ma Vương, thoát khỏi y, tìm được một người yêu đúng như nàng từng mơ ước: ấm áp, biết quan tâm, lương thiện, dịu dàng như nước, có thể mang đến cho nàng hạnh phúc. Đây chẳng phải là điều nàng muốn, cũng là điều mà y luôn hy vọng có thể mang đến cho nàng hay sao...

Nhưng khi thực sự đối diện với tình cảnh này, nhìn nàng vì một nam nhân khác mà bất chấp tất cả để ngăn cản y, trái tim y lại vô cùng đau đớn, còn đau đớn hơn cả việc bị ngàn vạn mũi kim bạc đâm vào cơ thể.

Thích một người thì ra lại hành hạ linh hồn mình như thế, y thà để những mũi kim bạc lạnh buốt này đâm vào cơ thể, cũng không muốn thừa nhận rằng sau khi hàn độc bị đẩy lui thì sự đau đớn trong tim y vẫn còn.

Không ngờ chuyện tình ái lại đáng sợ như trong truyền thuyết, đáng tiếc là việc tu luyện mấy nghìn năm của y vẫn không chống đỡ nổi một nữ nhân dịu dàng đến khắc cốt ghi tâm.

“Thực ra nếu ngài không ra tay thì Ma Vương cũng sẽ ra tay thôi.” Thái Bạch Kim Tinh cuối cùng không nhịn nổi nữa, nhíu mày nói. “Cho dù Ma Vương không đến thì Minh Hồn cũng sẽ đến thôi.”

“Ta không nhìn thấy những việc xảy ra ở ma vực nên không thể xác định được bọn họ sẽ làm gì.”

Thái Bạch Kim Tinh thở dài, nói: “Thế này là đang so sánh xem ai sẽ bình tĩnh hơn, bình thường ngài không kích động như thế.”

“Trước đây ta bình tĩnh là vì ta không để ý chuyện được mất.” Y cắn răng chịu đau, nói tiếp: “Nhưng lần này thì khác, nàng có thể sẽ mất mạng nếu ta khoanh tay đứng nhìn. Ta không thể đánh cược, ta không thể thua được...”

“Nhưng tình hình này xem ra ngài đã thất bại triệt để rồi.”

Hiên thở dài một tiếng. “Không ngờ Ma Vương lại có tâm cơ như thế... Người động thủ là Dạ Mị, xuất một chiêu chí mạng, không chừa lại một con đường sống. Ta không có lựa chọn nào khác.”

“Ngài có thể lựa chọn...”

“Không, dù cái giá phải trả lớn hơn nữa, ta cũng sẽ không hy sinh tính mạng nàng.” Hiên cắt lời của Thái Bạch Kim Tinh.

“Hiên, ngài thay đổi rồi, bây giờ không phải là ngài mà ta vốn biết.” Thái Bạch Kim Tinh nhíu chặt hai hàng lông mày, không cười nổi nữa. “Ngài luôn luôn trầm ổn, sao lại ngu ngốc đến mức để lộ điểm yếu chí mạng của mình như vậy chứ? Bây giờ còn chưa khai chiến mà ngài đã thất bại rồi.”

“Thắng thì sao, mà bại thì sao? Cuộc chiến giữa thần và ma kéo dài mấy nghìn năm rồi, có lúc nào thần tiên thực sự thắng đâu?” Ánh mắt y lại rơi vào một góc của điện Ngọc Thanh, buồn bã nói: “Nghìn năm trước ta đã bại một lần rồi, cũng không để ý chuyện thua thêm lần nữa, bây giờ chỉ hy vọng những thiên binh thiên tướng mà ta lựa chọn sẽ không làm mọi người thất vọng.”

Trong giọng nói của y mơ hồ để lộ ra thâm ý khiến trái tim Thái Bạch Kim Tinh trở nên giá lạnh...

Minh Hồn đỡ Dạ Mị nằm lên giường, nhanh chóng lấy linh dược giảm đau ra bón cho hắn uống, sau đó không nói gì, chỉ nhìn gương mặt méo mó vì đau của hắn. Đã rất lâu rồi y không nhìn thấy gương mặt góc cạnh đầy vẻ cương nghị, lạnh lùng này.

“Vì sao ngươi lại cứu ta?” Dạ Mị hỏi, giọng nói của hắn không hề run rẩy vì bị thương mà vẫn mạnh mẽ như thường.

“Vì sao lại không cứu?”

“Nếu ta chết, chẳng phải đúng như ý nguyện của ngươi sao?”

Minh Hồn nở nụ cười cay đắng: “Ai bảo ta muốn ngươi chết?”

Là đồng môn năm trăm năm, những việc y có thể làm vì Dạ Mị thì đều đã làm rồi, những lời y nói với Dạ Mị cũng đã nói hết rồi, nhưng đối lại chỉ là sự khinh bỉ và thù hận của hắn. Y vào ma vực cũng là vì muốn cứu rồi linh hồn Dạ Mị, để hắn bớt tạo sát nghiệt. Đáng tiếc là y thuật của y cao minh nhưng thủ đoạn giết người của Dạ Mị lại ngày càng tàn độc, dường như chỉ cần một chiêu là mất mạng.

Thực ra, sau mỗi lần ra tay vì thất vọng, hận thù, y đều lê thân thể thương tích đầy mình trở về và ân hận, chán nản mình không nên vì chút chuyện nhỏ mà đánh nhau với hắn.

Y cũng luôn tự hỏi mình rằng: Việc gì phải như thế chứ? Kiểm chế cơn giận dữ của mình một chút thì có khó khăn gì? Nhưng hết lần này đến lần khác đều rất khó!

“Mị, người chưa bao giờ gọi ta một tiếng sư huynh, nhưng trong lòng ta luôn coi người là sư đệ.” Y ngừng lại một lát, nhìn Dạ Mị vẫn im lặng không nói gì, rồi tự mình nói tiếp theo thói quen: “Ta rất muốn biết, rốt cuộc ta đã làm sai điều gì mà khiến người thù ghét ta như vậy? Nếu năm đó người thắng thần nói với ta tình cảm của người với Lạc Sa thì có lẽ mọi chuyện đã không rơi vào tình cảnh này... Nếu ta biết người thích Lạc Sa thì nhất định sẽ tác thành cho người...”

“Vì sao?” Dạ Mị hỏi với vẻ không được tự nhiên lắm.

“Vì năm đó sư phụ đã giao phó người cho ta, nên ta phải chịu trách nhiệm về người, sao có thể để một nữ nhân hủy hoại cuộc đời của người được...”

“Không phải.” Dạ Mị đáp rất ngắn gọn, thấy Minh Hồn đang nhìn mình với vẻ khó hiểu, hắn chỉ giải thích đơn giản: “Ta chưa từng nói ta thích muội ấy.”

“Vậy vì sao người...” Từ trước đến nay, y luôn cho rằng vì thích Lạc Sa nên Dạ Mị mới oán hận y, nếu không phải vì một nữ nhân thì y thực sự không biết vì sao Dạ Mị lại hận y đến tận xương tủy, coi thường y hết lần này đến lần khác như thế.

“Chuyện đã qua rồi, ta không muốn nhắc lại nữa... Vừa rồi hắn nói người phản bội sư môn là chuyện thế nào? Không phải người bị ta làm liên lụy, rồi bị sư phụ đuổi ra khỏi sư môn ư?”

“Có gì khác nhau đâu?”

“Đương nhiên là có. Trước nay ta luôn không hiểu, người luôn là đồ đệ được sư phụ coi trọng nhất, có gì chỉ vì một chuyện nhỏ mà bị đuổi? Người hãy nói cho ta biết rốt cuộc chuyện là như thế nào?”

Dạ Mị vì vội vàng truy hỏi mà lại động đến vết thương, không nhịn được phải rên rỉ một trận. Minh Hồn nhìn thấy tình cảnh đó thì không khỏi đau lòng, hoang mang đáp cho hắn chút thuốc giảm đau.

“Năm đó, sau khi người bị đuổi khỏi sư môn vì chuyện của Lạc Sa, ta đã vô cùng hối hận. Ta nhận sự giao phó của sư phụ, cho dù người làm sai chuyện gì thì cũng là do ta quản không nghiêm, chứ không nên đuổi người đi... Ta nghĩ mọi cách để cứu người, sau đó nghe nói người đi vào ma vực, ta liền hối hận.

Là ta nhất thời cảm hận nên mới nói lung tung, hại người chỉ trong chốc lát mà hủy hoại trăm năm khổ cực tu hành... Để bù đắp cho những mất mát của người nên ta đến ma vực, hy vọng có thể ở bên cạnh, cứu rỗi người.

Người cho rằng ta luôn cứu những người người muốn giết là vì đối đầu với người sao? Không phải, chỉ là ta không muốn người phạm phải quá nhiều tội nghiệt, rơi vào tình cảnh phải chịu hồn phi phách tán, cho nên mới cố gắng hết khả năng có thể để giúp người. Nhưng hết lần này đến lần khác người khiến ta thất vọng, thủ đoạn tàn độc của người khiến ta cũng cảm thấy ghê sợ.”

Đôi môi Dạ Mị run rẩy rất lâu mới nhỏ giọng nói: “Sư huynh!”

Một tiếng “sư huynh” này, y đã đợi hơn nghìn năm rồi, nhưng chỉ cần đợi được thì dường như nghìn năm cũng chẳng phải dài lắm. “Lần đầu tiên nghe người gọi như vậy, nếu mối quan hệ giữa chúng ta trước đây không quá thâm thối thì có lẽ cũng không rơi vào tình cảnh như thế này.”

Y nhìn Dạ Mị lại không nói gì, liền tự nói một mình: “Ta hao tổn hết tâm cơ mà chỉ khiến người nói đúng bốn câu, nghĩ lại thấy đúng là ngu ngốc đến nực cười... Mị, người có thể nói cho ta biết rốt cuộc ta đã làm sai điều gì khiến người ghét ta như thế không?”

Về mặt Dạ Mị đột nhiên lạnh băng, rồi hắn dứt khoát nói: “Không thể.” Nói xong, hắn nhắm mắt, quay lưng lại phía Minh Hồn, dường như không muốn nói chuyện với y nữa...

Minh Hồn sớm đã quen với cảnh tượng này rồi nên cũng chẳng hề cảm thấy bối rối hay lúng túng.

Thấy Dạ Mị đã ngủ, y lại không có việc gì làm nữa, đành tùy tiện quan sát căn phòng của Dạ Mị. Trong phòng không có đồ đạc gì thừa thãi, có một chiếc giường đá tỏa ra khí lạnh, chắc là vì Dạ Mị muốn nhanh chóng tăng công lực nên mới lựa chọn chiếc “giường lạnh” cực kỳ không thoải mái này.

Ngoài ra thì chỉ có một chiếc bàn, một chiếc ghế, không đặt ở giữa phòng như người bình thường mà kê ở bên cạnh cửa sổ. Bàn ghế đều được làm từ bạch ngọc, những đường cong cứng cáp, mạnh mẽ đã thể hiện

phong cách của Dạ Mị, chỉ là màu trắng có chút không ăn nhập với hắc lẫm. Một Dạ Mị chỉ thích màu đen lại chọn lựa bộ bàn ghế có màu trắng thuần khiết như thế này quả thực khiến y không thể hiểu được.

Y không định rời đi, một mình ngồi xuống bên cửa sổ, ngẩng đầu nhìn cảnh vật ở bên ngoài. Không ngờ, từ đây y lại nhìn thấy đình viện mà mình thích nhất, những móm đá lớn chồm với hình thù quái dị, những cây bách mọc chen chúc, trong bóng tối nhìn có vẻ thâm lương hơn rất nhiều.

Còn nhớ mỗi lần y cảm thấy cô đơn khi ở ma vực thì lại đến ngồi trên móm đá kia, sau đó y sẽ không còn cô đơn nữa, những móm đá này giống như một người đang lắng lẽ làm bạn với y.

Không ngờ Dạ Mị còn có vẻ hưởng thụ hơn y, hắc ngồi bên cửa sổ là có thể thu tất cả vào tầm mắt...

Thánh điện, ma vực.

Ma Vương ngồi ngay ngắn trên bảo tọa, khí phách âm u, lạnh lẽo đến mức dường như cả thánh điện rộng lớn này cũng không đủ để vây giữ nó lại.

“Dạ Mị, vết thương của ngươi thế nào rồi?”

Dạ Mị khom người. “Tốt hơn nhiều rồi, Vương còn điều gì phân phó?”

“Tạm thời không có, ngươi cứ yên tâm dưỡng thương đi!” Vương lạnh lùng nhìn Minh Hồn, lại hỏi: “Những mũi hàn trâm đó thực sự đã đâm trúng hắc?”

“Vâng, từ vết đau đớn của hắc khi đó, thần có thể nhận ra, những mũi hàn trâm đó thực sự có thể phá vỡ thần công hộ thể của hắc.” Minh Hồn đáp.

Trên mặt Ma Vương không có lấy một tia hưng phấn, y chỉ thấp giọng nói: “Phá vỡ thần công hộ thể của hắc không phải hàn trâm, mà là Tiểu Vân... Thật không ngờ hắc thực sự sẽ ra tay, biết rõ Dạ Mị là người của ta mà hắc vẫn ra tay... Hừ! Thần tiên...”

Minh Hồn nghe thấy vậy thì toàn thân run rẩy, thì ra tất cả đều là sự sắp xếp của Vương, chỉ là để thăm dò tình cảm của Ngọc Thanh Chân Vương với Tiểu Vân là thật hay giả, vì sao y lại chẳng hay biết gì về sự thăm dò này?

Wương lại hỏi: “Khi hắc trúng phải hàn trâm đó thì thực sự đau đớn sao?”

“Vâng, công lực tấn tẩn.” Minh Hồn nghĩ ngợi một lát rồi cung kính hỏi lại: “Vương, hàn trâm này sao lại có thể lợi hại như thế? Dường như chuyên để khắc chế hắc.”

“Không sai, đó là thứ ta chế ra chỉ vì hắc. Có thể khắc chế ngọn lửa cháy rực trên người hắc thì chỉ có hàn băng này...”

“Ồ, thì ra là như vậy.”

Ma Vương do dự một lát rồi đột nhiên hỏi: “Minh Hồn, Tiểu Vân sống ở y quán có tốt không?”

“Rất tốt, nếu Vương nhớ mong nàng ta thì ta sẽ đi đưa nàng ta về ma vực.”

“Không cần. Bây giờ đang là thời điểm thần và ma giao chiến, ta không muốn nàng bị cuốn vào. Vẫn là chốn phàm trần tốt hơn, cách xa khổ đau và thù hận, cho dù có ngày ma vực bị hủy diệt thì cũng không bị liên lụy... Minh Hồn, ta ra vào ma vực nhiều có chút không tiện, nếu có thời gian thì ngươi hãy để tâm chăm sóc nàng.”

“Vương đừng lo, ở ma giới, pháp lực của nàng nhỏ, khó mà bảo vệ được bản thân mình, nhưng ở chốn phàm trần, pháp lực đó của nàng đã đủ để sinh tồn.”

“Vậy thì tốt, chỉ cần nàng an toàn là được.” Vương hít sâu một hơi, đứng dậy, nói: “Các người đều lui xuống cả đi!”

Rời khỏi thánh điện, Minh Hồn hỏi: “Mị, là Vương bày mưu đặt kế, bảo ngươi ra tay sao?”

“Đúng vậy.”

“Vậy tại sao ngươi phải nói những lời đó?”

Dạ Mị nhìn y chăm chăm, hỏi lại: “Tự người không biết sao?”

“Ta?” Y đột nhiên cảm thấy hơi lạnh tràn vào tim. “Những lời đó cũng là do Vương bảo người nói?”

“Từ lâu ta đã nhắc nhở người rồi, nàng ta là nữ nhân của Vương... Vương tín nhiệm sự trung thành của người nhưng khoogn có nghĩa một nam nhân trọng tình trọng nghĩa thì khoogn có khúc mắc với người... May mà có người ra tay nhanh hơn người.” Dạ Mị nói xong, vòng qua người y để đi về phòng mình.

“Người nói cách nàng ta dùng cái chết để uy hiếp ở trên thánh điện là do ta dạy, điều này cũng là Vương bảo người hỏi sao?”

“Đúng vậy...” Dạ Mị dừng bước, nhưng không quay đầu lại. “Người hãy bớt phong lưu lại đi, bị tổn thương không chỉ có nữ nhân...”

Nhất thời, Minh Hồn cảm thấy bóng đen bao vây xung quanh đang thít chặt lấy y, khiến y không thể hít thở, rốt cuộc có thể yêu một người điên cuồng đến mức nào chứ? Y đã đi theo Vương, thân trải qua trăm cuộc chiến vào sinh ra tử, chỉ vì một nữ nhân mà bị nghi ngờ.

Là Vương quá đa nghi, hay là y vốn không biết thế nào là tình yêu...

8. Chương 7: Hoa Quỳnh Nở Rộ

Bàn chân trần đạp lên tuyết trắng, cảm giác lạnh lẽo từ đầu ngón chân lan ra khắp toàn thân, Tiểu Vân ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, nhưng những bông tuyết trắng xóa đã che mất tầm mắt nàng, che mất ánh mặt trời chỉ thuộc về nàng.

“Đừng có rơi nữa, đừng có rơi nữa...” Nàng vung tay thật mạnh, muốn phủi hết những bông tuyết đang rơi trong tầm mắt nàng.

Không ngờ, trận tuyết lớn thực sự ngừng rơi. Khi bông tuyết cuối cùng rơi xuống chân nàng, ánh mặt trời dịu dàng đã tỏa những ánh sáng rạng rỡ xuống thế gian, mang đến cho nàng sự ấm áp lâu ngày không gặp, khiến nàng lại nhớ đến những nỗi nhớ nhung đã khắc cốt ghi tâm.

Nàng cho rằng mình có thể kiên cường ngăn đầu để nước mắt không rơi xuống nữa, nàng cho rằng mình có thể nở nụ cười để đối diện với cuộc sống, làm một tiểu yêu bình thường mà vui vẻ, nhưng dù có ngăn cao đầu thì cũng chẳng có tác dụng, nước mắt nóng hổi vẫn chảy xuống gương mặt lạnh ngắt rồi rơi xuống tuyết.

“Hiên... Hiên... Chàng có nhìn thấy ta không? Chàng hãy ra đây! Ta có chuyện muốn nói với chàng...”

Mặc dù đáp lại nàng chỉ là sự yên tĩnh, ánh mặt trời dịu dàng, ấm áp, nhưng nàng vẫn nói ra những lời đã cất giấu trong lòng: “Ta biết chàng không phải người vô tình, nếu chàng vô tình thì tại sao hằng ngày vẫn nghe ta mắng chửi, rồi ghi nhớ từng câu từng chữ? Nếu chàng lạnh lùng thì tại sao mỗi lần nhìn thấy ta vung tay, lại tặng cho ta ánh mặt trời ấm áp? Nếu chàng vô tâm thì tại sao luôn xuất hiện những khi ta gặp nguy hiểm... Ta biết chàng đang nhìn ta, nhìn ta khóc, nhìn ta cười. Không phải chàng không có tình cảm với ta...”

Những lời sau đó còn chưa nói xong thì một ngón tay thon dài đã nhanh chóng che cái miệng hay gây rắc rối của nàng lại, ngăn nàng không tiếp tục màn cảm khái mãi không dứt nữa.

“Ta đã nói với nàng bao nhiêu lần rồi, nàng nói ít đi một chút có được không?” Giọng nói của Hiên mang theo vẻ bất đắc dĩ và lo lắng vang lên bên tai nàng, khiến nàng như chợt bừng tỉnh khỏi giấc mộng...

Khi nàng phát hiện cả người khó chịu thì mới nghĩ ra là mình đã quên hít thở và trái tim cũng quên đập, liền vội vàng há cái miệng đang bị che thở hổn hển. “Sao gan của chàng vẫn nhỏ như gan chuột thế?”

Y mỉm cười vỗ vỗ lưng nàng, giúp nàng hít thở dễ dàng hơn. “Đến khi nào nàng biến thành người câm thì gan ta cũng sẽ to ra thôi.”

“Nếu trong lòng chàng không có quỷ thì sao phải sợ ta nói?”

“Nàng không biết tin đồn xuất hiện như thế nào sao? Nàng cũng không thể ăn nói lung tung, làm hủy hoại danh dự của ta được.”

Nàng bắt đầu lạnh lùng một tiếng. “Ta ăn nói lung tung, làm hủy hoại danh dự của chàng? Chàng thì có cái danh dự gì đáng nói chứ?”

“Nàng kêu gào khóc lóc gọi ta tới là để chế giễu ta sao?”

Lại thế rồi, lúc không nhìn thấy y, trong đầu nàng luôn là hình ảnh trong bóng đêm, y ngồi lặng lẽ cho nàng tựa người vào, bên dòng suối, y tặng cho nàng ánh mặt trời ấm áp, nhưng vừa nhìn thấy y, nàng lại phát hiện y thật đáng hận, chỉ muốn một cước đá bay y trở về thiên đình.

Vì sao chứ? Lẽ nào tình yêu chính là một sự giày vò như vậy ư...

Lại nghĩ ngợi một hồi, những sự dằn vặt, giày vò này là do nàng tự tìm đến, oán trời trách đất thì có chút không được hợp lý lắm, oán khí trong lòng cũng dần tan đi hết, nàng nheo mắt cười. “Chẳng phải ta... ta chỉ muốn hỏi vết thương của chàng đã khỏi chưa.”

Nhìn thấy Hiên quay mặt đi chỗ khác không thêm để ý đến nàng, nàng lại cười, hỏi: “Chàng đang ghen có phải không?”

Y vẫn nhìn về một nơi xa, miệng hỏi lại bằng giọng nói xa xôi, mờ ảo: “Vì sao ta phải ghen?”

Sự cự tuyệt đau lòng như thế này khiến lòng nàng có chút lạnh lẽo, nhưng nàng vẫn kiên quyết nói với mình rằng: Trong lòng lạnh lẽo là vì mùa đông quá lạnh.

Nàng cố gắng hít thở thật sâu để tìm dũng khí, đi vòng đến trước mặt y, nhìn thẳng vào đôi mắt sâu thẳm thẳm. “Vì sao chàng lại trốn tránh không nhìn ta?”

Hiên lại cúi đầu để né tránh ánh nhìn của nàng, nói với giọng lo lắng: “Mùa đông thì nhớ đi giày vào...”

Nàng nhìn hai bàn chân trong tuyết đã lạnh cóng tới mức ửng đỏ, sự chua xót từ tận đáy lòng dâng lên mũi, nước mắt giống như dòng suối nhỏ rơi xuống chân nàng...

Yêu chính là yêu, không yêu chính là không yêu, vì sao sự cự tuyệt của y luôn khiến nàng cảm thấy bất đắc dĩ và buồn khổ như thế này?

Hiên chậm rãi ngồi xổm xuống, dùng đầu ngón tay lau đi những giọt nước mắt và cả những bông tuyết bám trên chân nàng, rồi đi cho nàng một đôi giày vừa mềm mại vừa ấm áp.

Sau đó, y lặng lẽ đứng dậy, quay người rời đi.

Không phải đột nhiên biến mất, mà là bước đi từng bước, từng bước một.

Tay y rất ấm, cảm giác ấm áp từ bàn chân truyền lên khiến trái tim đã vỡ thành từng mảnh của nàng cũng trở nên ấm áp.

Vì sao y luôn quan tâm nàng nhưng cũng luôn lạnh lùng như thế, dùng cách dửng dưng, ấm áp như thế để xé nát trái tim nàng...

Trên chân còn lưu lại hơi ấm từ ngón tay y, trái tim vẫn còn nhộn nhạo vì sự chăm sóc cuối cùng của y, còn y lại giống như mọi khi, dần dần rời khỏi tầm mắt và cả sinh mệnh của nàng.

Nếu bỏ lỡ lần này thì có lẽ sẽ không còn cơ hội gặp lại nữa.

Nàng bắt đầu xông lên, ôm chặt lấy y từ phía sau, nức nở nói: “Hiên, đừng đi!”

“Nàng phải biết rằng ta không có tình cảm.”

“Không phải chàng không có, chàng chỉ là không chịu thừa nhận mà thôi.” Nước mắt trên gương mặt nàng rơi xuống áo Hiên, chẳng mấy chốc, chiếc áo màu xanh của y đã bị nhuộm ướt một mảng. Nàng tin rằng Hiên nhất định cảm nhận được sự lạnh lẽo sau lưng, nếu không cơ thể y sẽ không run rẩy như vậy.

“Rốt cuộc chàng có yêu ta không... Hãy nói cho ta biết, rốt cuộc chàng có yêu ta không?”

Một vấn đề vốn đã biết rõ đáp án, một mối tình đã định rõ kết quả, dưới thiên hạ này e là chỉ có nàng mới thổ lộ theo kiểu cầu xin ngốc nghếch như vậy, nhưng nàng vẫn muốn hỏi, muốn y dừng cảm đối diện với tình cảm của mình.

Trầm mặc rất lâu, y mới quay người, sau khi nhìn vào mắt nàng, cười khổ. “Ta không thể cho nàng thứ nàng muốn.”

“Ta muốn nhiều lắm sao? Ta chỉ muốn chàng thừa nhận rằng chàng yêu ta, ta không thể có chàng, lẽ nào ngay cả một giấc mộng ngắn ngủi cũng không thể có sao?”

“Không thể.”

“Vì sao?” Nàng cố gắng ôm chặt lấy người y, nói lớn. “Ta biết chàng yêu ta, vì sao không thể nói ra? Vì sao chàng lại yếu đuối như thế, dám yêu mà không dám thừa nhận?”

Y không trả lời, chậm rãi đẩy nàng ra, rồi lùi về sau mấy bước.

Sự nhần nhịn của y đã chọc giận nàng một cách triệt để. “Thật xấu hổ vì chàng là thần tiên, ngay cả một chút dũng cảm cũng không có, chàng không phải là nam nhân.”

“Đúng vậy, ta yếu đuối, nhu nhược, ta không phải nam nhân, được chưa? Nàng không cần phải cố tình gây sự nữa.”

“Không, ta cứ muốn cố tình gây sự đấy, ta cứ muốn ngày nào người ở trên trời cũng nghe thấy.” Nàng hét to lên với bầu trời. “Hiên yêu ta, chàng...”

Hiên đột nhiên đánh mất sự nhã nhặn thường thấy, xông lên bịt chặt miệng nàng. “Đủ rồi! Nàng có biết nếu để người khác nghe thấy thì sẽ như thế nào không?”

“Ta biết, nhưng ta không yếu đuối giống chàng, ta dám yêu thì dám để cho người khác biết.”

“Nàng...” Y nghiêng răng nghiêng lợi nói. “Nàng cho rằng ta sợ sao? Luật trời có là gì? Vạn kiếp bất phục có là gì? Trong tam giới có ai dám động đến ta... Ta chỉ vì nàng!”

“Vì ta?” Nàng lại không hiểu y đang nói gì, tại sao những người tự cho là mình thông minh luôn thích nói những lời nghe tưởng là cao thượng nhưng lại khiến người ta khó hiểu vậy?

“Nàng cho rằng trên thượng giới rất công bằng sao? Nàng cho rằng ta nói ra một câu “yêu nàng”, người bị trừng phạt sẽ là ta sao? Nàng nhầm rồi... Ta là thần tiên có thân phận cao quý, còn nàng chẳng qua chỉ là một tiểu yêu không danh không phận, thiên đình sẽ dùng cái chết của nàng để đổi lấy sự bất tử của ta, nàng có hiểu không?” Hiên thở dài tuyệt vọng.

“Ta không hiểu. Ta yêu một thần tiên là sai sao? Vì sao yêu chàng thì sẽ bị trừng phạt?”

“Vì nàng đã yêu một vị thần duy nhất không nên yêu, cũng không thể yêu trên thế gian này.” Hiên đưa tay ôm chặt lấy nàng, giọng nói có chút gượng gạo. “Ta yếu đuối, vô năng, lại cuồng ngạo, tự phụ đến mực cười. Ta tự cho mình là tài giỏi, vậy mà lại không thể bảo vệ cho sự an toàn của nàng, vì vậy ta vốn không đáng để nàng yêu.”

Lần này thì nàng hiểu, liền mỉm cười ngẩng đầu lên, ánh mắt ngập tràn hy vọng nhìn y. “Nếu ta cho rằng chàng xứng đáng thì sao? Nếu ta lựa chọn ở bên chàng, cho dù thịt nát xương tan cũng không hối hận thì sao? Chàng có thể toàn tâm toàn ý yêu ta một lần, dừng cảm nói với ta một câu “Ta yêu nàng” không?”

“Tiểu Vân, ta sẽ chỉ hại nàng mà thôi, nàng biết ta...”

Nàng cắt đứt lời giải thích của y, kiên định nói: “Hiên, ta nguyện dùng linh hồn ta để đổi, chỉ cần chàng có thể thần nhiên đối mặt với mối tình này, toàn tâm toàn ý yêu ta một lần...”

“Có người có thể cho nàng một tình yêu chân thực, dài lâu hơn...”

“Ta biết, ta không hối hận!”

Y vẫn không nói gì mà chỉ cúi thấp đầu, dùng sự trầm mặc để biểu thị sự cự tuyệt.

“Hiên, nếu chàng thực sự không sợ hãi điều gì, vậy thì chàng đừng trở về thiên đình... Hãy ở lại bên cạnh ta, cho đến khi ta chết!”

“Nhưng ta sẽ hối hận!”

Nghe thấy câu trả lời này của y, trái tim nàng vỡ vụn thành từng mảnh giống như những bông tuyết trắng bay tán loạn khắp đất trời. Dù nàng có cố gắng thế nào, kiên trì đến thế nào, dù nàng nguyện vì y mà vạn kiếp bất phục thì y vẫn không thể tiếp nhận tình cảm của nàng.

“Tiểu Vân...”

Nàng đau đớn bịt chặt hai tai, mỗi lần y gọi tên nàng bằng giọng bất lực như thế này thì lại nói ra những lời làm tổn thương trái tim nàng. “Đừng nói nữa, ta hiểu rồi, sau này ta sẽ không làm phiền chàng nữa.”

Nàng chạy thật nhanh rời khỏi đó, không một lần quay đầu nhìn lại. Thì ra, cho dù là nàng rời đi trước, không cần phải trở mắt nhìn y từng bước rời đi thì nàng vẫn đau đớn như thế...

Tiểu Vân chạy về y quán, ẩn thân né tránh Mạnh đại phu, đi thẳng vào phòng mình.

Nàng hết lần này đến lần khác lau nước mắt không ngừng chảy ra, rồi tự nói với mình: “Không, ta không thể khóc, ta là Tiểu Vân, dù có đau đớn và khổ sở đến thế nào, ta cũng có thể mỉm cười bước qua...”

Nàng tự nói với mình, đó là một nam nhân vô tình vô nghĩa, yếu đuối vô năng, không đáng để nàng yêu. Nàng phải quên y, lần sau gặp mặt, nàng nhất định sẽ kiêu ngạo trầm mặc giống như y...

Lúc này, từ đại đường của y quán truyền đến giọng nói mơ hồ thu hút sự chú ý của nàng: “Xin hỏi vị nào là Mạnh đại phu?” Giọng nói đó nghe có chút giống giọng của Hiên, chỉ là thiếu mất vẻ thanh nhã, trầm ổn của y.

Thật không có chính kiến! Tại sao trong đầu nàng chỉ có y, sao y có thể đến đây được chứ, hơn nữa y nói chuyện có bao giờ khiêm nhường vậy đâu.

Mạnh đại phu đáp: “Là ta.”

“Ta cũng khá am hiểu về y thuật, có thể ở lại đây giúp đỡ ngài không?” Thì ra là muốn đến giúp, có lẽ là định kiếm chút bạc đây mà.

Mạnh đại phu đương nhiên cũng hiểu được ý đồ của người đó, liền khéo léo từ chối: “Chỗ chúng tôi đây chỉ miễn cưỡng duy trì quán để kiếm sống qua ngày, e là không mời nổi ngài ở lại.”

Người đó lại rất kiên trì. “Y thuật của ta rất tốt.”

“Chỗ chúng tôi đây không có nhiều ca bệnh nặng, một mình tôi có thể ứng phó được.”

“Ta có thể giúp ngài đón khách, ồ, ta cũng không cần bạc.”

Tự đáy lòng, Tiểu Vân rất khâm phục người này, vì y còn mặt dày hơn cả nàng.

“Chúng tôi cũng không thể giải quyết được vấn đề chỗ ở và cơm ăn áo mặc cho ngài.” Cuối cùng, Mạnh đại phu không chịu nổi việc người kia lăm nhăm mãi, liền dứt khoát từ chối.

“Vậy ta có thể không ăn uống, ngài cho ta một chỗ ở là được... Ta ở đại đường này cũng được rồi.”

“Ngài cũng không cần ăn sao?”

“Đúng vậy, ngài xem thời thế hỗn loạn, đến một chỗ ở ta còn không có, nghe người ta nói tâm địa của ngài rất tốt, thích làm việc thiện, chỉ bằng cứ thu nhận ta một thời gian, đến khi nào ta tìm được một nơi thích hợp thì sẽ lập tức chuyển đi.”

Mạnh đại phu thực sự không biết làm thế nào, đành nói: “Vậy trước tiên người đi giúp Tiểu Vân bốc thuốc đi!”

“Được, được!” Người đó vừa nghe thấy vậy liền cười, nói: “Cái này thì ta biết.”

Rất lâu sau, tâm trạng của Tiểu Vân mới bình tĩnh lại một chút, cái gì cần đổi mặt thì phải đổi mặt, khóc lóc và đau khổ vốn không thể thay đổi được gì. Nàng chỉnh lại y phục, lau khô nước mắt...

Trong thời khắc bước vào đại đường, trong đầu nàng vang lên tiếng nổ cực lớn.

Nàng ra sức dụi mắt, nhìn thật kĩ, người mặt dày vừa rồi chẳng phải là Hiên đang bận rộn trước mắt nàng đây sao? Nhìn một vòng bốn phía xung quanh, dường như chỉ có một mình y đang bận rộn bốc thuốc.

Hiên thấy nàng đi ra, liền để lộ một nụ cười cực kỳ xán lạn. “Thật trùng hợp!”

“Hả?” Nàng gật đầu, ngốc nghếch trả lời: “Đúng là trùng hợp thật!”

Người này phát điên hay sao vậy, sao lại xuất hiện ở đây để trêu chọc nàng, còn cầu xin người ta cho ở nhờ như một kẻ ăn mày? Y thực sự không có chỗ ở trong thời loạn lạc này sao? E là tất cả người trong thiên hạ này phải trôi dạt khắp nơi thì y vẫn có thể ngồi uống trà, nói chuyện phiếm ở một nơi thanh nhã, thoải mái.

Ừc! Y vừa nói cái gì cơ, muốn ở đây sao? Không phải thật đấy chứ?

“Chàng đến đây làm gì?” Nàng đến gần Hiên, vừa giả vờ nhìn đơn thuốc vừa nhỏ giọng nói.

“Ta đến giúp trị bệnh cứu người.”

Còn lâu nàng mới tin. Hiên dẫn thân vào sự nghiệp vĩ đại này vì một lý tưởng cao thượng như thế, có lẽ là vì thấy nàng quá thương tâm nên y đến để an ủi tâm hồn bị tổn thương của nàng. Coi như y vẫn còn chút lương tâm.

“Sao chàng biết ta ở đây?” Nàng lại hỏi.

Hiên nhỏ giọng trả lời: “Nghe nói ở y quán này có một người làm lúc nào cũng mơ mơ hồ hồ, thường xuyên bốc nhầm thuốc, thế nên ta đến xem thế nào... Ta khuyên nàng đừng có hại người nữa, người ở thôn này vốn đã chẳng nhiều rồi.”

Nếu mỗi lần gặp nhau mà không nói mĩa mai nàng vài câu thì y đã không phải là Hiên, nếu nàng có thể nhận được cơn tức giận thì đã không phải là Tiểu Vân.

Nàng đang định mắng lại thì Mạnh đại phu đột nhiên xông vào, căng thẳng kéo nàng sang một bên, thấp giọng hỏi: “Người biết hẩn à?”

Nàng nhìn Hiên đang giả vờ như không có chuyện gì xảy ra ở bên cạnh rồi lúng túng cười, nói: “Hơ hơ, không quen lắm.”

“Ồ!” Mạnh đại phu như trút được gánh nặng, chỉ vào đầu mình, thấp giọng nói tiếp: “Ta thấy chỗ này của hẩn hình như có chút vấn đề.”

“A... đúng vậy... hình như cũng có chút...” Nàng cố gắng nhin cười, lén liếc nhìn Hiên đang tập trung xem đơn thuốc.

Nếu y không nghe thấy thì nàng sẽ đập đầu chết cho mà xem. Trời xanh có mắt, cuối cùng cũng cho nàng cơ hội báo thù rửa hận, đả kích kẻ tự cho mình là siêu phàm kia.

Mạnh đại phu thấy bệnh nhân không đợi nổi nữa, đành ngoan ngoãn trở về vị trí của mình, lúc chuẩn bị rời đi còn vỗ vỗ tay nàng, nói: “Cẩn thận chút...”

“Vâng!”

Cẩn thận! Nàng còn không biết phải cẩn thận sao? Công phu làm trái tim người khác bị thương của Hiên còn cao thâm hơn pháp lực của hẩn không biết bao nhiêu lần.

Nàng cố ý không để ý đến Hiên, tập trung tinh thần dựa theo đơn thuốc để bốc hoàng kỳ ra từ trong tủ thuốc. Ai ngờ đúng lúc này y cũng tới bốc hoàng kỳ, không biết vô tình hay cố ý vuốt vuốt tay nàng, sau đó dùng sức lau thật mạnh... Dường như vẫn không hài lòng, y lại dùng tay áo lau mu bàn tay trắng nõn của nàng, chà xát thật mạnh.

“Chàng làm cái gì đấy?” Nàng cười thâm, hỏi.

“Bẩn.”

Ánh mắt y vẫn nhìn chăm chú vào đơn thuốc trong tay, tiếp tục bốc thuốc với vẻ mặt vô cảm.

Đêm khuya, Tiểu Vân đột nhiên bừng tỉnh từ trong mộng, lật đật chạy ra đại đường.

Hiên lặng lẽ đứng bên cửa sổ, ngẩng đầu nhìn bầu trời đầy sao, cảm giác đó vừa có chút thê lương, vừa có chút nặng nề.

Y vẫn còn ở đó, không giống như trước đây, biến mất không dấu vết, y đang thực sự tồn tại trong thế giới của nàng. Chỉ cần nàng muốn gặp thì lúc nào cũng có thể nhìn thấy. Nàng không kiềm chế được sự cảm động, chạy tới ôm chặt lấy y từ phía sau. “Hiên...”

“Sao vẫn chưa ngủ?” Giọng nói của y bình tĩnh, đầy vẻ dịu dàng.

Nàng luôn cho rằng mình rất kiên cường, đến hôm nay mới phát hiện ra mình yếu đuối đến nhường nào. “Ta vừa tỉnh dậy từ trong ác mộng, cứ tưởng rằng chàng không còn ở đây nữa, cứ tưởng rằng tất cả chỉ là một giấc mơ.”

“Không phải đâu, sau này ta sẽ không đột nhiên biến mất trước mắt nàng nữa.”

“Vì sao? Vì sao chàng lại đến đây?”

“Vì nàng nói: Nếu ta thực sự không sợ thì đừng về thiên đình nữa, mà hãy ở lại bên cạnh nàng.” Y quay người lại, ôm chặt cơ thể ngày càng yếu ớt của nàng, nhẹ giọng nói tiếp: “Tiểu Vân, ta thực sự chưa bao giờ sợ hãi điều gì... Đáng tiếc là những thứ ta có thể cho nàng không nhiều, ta chỉ có thể cố gắng đáp ứng mọi yêu cầu của nàng. Cho dù biết trước tình yêu của chúng ta sẽ không có kết quả, ta cũng muốn dùng hết sức mình mang đến cho nàng sự vui vẻ...”

“Đối với ta, thế này đã là đủ rồi.” Thực sự đủ rồi, chỉ cần không phải hết lần này đến lần khác biệt ly trong đau khổ là nàng đã mãn nguyện lắm rồi.

Nàng nhìn lên bầu trời, ánh trăng vô cùng xán lạn.

Thì ra chàng đang ngắm trăng.

Đêm đó trên đỉnh Hoa Sơn, nàng không đoán ra vì sao chàng lại phần nộ đến như vậy, sau đó mới biết chàng là thần tiên, có thể nhìn thấy nữ nhân xinh đẹp nhất trong truyền thuyết thì nàng đã hiểu ra...

“Có phải chàng đang nhìn Hằng Nga không?” Nàng biết trong thời điểm ngọt ngào như thế này không nên hỏi một câu phá vỡ bầu không khí như vậy, nhưng đáng tiếc là miệng không thông qua sự đồng ý của đại não nên nàng đã tự nói ra rồi.

“Hằng Nga?” Y nghi hoặc nhìn nàng, dường như không hiểu lắm ý nàng muốn nói.

“Ta nhớ chàng từng nói, nàng ta vô tình vô nghĩa, lạnh tựa băng sương.” Giọng nàng có chút chua chua, trong suy nghĩ của nàng, hễ một nam nhân dùng những từ ngữ như thế để miêu tả một nữ nhân thì chứng tỏ quan hệ giữa hai người đó rất không bình thường.

“Hằng Nga!” Y cười, nhéo má nàng. “Không phải nàng cho rằng ta thích Hằng Nga đấy chứ? Nha đầu ngốc, chỉ có người như Hậu Nghệ mới mê mẩn nàng ta thôi.”

“Ta nghe nói nàng ta rất đẹp.”

“Đẹp hơn nàng, thông minh hơn nàng... Nhưng hơn ba nghìn năm nay, nàng là nữ nhân đầu tiên khiến ta động lòng, và cũng là nữ nhân duy nhất.”

Nàng lại không kiềm chế được sự hưng phấn, ý cười lan ra khắp mặt. Thì ra ba nghìn năm qua y chỉ yêu duy nhất một mình nàng, đây là điều kỳ diệu nhất mà nàng từng được nghe.

Trái tim chàng vốn rất nhỏ hẹp, dù lồng ngực có rộng lớn hơn nữa cũng không thể chứa được sự tồn tại của người thứ hai...

Hiên gác cầm lên vai Tiểu Vân, thấp giọng nói bên tai nàng: “Thực ra nàng không ngốc, nàng chỉ thuần khiết mà thôi. Nàng dùng một trái tim trong veo không tìm vết để nhìn thế giới này, lương thiện như cách

nàng tự cho mình là thông minh để đi lừa gạt người khác. Nàng không ngốc, nàng thích nói hết những lời có trong đầu mình, vì nàng không cần che giấu tâm cơ độc ác và sự giả dối.

Càng đáng quý hơn là, nàng biết cách dùng trái tim chân thành để yêu một người, cho dù mình bị thương chẳng chút thì cũng sẽ cười và an ủi người khác rằng “không sao đâu”.

Thực ra, nàng không kiên cường bằng bất cứ người nào khác, không dũng cảm bằng bất cứ ai, nàng chỉ nhìn mọi việc bằng ánh mắt lương thiện hơn những người khác, hiểu được rằng phải nhẫn nhịn và kiên trì.

Cho nên, ta không thể kiềm chế được mà yêu nàng, vì nàng mà đánh đổi tất cả...”

Trái tim nàng đã tan vỡ cả trăm lần, nghìn lần, nhưng chỉ vì mấy câu nói ngắn ngủi này mà đã có thể khỏe mạnh trở lại, đây chính là tình yêu sao?

Trong lúc ngọt ngào thế này thì những lời thề ân đoạn nghĩa tuyệt làm trái tim tổn thương đã bị quên sạch sẽ không còn vết tích.

Lúc trời tảng sáng, Tiểu Vân còn chưa tỉnh ngủ hẳn, nhưng nghĩ đến Hiên đang ở y quán, nàng liền bật dậy, vội vàng mặc y phục rồi cứ để đầu tóc rối bù chạy ra khỏi cửa.

Ai ngờ vừa mới đi ra thì đã đụng phải một vòm ngực rộng lớn, một mùi hương đột nhiên xông vào mũi.

Nàng xoa xoa cái mũi bị đau, chớp mắt nhìn vào cặp mắt đen láy. “Chàng đứng ở ngoài cửa phòng ta làm cái gì? Muốn hại chết ta sao?”

“Ta đã làm việc từ rất lâu rồi mà sao bây giờ nàng mới dậy?”

“Chàng làm việc với việc ta ngủ dậy thì có liên quan gì đến nhau?” Nàng thực sự không thể hiểu nổi tư duy logic của người này, hơn nữa, nàng nhớ thần tiên vốn không cần ngủ mà.

Hiên đột nhiên kéo y phục của nàng ra, nhìn đôi chân thon dài, mịn màng của nàng rồi nhú mày.

“Này! Chàng làm gì đấy?” Nàng lớn tiếng kháng nghị sự vô lễ của y, mặc dù cũng không phải nàng đang tức giận.

Trên bàn tay trống không của Hiên đột nhiên xuất hiện một chiếc quần, rồi y đưa cho nàng, nói bằng giọng ra lệnh: “Đi vào mặc cái này vào!”

“Ba trăm năm qua ta đều mặc như thế này.”

“Đó là vì ba trăm năm qua nàng chưa quen ta.” Nói xong, y không chút nề nang đẩy nàng vào phòng.

Người này bị bệnh thần kinh hay sao vậy? Mạnh đại phu đã cổ hủ, lạc hậu lắm rồi, tận tình khuyên bảo rồi cầu xin nàng hãy mặc một chiếc váy dày hơn, còn vị này đây thì quá đáng hơn nữa, còn chẳng thèm nói lý hay cầu xin gì cả.

Nàng hung hăng trừng mắt nhìn y mấy cái rồi mới bất mãn mặc quần vào. Sau đó còn cẩn thận chải chuốt, nhìn gương mặt rạng rỡ của mình ở trong gương rất lâu rồi mới bước ra khỏi phòng.

Nhìn thấy Hiên đang bận tới bận lui quét dọn đại đường, dịch chuyển hết bàn ghế, hòm thuốc đến mấy đồ đạc linh tinh, sự bất mãn trong lòng nàng liền biến mất không còn dấu vết. Lúc này, y đang mặc một bộ y phục bằng vải thô, tóc búi chỉnh tề, đáng vẻ giống hệt một thư sinh nghèo túng.

“Chào!” Nàng rất tự nhiên chào một câu, lúc đi ngang qua người y thì thấp giọng nói: “Có thể thấy chàng đã bỏ rất nhiều công sức để đi lừa người nhỉ?”

“Đúng vậy, đây chính là sự khác biệt giữa người thông minh và kẻ ngu ngốc.” Y kim thấp giọng đáp, sau đó hoàn toàn không để ý đến vẻ giận dữ của nàng, tiếp tục cẩn thận lau tủ thuốc đã bám đầy bụi.

Thấy y làm mọi việc đều rất thành thạo, nàng không khỏi nghi ngờ rằng hình như địa vị của y ở trên thiên đình không cao lắm, có lẽ chỉ là một tiểu thần làm công việc quét dọn thiên đình gì đó chẳng hạn...

Chưa biết chừng địa vị của y trên thiên giới cũng chẳng khác nàng là bao, luôn bị người ta bắt nạt cũng nên.

Những ngày như thế này đẹp dễ đến mức không chân thực. Buổi sáng mỗi ngày nàng thức dậy đều phát hiện Hiên đã hoàn thành hết những việc cần làm.

Công việc bốc thuốc, một mình y cũng có thể làm gọn gàng, sạch sẽ. Còn việc nàng cần làm là bê một cái ghế ngồi ở bên cạnh, ôm quyển sách về dược lý, lén lút liếc ngắm gương mặt ở góc nghiêng của Hiên, mặc dù y đang tập trung làm việc nhưng vẫn cực kỳ thu hút.

Vì có hỏa nhãn kim tinh của Mạnh đại phu ở một bên quan sát nhất cử nhất động của bọn họ cho nên họ luôn giả vờ hồ hững. Thực ra, nàng cũng không có gì muốn nói, chỉ cần được nhìn y như thế này, thỉnh thoảng vô tình chạm phải ánh mắt y làm tia lửa tóe ra bốn phía, thế là đã đủ cho nàng vui vẻ cả ngày rồi.

Có lúc Hiên cũng nắm bắt cơ hội, nhân lúc Mạnh đại phu tập trung khám bệnh cho bệnh nhân liền lén lút nói với nàng vài câu, nhưng cũng chỉ là mấy câu châm chọc, chế giễu mà thôi, nếu không phải nói nàng chảy nước miếng thì là nói nàng chỉ ham chơi bởi lêu lổng, mơ mơ hồ hồ... Đường như những lời ngon tiếng ngọt làm nàng say mê tối hôm đó không phải phát ra từ miệng y. Nàng đương nhiên cũng không chịu để yên, phải tìm cơ hội để chế giễu y mấy câu.

Bây giờ đúng lúc Mạnh đại phu đi ra ngoài khám bệnh, nàng đương nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội ngàn năm có một này, bon chen giúp hẩn lấy thuốc. Trong lúc vô tình, nàng nhìn thấy lúc Hiên gói thuốc thì đã tiện tay vo mấy sợi tóc của y đặt vào gói thuốc. “Chàng làm cái gì đấy? Bắn chết đi được!”

“Bắn? Suyt... Ta đang giúp Mạnh đại phu chữa bệnh cho người ta, thuốc hẩn kê vốn không có tác dụng gì cả...” Hiên ra hiệu cho nàng đừng có nói lớn.

“Tóc của chàng có thể chữa bệnh sao?” Nàng lập tức kìm thấp giọng, hỏi.

“Đương nhiên, thân thể ta là tinh hoa của trời đất, nếu không phải thấy tổ tiên hẩn tích đức hành thiện thì ta cũng không nở bỏ ra mấy sợi tóc này đâu.”

“Có thể làm tăng công lực không?”

“Đương nhiên có thể, dựa vào quan hệ của chúng ta, nếu nàng muốn ăn thì ta cũng có thể cho nàng mấy sợi.” Hiên nở nụ cười xấu xa.

Nàng khinh bỉ phát tay. “Hừ, dù ta muốn ăn thì cũng sẽ không ăn thứ dơ bẩn đó, buồn nôn chết mất...”

“Vậy nàng muốn ăn gì?”

“Nếu có ăn thì cũng phải ăn cái lưỡi đáng ghét nhất của chàng, để chàng sau này không nói gì được nữa, đỡ cho chàng phải chọc giận ta...” Khi nàng nhìn thấy ánh mắt Hiên lóe lên một tia dị thường thì trong lòng khẽ động, rồi hối hận cúi thấp đầu.

Nhưng nàng vẫn nghe thấy tiếng cười trộm của Hiên. “Đợi đến đêm khuya yên tĩnh, ta nhất định sẽ làm nàng thỏa mãn.”

Sao nàng lại có trí nhớ tồi vậy chứ, biết rõ người chịu thiệt cuối cùng luôn là mình mà vẫn cứ thích đấu với y.

Trí nhớ của nàng chỉ trở về trong giây lát thôi, vì khi nhìn thấy một người trẻ trung, cường tráng đi vào cửa, nàng lại nhẹ nhàng đến bên cạnh Hiên, cùng y “nghiên cứu” một chút về vấn đề tuổi thọ. “Hiên, tuổi thọ của người này là bao nhiêu?”

“Sáu mươi bảy.” Hiên tiện miệng đáp.

“Vậy người kia?” Nàng chỉ một ông lão đang đi vào cửa.

“Chỉ sống được ba năm nữa.”

Nàng đột nhiên nghĩ đến một chuyện là đã quên mất việc hỏi Mạnh đại phu có thể sống đến bao giờ, liền vội vàng hỏi: “Vậy Mạnh đại phu thì sao?”

Hiên nhìn Mạnh đại phu một cái, rồi lại nhìn nàng, nói: “Không biết.”

“Chàng định lừa ai vậy chứ, chắc chắn là chàng biết.”

“Thiên cơ không thể tiết lộ.”

Nàng giẫm vào chân y một cái thật mạnh, lúc thấy y đau đớn ôm chân rên rỉ, nàng sung sướng cười to. “Quên không nhắc nhở chàng là dưới chân có hòn đá, đúng là trí nhớ kém quá. Bao nhiêu?” Nàng kiên trì truy hỏi.

“Hai mươi tám!”

“Sao lại ít thế?” Nàng cho rằng Mạnh đại phu hành thiện tích đức thì phải phúc thọ song toàn chứ.

Hiên sáp lại gần nàng, nghiêm túc nói: “Thực ra vốn có thể sống được đến năm chín mươi tám tuổi, nhưng vì sống gần nàng một thời gian dài, yêu khí nhập vào người nên bị giảm tuổi thọ.”

“Ta? Trên người ta có yêu khí sao?”

“Đương nhiên, ta có tiên khí hộ thể nên không bị nhiễm yêu khí của nàng, nhưng những người phạm trần này thì không có. Chỉ cần bọn họ ở gần nàng thì tuổi thọ sẽ...” Hiên thấy nàng còn có chút hoài nghi thì lại nói: “Nàng có nhớ lão phu nhân đã qua đời mấy ngày trước không? Nếu bà ấy không thường xuyên nói chuyện với nàng thì sẽ không chết sớm như vậy.”

“Nhưng bà ấy đã chín mươi tư tuổi rồi.” Nàng kháng nghị.

“Dù vậy thì bà ấy cũng có thể sống thêm mấy năm nữa.”

“Thật sao? Vậy chẳng phải ta là tai họa của chốn phàm trần hay sao?” Nàng thất vọng cúi đầu, thiên hạ rộng lớn như vậy mà không có chỗ cho nàng dung thân.

“Đúng vậy, cho nên nàng nhất định phải giữ khoảng cách với bọn họ, gần nhất là hơn một thước... Nhất là với vị Mạnh đại phu kia.”

“Ồ, ta biết rồi.” Nàng nghiêm túc gật gật đầu, rồi lập tức dịch cái ghế ra đằng sau, tránh xa bệnh nhân đang đến lấy thuốc.

Vì nàng tập trung nghĩ đến một vấn đề khác: Thần tiên có bị bệnh không? Hình như là không đâu. Cho nên đã bỏ lỡ một đường vòng cung vừa cong lên bên khóe miệng Hiên.

Ngóng mòn con mắt cả buổi sáng, cuối cùng cũng có một tiểu tử đến mời Mạnh đại phu đi khám bệnh. Nàng vội vã giúp Mạnh đại phu đang chậm rãi chuẩn bị hòm thuốc, tiến ra đến tận cửa mới nói với vẻ quan tâm: “Mạnh đại phu, ngài cứ yên tâm đi khám bệnh đi, ở y quán đã có ta rồi, ngài không cần vội về đâu.”

Nàng phải kiềm chế lắm mới không đẩy Mạnh đại phu đi ra ngoài.

Tiến Mạnh đại phu đi xong, nàng vui vẻ chạy đến bên cạnh Hiên, đang định mở miệng thì Hiên đã mang sổ sách ra, thờ ơ nói: “Trông nàng có vẻ không nở để hấn đi nhỉ?”

“Con mắt nào của chàng thấy ta không nở... Thôi, ta biết rồi: cả hai mắt.” Cơ hội tốt ngàn năm khó gặp như thế này, nàng không muốn dùng để thảo luận về vấn đề thị giác của hai người. “Hiên, ta thấy chàng làm những việc này rất thành thạo, ở trên thiên đình chàng đã làm cái gì vậy?”

Ánh mắt Hiên di chuyển đến khuôn mặt đang cười tươi như hoa của nàng. “Nếu nàng dám nói ta làm tiểu nhị ở trên thiên đình, ta sẽ ném nàng bay ra ngoài kia.”

“Ta đâu có nói vậy đâu.” Nàng bữu môi nói, trong lòng thì nghĩ: Cũng may mình chưa kịp nói.

Nàng đổi sang một nụ cười nịnh nọt, lại hỏi: “Vị thần tiên cao quý của ta, ở trên thiên đình chàng phụ trách cái gì vậy?”

“Ta thực sự rất bất hạnh, bị nàng mắng là mắt cao hơn đầu, vừa nhìn đã biết là loại người ngu ngốc không biết mình là ai... Mắt như mắt cá chết, nhạt mà không sáng, vừa nhìn đã biết là không có não. Gò má cao, là điển hình của loại tiểu nhân lòng dạ độc ác. Còn khuôn mặt nữa, chắc chắn là loại thần tiên chưa ngoa đánh đá...”

Nghe Hiên nói xong những lời này, nàng không thể không thừa nhận trí nhớ của y tốt hơn người bình thường rất nhiều, nhất là với những lời nàng nói sai.

Nàng rất muốn tìm một cái kẻ hở để chui xuống, lại sợ sẽ dọa chết những bệnh nhân đang đợi Mạnh đại phu khám bệnh, đành nhắm mắt cười, nói: “Hi hi! Xem ra ta rất không thích hợp với việc xem tướng...”

“Chẳng phải nàng nói mình xem tướng cực chuẩn sao?”

Nàng mà lại từng nói lời không có tí trách nhiệm nào như vậy ư? Nàng nhớ mang máng là hình như có nói, lúc đó vẻ mặt Hiên có chút khó coi.

“Hi hi, ý ta là so với những khả năng khác của ta thì xem tướng không phải là khả năng kém nhất.”

“Nhưng nàng lại rất tự biết mình là ai đấy.” Cuối cùng y cũng cười, nụ cười còn rạng rỡ hơn cả ánh mặt trời.

Bầu không khí giữa hai người khó khăn lắm mới được hâm nóng một chút thì bị tiếng ồn ào bên ngoài phá vỡ.

Mấy tiểu tử trẻ tuổi, tráng kiện đang vội vã đưa một thanh niên bị chảy máu không ngừng đi vào. Người đó mặc một chiếc áo khoác dài bằng da hổ, trên một chân còn một chiếc giày làm từ da báo tuyết, nhưng đã bị nhuộm máu đỏ tươi, chân còn lại thì không thấy đâu, đùi cũng bị gãy, máu thịt lẫn lộn, có thể nhận ra là vừa bị dã thú tấn công. Vết thương như thế này, nếu là một người bình thường khác thì có lẽ đã bị chấn động đến mức kêu gào ầm ĩ rồi, vậy mà người này thì không, chỉ có hai hàng lông mày nhíu chặt lại, đôi mắt to cũng vì đau đớn mà mất đi thần thái, mồ hôi trên trán chảy đầm đìa, hai hàm răng va vào nhau lập cập, nhưng từ đầu đến cuối không kêu rên một tiếng. Nếu nàng không đoán sai thì y là loại người đáng sợ nhất đối với nàng - thợ săn.

“Mạnh đại phu đâu?” Một tên tiểu tử đưa người đến vừa lau mồ hôi vừa thở hồng hộc, hỏi.

“Mạnh đại phu... đi ra ngoài khám bệnh rồi, đợi một lát, để ta đi lấy thuốc cầm máu.”

Nàng đang định đi lấy thuốc cầm máu thì đột nhiên Hiên chìa tay ra kéo nàng sang một bên, lạnh lùng nói: “Đừng để ý đến hắn.”

“Hả?” Nàng cho rằng mình đã nghe nhầm, mặc dù bình thường Hiên không nhiệt tình như Mạnh đại phu nhưng nếu nhìn thấy những người bị bệnh tật giày vò, khổ sở không chịu nổi thì y luôn âm thầm dùng pháp thuật để giúp đỡ họ.

“Không cần chữa, hắn sắp chết rồi.” Hiên đưa cho nàng một đáp án ngoài dự liệu.

“Cái gì cơ?” Nàng quay đầu nhìn lại người thanh niên bị thương đó, quả nhiên, sắc mặt hắn ngày càng trắng bệch, bờ môi bị cắn đến mức tím xanh cũng dần biến thành màu trắng nhợt, thân thể cường tráng của hắn không ngừng run rẩy. Dần dần, ánh mắt hắn mất đi tiêu điểm, rồi từ từ nhắm lại...

Nàng thường nhìn thấy cảnh tượng những người thợ săn chờ đợi con vật chết, vốn cho rằng nhìn thấy thợ săn chết sẽ là một chuyện vô cùng vui vẻ. Hôm nay là lần đầu tiên nàng tận mắt nhìn thấy một người thợ săn chết ngay trước mắt, thì ra cũng đáng sợ như thế.

Hiên đi tới trước thi thể đã cứng ngắc, khước miệng để lộ một nụ cười lạnh lẽo mà tàn khốc. “Các người nhìn cái gì? Chết rồi thì mau mang ra ngoài đi!” Y nhìn những người ở xung quanh vẫn đang sững sờ đứng đó, liền cao giọng nói: “Mang ra ngoài!”

Mấy thanh niên kia do dự một hồi, thấy cơ thể đã cứng kia đang dần trở nên lạnh lẽo, đành giống như lúc đến, vội vã đưa người rời đi.

Trong đại đường, mấy bệnh nhân vẫn luôn đợi Mạnh đại phu về khám bệnh bắt đầu xì xào bàn tán.

Một nữ nhân khoảng ba mươi mấy tuổi cảm thán: “Tôi biết người này, là thợ săn giỏi nhất ở thôn bên cạnh chúng ta, chuyên săn bắt mãnh thú ăn thịt người. Nghe nói con người hắn cũng rất tốt, nhà ai có chuyện gì, chỉ cần thông báo một tiếng là hắn sẵn sàng giúp đỡ...”

“Có phải hắn họ Nghia không?” Một người khoảng hơn năm mươi tuổi nói chen vào.

“Đúng vậy. Người tốt như thế này mà lại đoản mệnh.”

Một thanh niên ở bên cạnh cũng bắt đầu lên tiếng: “Nghe nói hắn mới hai mươi hai tuổi thôi, vừa có bà mối đến nhà nói chuyện hôn nhân đại sự, hai nhà còn chưa gặp nhau mà đã xảy ra chuyện... Haiz!”

“Đúng thế, đúng lúc Mạnh đại phu không có nhà, nếu ngài ấy có ở đây thì chưa biết chừng còn cứu được.”

Tiểu Vân nghe thấy vậy mà lòng chua xót. “Hắn thật đáng thương, chàng không thể cứu hắn hay sao?”

“Không thể! Số phận của hắn đã định sẽ không thể sống quá hai mươi hai tuổi.” Hiên nói xong thì quay lại chỗ tử thuốc, tiếp tục công việc chưa làm xong.

“Hai mươi hai tuổi là độ tuổi khỏe mạnh nhất, hắn đã làm sai điều gì mà lại có số phận khủng khiếp như thế?”

“Thế này đã là may mắn cho hắn rồi, số phận hắn vốn còn bi thảm hơn cơ.”

“Cứ cho là hắn từng làm sai nhiều chuyện, nhưng đó cũng là quá khứ rồi... Bây giờ hắn đã là người tốt mà.”

Hiên đột nhiên ngừng đầu, lạnh lùng nhìn nàng. “Đây là số mệnh của hắn.”

“Có ai mà không từng làm sai chứ? Có ai có thể bảo đảm vĩnh viễn sẽ không làm sai điều gì đâu? Chàng chưa từng làm sai chuyện gì sao? Vì sao không thể cho hắn một cơ hội, hắn đã cố gắng làm người tốt, Hiên, chàng hãy cứu hắn đi!”

Hiên không trả lời.

Trong ký ức của nàng, mỗi lần y trầm mặc thì chứng tỏ y đang cố gắng kìm nén tâm trạng của mình. Có lẽ nàng đã nói quá nhiều rồi, cũng có lẽ người đó thực sự đã làm những việc không nên làm.

“Có phải ta lại nói những điều không nên nói không?” Nàng lặng lẽ nắm lấy bàn tay lạnh lẽo của y.

Thời khắc đó, nàng nhìn thấy trong ánh mắt y có một tia đau khổ và hoảng loạn. Nàng luôn cho rằng Hiên là một vị thần tiên vô dục vô cầu, vô hỷ vô bi, thì ra không phải như vậy, chỉ là vì y biết cách kìm nén sự đau khổ ở một nơi thật sâu trong linh hồn.

Đáng thương cho những kẻ đang yêu là khi mười ngón tay đang dây dưa không muốn rời ra, bốn mắt nhìn nhau, sóng ngầm cuộn trào mãnh liệt thì một người thứ ba không biết điều cứ thế xông vào.

Tiểu Vân nhanh chóng rút tay lại, giả vờ như không có chuyện gì xảy ra, mỉm cười với Mạnh đại phu đang đầm đìa mồ hôi. “Mạnh đại phu, ngài về nhanh vậy?”

“Đúng vậy, ta lo lắng bệnh nhân ở đây đợi lâu sẽ sốt ruột.”

“Ồ!” Nàng cúi đầu ừ ừ, ngồi vào vị trí của mình. Đúng là kỳ lạ, trước đây nàng cảm thấy vị thư sinh cổ hủ và có chút lương thiện này rất đáng yêu, sao gần đây lại cảm thấy hắn có chút chướng mắt thế nhỉ!

Mạnh đại phu còn chưa kịp đặt hòm thuốc xuống thì Hiên đã cất cao giọng nói: “Mạnh đại phu, Trương quả phụ ở thôn Tứ Lăng sai người đưa thư đến, nói hôm nay chân bà ấy đau hơn, mời ngài đến xem vết thương cho bà ấy.”

“Thật không?” Mạnh đại phu do dự một lát, nhìn sắc trời rồi hỏi: “Đau lắm sao?”

“Nghe nói rất nghiêm trọng.”

Mạnh đại phu gật gật đầu, vội vàng bắt mạch cho mấy bệnh nhân đã phải đợi lâu rồi kê đơn thuốc cho họ, sau đó lại đeo hòm thuốc lên vai. “Vậy ta đi xem thế nào, các người trông coi y quán cẩn thận.”

“Vâng.” Tiểu Vân lập tức đứng lên, cười nói. “Ngài cứ yên tâm.”

Đợi Mạnh đại phu đi ra khỏi cửa, nàng nhỏ giọng hỏi Hiên: “Sao ta không biết có người mời Mạnh đại phu đến khám bệnh?”

“Có đấy, chẳng qua là chưa đến nơi thôi. Ta muốn hắn nhân lúc trời còn sớm thì đi sớm về sớm.”

“Cái gì? Thôn Tứ Lăng cách đây mười mấy dặm đường, hơn nữa bây giờ trời đã sắp tối rồi...”

Hiên đột nhiên tỉnh ngộ, nhìn sắc trời đang chuyển sang sắc đỏ của hoàng hôn, tán đồng: “Đúng là không còn sớm nữa, e là tối nay hắn không về được rồi.”

“Chàng không để ý đến sắc trời sao? Có đánh chết ta cũng không tin.” Chắc chắn là y cố ý bắt nạt người thật thà, mười mấy dặm đường đầy, thư sinh đáng thương, gặp phải một vị thần tiên không có lương tâm như thế này, cũng không biết kiếp trước đã tạo nghiệp gì nữa?

Cuối cùng cũng đuổi được hết bệnh nhân đi, dọn dẹp xong xuôi tất cả thì đã là lúc nửa đêm.

“Xem ra Mạnh đại phu sẽ không về đâu.” Nàng lẳng lặng đến bên cửa sổ, hưởng thụ thời khắc yên tĩnh thực sự chỉ thuộc về hai người.

Hiên đi đến gần, dang hai tay ôm lấy vai nàng, hỏi: “Nàng đang nhìn gì vậy?”

“Nghe nói mỗi vị thần tiên đều có một ngôi sao của riêng mình, ta đang tìm xem ngôi sao nào là của chàng.”

“Đừng tìm nữa.” Y khẽ hôn lên những sợi tóc ở bên tai nàng, nhẹ nhàng nói. “Trên bầu trời đầy sao kia không có ta đâu, vì ta đang ở bên cạnh nàng...”

“Chàng... không về sao?” Nàng lại bị lạc mất phương hướng trong hơi thở dịu dàng của Hiên, bầu trời đầy sao kia bắt đầu lay động trong mắt nàng, hóa thành một quang sáng màu vàng kim.

“Không về. Tiểu Vân, hay là chúng ta thành thân đi!”

Nàng đang bị trêu chọc khiến cho đầu óc rối loạn, vốn không có cách nào để linh hội được hàm nghĩa đặc biệt của hai chữ “thành thân”, nên ngốc nghếch hỏi: “Tại sao phải thành thân? Chúng ta đâu phải người phạm trần?”

“Ta một lòng một dạ với nàng, vì nàng mà còn chẳng cần làm thần tiên nữa, lẽ nào nàng muốn làm một kẻ bạc tình bạc nghĩa sao?” Giọng nói của y giống như một nữ nhân đang tủi thân vì bị chồng ruồng bỏ, nếu không phải thần tiên không có nước mắt thì e là y còn diễn cảnh nước mắt đầy mặt nữa ấy chứ.

“Vậy sau khi chúng ta thành thân, có phải sẽ có gia đình riêng của mình không?”

“Đúng vậy, nhất định ta sẽ nuôi được nàng.”

Nàng cười, gạt đầu, chìm đắm trong ảo tưởng như có như không, hoàn toàn quên mất trời đã tối, trăng đã tàn.

“Đại đường này lạnh quá!” Hiên nói bằng giọng thờ ơ.

“Chẳng phải chàng biết đốt lửa sao?”

“Chi bằng chúng ta vào phòng nàng nói chuyện đi!”

Trời ạ! Nàng cố gắng kiềm chế khoe miệng đang cong lên, biết rõ còn cố ý hỏi: “Có chuyện gì để nói đâu chứ!”

“Vậy chúng ta chơi mấy ván cờ cũng được.”

“Kỹ nghệ của chàng quá kém.” Hiên cố ý gì nàng đương nhiên biết rõ, nàng vốn cũng không để ý đến chuyện trao thân cho y, chỉ là nàng thích làm trái lời y mà thôi.

“Vậy được thôi, xem ra ta đành phải hành động cứng rắn thôi.” Nói xong, y ôm ngang hông nàng, bế nàng lên, mặc kệ tiếng hét chói tai của nàng, đi vào khuê phòng.

“Phi lễ!” Nàng hét lên về quyết không khuất phục, nhưng cơ thể lại cứ để yên cho y ôm, để mặc cho Hiên nhẹ nhàng đặt nàng xuống giường, dùng một tốc độ cực kỳ nhanh để “bắt nạt” một Tiểu Vân mềm mại, ầm ập.

“Chẳng phải nàng muốn ăn lười ta sao? Bây giờ dù nàng muốn linh hồn hay là nguyên thần của ta thì đều có thể dễ dàng giành được...”

Y thành thực bắt được một luồng hương thơm mà y đã khát khao từ lâu. Yêu tình à, chẳng trách những nam nhân phạm trần luôn ngu ngốc biết rõ đó là một cái bẫy rồi mà còn cố ý nhảy vào. Đáng thương cho y có thể nhìn thấu được thế gian vạn vật, tự cho mình là siêu phàm thoát tục nhưng cuối cùng vẫn không chạy thoát được si mê ái tình.

Trong thời khắc “ngàn cân treo sợi tóc”, anh hùng cứu mỹ nhân kịp thời đập cửa phòng, hét lớn: “Buông tay!”

Khí thế của Mạnh đại phu thực sự rất xứng đáng được coi là anh hùng, đáng tiếc là đến không đúng lúc lắm.

Tiểu Vân hoang mang chĩnh lại y phục không chĩnh tề, kinh ngạc nhìn gương mặt Hiên đang căm giận bất bình, rồi lại nhìn Mạnh đại phu ở ngoài cửa, vì tức giận mà mặt đã đỏ bừng.

Không biết lúc này, nếu giả vờ như không hề có chuyện gì xảy ra thì liệu có ai tin không?

“Ta đánh chết tên cầm thú nhà ngươi.” Mạnh đại phu không hề nể nang vung cái then cài cửa ở bên cạnh lên.

Ai có thể nói cho nàng biết là bây giờ phải làm thế nào không? Nên biểu hiện giống như một nữ tử yếu đuối bị phi lễ, hay là bảo vệ tình lang bị oan uổng? Nhưng nghĩ lại thì có lẽ Hiên vốn không cần nàng bảo vệ, cho nên nàng cứ ngồi đó với vẻ đắc ý, nhìn Hiên né qua né lại, đáng vẻ chặt vật không chịu nổi.

“Mạnh đại phu, ngài hãy nghe ta giải thích...”

“Ngươi có gì để mà giải thích? Ta tận mắt nhìn thấy tất cả rồi, nếu không phải ta đoán được ngươi có âm mưu bất chính, vội vàng trở về thì hôm nay ngươi đã đạt được ý đồ rồi.” Mạnh đại phu càng nói càng hăng, tay giơ cái then cài cửa bằng gỗ lên.

Hiên né tránh, hét lớn: “Tiểu Vân là thê tử mà ta sắp rước về nhà.”

Mạnh đại phu sững sờ, cái then cài cửa dừng lại giữa không trung.

Hiên nhân cơ hội này liền giải thích: “Trước đây, phụ thân ta và đại tẩu của nàng đã định thân, ai ngờ nàng không nghe rõ ràng, cho rằng nàng bị gả cho phụ thân ta nên mới chạy trốn. Ta phải vượt trăm núi ngàn sông đi tìm nàng, trải qua bao nhiêu gian khổ, nhưng ta chưa từng có ý định từ bỏ, ta đã coi nàng là thê tử, cho dù khó khăn thế nào thì cũng phải tìm được nàng, cưới nàng về. Ta đối với nàng tình sâu nghĩa nặng, dù chết cũng không hối hận, trên thế gian này khoogn có ai trân trọng nàng, yêu thương nàng bằng ta... Nếu nàng không chịu đi cùng ta thì ta sẽ ở lại đây đợi nàng một đời một kiếp.”

Tiểu Vân ngây ngốc nghe y hùng hồn... nói dối, vị thần tiên này nói dối mà mặt không đổi sắc, lời nói cũng cực kỳ chân thực, cảm động lòng người, quan trọng là nó còn rất khớp với những lời nói dối của nàng trước đây, tuyệt đối có thể coi là kỳ tài trong giới thần tiên.

Đừng nói Mạnh đại phu đã tin, ngay cả nàng cũng có chút tin tưởng vào sự thâm tình của Hiên, sự chân tình “đến chết cũng không hối hận”.

Thì ra y không chỉ nhớ những lời nàng nói sai, mà ngay cả mỗi câu nàng hay người khác nói y đều nhớ rõ. Rốt cuộc y ở trên thiên đình làm gì vậy nhỉ? Đường như y có thời gian vô tận để làm những chuyện hết sức vô vị.

Mạnh đại phu vẫn còn lưỡng lự, nghi ngờ thì ở phía chân trời đột nhiên hiện lên ánh hào quang màu vàng kim, khiến sắc mặt Hiên đột nhiên thay đổi, sau đó y phi thân chạy về phía lóe lên ánh hào quang đó, trước khi biến mất chỉ để lại một câu: “Tiểu Vân, đợi ta về!”

Lần này, nàng không còn đau thương, buồn rầu nữa, vì Hiên nói: đợi chàng quay về.

Hơn nữa, còn để lại cho nàng một Mạnh đại phu cũng đang ngăn người như khúc gỗ.

Bên ngoài thiên nhai.

Hiên đã sớm tính đến việc sẽ có ngày này, cũng đã sớm chuẩn bị đối mặt với nó.

Y không hề hoảng loạn, khom người thì lễ: “Làm phiền Bệ hạ đích thân đến đây, khiến thần hoảng hốt.”

“Hoảng hốt, ngươi còn biết cái gì gọi là hoảng hốt sao? Ngươi thực sự vì ả hồ ly tinh đó mà vứt bỏ tất cả có phải không?” Giọng nói đầy vẻ phẫn nộ của Ngọc Đế dường như đã bao phủ khắp trời đất, cũng may ở đây không có ai khác có thể nghe thấy. Mà người duy nhất có thể nghe được thì vẫn ngoảnh mặt làm ngơ, có tai như điếc, chỉ cúi đầu không nói.

Ngọc Đế hít sâu một hơi, cố gắng hết sức để kiềm chế tức giận, nói: “Hiên, về cùng ta đi!”

Ông ta có thể ngồi vững ở ngôi chí cao vô thượng, đương nhiên hiểu được phải làm thế nào mới có thể khiến sự tình không phát triển đến bước không thể cứu vãn được.

“Không!” Hiên kiên định lắc đầu. “Thần đã lựa chọn rời khỏi thiên đình, đã nghĩ đến kết cục, thì cho dù phải hồn phi phách tán, thần cũng sẽ cùng nàng hóa thành mây khói, vĩnh viễn không chia lìa.”

“Người có biết mình đang nói gì không?”

“Biết.”

“Người biết cái gì? Trên thế gian này có luật trời, người đừng cho rằng người là con trai duy nhất của ta thì có thể muốn làm gì thì làm.” Ngọc Đế lạnh lùng nói.

Khi nghe thấy hai chữ “con trai”, Hiên ngẩng đầu, cười lạnh với vẻ khinh thường. “Thần chưa bao giờ cho rằng là con trai ngài thì có thể muốn làm gì thì làm, thần cũng chưa từng cho rằng ngài có tư cách làm phụ vương của thần.”

Ngọc Đế nhất thời không biết phải nói gì, trầm mặc rất lâu mới nói: “Con có thể không tha thứ cho ta, không nhận ta, nhưng con không thể coi thường mấy nghìn năm ta bồi dưỡng con. Vì sao ta phải giao cho con trọng trách, vì sao lại cho con lựa chọn thiên binh thiên tướng, con có hiểu không?”

“Hiểu.”

“Con phải biết rằng, đợi đến khi con tiêu diệt được ma vực, công đức viên mãn, con sẽ là kẻ thống trị tam giới.”

“Biết.”

Sao y lại không biết những điều đó? Từ khi y hiểu chuyện đến nay, y luôn biết mình phải gánh vác trách nhiệm không giống những người khác, cho nên một khắc cũng không dám lơ là, buông lỏng, chỉ vì y đủ sức thực hiện kỳ vọng của bọn họ. Kết quả là, y đổi lại được cái gì? Là khúc mắc mà ba nghìn năm rồi y vẫn không thể hóa giải.

“Đến lúc đó, con có thể lựa chọn những nữ nhân hoàn mỹ nhất để làm mẹ của trời đất... nhưng tuyệt đối không phải là hồ ly tinh với pháp thuật thấp kém đó.”

“Hoàn mỹ? Trong mắt ngài, cái gì gọi là hoàn mỹ? Là mẫu hậu lòng dạ độc ác đó của thần, hay là nữ nhân lạnh lùng ở cung Quảng Hàn đó?” Hiên lạnh lùng hỏi lại.

“Con nói gì vậy? Nữ nhân ở cung Quảng Hàn chẳng phải là kết quả của việc con cố chấp, khăng khăng làm theo ý mình sao?” Ngọc Đế tái mét mặt, hỏi.

“Đừng nhắc đến thứ duyên phận nữ cười đó với thần, thần sẽ không bao giờ thừa nhận nàng ta là nữ nhân phải có trong sinh mệnh của mình.”

“Được, không nhắc đến nàng ta. Tất cả những việc mẫu hậu con làm đều là vì con...”

“Vì thần?” Hiên lùi lại mấy bước, cười thê lương. “Là vì thần? Hay là vì muốn bảo vệ địa vị của các ngài?”

“Hiên, con không phải ta nên không thể thông cảm cho tâm tình của ta. Ta bảo vệ địa vị của mình, không phải là vì con sao?”

Hiên không nói gì mà chỉ cúi đầu, y thừa nhận mấy nghìn năm nay, cặp cha mẹ chí cao vô thượng quả thực đã làm rất nhiều điều vì y, mang đến cho y rất nhiều thứ. Bao nhiêu năm nay, họ để mặc y cuồng ngạo, vô lễ, nhưng chỉ chịu đựng mà không hề oán hận một câu. Cho dù y cả gan làm loạn đến thế nào, cố chấp làm theo ý mình đến thế nào, họ cũng giả vờ như không nhìn thấy.

“Hiên, hãy theo ta về, ta tuyệt đối sẽ không làm tổn hại đến tiểu hồ ly đó.” Đối với đứa con trai luôn khiến ông ta phải bó tay hết cách này, ngoài tận tình khuyên nhủ ra thì ông ta chẳng còn cách nào tốt hơn.

“Không, thần không về, thần đã đồng ý với nàng rằng sẽ không rời xa nàng nữa, thần không thể nuốt lời.”

Ngọc Đế lại không kiềm chế được cơn giận dữ. “Người... người đừng cho rằng ta không dám giết chết cô ta.”

“Không phải ngài muốn ngọc đá cùng tan đây chứ? Mỗi hận ba nghìn năm cũng không thể khiến ngài tỉnh ngộ sao?” Y chẳng lẽ lại không hiểu cha mẹ của mình, với lòng dạ độc ác của bọn họ thì có chuyện gì mà không dám làm!

“Dù ta khiến người hận thêm ba nghìn năm nữa cũng nhất quyết không để người tự hủy diệt tất cả.”

“Thần tự hủy diệt tất cả?” Hiên nhìn Ngọc Đế với vẻ mắt hết hy vọng. “Thứ quyền lực chí cao vô thượng đó có phải là dùng tình thân, tình yêu để lót đường? Nếu đúng, thần thà rằng không cần, thần thà đổi nó để lấy quá khứ... Thần thà đổi lấy một cặp cha mẹ có tình có nghĩa.”

Ngọc Đế nhìn trời nhìn đất rồi thở dài, nói: “Đây là quyền lực, ở chốn phàm trần cũng thế, mà trên thiên giới cũng thế. Con có thể nói ta ích kỷ, nhưng con xem trên thiên đình có ai có thể gánh vác được trọng trách này? Lẽ nào con muốn Thái Thượng Đạo Quân thống lĩnh chúng thần tiên để chống lại ma giới? Hắn có thể làm được sao? Hiên, ta sẽ cho con thêm chút thời gian, con hãy suy nghĩ cho rõ ràng. Nhân lúc bây giờ còn chưa phạm phải luật trời, con hãy sớm quay đầu, đừng để mình mắc thêm lỗi lầm nữa.”

“Không cần đâu...”

“Nếu con không tự quay đầu, ta sẽ cho người bắt con về, đến lúc đó, có làm tiểu yêu tinh đó bị thương hay không, ta không dám bảo đảm... Con có lẽ biết cảm giác phải trừng mắt nhìn người khác vì con mà chết, đừng khiến mình hối hận cũng không kịp.”

“Ngài...” Tận đáy lòng Hiên trở nên lạnh lẽo, nỗi sợ từ lâu lại vây quanh y, trước mắt y lại thoáng qua một màn mê lương từ ba nghìn năm trước.

“Con không có quyền quyết định sự sống chết của cô ta, con cũng không có quyền quyết định sự sống chết của chính bản thân mình.” Ngọc Đế để lại một câu với ý vị sâu xa rồi biến mất.

Trong cơn gió lạnh lẽo, dường như y nghe thấy một câu Tiểu Vân đã từng nói: “Người phàm chí ít còn có thể lựa chọn cái chết, còn y thì ngay cả quyền lựa chọn cũng không có.”

Đây chính là vận mệnh của y, một địa vị chí cao vô thượng đang đợi y, một tiên nữ xinh đẹp nhất thế gian sẽ là nữ nhân tương lai của y, không biết có bao nhiêu người sẽ ngưỡng mộ sự huy hoàng của y, còn y thì chưa bao giờ thấy chuyện nào đáng cười và đáng buồn hơn chuyện này.

9. Chương 8

Nhẹ cõi đai áo lụa

Lúc Hiên bước từng bước nặng nề quay trở về y quán thì đã là hoàng hôn của ngày hôm sau rồi.

Nhìn thấy Tiểu Vân đang ngồi trước cửa, gương mặt ngẩn ngơ ngây ngốc, trong lòng y trào lên cảm giác vô cùng quyến luyến, khó mà mở miệng để nói với nàng quyết định biệt ly.

Vì sao ngay cả cơ hội lựa chọn, Ngọc Đế cũng không thể cho y? Cho dù y nguyện từ bỏ tất cả, cũng chỉ có thể đổi lại được mười mấy ngày vui vẻ.

“Chàng về rồi à? Ta biết chàng sẽ quay trở về mà.” Tiểu Vân vừa nhìn thấy y liền tươi cười chạy đến bên cạnh.

Y vờ như không nhìn thấy giọt lệ chưa kịp khô trong mắt nàng, kiềm chế sự đau khổ trong lòng, cười nhạt. “Ta đã bảo nàng đợi thì nhất định sẽ trở về, nàng hà tất phải sốt ruột?”

“Hiên, bất cứ lúc nào, chỉ cần chàng bảo ta đợi thì ta sẽ đợi... Chỉ cần chàng nói! Cho dù là bao lâu thì ta cũng sẽ đợi chàng.”

Sự lo lắng và buồn bã trên gương mặt Tiểu Vân khiến y không thể khống chế được cảm xúc của mình. Không để ý đến những người đang đi qua đi lại trên đường, y ôm nàng vào lòng thật chặt. “Ta đồng ý với nàng, ta sẽ không bao giờ đột nhiên biến mất. Nàng cũng phải đồng ý với ta, dù thế nào cũng phải sống...”

“Ta không muốn!” Nàng lập tức nắm lấy tay y, nói. “Ta muốn ở bên chàng, sống chết không rời.”

“Đừng ngốc nghếch như thế, ta đưa nàng đi ngắm mặt trời lặn nhé!” Thời gian thuộc về hai người họ không còn nhiều nữa, y cũng không muốn trở về y quán để đối mặt với Mạnh đại phu luôn xuất hiện những lúc không nên xuất hiện kia.

Hai người nhìn những đám mây không ngừng biến đổi màu sắc và hình dạng rồi dần trôi đi, sau đó thì nhìn nhau không nói một lời.

Có rất nhiều điều muốn nói, nhưng lại không biết phải mở miệng thế nào.

Nỗi đau quá sâu, nhưng lại không muốn dễ dàng nói ra khỏi miệng.

Tình cảm quá chân thành nên không có cách nào để nói ra hai chữ “biệt ly”.

Cho nên họ lặng lẽ ngồi đó, chờ đợi sao lên đầy trời, trăng non xuất hiện, và chờ đợi thời khắc biệt ly.

Khi hừng đông xuất hiện ở nơi chân trời, Tiểu Vân phá vỡ sự trầm mặc. “Ở đây lạnh quá.”

Hiên nhìn nàng chăm chú, không nói gì mà quay người sang.

Nàng cười bối rối. “Chúng ta nói chuyện đi!”

“Có chuyện gì đáng nói?”

“VẬY CHÚNG TA CHƠI CỜ ĐI!”

Y suy nghĩ rất lâu mới cười, nói: “Kỳ nghệ của nàng quá kém.”

Y biết nàng sẽ nói gì, đáng tiếc là cuộc đối thoại vẫn như vậy, nhưng tâm trạng đã không còn giống xưa.

Hôm nay, ngoài việc cam tâm tình nguyện quay về thì y cũng không còn cách nào khác. Nếu phải kết thúc giấc mộng đẹp để mà ngăn ngừa này thì hà tất phải để lại cho nàng một vết thương không thể khép miệng.

Tiểu Vân nhìn y vẻ khinh bỉ, đứng dậy nói: “Là chàng nói đấy nhé, đừng có hối hận.”

Đáng tiếc mới đi được mấy bước, nàng đã đụng phải lồng ngực ấm áp của Hiên.

Ngón tay thon dài của y nhẹ nhàng vuốt ve chiếc cằm đã trở nên nhọn hơn của nàng, đôi mắt đen thẫm không che giấu được sự thâm tình của mình, chỉ biết chăm chú nhìn ngắm nàng, rồi vĩnh viễn khắc sâu vào trong tim.

Y không hiểu tình yêu rốt cuộc là thứ gì, y chỉ biết ánh mắt chờ đợi của nàng giống như ngọn lửa đốt cháy linh hồn y, phá vỡ thái độ “vô dục vô cầu” mấy nghìn năm qua của y. Biết rõ những đám mây tuy đẹp nhưng chỉ xuất hiện chớp nhoáng, y cũng không có cách nào tìm lại được sự kiềm chế đã đánh mất với thân thể mềm mại trong lòng. Biết rõ sau lần mây mưa này, y sẽ bị mấy nghìn năm chính đạo tang thương thiêu đốt, nhưng y vẫn muốn có nàng, trong khoảnh khắc và mãi mãi...

Sự chờ đợi mang theo chút sợ hãi khiến nàng không tự chủ được nhắm mắt lại, run rẩy chờ đợi y chạm tới môi mình...

Nụ hôn của y không dịu dàng, triền miên giống như lần đầu tiên, mà mang theo sự chiếm hữu cuồng loạn và kích thích. Càng hôn càng sâu, cũng càng hôn càng mãnh liệt...

Dần dần, môi y bắt đầu di chuyển xuống dưới, giống như ngọn lửa thiêu đốt da thịt nàng.

Nàng luôn cho rằng thần tiên thì không có máu và nước mắt, mà cực kỳ lạnh lùng, đến lúc này nàng mới phát hiện ra thân thể Hine cũng giống như bàn tay y, mang theo hào quang chói lọi, có thể thiêu đốt tận sâu thẳm trong linh hồn nàng.

Ngón tay y nhẹ nhàng luồn vào trong vạt áo nàng, di chuyển trên cơ thể đang căng thẳng đến cứng đờ, thấp lên sự nhiệt tình của nàng.

“Hiên...” Giọng nàng gọi y dịu dàng mà ngại ngùng, giống như muốn tiếp theo củi khô cho ngọn lửa đang cháy bùng bùng. Bàn tay nóng rực của Hiên di chuyển đến bên hông nàng, ôm nàng càng chặt, khiến cho hai cơ thể giống như đang bị lửa thiêu đốt dán chặt vào nhau.

“Tiểu Vân...” Khi y khẽ hôn lên vành tai nàng, hơi thở ấm áp ấy khiêu khích dây thần kinh mẫn cảm của nàng. “Ta chỉ nói câu này một lần, nàng nhất định phải ghi nhớ: Ta yêu nàng!”

Cuối cùng y cũng nói ra miệng, vì câu nói này mà nàng đã kiên trì rất lâu, chờ đợi rất lâu, trái tim ngốc nghếch luôn thấp thỏm phập phồng cũng trở nên mệt mỏi. Đến lúc thực sự có được rồi, nàng mới phát hiện ra, câu nói này của y là không đủ. Thứ mà nàng muốn có nhiều hơn nữa là y ở bên cạnh nàng, chứ không phải chỉ để lại một câu nói...

Đột nhiên, từ trên không trung, cơn mưa cánh hoa trắng tinh khiết bay lả tả khắp đất trời.

Bỗng từ dưới mặt đất trải đầy những cánh hoa phù dung trắng như tuyết.

Trong lúc nàng đang chìm đắm trong cảm giác thánh khiết thiêng liêng, Hiên chậm rãi đặt nàng nằm lên những cánh hoa mềm mại, mười ngón tay run rẩy cởi đai áo lụa trên hông nàng...

Những đám mây trắng dày nặng tầng tầng lớp lớp vây kín xung quanh họ, che đi bất cứ ánh nhìn hiếu kỳ nào.

Cây tùng già trên núi nghe thấy đoạn đối thoại truyền đến từ trong làn mây mù, cười đến nổi cong cả thân lại.

Nữ nhân phản nài: “Rốt cuộc chàng có biết không vậy?”

“Nàng nói thử xem?”

...

“Chàng có biết không đấy?”

Nam nhân cắn răng nói: “Trước đây ta là thần tiên, không phải yêu tinh... Những chuyện như thế này, suốt ba nghìn năm qua, ngay cả nghĩ ta cũng chưa từng nghĩ đến.”

“Yêu tinh thì sao? Yêu tinh thì chộc giận chàng sao?”

“Dụ dỗ ta...”

“Ta dụ dỗ chàng khi nào?” Nữ nhân bất mãn phản bác.

“Lần đầu tiên gặp nhau, nàng đã dụ dỗ ta rồi.”

“Có sao?... Ta chỉ cho chàng nhìn váy của ta...”

“Nhưng cái ta nhìn thấy lại không phải váy.”

“Vậy thì là cái gì?”

“Yêu tinh, một nữ nhân hoạt bát, hương sắc như hoa...” Nam nhân thở dài mãi không thôi.

Sau đó, cây tùng dù có cố gắng thế nào cũng chỉ nghe được tiếng rên khe khẽ của hai người, rất lâu, đến tận khi ánh dương màu đỏ bắt đầu xuất hiện ở phía đông mới dừng lại.

Khi cảm xúc mãnh liệt dần qua đi, Hiên mới nhìn đôi môi đỏ tươi và những giọt lệ đọng đầy trong mắt Tiểu Vân.

“Tiểu Vân, ta...” Y nhìn nàng lặng lẽ đứng dậy, mặc từng lớp y phục, xong xuôi mà y cũng không biết phải nói gì, lời xin lỗi muốn nói lại nuốt xuống.

“Nếu đã quyết định rời đi thì không cần nói điều gì cả...” Nàng quay lưng lại với y, thấp giọng nghẹn ngào nói: “Ta chỉ cầu xin chàng một chuyện, vĩnh viễn đừng bao giờ xuất hiện trước mặt ta nữa.”

“Được.”

Tiểu Vân nghe thấy câu trả lời không do dự của y thì đột nhiên quay người, từng giọt, từng giọt nước mắt của sự nghi ngờ và trái tim tan vỡ rơi lên trái tim y. Y nhớ mỗi lần gặp nhau, nàng luôn tươi cười. Rất nhiều lần y đã xót xa đến mức không thể nặn ra được một nụ cười, vậy mà nàng vẫn cười, nói với y: “Không sao!” Hôm nay, chữ “được” của y đã làm nàng bị tổn thương quá nặng nề.

Có một câu mà y đã muốn nói rất nhiều lần, nhưng lại không dám nói ra khỏi miệng: “Nàng hãy khóc đi, hãy tựa vào vai ta và khóc cho trôi hết mọi âm ức, tủi hờn.”

Tiểu Vân nghe thấy câu nói đó của y thì sững sờ rất lâu rồi mới nhào vào lòng y. “Chàng chỉ cần nói rằng, ta hãy đợi chàng, thì cho dù là một nghìn, một vạn năm ta cũng sẽ đợi chàng... Chàng cứ lừa gạt ta một lần, cho dù mãi mãi không thể thực hiện lời hứa cũng được... Chỉ ít ta còn có thể tự lừa dối mình để đợi chàng.”

“Xin lỗi!”

“Ta không muốn nghe lời xin lỗi của chàng, ta muốn nghe chàng nói chàng sẽ trở về, sẽ trở về...” Gương mặt thấm đẫm nước mắt của nàng dán chặt lên mặt y, từng cơn lạnh lẽo từ trên gương mặt rơi xuống người. Đây chính là cảm giác của nước mắt sao? Điều này khiến y không có cách nào cúi đầu giả vờ kiên cường và lạnh lùng, không có cách nào che giấu được cảm giác quặn thắt và không nỡ rời xa của mình.

Y nâng mặt nàng lên, lau nước mắt cho nàng. “Tiểu Vân, ta không thể lừa gạt nàng. Hôm nay ta đã phạm phải luật trời, sẽ bị cấm túc vĩnh viễn... Chúng ta không có ngày tương phùng nữa.”

“Vậy mà chàng còn quay trở về sao?”

“Ta cũng không muốn về, nhưng những người đến bắt ta sẽ nhanh chóng xuất hiện... Nếu nàng không đi thì sẽ không kịp nữa.”

“Chúng ta cùng nhau nhảy xuống đi!”

Y cười, nhìn ánh mắt ngây thơ của nàng. “Nhảy xuống? Có chỗ nào không có trời và đất? Nhân lúc còn kịp, nàng mau chạy đến ma vực, đừng bao giờ rời khỏi đó nữa...”

“Không, ta không đi... Trừ phi chàng đồng ý sẽ đến tìm ta, nếu không ta thà ở đây để tan xương nát thịt còn hơn!”

“Tiểu Vân...” Một trận gió lạnh lẽo ào đến thổi những bông tuyết cuộn bay lên rồi rơi lả tả xuống mặt đất.

“Tiểu Vân, mau đi đi!” Y lo lắng đẩy nàng đi. “Nếu còn không đi thì sẽ không kịp nữa.”

“Ta không đi!”

Đột nhiên, trời đất tối sầm, sầm vang chớp giạt, mưa gió ngày càng dữ dội. Tử Vi Chân Quân mặc khôi giáp màu bạc theo tia chớp từ trên trời giáng xuống, bước chân đi tới đâu, trên mặt đất liền xuất hiện vết nứt có thể nhìn thấy rõ ràng, Hoa Sơn hùng vĩ dường như cũng không chịu nổi sức mạnh của y.

“Ngọc Thanh! Ngươi đã phạm phải luật trời khiến Ngọc Đế tức giận. Ngươi mau tránh ra để ta tiêu diệt tiểu yêu kia, rồi cùng ta trở về chịu tội.” Giọng nói của Tử Vi Chân Quân giống như tiếng sấm gầm vang, đình tai nhức óc, vang vọng mãi không ngừng.

Hiên kiên quyết đứng chắn trước mặt Tiểu Vân, nói lớn: “Chuyện này không liên quan đến nàng, hà tất phải làm khó nàng!”

Tử Vi Chân Quân hoàn toàn không cho y chút thể diện, rút thanh bảo kiếm Tử Vi từ hông ra, mặt không cảm xúc, nói: “Đừng nói những lời vô ích với ta, ta phụng chỉ hành sự, nếu ngươi không tránh ra thì đừng có trách ta.”

Từ lâu y đã nghe nói đến thanh bảo kiếm trong tay Tử Vi Chân Quân có thể trảm yêu trừ ma, chém giết thần tiên, y chưa bao giờ nghĩ rằng sẽ có một ngày có cơ hội lĩnh giáo.

Y tập hợp chân khí, nhỏ giọng nói với Tiểu Vân ở phía sau: “Nàng mau đi đi!”

“Chàng có quay trở lại không?” Tiểu Vân vẫn nắm lấy tay áo y không buông, tâm tư của nàng rất rõ ràng, giữa sinh ly và tử biệt, nàng chọn về sau.

Y đột nhiên không muốn phản kháng nữa, nhắm mắt lại. Giữa sinh ly và tử biệt, y thà chọn về sau, nếu thanh kiếm này thực sự có thể kết thúc được sự giãy vò mấy nghìn năm trong linh hồn y, thì cũng coi như đó là công đức của Tử Vi Chân Quân.

Đáng tiếc, lưỡi kiếm lạnh lẽo kia cắt gió mưa, cắt sấm sét, cũng cắt cả ngọn lửa cháy bùng trên người y, nhưng cuối cùng vẫn dừng lại trước mặt y.

Với sự hiểu biết của y về Tử Vi Chân Quân, vị thần tiên có tính cách kỳ quái này tuyệt đối không có thói quen nể tình trong những lúc then chốt như thế này. Nhưng đến khi mở mắt ra, y mới biết là cây phát trần của Thái Bạch Kim Tinh đã ngăn cản lưỡi kiếm của Tử Vi Chân Quân.

“Hy Hiên, ngài tránh ra đi!” Thái Bạch Kim Tinh đáp xuống trước mặt y, khuyên nhủ.

“Thái Bạch, ta có thể cùng các ngài trở về, ngài hãy buông tha cho Tiểu Vân đi!”

“Quá muộn rồi, Ngọc Đế vừa hạ chỉ, phải hủy diệt nguyên thần của nàng ta, hơn nữa còn đặc biệt dặn dò: Ai ngăn cản, giết không tha!”

Cả người Hiên run lên, rồi y cả kinh nói: “Ngọc Đế thực sự làm như vậy? Ngọc Đế biết rõ...”

Thái Bạch Kim Tinh thấp giọng, nói: “Nếu không phải Ngọc Đế chiếu cố đến ngài thì đã chẳng cho nàng ta sống đến ngày hôm nay. Nàng ta đã dẫm phạm vào luật trời, Ngọc Đế không giết nàng ta thì sao có thể khiến chúng sinh thần phục? Sao có thể cứu ngài?”

Tử Vi Chân Quân không quan tâm bọn họ đang nói những gì, trong bàn tay to lớn đang tập hợp chân khí, bao phủ tất cả bọn họ trong ánh hào quang màu xanh.

Một kiếm vừa rồi tuy chưa tiêu diệt được nguyên thần của Hiên nhưng lại có thể làm chân thân của y bị thương, nhất thời y không thể tập hợp chân khí, bất lực nhìn cơ thể Tiểu Vân bay lên không trung, nhìn nụ cười của nàng vẫn xán lạn như thế, nỗi hổ thẹn bao lâu nay lại bắt đầu gặm nhấm linh hồn y.

Phụ vương chí cao vô thượng của y không lừa y, quả nhiên muốn y phải trừng mắt nhìn nữ nhân trong lòng mình chết vì mình, để y vĩnh viễn ghi nhớ sự cuồng ngạo của y sẽ mang lại hậu quả bất hạnh như thế nào.

“Không!” Hiên muốn phi thân theo để cứu nàng, nhưng cánh tay lại bị Thái Bạch Kim Tinh giữ chặt. “Ngài nên biết tính khí của Tử Vi Chân Quân, trong mắt ngài ấy chỉ có thánh chỉ mà thôi.”

Dù Hiên có cố gắng đến thế nào đi nữa thì cũng không thể giằng thoát được khỏi sự kìm hãm của Thái Bạch Kim Tinh, chỉ biết giận dữ nói: “Buông ra! Thái Bạch, lúc này, ngay cả ngài cũng không niệm tình cũ sao?”

“Hiên, lúc này, nếu ta buông ngài ra chính là hại ngài.”

Hiên phẫn nộ nhìn Thái Bạch Kim Tinh, trong cuộc sống của mình, y đã phải đau lòng quá nhiều, vốn cho rằng y đã chịu đựng đủ rồi, đến hôm nay nhìn thấy bằng hữu ba nghìn năm tuyệt tình như vậy, ngoài phần nộ ra thì y không còn bất cứ cảm giác nào khác.

Đột nhiên, trời đất quay cuồng, cát bay đá lở, hai ánh hào quang một đen một trắng xuất hiện giữa bầu trời u ám, vô số bàn tay đen và trắng duỗi về phía Thái Bạch Kim Tinh.

Hiên nhân cơ hội Thái Bạch Kim Tinh đang né tránh, liền vùng thoát khỏi sự khống chế, bay lên không trung, dùng một tia nguyên khí cuối cùng đẩy Tiểu Vân xuống vực sâu vạn trượng. “Đến ma vực chờ ta...”

Y nhìn người trong lòng dần rơi xuống vực sâu tăm tối, sau đó bay lên trời cao, rồi mới hiểu rõ cái gì gọi là ý trời, cái gì gọi là số mệnh.

Cho dù tình cảm có sâu sắc hơn đi chăng nữa, thì rốt cuộc một người ở trên trời, một người ở dưới đất, một sáng, một tối.

Điện Kim Loan, thiên giới.

Trên ngọc điện Kim Loan, bảo tọa phát ra ánh hào quang vạn trượng cực kỳ chói mắt, người ngồi trên đó vẫn lạnh lùng giống như ba nghìn năm trước, còn y đã không còn là Hy Hiên cho rằng chỉ cần cầu xin là có tác dụng nữa.

“Tội thần... khấu kiến Bệ hạ!” Y quỳ trước điện, khấu đầu, nói.

Sắc mặt Ngọc Đế xám xịt nhìn y. “Người có biết tội của mình không?”

“Thần biết tội.”

“Người có biết phải nhận hình phạt như thế nào không?”

Y cố nén cơn đau nhức trên cơ thể, giả vờ rất bình tĩnh, đáp: “Vĩnh viễn bị giam cầm.”

Quả nhiên, Ngọc Đế nổi cơn thịnh nộ, giọng nói làm rung chuyển cả án thư trước mặt. “Biết rõ còn cố tình phạm tội. Người thực sự cho rằng luật trời chẳng là gì có phải không? Lôi ra ngoài, nhốt hẳn vĩnh viễn dưới sông băng nghìn năm!”

“Tạ ơn Ngọc Đế!” Y vẫn thản nhiên khấu đầu tạ ơn. Đối với y, một lần van xin hèn mọn đã là quá đủ rồi, cho dù phải hồn phi phách tán thì y cũng không hy vọng vào gặp phụ mẫu nhần tâm của mình một lần nữa.

Chúng thần tiên đều cả kinh, ngay cả Quan Thế Âm Bồ Tát vốn là người bình thản nhất cũng phải ngừng niệm chú, mở to cặp mắt sáng ngời nhìn chúng thần tiên ở xung quanh.

Thái Bạch Kim Tinh là người đầu tiên phá vỡ sự tĩnh lặng, bước lên trước, quỳ lạy, nói: “Xin Ngọc Đế bớt giận, nguyên thần của Ngọc Thanh Chân Vương bị tổn thương nặng, nếu phải chịu đựng giá lạnh ở sông băng nghìn năm thì đừng nói là mãi mãi, mà e là một trăm ngày y cũng chưa chắc đã chịu đựng được.”

Thái Thượng Đạo Quân không ngừng gật đầu phụ họa, nói: “Đúng thế!”

“Các người đừng nói gì nữa, nếu không chịu đựng nổi thì cũng là do nó gieo gió gặt bão mà thôi.”

Thái Bạch Kim Tinh trầm mặc một hồi, dường như muốn nói gì đó lại thôi, quay người nhìn Thái Thượng Đạo Quân.

Thái Thượng Đạo Quân hiểu ý, nói: “Trong cuộc đại chiến giữa thần và ma hiện nay, nếu phé đi Ngọc Thanh Chân Vương thì e là sẽ trúng kế của những yêu ma đó.”

Thái Ất Thiên Tôn nhìn Ngọc Đế đang cúi mặt, cũng bước lên trước, mở miệng cầu xin: “Những lời Thái Thượng Đạo Quân nói có lý, ngoài Ngọc Thanh Chân Vương ra thì e là trên thiên giới không còn ai có thể gánh vác trọng trách này, chỉ bằng Bệ hạ hãy cho y một cơ hội để lập công chuộc tội.”

Quan Thế Âm Bồ Tát chậm rãi nói: “Tình ái vốn là thứ khó nắm giữ trong tay, nếu Ngọc Thanh Chân Vương đã biết sai thì hãy cho y một cơ hội hối cải.”

Hiện nhìn chúng thần tiên vội vàng cầu xin cho mình thì thầm lắc đầu. Đây chính là thiên đình, người không muốn giết y ở trên kia đang làm bộ làm tịch, giả vờ chính nghĩa nghiêm minh. Chúng thần tiên có thể nhìn rõ thể sự ở bên dưới thì cứ khẳng khẳng giả vờ không hiểu, cầu xin đến mức trời đất cũng phải cảm động. Còn y thì không biết ai nắm trong tay sự sống chết của y.

Thái Thượng Đạo Quân nhìn Ngọc Đế vẫn đang trầm mặc, gật đầu ra hiệu cho Thái Bạch Kim Tinh.

Thái Bạch Kim Tinh lập tức tiếp lời: “Thần cho rằng, đợi đến khi ma vực bị diệt trừ tận gốc rồi xét công tội của y cũng chưa muộn.”

Cuối cùng Ngọc Đế cũng thở dài một hơi, để lộ ra biểu cảm lửa giận đã được dập tắt: “Được rồi, Ngọc Thanh, nếu chúng thần tiên đã ra sức cầu xin cho người thì ta sẽ cho người một cơ hội, phạt giam người dưới sông băng tám mươi một ngày, có thể chịu đựng được hay không thì phải xem số mệnh của người.”

Ngọc Đế nghĩ ngợi một hồi rồi nói tiếp: “Vậy đã tiêu diệt được ả hồ ly tinh kia chưa?”

Tử Vi Chân Quân nãy giờ vẫn nhíu mày, ngậm miệng không nói, lúc này vừa định trả lời thì Thái Bạch Kim Tinh đã nói trước: “Ngã xuống Hoa Sơn, chắc chắn đã bị tan xương nát thịt rồi.”

“Ồ! Tử Vi Chân Quân, có đúng là ả đã ngã xuống vực sâu vạn trượng không?”

Tử Vi Chân Quân liếc mắt nhìn Thái Bạch Kim Tinh một cái rồi mới khom người nói: “Đúng là đã ngã xuống từ đỉnh Hoa Sơn.”

Hiên bị giam cầm dưới sông băng.

Dưới sông băng, lần đầu tiên y được ném mùi vị lạnh lẽo, ngọn lửa của y không thể đốt lên được, chân khí không thể vận hành, đành phải để mặc cho cái giá lạnh gặm nhấm từng tắc da thịt của y, giày vò từng sợi dây thần kinh của y, trải nghiệm nỗi đau sống không được mà chết cũng không xong.

Mấy ngày sau, chân thân của y đã mất đi cảm giác, linh hồn cứ lơ lửng như tỉnh như mơ. Trong mơ hồ, y nghe thấy từng tiếng bước chân rời rạc, nhưng chẳng còn sức lực để kiểm tra xem là ai đang đi tới đi lui...

Không biết đã qua bao lâu, trong hoảng hốt, y nghe thấy có người gọi mình: “Hy Hiên...”

Cơ thể y không còn chút sức lực, đến mở mắt cũng không làm nổi chứ đừng nói đến việc lên tiếng. Nghĩ đến Thái Bạch Kim Tinh từng nói y không chịu đựng nổi một trăm ngày, y bất giác muốn cười. Thái Bạch Kim Tinh đánh giá y quá cao rồi, đừng nói một trăm ngày, e là mười ngày y cũng khó mà chịu đựng nổi.

“Hiên! Ta đang chờ chàng, Hiên! Chàng có nghe thấy ta đang gọi chàng không?” Giọng nói của Tiểu Vân khiến y giật mình tỉnh lại từ trong mê man.

Dáng vẻ ngốc nghếch ngồi trên mặt đất đợi y đó đã kêu gọi khát vọng được sống trong lòng y. Y không thể chết như vậy được, Tiểu Vân nhất định vẫn còn ở ma vực đợi y.

Nhớ lại cái đêm đẹp đẽ và cơ thể như bị lấy mất hồn ấy khiến trái tim y không kìm nén được trào lên sự rung động. Không biết khi nào mới lại được ôm cơ thể ấm áp, mềm mại đó một lần nữa. Cứ nhớ như thế, trong lồng ngực y dần nóng lên, xung quanh cũng không còn lạnh lẽo nữa.

Nhắm mắt lại, nhưng y không ngủ mà bắt đầu nghiêm túc suy nghĩ vấn đề mà rất lâu rồi y vẫn không nghĩ ra được: Rốt cuộc Tiểu Vân thích điều gì ở y?

Tướng mạo ư? Từ sau khi bị nàng mắng, y đã nghiêm túc tìm hiểu, đúng là y không siêu phàm thoát tục như trong tưởng tượng của mình, cùng lắm thì cũng chỉ hơn người phàm ở một vài điểm mà họ còn thiếu sót, nhiều hơn họ một chút khí chất mà thôi.

Pháp lực ư? Cũng chỉ cao hơn tiểu yêu một chút, nhưng ngay cả người mình yêu mà cũng không bảo vệ được thì có tác dụng gì chứ! Nghĩ đến tính cách thì tự y cũng không dám tăng bốc mình. Tự cho mình là đúng, luôn làm theo ý mình, yếu đuối vô cùng lại còn ngông cuồng kiêu ngạo, Tiểu Vân chẳng mắng sai câu nào.

Chân tình? Cái này thì càng không cần nhắc đến. Y không biết nói lời ngon ngọt, không hiểu dụ dàng là gì, ngoài chạy trốn và kiếm ché thì dường như y chưa từng làm gì cả. Quả thực y không thể nghĩ ra được y có điểm nào khiến Tiểu Vân đến chết cũng không thay đổi như vậy.

Khi y đang chuyển sang suy nghĩ một vấn đề đơn giản hơn thì tiếng bước chân nhỏ nhẹ lại truyền đến. “Hy Hiên...”

Y đang cho rằng Thái Bạch Kim Tinh đến để kiểm tra xem y còn sống hay không thì làn nước lạnh giá đột nhiên bị vén sang hai bên giống như một tấm màn.

Cơ thể yếu ớt của y bị một sức mạnh cực lớn nâng lên, nhẹ nhàng rơi vào một đám mây mịn mù đầy tiên khí. Y mở mắt, nhìn thấy Thái Bạch Kim Tinh thì miến cưỡng nhếch khóe miệng, rồi mất đi ý thức.

Vương Mẫu nương nương phủ phục xuống, khê xuất ve gương mặt lạnh lẽo của y, không có cách nào che giấu được sự đau đớn và hổ thẹn trong lòng, chỉ biết thất thanh gọi: “Hiên Nhi, sớm biết sẽ hại con thành ra như thế này thì mẹ đã không để mặc con trong mọi chuyện...”

Nhìn thấy giọt máu cuối cùng của mình bị hành hạ đến mức ốm yếu thể này, trái tim bà đau đớn hơn bất cứ người nào khác. Có ai mà không yêu con của mình, nhưng dù sao bà cũng không phải là một bà mẹ bình thường, bà là mẹ của trời đất, nhiều khi đau lòng thế nào đi chăng nữa thì cũng chỉ có thể lặng lẽ cất giấu trong tim.

Ngọc Đế đưa tay ra đỡ bà, cũng mặt ủ mày chau. “Bây giờ nói những điều đó thì có tác dụng gì? Vẫn nên nghĩ xem làm thế nào để giúp nó vượt qua kiếp số này thì hơn.” Nói rồi, ông ta quay đầu nhìn Thái Bạch Kim Tinh. “Thái Bạch Kim Tinh, Ma Vương của ma giới đã ra tay cứu tiểu yêu đó sao?”

“Vâng, Hy Hiên làm việc luôn rất cẩn thận, nếu không thể khẳng định Ma Vương đến thì tuyệt đối sẽ không nhần tâm đẩy người mình yêu xuống vực sâu vạn trượng.”

“Một nữ nhân như thế nào mà lại khiến thần và ma tranh cướp đến mức một mất một còn như vậy?” Ngọc Đế thở dài, lắc đầu nói. “Hiên làm việc gì cũng luôn đúng mực, sao lại vì nàng ta mà đi đến nước này?”

Thái Bạch Kim Tinh càng cảm khái vạn lần. “Tiểu yêu đó biết rõ yêu thần tiên thì sẽ muôn đời muôn kiếp không trở lại được, nhưng vẫn yêu đến chết cũng không hối hận. Sự cố chấp và si mê này quả thực không có nhiều... Haiz, có thể khiến Hy Hiên mê mẩn, say đắm đến như vậy, sao có thể là một nữ tử bình thường!”

Ngọc Đế cúi đầu nhìn gương mặt tái nhợt không có chút huyết sắc của con trai, nghĩ ngợi rất lâu mới nói: “Nếu đã là một nữ nhân đặc biệt thì hãy thử cách đặc biệt đi. Thái Bạch Kim Tinh, chuyện này cũng chỉ có thể giao cho người mà thôi.”

Vương Mẫu nương nương đợi Thái Bạch Kim Tinh đi rồi, có chút bất mãn nói: “Vì sao không giết ả ta? Giữ lại mạng sống cho ả thì sớm muộn gì ả cũng sẽ hại Hiên thôi.”

“Nàng nhìn dáng vẻ của nó bây giờ đi, nếu chúng ta giết chết tiểu yêu đó, nàng cho rằng nó sẽ còn lại gì nữa? Mấy nghìn năm nay, nó đã đau thương đủ rồi, lẽ nào nàng thực sự muốn những người nó yêu thương nhất dần dần rời xa nó, ruồng bỏ nó?”

Nói xong, Ngọc Đế cúi xuống ôm lấy cơ thể Hiên, bước từng bước đi về điện Ngọc Thanh.

Ma vực.

Mãi đến khi Hiên càng bay càng cao, rồi biến mất trong tầm mắt, Tiểu Vân mới lặng lẽ nhắm mắt lại. Nàng đã từng nói: “Nếu một ngày ta có thể thịt nát xương tan, hồn phi phách tán ở đây, ta nhất định sẽ cảm tạ ông Trời, cảm tạ những vị thần tiên ở nơi cao cao tại thượng.”

Thì ra dù chỉ là nói thì cũng không thể nói lung tung được...

Rất lâu sau, nàng cảm nhận được linh hồn mình đang xuyên qua rất nhiều cảnh tượng khác nhau. Lúc thì là bên dòng suối nhỏ, lúc thì là Hoa Sơn, lúc lại là y quán... Người trước mặt đổi tới đổi lui, nhưng lại không có bóng dáng của Hiên. Nàng raatsmuons hỏi mình còn sống hay đã chết, nhưng không có ai dừng bước nhìn nàng một cái.

Không biết phải bao lâu sau, nàng lại đứng ở một con phố dài xa lạ, những người xung quanh đang đi qua đi lại, chỉ có một mình nàng ngây ngốc đứng đó, nước mắt làm mờ tầm nhìn của nàng, khiến nàng đánh mất phương hướng.

Lúc này, có một bàn tay ấm áp lau đi nước mắt trên mặt nàng, cầm lấy bàn tay lạnh ngắt của nàng, khẽ nói: “Đừng khóc!”

Nàng muốn biết có phải Hiên đã quay lại rồi không, cho nên cố gắng mở mắt ra để nhìn cho rõ, nhưng mắt nàng lại bị một luồng ánh sáng mãnh liệt làm cho đau nhức.

“Nàng đã tỉnh rồi sao?”

Vừa nghe thấy giọng nói thoảng mang theo sự hưng phấn đó, nàng lại nhắm chặt mắt lại.

Là Ma Vương, người mà nàng sợ nhìn thấy nhất.

Từ sau hôn lễ kinh tâm động phách đó, nàng chưa từng gặp lại Ma Vương. Nàng rất muốn hấn tha thứ cho sự ích kỷ của mình, nhưng cũng hy vọng hấn vĩnh viễn đừng bao giờ tha thứ cho mình, mà hãy quên đi nữ nhân không đáng được yêu này.

“Nàng ghét ta đến vậy sao?” Ma Vương thấy nàng đã tỉnh lại nhưng vẫn không chịu mở mắt thì thở dài, hỏi.

“Không phải. Ta chỉ không còn mặt mũi nào để nhìn ngài.” Nàng ngồi dậy, cúi đầu nhỏ giọng giải thích. “Ngài đối xử với ta tốt như vậy, nhưng ta lại hết lần này đến lần khác làm ngài bị tổn thương, ta...”

Ma Vương đột nhiên ôm nàng thật chặt. “Là ta không tốt, ta không làm được gì cả.”

“Vương...” Nàng cố gắng đẩy cơ thể cứng rắn như sắt ra, nhưng phát hiện mình đã phí công vô ích, sau đó không giãy giụa tiếp nữa. Nghe thấy tiếng trái tim Ma Vương đập những nhịp trầm ồ, nàng cảm nhận được một cảm giác an toàn quen thuộc.

Khi nàng bị bắt nạt, đã bao nhiêu lần hy vọng có đôi tay và cơ thể cường tráng như thế này cho nàng tựa vào. Hôm nay, nàng không cần nữa thì lại bị giam ở trong đó.

“Tiểu Vân, ta sẽ không để nàng rời khỏi ma vực nữa, ta nhất định sẽ bảo vệ nàng thật tốt, không để bất cứ kẻ nào làm nàng bị tổn thương.” Hắn ôm nàng càng chặt hơn, dường như muốn khảm nàng vào cơ thể hắn.

“Vương, ta không đáng để được ngài đối xử như vậy.” Nàng cố gắng hít thở chút không khí. “Ngài có hiểu ta không? Ta không có điểm nào đáng để ngài si tình như vậy. Có lẽ vì ngài không có được ta nên mới ảo tưởng rằng ta là tốt đẹp nhất...”

“Không phải.” Ma Vương buông nàng ra, dịu dàng cầm lấy hai tay nàng, đặt lên bên môi, những giọt nước trong suốt rơi xuống tay nàng. “Tiểu Vân, ta đối với nàng là tình yêu thực sự, chỉ có ta mới thực lòng đối tốt với nàng.”

Nàng kinh ngạc nhìn giọt lệ đọng trên mắt Ma Vương, đó là nước mắt sao? Một kẻ cương nghị như Ma Vương cũng có thể rơi nước mắt vì nàng sao? Tình yêu của hắn chân thực như vậy, giống như nước mắt, có thể chạm vào và cảm nhận.

“Trong lòng ngài, ta quan trọng đến như vậy sao?” Nàng run rẩy hỏi.

“Để ta kể cho nàng nghe một câu chuyện nhé!” Ánh mắt Ma Vương dần trở nên mơ màng, giống như đang nhìn về một nơi xa xăm nào đó. “Mọi chuyện bắt đầu từ năm trăm năm trước, phụ vương của ta bị giết, tất cả mọi thứ của ta đều bị lật đổ. Chúng yêu ở ma giới vì ngôi vương mà không ngừng đấu tranh, giành giật, tử vong vô số. Còn ta vì bảo vệ ma vực mà phụ vương một tay gây dựng, cho dù không muốn cũng phải ép buộc mình cuốn vào vòng chém giết này.

Khoảng ba trăm năm trước, có một lần ta chiến đấu bị thương, ngọn lửa sinh mệnh leo lét trong gió tuyết, sắp bị dập tắt đến nơi. Ta không muốn chết, ta còn có huyết hải thâm thù cần báo, ta còn muốn bảo vệ ma vực, nếu không ta chẳng còn mặt mũi nào để đối diện với phụ thân đã mất của mình. Ta rất muốn có một chút hơi ấm, cho dù chỉ một chút để ta có thể giữ lại ngọn lửa sinh mệnh thôi cũng được. Đúng lúc đó, có một tiểu hồ ly trắng ghé đến bên cạnh ta, không ngừng liếm vết thương của ta, liếm đi những nỗi thống khổ, những tuyệt vọng của ta. Nàng ấy thấy ta đã lạnh cóng đến cứng đờ thì liền đẩy tuyết ở bên cạnh ra giúp ta, dùng rất nhiều, rất nhiều cành cây đắp lên cho ta...

Đêm đó, nàng ấy ngủ bên cạnh ta, rúc vào lòng ta. Sự ấm áp, dịu dàng của nàng ấy đã kéo ta rời xa cái chết.

Hôm sau, khi ta tỉnh lại thì nàng ấy đã rời đi. Ta đã không còn nhớ rõ dáng vẻ của nàng ấy, trong lòng, ta chỉ nhớ nàng ấy có cặp mắt long lanh, trong suốt.

Hơn một trăm năm đằng đẵng trôi qua, ta đã trải qua vô số lần chém giết tanh mùi máu, động chủ của một trăm linh tám động cuối cùng cũng thần phục ta, ta trở thành tân vương của ma giới, còn nàng ấy chỉ có thể là một nỗi tiếc nuối sâu sắc trong mỗi giấc mộng giữa đêm khuya của ta...

Ta vốn cho rằng mình đã bỏ lỡ mất nguồn ấm áp duy nhất trong số phận của mình, cho đến một lần vô tình gặp nàng.

Nàng biết khi ta ở trên Thanh Sơn nhìn thấy nàng thì đã vui mừng đến thế nào không? Cho dù ba trăm năm đã trôi qua, nhưng ta vẫn có thể nhận ra ánh mắt của nàng. Nàng là hồ ly cũng được, là yêu cũng được, chỉ cần nàng còn sống thì đó là niềm vui lớn nhất của ta rồi.

Bắt đầu từ khi đó, ta đã tự nói với mình rằng, nàng chính là nữ nhân suốt đời của ta, ta nguyện bảo vệ nàng bằng mọi giá, mang niềm vui đến cho nàng. Nàng thích tự do tự tại, ta sẽ cho nàng tự do tự tại, nàng thích ta biến thành hình dạng gì, ta sẽ biến thành hình dạng đó, đối với ta mọi thứ đều không quan trọng, chỉ cần nàng vui là được rồi.”

Tiểu Vân nghe hẳn nói xong, đủ loại cảm xúc cùng lúc dâng lên trong lòng. Không ngờ ba trăm năm đã trôi qua mà hẳn vẫn chỉ cần nhìn một cái đã nhận ra nàng, còn nàng nếu không nghe lại câu chuyện này thì có lẽ đã quên mất quá thú đốt ngọn lửa màu lam nhạt trong trận tuyết năm ấy.

“Vì sao ngài không nói sớm một chút? Có lẽ...” Nàng không nói tiếp về sau, có lẽ gì? Tất cả đều đã xảy ra, “có lẽ” thì còn có ý nghĩa gì?

“Tiểu Vân, nếu y có thể khiến nàng vui vẻ, ta tình nguyện rút lui. Nhưng y lại không thể cho nàng thứ gì. Lúc nàng gặp nguy hiểm nhất, y không thể cứu nàng... Ta mới là người có thể bảo vệ nàng, mang đến cho nàng hạnh phúc, chỉ cần nàng cho ta cơ hội, ta bảo đảm sẽ chăm sóc nàng thật tốt, sẽ không để bất cứ người nào làm nàng bị tổn thương nữa.”

“Quá muộn rồi.” Nàng ôm lấy đầu gối mình, thấp giọng khóc thút thít. Nàng thực sự rất ngốc, mộ trái tim chân tình đặt ở ngay bên cạnh, lặng lẽ chờ đợi nàng, vậy mà nàng lại vứt bỏ như một mớ giẻ rách, hết lần này đến lần khác coi thường sự nỗ lực của hẳn.

“Không muộn. Thời gian có thể làm thay đổi tất cả. Chỉ cần nàng ở lại ma vực, ta tin rằng đến một ngày, nàng sẽ quên được y.”

“Vương... Ta không quên được chàng, dù biết rõ không có kết quả, nhưng ta vẫn không quên được chàng.”

“Nàng...” Về mặt hẳn cứng đờ giống như hôm tổ chức hôn lễ, không nhìn ra là hẳn đang phẫn nộ hay bi thương. Rất lâu sau, hẳn mới đứng dậy, đi về phía màn đêm rồi biến mất.

Nàng lại làm tổn thương trái tim hẳn một lần nữa. Trái tim cứng rắn như sắt của hẳn không biết còn có thể chịu đựng bao nhiêu lần bị tổn thương nữa?

Thả viên đá thứ tám mươi mốt vào bình xong, Tiểu Vân một mình đứng bên cửa sổ, nhìn lên bầu trời u ám mông lung. Cơn gió nhẹ mang theo mùi cỏ thơm thoang thoảng thổi qua mái tóc dài của nàng, nhắc nhở nàng rằng giờ đã là thời điểm mùa xuân hoa nở. Mùa đông ngọt ngào mà xót xa đó đã không còn quay trở lại nữa.

Nàng đã thử mọi cách để có thể rời khỏi ma vực.

Cầu xin đã dùng rồi, Vương nói: “Trừ phi ta chết, nếu không thì nàng đừng hòng bước ra khỏi ma vực.”

Uy hiếp cũng dùng rồi, Vương nói: “Nếu nàng không muốn đợi y quay lại thì cứ chết đi.”

Chạy trốn nàng cũng dùng rồi, nhưng hành động đó chỉ càng chứng minh rằng mị ảnh của Dạ Mị không có chỗ nào không có mặt.

...

Nàng hết lần này đến lần khác cẩn thận đếm từng viên đá nhỏ trong bình, Hiên về thiên giới đã được tám mươi một ngày rồi, không biết bây giờ chàng thế nào, có phải đang bị trừng phạt không? Nhớ đến câu chàng từng nói, chàng là thần, cho dù phạm lỗi cũng sẽ không sao cả, chỉ cần dùng cái chết của nàng để đổi lấy sự bất tử của chàng, trong lòng nàng lại thấy được an ủi hơn.

Bước ra khỏi phòng, giẫm lên con đường đá đã bị nàng đi qua đi lại đến phẳng lì, nhìn phong cảnh mà từ lâu nàng đã mất hứng, ngoài việc đếm từng ngày trôi qua và chờ đợi trong sự giằng vò thì nàng không tìm ra cách nào khác nữa.

Rồi nàng vô tình đi đến một cái hang sâu tăm tối, đầy đá lởm chởm, cách cửa hang không xa có một tảng đá hình thù kỳ dị, một bộ trường sam màu trắng đang phát phơ trong gió, nhẹ nhàng phóng khoáng.

“Minh Hồn?” Nàng vui vẻ chạy đến, hơn hai tháng qua Minh Hồn chưa từng xuất hiện, có lúc nàng thậm chí còn nghi ngờ Dạ Mị đã giết chết y rồi.

“Lâu rồi không gặp!” Minh Hồn quay người nhìn nàng, nở nụ cười. Nụ cười của y vẫn ấm áp như lần đầu tiên gặp mặt, nhưng giọng điệu thì có vẻ xa lạ hơn rất nhiều.

“Mỗi lần hỏi Dạ Mị, hẳn đều nói người có việc. Người rất bận phải không?”

Minh Hồn nhìn rừng cây ở phía xa xa, buồn bã nói: “Không phải, ta có rất nhiều chuyện không thể nghĩ thông suốt được.”

“Có chuyện gì mà ngươi không nghĩ thông suốt được?” Nàng leo lên tảng đá, đến bên cạnh chỗ Minh Hồn đang đứng, hỏi với giọng chân thành.

Không biết vì sao, nàng luôn cảm thấy ánh hào quang của Minh Hồn có thể làm sáng bừng cả ma vực tối tăm.

Minh Hồn vẫn cười rồi xoa đầu nàng giống như trước đây, nhưng nàng lại cảm thấy nụ cười của y không còn xuất hiện ở đáy mắt nữa, mà giống như Hiên, khóe miệng chỉ nhếch lên thành một đường vòng cung.

“Tiểu Vân, vì sao cô không thể tiếp nhận tình yêu của Vương dành cho cô?”

“Vì trái tim ta đã dành cho một người khác.” Thấy Minh Hồn nhìn nàng như có điều suy nghĩ, nàng tiếp tục cười, nói: “Ngươi chưa từng yêu ai, đương nhiên không hiểu.”

“Cô đang chế giễu ta đấy à?”

Nàng le lưỡi cười, buồn bực ở ma vực lâu như vậy, khó khăn lắm mới tìm được Minh Hồn để phát tiết nỗi khổ não của mình, sao nàng có thể để lỡ mất chứ!”

“Tiểu Vân, rốt cuộc Vương có chỗ nào không tốt? Vị thần tiên đó thì có chỗ nào tốt?”

Vấn đề của Minh Hồn khiến lòng nàng dâng lên một cảm giác chán nản vô cùng, nàng cũng từng nghĩ đến vấn đề này rất nhiều lần rồi. “Vương là nam nhân tốt nhất mà ta từng gặp. Hắn có bờ vai rộng lớn có thể dựa vào, khí phách của hắn khiến ta cảm thấy an toàn, cơ thể cứng rắn như sắt nhưng lại không làm mất đi vẻ uyển chuyển dịu dàng, suốt ba trăm năm nhớ đến một người không thay đổi, đây chính là hình mẫu người yêu mà ta từng mong ước.

Nói thật lòng, Hiên là nam nhân kém cỏi nhất mà ta từng gặp, vừa gặp nhau đã chế nhạo, giễu cợt ta. Chàng là kiểu người có tình nhưng luôn làm ra vẻ vô tình, mỗi lần xuất hiện, biết rõ là lòng ta đau như bị cắt, nhưng chàng vẫn cố ý bày ra dáng vẻ không sao cả. Mỗi lần ly biệt, chàng biết rõ là ta lưu luyến không rời xa, nhưng vẫn thản nhiên biến mất.

Lúc mới bắt đầu thì dám yêu nhưng không dám nói, sau đó là dám yêu nhưng không thể yêu, giống như trong mối tình này, từ đầu đến cuối là chuyện của một mình ta...”

“Vậy vì sao cô lại chọn y?”

Nàng ngẩng đầu nhìn bầu trời, miệng nở nụ cười, không muốn để nước mắt trào ra. Phát hiện cách này không có tác dụng gì, nàng mới cúi xuống, dùng ống tay áo lau đi nước mắt trên mặt. “Trên con đường dài xa lạ, một mình ta ngốc nghếch đứng đó, giống như ta đang mờ mịt sống trong vận mệnh không có chút ý nghĩa nào của mình. Khoảnh khắc đó, chàng đã cầm lấy tay ta và nói: “Đi thôi!””

“Chỉ đơn giản vậy thôi?” Minh Hồn nhìn nàng bằng ánh mắt kinh ngạc.

“Đúng vậy, có lẽ ngươi cảm thấy ta thật ngu ngốc, nhưng ta tin, một nam nhân có thể kiềm chế cơn giận dữ của mình, thà làm một cái đầu heo thì cũng phải dắt tay người đi, thì cho dù y có tồi tệ đến thế nào cũng đáng để người yêu.”

Minh Hồn không nói gì, quay đầu nhìn về phía rừng cây.

Vì tầm nhìn của Tiểu Vân bị nhòe bởi nước mắt, cho nên nàng không phát hiện ở phía Minh Hồn đang nhìn đến có một bóng dáng cô độc, ưu thương đã nhìn nàng từ rất lâu rồi.

Lúc chàng vạm vỡ tới, nàng đang ngồi bên bàn đếm từng viên đá thì Ma Vương đột nhiên xông vào, vấy tay một cái cho đồng đá rơi xuống đất. “Cho dù nàng đếm đến một nghìn một vạn thì y cũng sẽ không đến đâu.”

Nàng nghe thấy những viên đá rơi xuống nền đất tạo ra tiếng lách cách, rồi lặng lẽ ngồi xuống, không kinh ngạc cũng không hoảng hốt. Vì lần nào cũng vậy, sau khi Vương hất chúng xuống đất thì nàng lại nhặt từng viên một, không thiếu viên nào.

“Tiểu Vân, ta sẽ không kiên trì chờ đợi một cách khổ sở, ta đứng ngay trước mặt nàng, bất cứ lúc nào cũng có thể bầu bạn với nàng.”

Nàng ngẩng đầu lên, nhìn vẻ mặt thống khổ của hắn, trong lòng cũng trào lên một cơn đau đớn. “Ta biết! Nhưng ngài không phải là chàng.”

Ma Vương lùi lại mấy bước, ngồi xuống bên giường, nghẹn lời hồi lâu mới nói: “Nếu trên thế gian này không có y thì nàng có yêu ta không?”

“Có. Nếu không có chàng, ta sẽ đồng ý thành thân với ngài. Khi ta thực sự hiểu được ngài, ta đã cảm thấy rất may mắn vì có thể gặp được một vị Ma Vương như ngài, là một nam nhân đáng để gửi gắm chuyện chung thân đại sự.” Nàng chỉ biết vận mệnh không có “nếu như”, chứ không ngờ vận mệnh lại có thể chuyển hướng, sau khi chuyển hướng thì tất cả mọi thứ đã hoàn toàn rời khỏi quỹ đạo ban đầu.

Hơi thở của Ma Vương trở nên nặng nề, giống như đang kiềm chế cơn phẫn nộ hoặc cũng có thể là sự khổ sở của mình. Sau khi hơi thở của hắn dần ổn định trở lại, hắn mới cúi người nhặt từng viên đá lên, đặt xuống trước mặt nàng. “Không phải ta không cho nàng rời khỏi ma vực, mà là thần tiên trên thiên giới không tha cho sự tồn tại của nàng.”

“Ta không sợ, chỉ cần có thể gặp chàng một lần thì tất cả những thứ khác không quan trọng.”

“Tất cả những thứ khác không quan trọng?” Ma Vương nhìn chằm chằm vào ánh mắt u ám đến mức không thể nhìn thấu của nàng, khiến nàng cảm nhận được một nỗi sợ hãi mơ hồ. “Chỉ cần gặp được y thì kết quả dù có thể nào, nàng cũng không oán không hận sao?”

“Đúng vậy.” Nàng kiên định trả lời.

Nàng cho rằng Ma Vương sẽ lại đau lòng và tức giận rời đi, nhưng hắn không làm vậy, mà lộ ra nụ cười ý vị sâu xa.

“Được, nếu nàng đã lựa chọn thì ta cũng không biết phải nói gì... Từ ngày mai trở đi, mỗi ngày nàng có thể rời khỏi ma vực một canh giờ, ta sẽ cho Dạ Mị và Minh Hồn âm thầm đi theo bảo vệ nàng.”

Nàng nhất thời sửng sốt, sao Vương lại đột nhiên thay đổi như vậy, lẽ nào Minh Hồn đã nói gì với hắn?

Nhưng chỉ cần nàng còn có thể nhìn thấy ánh tịch dương thì mặc kệ chuyện vì sao Vương lại thay đổi, đối với nàng điều đó không quan trọng.

Bên dòng suối nhỏ phẳng phất hương cỏ thơm thanh mát, nàng mỉm cười, chờ đợi ánh tịch dương dần ngả về phía tây, cuối cùng lại có thể nhìn thấy ánh mặt trời chỉ thuộc về một mình nàng rồi.

Nàng tin rằng Hiên sẽ tới, chàng nói rằng hãy đợi chàng thì chàng nhất định sẽ tới.

Một cơn gió lạnh thổi tới làm mái tóc nàng rối tung và tâm trí nàng rối bời. Nàng luôn cảm thấy phía sau lưng có một ánh mắt rất đặc biệt, rất ưu thương đang lưu luyến nhìn nàng không rời.

Đột nhiên quay đầu thì thấy phía sau lưng, ngoài gió lạnh ra chẳng còn gì khác...

Nàng không ngờ được rằng, một canh giờ trước, sau khi Hiên điều hòa hơi thở, phát hiện chân khí đã có thể thông suốt, y liền đi về phía Nam Thiên Môn.

Y đang định hạ phàm thì cây phát trần của Thái Bạch Kim Tinh đã ngăn y lại.

“Lẽ nào tám mươi một ngày ở sông băng nghìn năm vẫn không thể khiến ngài bình tĩnh lại sao?” Ông ta thấy Hiên không nói gì, liền thở dài một hơi. “Ngài còn trách ta khi đó đã ngăn cản ngài sao?”

Hiên khẽ lắc đầu, mỉm cười nói: “Thái Bạch, khi ngài ngăn cản ta, ta thực sự rất đau lòng, cho rằng những người ta quan tâm cuối cùng đều sẽ rời bỏ ta. Nhưng khi ta nhìn thấy hai ánh hào quang đen và trắng trên không trung, ta liền hiểu ra mục đích của ngài. Ngài chỉ muốn chứng minh rằng, điểm yếu chí mạng của ta cũng chính là tử huyệt của Ma Vương.”

“Cũng coi như ngài không làm ta thất vọng.”

“Nhưng ta nhất định phải đi, nàng đang đợi ta...” Y đẩy cây phát trần của Thái Bạch Kim Tinh ra, tiếp tục đi về phía trước.

“Gặp rồi thì sao? Ngài có thể cho nàng ta điều gì? Ngài và nàng ta có thể ở bên nhau vinh nhục cùng hưởng không? Ngài có thể khiến nàng ta vui vẻ hay mãn nguyện không? Ngài có thể cưới nàng về giống như nam tử phàm trần, hay khiến nàng trở thành mẹ của trời đất không?”

“Không thể.” Hiên khổ sở ôm ngực, chân khí mới đẩy vẫn còn thông suốt lúc này đột nhiên tích tụ ở ngực khiến y đau đớn không chịu nổi.

“Hy Hiên, ngài còn nhớ ba nghìn năm trước, khi ta muốn ngăn cản ngài, ngài đã nói gì không?”

“Ta từng nói... ta sẽ không hối hận, cho dù có một ngày ta muốn từ bỏ mối nhân duyên trời định, cũng không bao giờ hối hận.” Cơ thể yếu ớt vô lực của y lùi lại một bước, năm đó, nếu y biết Nữ Oa nương nương đã an bài cho y một mối tình khác cốt ghi tâm như thế này thì sao y có thể thốt ra năm chữ “không bao giờ hối hận” một cách nhẹ nhàng đến như vậy!

“Nếu lúc đầu lựa chọn từ bỏ, từng nói mình sẽ không bao giờ hối hận, thì hôm nay ngài hãy cắt đứt tâm tư để tránh làm hại người hại mình.”

“Ngài cho rằng ta không muốn từ bỏ sao? Ngài cho rằng ta chưa từng thử sao? Nếu ta muốn hại người hại mình, sao phải ngày ngày lén lút nhìn nàng, sao mỗi lần ly biệt phải lựa chọn dùng thuật ẩn thân để nàng cho rằng ta rời đi không một chút lưu luyến!”

Tiểu Vân từng nói y luôn muốn đến thì đến, muốn đi thì đi, chưa bao giờ nghĩ đến cảm nhận của nàng.

Thực ra, y nào có được thoải mái như vậy. Mỗi lần nàng khóc, ngây ngốc nhìn ánh tịch dương và nhớ đến y, y đều ở bên cạnh nàng, lặng lẽ ngắm nhìn nàng. Mỗi lần ly biệt, nàng cho rằng y đột nhiên biến mất, thực tế là y chỉ biến mất trong tầm mắt của nàng mà thôi.

Y chưa từng rời xa nàng, chỉ là nàng không nhìn thấy y mà thôi.

Bao nhiêu lần y ở trong y quán nhìn nàng bận tới bận lui, giúp nàng đổi thuốc sai thành thuốc đúng, bao nhiêu lần y đứng trên con đường nhỏ nơi hai người gặp nhau để cùng nàng ngắm hoàng hôn, bao nhiêu lần y muốn nói với nàng rằng, hãy dựa vào vai y rồi khóc cho trôi hết những nỗi ám ức, tủi hờn... Rốt cuộc là đã bao nhiêu lần, y cũng không còn nhớ nữa.

Cho dù phải chịu những sự đau khổ này, y cũng cam tâm tình nguyện. Cho dù sau này y nhỡ tâm rời khỏi thiên đình, cùng nàng sớm sớm chiều chiều để đổi lấy sự trừng phạt, y cũng sẽ không oán hận...

Chỉ đáng tiếc là y làm tất cả những chuyện này nhưng lại chẳng hề có ý nghĩa gì cả, vì Tiểu Vân vẫn không thể vui vẻ...

Y loạng choạng đứng dậy, khẩn khoản cầm lấy tay Thái Bạch Kim Tinh, nói: “Là bằng hữu thì ngài hãy để ta đi đi, nàng đang đợi ta.”

Thái Bạch Kim Tinh lùi lại phía sau một bước, nhường cho y một lối đi. “Xin hãy cẩn thận...”

Bên dòng suối quen thuộc, một bóng dáng quen thuộc đang đứng lặng lẽ trong cơn gió nhẹ.

Y biết Tiểu Vân đang đợi y. Chỉ cần y bảo nàng đợi thì cho dù là nghìn năm, vạn năm nàng cũng sẽ đợi y như thế này.

Cảm giác hạnh phúc trong khoảnh khắc đó lấp đầy tâm hồn y, sự giãy vò suốt tám mươi một ngày đầu có là gì, cái lạnh thấu xương đó đầu có là gì, chỉ cần họ còn có thể gặp lại nhau, còn có thể ôm nhau, thì tất cả không còn quan trọng nữa.

Y cười, đi về phía nàng, trong đầu tưởng tượng ra cảnh khi nàng đột nhiên bị y ôm chặt, nụ cười sẽ xán lạn đến thế nào...

Nàng sẽ nói với y: “Thật trùng hợp!”

Hay là sẽ nói: “Cuối cùng chàng cũng đến rồi!”

...

Đột nhiên từ trái tim y truyền đến một cơn đau đớn, lạnh buốt. Y đành dừng bước chân, cúi đầu kinh ngạc...

Y nhìn thấy trái tim mình bị một mũi tên trong suốt đâm xuyên qua.

Y cắn chặt răng để không phát ra âm thanh, vì y lo lắng những tiếng rên rỉ yếu ớt sẽ làm kinh động đến nàng. Y thực sự không nỡ để người yêu thương y nhất phải tận mắt chứng kiến một màn thê thảm như thế này.

Nếu y không chạy thoát được mũi tên chết chóc này, vậy thì thà rằng để Tiểu Vân không biết, mang theo hy vọng vĩnh viễn đợi chờ. Có thể nàng sẽ hận y, oán y, nhưng thời gian là liều thuốc chữa lành vết thương tốt nhất, cuối cùng sẽ có một ngày nàng quên được y, và tìm thấy hạnh phúc thực sự cho mình.

Bóng lưng nàng rất đẹp, khiến y rất muốn được ôm một lần cuối. Y cố gắng đưa tay ra, biết rõ là phí công vô ích nhưng vẫn muốn giúp nàng vén lại sợi tóc rối vì bị gió thổi, đáng tiếc là nữ nhân đang ngốc nghếch đứng đợi y lại không hề hay biết những điều này.

Hiên tuyệt vọng nhắm mắt lại, sự lạnh lẽo nơi trái tim khiến y nhớ về ba nghìn năm trước.

10. Chương 9

Chuyện cũ theo gió thoảng qua

Y là con trai của Ngọc Hoàng, là tinh hoa của trời đất, do ánh sáng và nhiệt sinh ra.

Y là vầng dương chói lọi mà nhân gian luôn ngưỡng vọng, có sự xán lạn, huy hoàng người trần không thể sánh bằng.

Y đã được trời định là người thống trị tam giới trong tương lai, cũng phải chịu đựng những sự đau đớn mà người khác không phải chịu đựng.

Ba nghìn năm trước, có một khoảng thời gian vui vẻ nhất, luôn bị y khóa ở thẳm sâu trong ký ức của mình, không muốn nhớ lại...

Khi đó, y còn niên thiếu, chân thân không thể thoát khỏi nguyên hình mà tồn tại, cứ cách mười ngày y lại lên trời, đem ánh sáng và hơi ấm ban tặng cho thế gian vạn vật.

Y của khi đó thích được tu luyện pháp thuật cùng với chín vị ca ca luôn cưng chiều y hết mực, lúc nào cũng hào hứng thảo luận những tin hay chuyện lạ của thế gian, say sưa nói về tình nghĩa “huynh đệ” mà người phàm trần thường hay nhắc đến.

Mặc dù hằng ngày bọn họ phải thay phiên nhau lên trời, những lúc gặp được nhau cũng không nhiều, nhưng y tin rằng thế gian vạn vật thì có thể thay đổi, còn tình thân cốt nhục giữa bọn họ thì vĩnh viễn không thay đổi...

Y của khi đó rất thích nghe Nữ Oa nương nương kể chuyện. Nữ Oa nương nương kể chuyện gì mà phượng hoàng niết bàn¹, luật nhân quả... Y nghe như hiểu như không, nhưng vẫn cứ thích nghe, luôn chìm đắm trong nụ cười có thể chứa đựng tất cả mọi nỗi bi ai của bà.

1. Trong câu “Phượng hoàng niết bàn, dự hỏa trùng sinh”: ý chỉ sự tu luyện chân chính, giống như con phượng hoàng mỗi lần lao đầu vào lửa là mỗi lần được sống lại, lông càng đẹp hơn, giọng càng trong hơn, thần càng tinh tú hơn.

Y của khi đó còn có một con hỏa kỳ lân hằng ngày làm bạn với y. Cho dù y đi đâu, hỏa kỳ lân đều đi theo nửa bước không rời. Khi y chán nản, nó sẽ ghé vào đầu gối của y, cùng y ngồi ngáy ngốc. Khi y tu luyện pháp thuật, nó sẽ nằm ở một góc gần đó, lặng lẽ nhìn y.

Thực ra, những ngày y vui vẻ nhất, mong chờ nhất là ngày mừng Một và Mười lăm hằng tháng, vì cứ đến những ngày này, Ngọc Đế và Vương Mẫu sẽ gọi y và mấy vị ca ca đến hỏi chuyện. Lần nào y cũng cố gắng làm cho họ vui, thậm chí dù nói cái gì cũng chú ý đến vẻ mặt họ, vì y yêu nhất là cha mẹ mình. Trong lòng y, cha mẹ là người đã cho y sinh mệnh, cho y tất cả.

Mỗi lần nhìn thấy vẻ mặt lạnh lùng của cha mẹ, y thường tự nói với mình: Họ không phải là cặp cha mẹ bình thường, không giống những bậc cha mẹ ở chốn phàm trần quan tâm, che chở cho những đứa con của mình, mà họ ngồi trên ngai vàng rực rỡ, gương mặt hiem khi nhìn thấy nụ cười, nhưng đằng sau vẻ mặt lạnh lùng kia nhất định chứa đựng một tình yêu sâu sắc.

Y vốn cho rằng thứ tình yêu như có như không của cha mẹ mình sẽ vĩnh viễn không thay đổi...

Sau đó y mới biết, những thứ mà y tự cho rằng là vĩnh cửu đó lại yếu ớt, mong manh đến nhường nào.

Người đầu tiên bỏ y mà đi chính là Nữ Oa nương nương. Lúc sắp từ biệt, bà tặng cho y hai viên tiên đan phát ra ánh hào quang màu trắng, rồi nói với y: “Hy Hiên, trong trời đất chỉ có 2 viên tiên đan này, không có viên thứ ba, con nhất định phải giữ gìn cẩn thận.”

“Tiên đan này có thể làm tăng công lực không ạ?” Y không hiểu, tiên đan thì tìm đâu chẳng được, hai viên này có gì hiếm lạ chứ?

“Không thể, nhưng tiên đan này, người phàm trần uống một viên thì có thể trường sinh bất tử, uống 2 viên... thì có thể thoát thai hoá cốt, nhập chủ Nguyệt cung.”

Nữ Oa nương nương nhấn mạnh hai chữ “Nguyệt cung”, nhưng lại không giải thích gì thêm.

Ngày bà đi, Hy Hiên ôm chặt lấy hỏa kỳ lân, lặng lẽ ngồi trong cung điện của mình. Nhìn bầu trời bầy sắc, cơ thể y giống như đột nhiên bị khoét rỗng, lại giống như bị thứ gì đó làm dồn ứ, tâm trạng không có cách nào phát tiết khiến y lần đầu tiên cảm thấy ngưỡng mộ nước mắt của người phàm trần.

Không ngờ, khi y đang dần làm quen với việc không được nghe Nữ Oa nương nương kể chuyện nữa thì chờ đợi y chính là cảnh tượng cốt nhục phân ly vô cùng tàn khốc.

Nguyên nhân dẫn đến bi kịch chỉ là từ mấy cây bàn đào.

Hôm đó là đến phiên y làm nhiệm vụ. Mấy vị ca ca của y không nghe người ta khuyên can, nối tiếp nhau xuống phàm trần. Bọn họ cũng biết cùng nhau xuất hiện ở trần gian là làm trái thiên quy, nhưng bọn họ cho rằng chỉ cần tìm được bàn đào trước ngày sinh nhật của Vương Mẫu thì nhất định Vương Mẫu sẽ rất vui, vậy thì dù bọn họ có bị trách tội một chút cũng chẳng đáng gì.

Nhưng bọn họ vĩnh viễn không ngờ được rằng, chờ đợi bọn họ lại là cả nguyên hình và linh hồn bị diệt.

Đó là một buổi hoàng hôn đẹp đẽ, cũng là sinh nhật của Vương Mẫu nương nương, khi bọn họ đang cao hứng bừng bừng vì mấy trái bàn đào vất vả lắm mới tìm được thì trái tim nóng rực của họ bị những mũi tên lạnh băng đâm vào, hết mũi này đến mũi khác.

“Đại ca!” Hy Hiên ôm chặt lấy vị ca ca đang đứng chắn trước mặt y, sợ hãi, tuyệt vọng đã vây chặt lấy đi.

“Hy Hiên! Mau trở về thiên đình cầu xin phụ vương, mẫu hậu cứu họ... Nhanh lên!”

Y không kịp nghĩ ngợi gì, bay trở lại thiên đình bằng tốc độ nhanh nhất.

“Phụ vương, mẫu hậu, các ca ca...” Y vừa đi vào đại điện đã run rẩy gọi lớn.

Vương Mẫu nương nương đang ngồi nghiêm chỉnh trên đại điện cất lời y: “Chúng ta đều đã biết rồi.”

“Biết rồi?” Y nhìn Ngọc Hoàng Đại Đế và Vương Mẫu nương nương cao quý không ai sánh bằng kia đang ngồi đó, bình tĩnh như không có chuyện gì xảy ra, hoảng hốt hét lên: “Nhi thần muốn nói là, họ bị tên đâm trúng...”

“Không cần nói nữa, bọn chúng tự ý hạ phàm, trảm họ lắm than, gặp phải kết cục này là do trời phạt.” Vương Mẫu nương nương lạnh lùng nói, giống như đang nói về những người không hề liên quan đến bà

Y lúng túng, nhìn chúng thần tiên bằng ánh mắt mờ mịt và bất lực, bọn họ đều giống như cha mẹ y, nghiêm túc, lạnh lùng đứng đó.

“Mẫu hậu!” Y quỳ xuống dập đầu. “Phụ vương, nhi thần biết sai rồi, sau này sẽ không làm thế nữa, cầu xin phụ vương cứu các ca ca, đại ca đã bị trúng tên rồi, huynh ấy sẽ bị hồn Phi phách tán...”

“Mẫu hậu con đã nói rồi, đây là trời phạt, con không cần nói gì nữa.” Đáp lời y là Ngọc Đế.

Y bò đến chân cha mẹ mình, không ngừng dập đầu thật mạnh, hết lời cầu xin: “Phụ vương, mẫu hậu, chúng con đều là cốt nhục do hai người sinh ra, hãy cho chúng con một cơ hội sửa sai, chúng con đều biết sai rồi... Chúng con thực sự biết sai rồi!”

“Biết sai rồi thì phải chịu bị trừng phạt, lui xuống đi!”

Thời khắc đó, Hy Hiên mới hiểu mình nực cười đến thế nào, y lại cho rằng đằng sau vẻ lạnh lùng của họ là một tình yêu thương chân thành, thì ra y sai rồi, đằng sau vẻ lạnh lùng của họ cũng là trái tim vô tình vô nghĩa.

Y cười, dập đầu, sau khi lão đảo đứng dậy thì lui xuống, nói: “Vây nhi thần đi đây...”

Y không hận họ, chỉ hận mình ngây thơ. Có lẽ đối với y lúc này, cái chết chính là sự giải thoát tốt nhất, có thể khiến trái tim đau đớn và tuyệt vọng này đi theo y.

Nhưng y không thể ngờ được rằng, đến quyền được chết mà y cũng không có. Khi bị Tử Vi Chân Quân kéo đi, y thực sự hận cha mẹ nhẫn tâm, tuyệt tình của mình.

“Buông ra, ta phải đi cứu các ca ca... Bọn họ không cứu thì sao không để ta đi cứu? Vì sao?”

Ngọc Đế lạnh lùng nói: “Với pháp lực của con, đi chính là chết.”

“Phụ vương, hãy để nhi thần đi đi, so với ham sống sợ chết, nhi thần thà cùng chết với các ca ca... Phụ vương, xin người, hãy để nhi thần đi...”

Mặc y van xin thế nào, trên Kim Loan đại điện vẫn trầm mặc như cũ, chúng thần tiên đều mắt đét tai ngơ, không nghe không thấy.

Cuối cùng, y phần nộ, từ bỏ việc cầu xin một cách ngốc nghếch mà quay sang chất vấn Ngọc Hoàng Đại Đế ở nơi cao cao tại thượng kia: “Phụ vương, sao ngài có thể nhẫn tâm như thế? Ngài thống trị tam giới thì không thể khoan dung với con trai của mình sao?”

“Chính vì ta thống trị tam giới nên càng không thể thiên vị. Nếu hôm nay ta bao che, dung túng các con thì ngày khác ta sẽ chấp pháp kiểu gì?”

“Chính vì để tạo dựng uy tín mà ngài hy sinh cả tính thân cốt nhục? Lẽ nào thứ quyền lực trí cao vô thượng này còn quan trọng hơn cả các con của ngài sao? Lẽ nào khi đối mặt với tai họa, các con của ngài chính là vật hy sinh sao?”

Hy Hiên nhìn cơ thể Ngọc Đế hơi động đậy, cho rằng cuối cùng cha mình cũng tỉnh ngộ, nhưng điều y nghe thấy lại là: “Con muốn nghĩ thế nào cũng được, Tử Vi Chân Quân, nhốt nó vào điện Hy Hiên.”

Đêm đó, y ôm hỏa kỳ lân, hấp thu chút hơi ấm còn sót lại của nó. Y muốn hét lên, nhưng cổ họng đã khản đặc rồi, y muốn khóc gào nhưng lại không có nước mắt, y muốn chết nhưng lại không có quyền được lựa chọn cái chết... Tiếng kêu thảm thiết của chín vị ca ca không ngừng vang vọng bên tai y, gương mặt lạnh lùng của phụ vương và mẫu hậu không ngừng lượn lờ trong đầu y, mãi không biến mất. Nghĩ đến các ca ca ngốc nghếch vì mấy quả bần đào mà phải mất đi sinh mạng, y đột nhiên rất muốn cười, cười chế giễu cả thế gian này.

Không biết đã qua bao lâu, Ngọc Đế đẩy cửa đi vào, thở dài, nói: “Hy Hiên, ta biết con trách ta nhẫn tâm, nhưng ta làm như vậy cũng là vì muốn tốt cho con.”

“Nếu phụ vương muốn tốt cho nhi thần thì hãy để nhi thần đi đi, đối với nhi thần, sống còn đau khổ hơn cả chết.”

“Con nhất định phải chịu đựng điều này. Hy Hiên! Không phải vạn bất đắc dĩ thì làm gì có ai muốn trừng mắt nhìn cốt nhục phân ly? Chúng ta cũng có nỗi khổ tâm của mình.”

Nghe thấy lời thoái thác đến mực cười này, y không nhịn được cười lớn. “Đừng mượn cớ ‘vạn bất đắc dĩ’, ngài thống trị tất cả, nói một câu thì ai có thể phản bác? Ngài chỉ vì ngại vàng, trong lòng ngài, tính mạng của chúng thần không quan trọng bằng ngại vàng đó...”

“Con có biết phụ vương và mẫu hậu làm tất cả những điều này là vì con không?”

“Vì thần? Nếu người hôm nay trở về không phải thần, mà là đại ca, hoặc nhị ca, thì ngài cũng làm như vậy đúng không?”

Ngọc Đế biến sắc mặt, cúi đầu, trầm giọng nói: “Cho dù người trở về là ai thì cũng chỉ có thể nói là ý trời.”

“Đúng, ý trời! Cho nên cho dù thần chết đi, ngài cũng chỉ lạnh lùng đứng nhìn như thế.” Y nhìn Ngọc Đế, nhìn thấy một trái tim lạnh giá như băng. “Hà tất phải nói vì thần làm gì?”

“Hy Hiên! Con là con trai ta, là cốt nhục của ta...”

“Đừng nói nữa!” Y cười buồn bã. “Từ hôm nay trở đi, Hy Hiên đã chết, giữa thần và ngài chỉ là quân thần, không còn là phụ tử.”

Hôm sau, y quỳ ở nơi các ca ca đã chết, nâng những cái xác ở trên mặt đất lên, khóc mà không có nước mắt...

Y biết, những mũi tên đó dù có nhanh hơn nữa cũng không thể khiến cả chín ca ca tử mạng. Có thể khiến họ bị tiêu diệt cả nguyên hình và nguyên thần thì chỉ có hai lý do: một là họ lý phụ vương và mẫu hậu sẽ đến cứu, hai là họ thà cùng sống cùng chết chứ không muốn mất đi bất cứ người nào.

Còn y đã chạy thoát được, trải qua những ngày mà người khác tưởng là rực rỡ huy hoàng nhưng lại sống trong sự oán hận và áy náy mãi mãi.

Một cơn đau dữ dội kéo Hy Hiên từ trong giấc mộng bị phủ bụi đã lâu về hiện thực. Ánh mắt của y quét qua Ma Vương và hai vị Tả - Hữu hộ pháp một sáng một tối của ma vực ở trước mặt, y liền đoán ra mình đang ở nơi nào.

“Không dám tin ư? Nghìn năm trước nó vốn là mũi tên của người, hôm nay tặng lại cho người.” Ma vương nở nụ cười lạnh lẽo, nói.

“Là... mũi tên của Hậu Nghệ?” Y vuốt đầu mũi tên phát ra ánh hàn quang, cười khổ, “Không ngờ... ta vẫn không tránh khỏi.”

“Nhưng ta lại phải hao tổn tâm cơ mới tìm lại được cho người. Nghe nói mũi tên này vốn là do Nguyên Thủy Thiên Tôn dùng băng ngàn năm tạo thành, chuyên dùng để trừng phạt những đứa con tự cao tự đại của Thiên Đế.”

“Thì ra là như vậy...” Cuối cùng y cũng hiểu vì sao các ca ca của y lại bị diệt cả nguyên hình lẫn nguyên thần, vì sao cha mẹ y lại nói đó là ý trời, thì ra Nguyên Thủy Thiên Tôn sớm đã muốn tiêu diệt họ.

“Người cảm thấy dễ chịu chứ?”

Y khẽ gật đầu. “Dễ chịu, dễ chịu hơn nhiều so với việc sống sót năm ấy.”

“Vậy thì người cứ từ từ mà hưởng thụ.”

Hy Hiên nhìn Ma Vương cười ha hả rồi đi, cố kiềm chế cơn đau đớn ở ngực, hét to lên: “Đợi đã... Ta muốn gặp hỏa kỳ lân, đưa nó đến đây gặp ta...”

Ma Vương lập tức quay người, ánh mắt trở nên âm u đáng sợ hơn cả ma vực. “Hỏa kỳ lân? Người còn nhớ đến hỏa kỳ lân?”

“Hừ! Sao ta có thể quên được nghiệt chướng đó, bảo nó lập tức đến gặp ta.”

“Được, ta sẽ đưa người đến gặp.” Nói xong, Ma Vương liền kéo cơ thể đang dần trở nên lạnh lẽo của y đi vào mật thất phía sau thánh điện, vút y đến trước bức tranh vẽ một con thú lớn, rồi gầm lên: “Hỏa kỳ lân đấy!”

Hy Hiên kinh ngạc nhìn tấm bài vị trước bức tranh. “Nó... chết rồi?”

Ma Vương nghe thấy vậy thì hung hăng đập lên miệng vết thương của y. Lúc nghe thấy tiếng rên rỉ đau đớn phát ra từ miệng y, hắn liền nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Cha ta đã bị người đánh chết, người mẫn nguyện rồi chứ?”

“Nó chết rồi! Không ngờ nó lại chết rồi.” Hy Hiên rên rỉ đau đớn, không phải vì mũi tên ở tim, mà là vì nỗi đau từ vết thương không nhìn thấy được trong lòng y.

“Người còn giả vờ, rõ ràng là người đã giết cha ta.”

“Ta không giết...” Hy Hiên yếu ớt lắc đầu.

“Năm trăm năm trước... Lẽ nào người đã quên rồi?” Ma Vương bị phần kéo Hiên từ dưới mặt đất lên, dùng lực đập mạnh y vào bức tranh. Khi nhìn thấy Hy Hiên yếu ớt vô lực quỳ trước bức tranh, mối hận trong lòng hắn mới giảm đi một chút. “Phụ vương, cuối cùng con đã đưa y đến trước mặt người, con đã báo thù được cho người rồi, người có thể an nghỉ rồi...”

“Ta không giết nó! Ta đường đường là một vị thần mà lại lừa một yêu ma như người sao?”

Ma Vương nhìn chằm chằm vào mắt y, khi chạm phải ánh mắt nghiêm nghị chính khí đó, trong lòng hắn khẽ kinh ngạc. “Vậy tại sao khi người sắp chết, lại lặp đi lặp lại tên của người? Năm đó, người vì giảng hòa với người, hy vọng ma giới và thần giới có thể cùng tồn tại nên mới đến Hoa Sơn tìm người...”

Hy Hiên kinh ngạc nhìn bức họa hỏa kỳ lân trên tường, tay ôm ngực, lẩm bẩm: “Nó... Khi nó sắp chết còn gọi tên của ta? Vì sao? Hỏa kỳ lân, rốt cuộc người đã vì cái gì?”

“Ta cũng đang muốn hỏi người tại sao đây.” Ma Vương gầm lên.

Hy Hiên ngẩng đầu nhìn hắn, hỏi: “Nó có nói với người về mối quan hệ giữa bọn ta không?”

“Hai người có quan hệ gì?”

“Hỏa kỳ lân là vật cưỡi của ta, khi ta còn rất nhỏ, nó luôn ở bên cạnh ta... Trong suốt hai nghìn năm, ta luôn coi nó là tri kỷ, là người thân, là bằng hữu. Nhưng không thể ngờ, khi ta và Ma Vương của ma giới quyết chiến một nghìn năm trước, nó lại lén lút mang kính nguyệt trăn của ta xuống phạm trần, tạo nên ma vực.

Năm trăm năm trước, quả thực nó có đến Hoa Sơn tìm ta, cầu xin ta nhớ đến tình chủ tớ mà tha thứ cho nó, để nó được quay lại thiên đình. Ta không giết nó, cũng không bắt nó phải về thiên đình cho dù nó đối với ta thế nào, ta cũng không nhẫn tâm nhìn nó bị trời phạt...”

Nhắc đến chuyện này, vết sẹo trong tim y lại bị kéo ra. Một nghìn năm trước, sự phản bội của hỏa kỳ lân khiến y thất bại thảm hại trong cuộc chiến với ma giới, y cũng vì đánh mất bảo vật của tiên giới nên bị cha mẹ lòng dạ độc ác giam cầm dưới sông băng nhưng theo ai thấy điều lạnh lẽo nhất lại là chỗ dựa còn sót lại từ hai nghìn năm trước đã vô tình vô nghĩa phản bội y, khiến y thực sự không còn gì cả.

“Người thực sự không giết cha ta?”

Hiên nhắm mắt, khẽ lắc đầu. “Ta nói rồi, ta không cần phải nói dối một yêu ma như người.

Y cảm thấy cơn đau ở ngực đã dừng lại, cơ thể trở nên nhẹ nhõm hơn. Y biết linh hồn mình sắp rời khỏi chân thân, nếu trong vòng mười hai canh giờ, hồn phách không có nơi nào để nương tựa thì sẽ tiêu tán. Mà ở đây là ma vực, y không thể nhìn thấy mặt trời.

Ma Vương thấy y thản nhiên như vậy thì không kìm được sự xúc động. “Vì sao người không cầu xin ta thả người ra?”

“Người sẽ làm vậy sao?” Hai giới thần và ma xưa nay không có cách nào để dung hòa, vì muốn giết ta người đã tổn biết bao tâm tư, vậy mà người sẽ dễ dàng thả ta sao?” Y khẽ nhếch khóe miệng, để lộ nụ cười ưu nhã. “Giúp ta chăm sóc cho Tiểu Vân, ta đã nợ nàng quá nhiều rồi...”

Ma Vương rời đi, để lại mình y trong căn mật thất thất tối tăm, hồi tưởng lại một đời dài đằng đẳng của mình.

Y không nghĩ ra mình còn có gì nữa, Có lẽ cũng chỉ còn sót lại một nữ nhân ngốc nghếch đợi y bên dòng suối nhỏ.

Nghĩ đến Tiểu Vân, nơi khóe miệng y hiện lên một tí cười ngọt ngào. Nàng thật ngốc nghếch, rõ ràng biết không thể yêu, không nên yêu y, vậy mà vẫn kiên trì đến cùng. Nhưng trên thế gian này có bao nhiêu người khi đối diện với tình yêu mà vẫn thông minh? Có ai biết được khi nào thì nên kiên trì, khi nào thì nên buông tay? Nếu y thông minh thì sao biết rõ đó là một cái bẫy mà vẫn cứ nhảy vào?

Dần dần, ý thức của y bắt đầu rời rạc, trở nên mơ hồ trong ký ức triền miên. Lúc này, tiếng bước chân nhẹ nhàng, chậm rãi đã gọi thần trí y trở về.

“Tiểu Vân...” Y mở mắt ra, vội vàng tìm kiếm bóng dáng của Tiểu Vân, nhưng thứ mà y nhìn thấy chỉ có bóng tối mà thôi.

Giọng nói của Tiểu Vân từ vách tường bên kia vọng đến: “Vương, ta về rồi.”

Y dùng hết chút sức lực còn sót lại để bò đến bên bức tường, dựa vào tường lắng nghe giọng nói dịu dàng mà y vẫn hằng mong nhớ.

“Có đợi được không?”

“Không...” Nàng dừng lại rất lâu rồi mới nói tiếp: “Ta nghĩ chàng sẽ không đến, ta không cần đợi nữa...”

“Cuối cùng nàng đã nghĩ thông suốt rồi, chắc chắn sẽ từ bỏ ư?”

“Đúng vậy.”

Hy Hiên nghe thấy những lời này thì thở dài một hơi. Cũng tốt, như thế thì y có thể yên tâm ra đi rồi.

“Vương, ta nhớ ngài đã từng nói: chỉ cần ta bằng lòng thành thân với ngài thì ngài có thể làm tất cả vì ta.”

“Đúng thế.” Ma Vương không hề do dự trả lời, trong giọng nói của y lộ ra sự vui vẻ.

“Được, ta sẽ thành thân với ngài.”

“Nàng nói thật chứ?”

Tiểu Vân kiên định trả lời: “Thật.”

Hy Hiên rất muốn vui mừng vì nàng, mãn nguyện vì nàng đã lựa chọn được hạnh phúc thực sự của mình. Nhưng y không vui nổi. Trong thời khắc cuối cùng của cuộc đời, tận tai nghe thấy nữ nhân mình yêu thương nhất đồng ý thành thân với người khác thì ai có thể cười nổi chứ!

Y bắt đầu hoài nghi, nàng chính là nữ nhân luôn miệng nói với y rằng sẽ sống chết có nhau đó sao? Là nữ nhân từng nói với y rằng thà thịt nát xương tan cũng phải thực sự yêu một lần đó sao? Là sự ngây thơ của y lại một lần nữa lừa gạt y, hay là y đã tưởng tượng ra một thứ tình yêu quá cổ chấp đây?

Đây chính là số mệnh của y sao? Nữ Oa nương nương đã vĩnh viễn rời đi, các ca ca của y thì đã bị tiêu diệt cả nguyên hình lẫn nguyên thần, y không có tình yêu của cha mẹ, hỏa kỳ lân cũng chết rồi, bây giờ ngay cả nữ nhân y yêu nhất cũng sắp trở thành thê tử của người khác. Y chỉ còn lại một mũi tên cắm trong tim.

Sự đau đớn trong tim vốn đã ngừng từ khi này, giờ lại bắt đầu tiếp tục...

Y vốn cho rằng Ma Vương sẽ cười to sung sướng, nhưng y lại không nghe thấy gì cả. Sau hồi lâu trầm mặc, y mới nghe thấy Ma Vương trầm giọng hỏi: “Vì sao đột nhiên nàng lại đồng ý thành thân với ta? Nàng... muốn ta làm điều gì cho nàng?”

“Ta muốn gặp chàng, ta muốn nhìn thấy chàng lần cuối.” Giọng nói của nàng khiến bàn tay y không ngừng run rẩy, từ sự trầm mặc của Ma Vương, y cũng cảm nhận được sự run rẩy như thế. Đây là một nữ nhân ngốc nghếch, rốt cuộc nàng có biết mình đang nói gì không?

“Nàng muốn nói...”

“Vị thần sắp chết đó.”

Ma Vương cực kỳ phẫn nộ. “Ai nói cho nàng biết?”

“Điều này thì ngài không cần biết, ta hỏi lại lần cuối cùng: Có phải nếu ta thực sự thành thân với ngài thì ngài có thể làm mọi thứ vì ta không?”

Sự im lặng kéo dài khiến Hy Hiên dường như bị ngạt thở, y nắm chặt bàn tay đã lạnh lẽo đến tái xanh, chờ đợi đáp án của Ma Vương.

“Đúng vậy.”

Khi nghe được đáp án này, cả người y vô lực ngã xuống nền đá lạnh lẽo. Câu này có nghĩa là y có thể gặp lại Tiểu Vân lần cuối, cũng có nghĩa là Tiểu Vân đã dùng chính mình làm điều kiện trao đổi. Y nên vui hay nên buồn đây?

Tiếng âm âm khi bức tường di chuyển thật chói tai, khiến mỗi dây thần kinh của y bị chấn động. Ngay sau đó, y cảm thấy có một bàn tay ấm áp đang vuốt ve gương mặt lạnh lẽo của y.

Y phải cố gắng hết sức mới có thể miễn cưỡng chống người ngồi dậy, mỉm cười. “May cho nàng là bây giờ ta không còn dư chỉ một chút sức lực, nếu không ta thực sự muốn bóp chết nàng.”

“Có phải chàng cảm thấy ta rất ngốc nghếch?”

“Không phải ngốc nghếch, mà là ngu xuẩn, ta sống ba nghìn năm mà chưa từng gặp nữ nhân nào ngu ngốc như nàng.” Y đáp bằng giọng nhàn nhạt.

“Thật sao? Chàng không nói thì ta cũng không biết chàng lại “già” hơn ta nhiều đến vậy.” Nàng cười, mặc dù nụ cười rất miễn cưỡng, nhưng nàng vẫn cứ cười. “Chẳng trách chúng ta lại không hợp nhau đến như vậy, thì ra là vì tuổi tác của chàng quá lớn.”

“Đúng vậy, ta đã quá già rồi, cho nên chết cũng không phải chuyện gì xấu.” Y cười, nhìn Ma Vương ở bên cạnh đang nhìn chằm chằm vào bọn họ. “Nàng quyết định thành thân với hắc quả không sai, ta đã nói rồi, có thể làm Bát phu nhân của Vương của ma giới là một chuyện may mắn...”

Y đang nói, Tiểu Vân đột nhiên hôn lên môi y. Thời khắc này, y cũng không thể giả vờ bình tĩnh được nữa, y ôm nàng vào lòng thật chặt, đáp lại nàng bằng một nụ hôn sâu mãnh liệt. Y hôn nàng bằng cả linh hồn của mình.

...

Sau khi Tiểu Vân rời đi, y mới phát hiện trên mặt mình đều là nước mắt, trong miệng còn có thêm một viên tiên đan nóng hổi.

Bên ngoài bức tường, Tiểu Vân xoa xoa cánh tay, cảm thấy chịu đựng sự đau đớn mơ hồ lan ra từ cánh tay mình. So với đồ đạc bị đập vỡ nát ở trong phòng, so với đá vụn rơi ra từ trên tường thì chút máu động trên cánh tay nàng dường như chẳng là gì cả.

Nàng lặng lẽ liếc nhìn lồng ngực Ma Vương đang phập phồng dữ dội, không thể không bội phục sự bao dung, phóng khoáng của hắc. Nếu nàng tận mắt nhìn thấy Hiên hôn một nữ nhân khác thì tuyệt đối không để cho chàng được chết toàn thây.

“Nhìn ta!” Giọng nói của Ma Vương làm chấn động lỗ tai nàng, ngay cả gian phòng cũng bị lắc lư. “Tình cảm ta dành cho nàng đã bị nàng lợi dụng đủ chưa? Nàng hãy nhớ cho ta, đây là lần cuối cùng!”

Nàng ngoan ngoãn ngẩng đầu, vừa thì thào vừa nhìn gương mặt ngày càng bi phẫn của hắc. “Nhớ rồi.”

“Được, ba ngày sau chúng ta sẽ thành thân... Hy vọng nàng sẽ không đợi đến lúc đó mới hối hận.” Hắc nói xong thì quay người đá bay thứ gì đó mà đã không thể nhận dạng được ở bên cạnh, đá vỡ cả cửa phòng rồi bước vào màn đêm.

Nàng thở vào một hơi, nếu nói không sợ chút nào thì là nói dối. Chẳng qua sự áy náy còn khiến nàng khó chịu hơn cả sự sợ hãi, nàng đã làm tổn thương Vương quá nhiều rồi, còn Vương cũng vì nàng mà làm quá nhiều rồi, cũng đến lúc nàng phải trả lại tất cả. Nàng ngẩng đầu nhìn bầu trời ma vực, nước mắt lại không

có cách nào kìm nén, nàng sẽ vĩnh viễn không được nhìn thấy ánh dương xán lạn nữa, cũng không cần ngưỡng mộ ánh trăng sáng tỏ nữa, nàng và Hiên thực sự phải vĩnh biệt rồi...

Đột nhiên, một đôi tay lạnh lẽo lau đi nước mắt làm mờ tầm nhìn của nàng, khi nàng còn chưa tỉnh táo lại từ cơn ngây ngốc thì đôi tay ấy đã ôm nàng vào lòng thật chặt.

“Nàng còn có thể ngốc đến thế nào nữa, ta không thể tưởng tượng ra được...” Một giọng nói nhẹ nhàng vang lên bên tai nàng.

“Hiên? Sao chàng còn không đi mau? Nếu không đi thì sẽ không kịp nữa đâu.”

Nàng rúc sâu vào lòng y, hai tay vòng qua cổ y, mặc dù lòng y không ấm áp như trước nhưng nàng vẫn dễ dàng tìm được vị trí thoải mái. Vì sao y luôn xuất hiện vào những lúc không nên xuất hiện, làm dao động quyết tâm của nàng?

“Nếu phải đi, ta đương nhiên sẽ đưa nàng cùng đi.”

Má nàng chạm vào gương mặt lạnh băng của y, trong lòng cũng lạnh lẽo, thấp giọng nói: “Ta không thể đi cùng chàng được... Chàng mau đi đi, ngộ nhờ bị Ma Vương phát hiện thì chàng không đi được nữa đâu.”

“Vì sao?” Y nắm chặt hai vai nàng, nhìn nàng bằng ánh mắt khó hiểu.

Nàng đẩy tay y ra, bình thần đi đến trước cửa sổ, ngẩng đầu nhìn bầu trời, khẽ cười, nói: “Chẳng phải chàng từng nói nếu ta thành thân với Ma Vương thì sẽ được hạnh phúc sao? Chẳng phải chàng từng nói ta nên sống ở ma vực sao? Chàng còn muốn hỏi ta vì sao ư?”

“Lúc đó không giống bây giờ, nàng cam tâm tình nguyện thành thân với hắn và vì ta mà thành thân với hắn, đối với ta hai chuyện đó không giống nhau, đối với hắn cũng là không giống nhau. Tiểu Vân, nàng muốn ta phải nói thế nào thì nàng mới hiểu, chẳng có nam nhân nào lại không để ý...”

“Không có gì khác nhau cả.” Nàng cắt ngang lời y. “Đối với Ma Vương thì chẳng có gì khác nhau. Tình cảm của hắn đối với ta, ta có thể cảm nhận được, ta cũng tin rằng y là một nam nhân đáng để gửi gắm một đời.” Nàng ép mình không được quay đầu đối diện với Hiên, nếu không có lẽ nàng sẽ không đủ dũng cảm để nói những lời sau đó nữa.

“Hiên, chúng ta phải kết thúc rồi. Tình cảm giữa chàng và ta từ khi mới bắt đầu đã là sai lầm. Là ta ngu ngốc nên mới kiên trì đến mức làm tổn thương nhiều người như vậy. Bây giờ ta đã nghĩ thông suốt, ta đối với chàng chỉ là si mê nhất thời, giống như ta khát vọng ánh mặt trời ấm áp mà thôi. Nhưng mặt trời lại treo trên bầu trời, nó thuộc về cả thế gian này, không phải là của ta. Ma Vương mới là người thuộc về một mình ta, hắn có thể cho ta một lời hứa, cho ta một tình yêu hoàn chỉnh thực sự, có thể ở bên cạnh ta những lúc ta cần... Những điều này chàng đều không thể cho ta.

Chàng nói sẽ đưa ta đi, vậy ta hỏi chàng: Chàng muốn đưa ta đi đâu? Có phải đến lúc ta không nữa rồi xa chàng nhất thì chàng lại vứt bỏ ta rồi biến mất, khiến ta lại rơi vào tình cảnh chờ đợi chàng mòn mỏi? Nếu là như thế, ta thả ở lại ma vực.

Thực ra, những ngày này, Vương khiến ta hiểu ra rằng thứ ta cần là cái gì. Nếu chàng cho rằng vì muốn cứu chàng mà ta phải đồng ý thành thân với hắn thì chàng nhầm rồi. Hôm nay, cho dù không cứu chàng thì ta cũng sẽ thành thân với hắn, ta cứu chàng là vì ta không muốn nợ chàng mà thôi.”

“Nàng thực sự nghĩ thông suốt rồi ư?”

Nàng rất muốn nhìn thấy dáng vẻ của Hiên, muốn biết những lời mình vừa nói đã làm chàng bị tổn thương sâu sắc đến mức nào, cũng muốn nhìn rõ chàng một lần nữa, nhưng nàng phải ép mình kiềm chế. “Đúng! Ta nghĩ chắc chắn hắn thích hợp với ta hơn chàng. Chàng nói không sai, thành thân với hắn thì ta mới có hạnh phúc, là ta đã quá ngốc nghếch, không chịu hiểu ra rằng phải biết trân quý những gì mình có, càng muốn cưỡng cầu thì càng không thuộc về ta.”

“Nàng có thể quên ta không?” Giọng nói của y rất yếu ớt, giống như đang bị thương rất nặng.

“Để quên một người quả thực không dễ dàng, nhưng ta sẽ cố gắng. Ta nhất định sẽ quên được chàng, trở về với vận mệnh vốn thuộc về ta.” Nàng cố gắng ngẩng đầu, nhưng nước mắt vẫn chảy ra. Nàng nghe thấy

tiếng bước chân của Hiên từng bước, từng bước tiến lại gần, cảm nhận được một bàn tay lạnh lẽo cầm lấy bàn tay thấm đẫm mồ hôi của nàng.

Trong trầm mặc, nàng nghe thấy tiếng hai trái tim đang tan vỡ.

Cuối cùng, Hiên vẫn không nhìn thấy gương mặt nàng, chỉ để lại mấy câu rồi như gió bay ra ngoài: “Ta cho nàng thời gian một ngày, hy vọng nàng hãy nhớ lại một lần nữa những lời đã nói hôm nay. Giờ này ngày mai, ta sẽ đợi nàng ở nơi lần đầu tiên chúng ta gặp nhau. Đến lúc đó, dù nàng quyết định thế nào, ta cũng sẽ chấp nhận...”

Sự kiên cường vốn có đều đã hóa thành tro bụi, nàng run rẩy ngã xuống mặt đất bừa bãi lộn xộn. Nàng vĩnh viễn không muốn nhớ đến những lời đã nói ra ngày hôm nay, vì nàng không muốn một lần nữa phải trải nghiệm cảm giác biệt ly đau đớn như đứt từng khúc ruột thế này.

“Vì sao? Vì sao?” Nàng cắn ngón tay mình, kìm giọng khóc nức nở. “Vì sao chàng lại là mặt trời ở trên cao, còn ta lại là đám mây phiêu dạt lúc hoàng hôn? Vì sao có ta thì chàng sẽ rơi xuống, có chàng thì ta sẽ tiêu tan? Vì sao?”

Nàng biết sẽ không có ai trả lời cho nàng rằng vì sao lại như vậy, dù có thì cũng chỉ trả lời một câu như gió thoảng mây bay: “Đó là vận mệnh!”

Vận mệnh, nàng có thể không khuất phục sự bi thảm của vận mệnh, nhưng nàng không thể hủy hoại vận mệnh của Hiên, cho nên dù có đau đớn hơn nữa nàng cũng phải lựa chọn từ bỏ. Khóc một rồi, nàng nặng nề ngủ thiếp đi. Trong mê man, nàng lại nhìn thấy bóng dáng mỹ lệ đó, nhìn thấy ánh trăng trong trẻo, lạnh lùng đó.

Mấy canh giờ trước, nàng ôm lòng háo hức chờ đợi Hiên.

Nàng cảm nhận được hơi thở của y, nhưng khi quay đầu nhìn lại thì chỉ có một cơn gió lạnh lẽo.

Khi nàng đang thất vọng rời đi thì một dải lụa trắng theo gió rơi xuống, một nữ nhân nhẹ nhàng đáp xuống trước mặt nàng. Nàng ta còn thơm hơn hoa lan trong u cốc, thanh cao hơn cả hoa sen trong nước, con mềm mại hơn cả hoa hồng. Mày nhạt mắt sáng, tóc mây búi hờ, một dải tóc đen nhánh cùng với ống tay áo lụa bay phất phơ theo gió... Đẹp như thơ như họa, trên gương mặt không có chút son phấn tầm thường.

“Cô là Tiểu Vân phải không?” Ngay cả giọng nói cũng dịu dàng, nhẹ nhàng đến như thế, khiến người nghe cảm thấy thoải mái vô cùng.

“Đúng vậy. Cô là...” Nàng nhìn từ trên xuống dưới, rồi lại nhìn từ dưới lên trên mấy lần liền, nếu không phải tận mắt nhìn thấy thì nàng tuyệt đối không tin nữ nhân trên đời này lại có thể đẹp đến vậy, lúc tỉnh thì động lòng người, lúc động thì khiến người khác si mê.

“Hằng Nga, là nữ nhân được số mệnh định cho Hy Hiên.”

“Nữ nhân được số mệnh định?”

Hằng Nga nhận ra vẻ nghi hoặc của nàng thì giải thích: “Nói thẳng ra thì chính là thê tử tương lai.”

Đầu óc nàng nhất thời trở nên hỗn loạn, chẳng phải Hiên nói mối quan hệ giữa chàng và Hằng Nga không phức tạp như nàng nghĩ sao? Rõ ràng thực tế còn phức tạp hơn nàng nghĩ nhiều. Thê tử? Chàng còn luôn miệng nói “không yêu ai”, thế mà đến thê tử cũng có rồi.

Xem ra lần này, hồ ly tinh là nàng đây không mang tiếng oan tí nào rồi, muốn chống chế mà không được. “Thực sự rất xin lỗi, Hiên chưa bao giờ nhắc đến cô với ta.”

“Không sao, y là người có nhiều chuyện khó nói.” Hằng Nga nở nụ cười nhàn nhạt, nụ cười dịu dàng, ấm áp mà không làm mất đi vẻ tinh khiết, thánh thiện, thân thiện mà không làm mất đi vẻ cao quý. Nàng rất muốn tìm ra khuyết điểm trên người nàng ta, để trái tim đang chua xót của nàng được an ủi một chút, nhưng đáng tiếc là ông trời quá thiên vị nữ nhân đẹp nhất thế gian này, khiến nàng càng nhìn càng cảm thấy tự ti, mặc cảm thua kém không bằng người ta.

Nàng có chút giận dữ nói: “Hiên thực sự yêu ta, mà ta cũng thực sự yêu chàng...”

“Ta biết, cô là một nữ tử rất đáng yêu, có một trái tim cao quý, vì thế mới có thể khiến một người cả mấy nghìn năm luôn lạnh lùng yêu đến si mê như vậy.”

“Hả?” Nàng nhất thời không biết phải nói gì, thần tiên đúng là thần tiên, cười thì dịu dàng, giọng nói thì bình tĩnh, ngay cả khi đối diện với tình địch mà biểu hiện vẫn dịu dàng như nước. Sao nữ nhân của Hiên lại hoàn mỹ như thế này, hoàn mỹ đến mức ngay cả ghen ghét, đố kỵ mà nàng cũng không dám. Nếu Hằng Nga giống như mấy vị phụ nhân của Ma Vương thì có lẽ nàng cũng hùng hổ một chút, còn bây giờ nàng thực sự chẳng có mặt mũi nào để làm loạn.

“Tiểu Vân, lần này ta đến đây không phải muốn chỉ trích cô, tình cảm là thứ vốn không có người đúng, người sai. Ta đến gặp cô chỉ vì hi vọng có thể giúp cô hiểu hơn về Hy Hiên.”

“Ta... ta rất hiểu chàng.” Nàng bị giọng nói chân thành của Hằng Nga làm cho càng hoảng loạn hơn.

“Thật sao? Cô nhìn thấy y cười chưa?”

“Cười? Nhìn thấy rồi, khi chàng cười, khóe miệng...”

“Khóe miệng khẽ nhếch lên, nụ cười nhàn nhạt mà ấm áp đúng không?”

Nàng gật đầu, trong đầu lại hiện lên nụ cười ưu nhã của y.

“Đó không phải là cười, khi y cười sẽ để lộ ra hàm răng trắng muốt, ánh mắt còn rực rỡ hơn cả ánh mặt trời, có thể chiếu sáng linh hồn của người khác. Khi y cười phát ra tiếng thì còn động lòng người hơn cả nhạc tiên...”

Nàng có chút hoài nghi những lời miêu tả của Hằng Nga về Hiên, nàng quen biết Hiên lâu như vậy mà chàng chỉ luôn nở một nụ cười nhàn nhạt.

Hằng Nga cười khẽ, tiến gần về phía nàng, cầm lấy tay nàng, dịu dàng nói: “Ta biết hai người đã quen nhau từ lâu, nhưng cô vốn không hiểu y. Cô có biết vì sao từ ba nghìn năm trước, y đã không còn nở một nụ cười đúng nghĩa, mà chỉ dùng một nụ cười như có như không để che giấu sự bi thương của mình? Cô có biết y đã trải qua những nỗi đau khổ như thế nào để đến nỗi một trăm năm tự nhốt mình trong điện Hy Hiên không nói lời nào không? Cô có biết y chính là mặt trời kiêu ngạo ở trên trời, là con trai của Ngọc Hoàng Đại Đế và Vương Mẫu nương nương không? Cô có biết y là thiên đế tương lai do chính Nữ Oa nương nương đích thân lựa chọn không?”

Tiểu Vân thất hồn lạc phách lắc đầu, nàng không biết, không hề biết gì cả. Nàng cho rằng y chỉ là một vị thần tiên trồng đào, một vị thần tiên nhất gan yếu đuối là mấy việc tạp dịch trong y quán.

Thì ra không phải như vậy, y từ một thư sinh hồi mới gặp nhau biến thành hỏa yêu với pháp lực kinh người, sau đó lại biến thành một vị thần có chút tình người, đến hôm nay lại biến thành mặt trời khiến nàng chỉ có thể ngắm nhìn từ xa... Tại sao Hiên lại luôn biến đổi như vậy, mà càng biến thì lại càng cách xa nàng hơn?

Nàng cảm thấy toàn thân bủn rủn, đầu óc choáng váng, từng câu, từng câu Hiên đã nói lần lượt vang lên bên tai nàng...

“Tiểu Vân, khi nàng cảm thấy mình không còn gì cả, nàng nhất định phải nhớ, ánh mặt trời vẫn thuộc về nàng, vĩnh viễn thuộc về một mình nàng.”

“Nếu ta nói với nàng rằng ta là vị thần tiên bận rộn nhất trên thiên giới thì nàng có tin không?”

“Nàng cho rằng trên trời cũng có sự công bằng sao? Nàng cho rằng ta nói một câu “ta yêu nàng” ra miệng, thì người phải nhận sự trừng phạt sẽ là ta sao? Nàng nhầm rồi... Ta là vị thần tiên có thân phận tôn quý, nàng chẳng qua chỉ là một tiểu yêu bé nhỏ, thiên đình sẽ dùng cái chết của nàng để đổi lấy sự bất tử của ta, nàng có hiểu không?”

“Trên bầu trời đầy sao kia không có ta đâu...”

“Ta thực sự chưa bao giờ sợ hãi điều gì... Đáng tiếc là những thứ ta có thể cho nàng không nhiều, ta chỉ có thể cố gắng đáp ứng mọi yêu cầu của nàng. Cho dù biết trước tình yêu của chúng ta sẽ không có kết quả, ta cũng muốn dùng hết sức mình để mang đến cho nàng sự vui vẻ...”

“Ta không thể kiềm chế được mà yêu nàng, vì nàng mà đánh đổi tất cả...”

Lúc này, nàng mới thực sự hiểu được, rốt cuộc vì sao Hiên luôn trầm mặc, luôn quay mặt về phía mà nàng không thể nhìn thấy được. Hiên chỉ giả vờ như không quan tâm đến nàng, hy vọng nàng có thể biết khó mà lui. Còn nàng thì vì yêu y, ích kỷ ép y phải từ bỏ mọi thứ, từ bỏ cha mẹ, địa vị, thê tử, tự do của y, thậm chí là cả số mệnh của y.

Hằng Nga nói không sai, nàng không hiểu Hiên, nàng vốn không có tư cách để cưỡng ép tình yêu của y.

“Ta rất hiểu cảm nhận của cô lúc này.” Hằng Nga nhìn về nơi ánh tà dương đang chiếu xuống và mỉm cười, nụ cười mang theo sự quyến luyến khiến nàng ta có thêm chút đáng vẻ của một nữ nhân bình thường. “Y rất đặc biệt, đặc biệt đến nỗi cô biết rõ không thể yêu nhưng vẫn không tự chủ được mà yêu y, bị y khuấy động trái tim.”

Linh hồn nàng dường như đột nhiên bị câu nói của Hằng Nga xua tan, muốn rời khỏi thể xác nhưng lại không tìm được phương hướng, chỉ có thể ngây ngốc đứng đó, mờ mịt và vô lực. Một cơn gió nhẹ thổi qua, mang theo hương thơm thoang thoang làm say lòng người trên cơ thể Hằng Nga, mùi hương quen thuộc đó rất giống mùi hương trên người Hiên.

Một vị thần thanh cao như Hiên cũng chỉ có một tiên tử như Hằng Nga mới có thể xứng đôi vừa lứa. Còn nàng chỉ là một tiểu hồ ly pháp lực thấp kém vọng tưởng có thể sánh ngang với nhật nguyệt, đúng là nực cười.

Nhìn dáng vẻ thướt tha của Hằng Nga với đôi mắt trong suốt, khi chất bất phàm, lần đầu tiên nàng nhận ra rõ ràng sự tầm thường của bản thân. Nàng và một nữ nhân hoàn mỹ như thế này cũng yêu một nam nhân đúng là nỗi bi ai lớn nhất.

Nhưng tự mình coi thường mình là một chuyện, còn bị người khác coi thường lại là chuyện khác. Dù nàng có kém cỏi hơn nữa cũng không nên thể hiện ra trước mặt tình địch. Nàng hít sâu một hơi, tìm lại chút dũng khí còn sót lại, giả vờ bình tĩnh hỏi: “Vì sao suốt ba nghìn năm chàng không cười? Vì sao suốt một trăm năm chàng không nói một câu nào?”

“Ta nghĩ cô đã từng nghe truyền thuyết Hậu Nghệ bắn mặt trời rồi đúng không? Các ca ca của chàng đã bị Hậu Nghệ giết chết...”

“Đương nhiên ta đã từng nghe rồi, nghe nói Hậu Nghệ là trượng phu của cô.” Cuối cùng nàng cũng tìm được một chút cái gọi là “cân bằng tâm lý”, lồng ngực bị nghẹt thở rất lâu lúc này mới cảm thấy thoải mái hơn một chút.

Gương mặt bình tĩnh của Hằng Nga không có chút chấn động, vẫn nở nụ cười điềm tĩnh như cũ. “Người trong thiên hạ này đều nói ta ích kỷ, vì muốn trở thành thần tiên mà vứt bỏ Hậu Nghệ, mà chẳng có ai chịu tìm hiểu kỹ càng chân tướng sự việc.

Hôm đó, Hậu Nghệ vẫn chưa quay trở lại, Hy Hiên đã từ trên trời bay xuống, tặng cho ta hai viên tiên đan, nói rằng Vương Mẫu nương nương thưởng cho ta và Hậu Nghệ, sau khi ăn vào thì có thể bất tử.

Ta thấy từ trên người y phát ra ánh hào quang chói lọi, vừa nhìn đã biết không phải là người ở chốn thế tục phàm trần nên không chút nghi ngờ ăn một viên, viên còn lại thì cất đi rồi đợi Hậu Nghệ về. Không ngờ sau khi y đi không lâu, một ông lão mặt mũi hiền lành đột nhiên xuất hiện trước mặt ta, nói: “Con người sống trên đời từ khi cất tiếng khóc chào đời đã được định trước những đau khổ và dằn vặt, cho đến tận lúc chết mới thôi. Trường sinh bất tử cũng là một nỗi đau khổ không bao giờ có điểm kết... Hy Hiên cho các người tiên đan, chính là hy vọng các người sẽ sống, chờ đợi sự báo thù của y. Người đã uống một viên, không có cách nào để làm lại. Nếu lập tức uống nốt viên còn lại thì có thể hóa thành tiên, nhập chủ Nguyệt cung, trở thành Nguyệt thần muôn đời nhận sự cúng bái.”

Ta không muốn chịu đựng sự đau khổ vĩnh viễn không có điểm kết thúc đó, cũng không muốn Hậu Nghệ phải chịu đựng, cho nên ta nghe lời ông lão đó, uống nốt viên tiên đan còn lại, hóa thành tiên...

Khi ta lên thiên đình, nhìn thấy ánh mắt tuyệt vọng và phẫn nộ của Hy Hiên thì mới biết chân tướng sự việc.

Thì ra Nữ Oa nương nương đã tính được tỉnh kiếp mà y sẽ phải trải qua, nên đã ban cho y hai viên tiên đan, hy vọng có thể giúp y hóa giải. Nhưng y lại vì báo thù mà từ bỏ nữ nhân được số mệnh định sẵn, chỉ để ta và Hậu Nghệ vĩnh viễn phải sống những ngày muốn sống không được, mà muốn chết cũng không xong.

Nhưng y không ngờ được rằng Thái Bạch Kim Tinh lại xuất hiện giữa chừng, phá hỏng kế hoạch của y...”

Hằng Nga hít sâu một hơi, kể tiếp: “Hậu Nghệ vì sự ra đi của ta không lâu sau cũng sàu não mà chết. Hy Hiên cũng thực sự thay đổi, ngày ngày phiền muộn về sự vô năng của mình trước hải cốt của chín vị ca ca.

Chín bộ hải cốt đó tập hợp linh khí của cái chết và sự đau khổ, ngưng tụ trong sự oán hận và tự trách của y, hóa thành kính nguyệt trần. Từ đó trở đi, y coi kính nguyệt trần quan trọng hơn tất cả những gì mình có, mỗi ngày đều quỳ trước kính nguyệt trần thất thần, ngắm nhìn ánh hào quang màu vàng nhạt của nó.”

Nhắc đến kính nguyệt trần, Tiểu Vân mới chợt bừng tỉnh, nhớ đến ngọn đèn lưu ly đã suýt hại chết nàng ở ma vực. Thì ra những vật tròn tròn trên nó đều là mặt trời, là các ca ca của Hiên, chẳng trách Ma Vương luôn cho rằng nàng muốn giúp Hiên lấy trộm thứ đó.

“Vậy kính nguyệt trần có phải giống hình trăng lưỡi liềm, trên mặt có những hoa văn giống như ánh sáng, lại giống như lửa?” Nàng nhìn Hằng Nga gật đầu, lại hỏi: “Nếu đã là vật quý của Hy Hiên, tại sao lại ở ma vực?”

“Trước mặt tất cả mọi người, Hy Hiên luôn tỏ vẻ ung dung, ưu nhã, nhưng thực ra, y không thể ung dung, ưu nhã. Ngay như nụ cười của y, vẻ bình tĩnh, ôn hòa trên gương mặt y chẳng qua chỉ là nỗi oán hận che giấu ở trong tim.

Đó là chuyện từ hơn một nghìn năm trước, khi y vừa giết Vương của ma giới, giải tán ma giới, mang thân thể trọng thương trở về thì phát hiện hỏa kỳ lân mà y tin tưởng nhất lại có quan hệ yêu đương với kỳ lân của ma giới, lấy trộm kính nguyệt trần, xuống hạ giới làm ma. Vì sự phản bội của hỏa kỳ lân, y đã bị phạt nặng, vì thế, trong vòng một trăm năm y không nói câu nào...”

Nghe những chuyện mà Hiên đã trải qua, nàng mới biết thế nào gọi là bi thảm. Nhưng nếu có thể lựa chọn, nàng hy vọng những lời này là do đích thân Hiên nói với nàng, chứ không phải do một nữ nhân khác thao thao bất tuyệt kể cho nàng nghe. Nàng không muốn nghe tiếp nữa, không muốn Hằng Nga khoe khoang sự hiểu biết về Hiên, sự thông cảm cho Hiên trước mặt nàng nữa.

Nhưng Hằng Nga vẫn tiếp tục hành hạ những dây thần kinh nhạy cảm đã trở nên yếu đuối của nàng bằng giọng nói dịu dàng: “Y trong mắt cô có đáng vẻ như thế nào? Cùng cô nói chuyện phong hoa tuyết nguyệt bằng lời nói dịu dàng, nhỏ nhẹ, làm những chuyện chẳng còn ý nghĩa để dỗ cô vui, có phải không? Vậy thì cô nhất định không đoán ra những việc y làm trước khi quen biết cô.”

Tiểu Vân lắc đầu, chắc sẽ không phải là đi dạo trên phố chốn phàm trần, trộm bạc hay bốc thuốc đâu.

“Y không bao giờ dám chậm trễ trong việc tu luyện pháp thuật dù chỉ một khắc, vì một mình y phải làm kẻ thù của ngàn vạn yêu ma. Cô có thể tưởng tượng ra tình cảnh của một nghìn năm trước, một mình y phải đối diện với vô số yêu ma không? Ta ở cung Quảng Hàn nhìn thấy y bị thương đầy mình nhưng vẫn cao ngạo đứng trước đám yêu ma, trong tiếng kêu rên, y bước từng bước về phía trước. Đó mới là hình ảnh của một nam nhân chân chính.

Cô chưa từng nhìn thấy Hy Hiên đứng trên điện Kim Loan, thái độ chống lại Ngọc Đế, cái khí thế không bao giờ chịu cúi đầu của y có thể khiến bất cứ nữ nhân nào khuất phục.”

Nói mãi nói mãi, giọng điệu của Hằng Nga mang theo chút tâm trạng không giống với chân động, ánh mắt của nàng ta dường như cũng lo lắng hơn. “Ta không ngờ được rằng, một Hy Hiên lạnh lùng với tất cả mọi thứ, không gì không thể làm, một Hy Hiên nắm giữ sự sống chết của thế gian, sự sống chết của người phàm từ ăn mày đến vua chúa bằng một câu nói, lại bị cô làm cho không có cách nào chống đỡ, cam tâm tình nguyện trầm luân trong sự dịu dàng của cô...”

Nàng ta cười với ánh tịch dương, thần tiên chính là như vậy! Hiên cũng có cái khí thế như thế này, nếu nàng có thể có may mắn nhìn thấy thì thật tốt biết bao...”

Hiên nói không sai, y không sợ cái gì cả, khi một người nắm trong tay quyền lực, không phải sợ hãi bất cứ điều gì thì sẽ có nhuệ khí bừng bừng như thế. Nhưng một khi y có điểm yếu thì đó là điều tối kỵ, mà nàng chính là điểm yếu chí mạng của y. Nàng đã khiến y trở thành một người biết vâng vâng dạ dạ, ần ần, kìm nén.

Nàng nhìn ánh tịch dương đang dần biến mất ở đường chân trời, trong màn đêm đang dần buông xuống, những đám mây đang phiêu tán trên bầu trời, nàng hồ thẹn cúi đầu. “Là ta đã hại chàng...”

“Đây có lẽ là tình kiếp mà Nữ Oa nương nương đã tính được trước, vì cô, y đã bị Ngọc Đế giam cầm dưới sông băng nghìn năm, chịu đủ mọi sự hành hạ, khi tỉnh lại từ cơn hôn mê, y lại vội vã đi tìm cô.”

Tiểu Vân vội vàng nhìn bốn phía xung quanh, tìm kiếm bóng dáng Hiên mà nàng ngày đêm mong nhớ. “Chàng đến tìm ta? Sao ta không nhìn thấy chàng?”

“Đương nhiên cô không nhìn thấy, vì y không muốn để cô nhìn thấy bộ dạng y đang vùng vẫy giữa sự sống và cái chết, y thà rằng để cô mang theo hy vọng đợi ở đây chứ cũng không muốn lên tiếng gọi cô đến cứu y.”

“Cái gì?” Nàng mất lý trí tìm kiếm ở khắp bốn phía xung quanh, hoang mang gọi lớn: “Hiên! Ta biết chàng nghe thấy ta gọi, chàng mau ra đây!”

“Y không nghe thấy đâu, vì y bị trọng thương và đã bị Dạ Mị và Minh Hồn đưa về ma vực rồi.” Hằng Nga đưa cho nàng một viên tiên đan. “Đây là viên tiên đan mà Thái Thượng Lão Quân chuẩn bị cho y từ rất lâu rồi, có thể khắc chế hàn khí trên mũi tên của Hậu Nghệ, giúp y tạm thời khôi phục công lực.”

Tiểu Vân gấp gáp nhận lấy tiên đan, đang muốn chạy vào ma vực thì Hằng Nga đột nhiên gọi nàng lại: “Tiểu Vân, người cứu được y chỉ có cô, cô biết phải làm thế nào đúng không?”

Câu nói của Hằng Nga khiến hai chân nàng giống như mọc rễ không thể cử động. Nàng đương nhiên biết viên tiên đan này không cứu được Hiên, có thể cứu được y chỉ có nàng.

Thần tiên khác người phàm trần chính là ở chỗ này đây. Bọn họ có thể dùng những lời lẽ uyển chuyển để dễ dàng làm tiêu tan sự cố chấp của nàng, khiến nàng cam tâm tình nguyện từ bỏ.

11. Chương 10

Cổ tiên vong tình

Hiên quay trở lại thiên đình rồi đi thẳng đến cung Quảng Hàn mà y chưa bao giờ đặt chân tới. Vừa bước vào Nguyệt cung, bầu không khí lạnh lẽo lập tức kéo tới bao phủ lên miệng vết thương đang đau nhức của y, làm trái tim y càng thêm giá lạnh.

Y dừng bước chân, muốn vận khí để bảo vệ tâm mạch, mới phát hiện ra công lực đã hoàn toàn mất rồi.

“Ngọc Thanh Chân Vương giá lâm Nguyệt cung, quả thực làm vẻ vang cho kẻ hèn ở cung Quảng Hàn này!” Hằng Nga bay xuống trước mặt y, giọng nói nhàn nhạt không tìm ra chút vui vẻ của việc được “làm vẻ vang”.

Hiên nhìn thấy Hằng Nga, lập tức đứng thẳng người lên, bàn tay đang ôm ngực tự nhiên buông xuống. Trước nay y không thích bộc lộ sự yếu đuối trước mặt người khác, nhất là trước mặt người mà y ghét nhất.

“Cung Quảng Hàn được xây dựng từ ngọc, chạm khắc từ băng, không cần ta đến cũng đã rục rở lắm rồi.” Y nói bằng giọng nhàn nhạt.

“Ngọc Thanh Chân Vương, ngài mang vết thương đến đây không phải vì cảm thấy hứng thú với cung Quảng Hàn của ta đấy chứ?”

Y thực sự không muốn chế giễu vòng vo với Hằng Nga, liền nói thẳng ra mục đích: “Ta đến để đòi cô cổ tiên vong tình.”

“Cỏ tiên vong tình? Thì ra ngài cũng có lúc cần đến thứ này? Ta còn cho rằng cái gì ngài cũng có thể chịu đựng cơ đấy.” Nụ cười của Hằng Nga còn lạnh lẽo và nhạt hơn của y.

“Không phải ai cũng có thể giống tiên tử - quên tình bỏ yêu!”

Hằng Nga giận dữ, oán hận quay người đi. “Cỏ tiên vong tình này là Vương Mẫu nương nương ban cho ta, dựa vào cái gì mà ta phải đưa cho ngài?”

Hiên sớm đã dự liệu được nữ nhân lạnh lẽo vô tình này sẽ nói câu ấy, không thêm để ý mà chỉ mỉm cười. Bất cứ người nào cũng có nhược điểm, Hằng Nga đương nhiên cũng có. “Hậu Nghệ mới chết không lâu, còn chưa đầu thai chuyển kiếp, lúc này hẳn có thể nhìn thấy dung nhan của cô, nghe thấy giọng nói của cô đấy.”

“Ngài cho phép ta đi gặp chàng?” Hằng Nga phát hiện sự luống cuống của mình, lập tức che giấu sự kinh ngạc và vui mừng, đổi sang vẻ hờ hững quen thuộc. “Ngài cho ta và Hậu Nghệ gặp nhau, không sợ bị người đời chê cười hay sao?”

“Chê cười?” Hiên nhếch khóe miệng chế giễu, rồi cười lạnh, nói: “Các người gặp nhau thì liên quan gì đến ta?”

“Ngài...”

Mấy nghìn năm nay, bọn họ luôn như thế này, cãi cọ đến mức y mệt bã người. Nếu không phải vì cỏ tiên vong tình, y tuyệt đối sẽ không đi vào cung điện rực rỡ này. “Ba nghìn năm qua, cô vẫn chưa ăn cỏ tiên vong tình này thì chắc là cô vốn không cần, sao phải lãng phí?”

Cỏ tiên vong tình là loại dược liệu duy nhất trên thế gian mà sau khi ăn vào có thể quên đi người mà mình yêu nhất. Khi Hằng Nga nhập Nguyệt cung, Vương Mẫu vì muốn nàng ta toàn tâm toàn ý bầu bạn với Hiên, dùng tình yêu để hóa giải nỗi hận trong lòng y nên mới ban cỏ tiên cho Hằng Nga. Nhưng Hằng Nga chưa bao giờ ăn nó.

Một kế hoạch trả thù lại dẫn đến một mối tình duyên ngang trái, hủy diệt giấc mộng đẹp của y. Bây giờ nghĩ lại chuyện này, ngoài việc thở dài ra thì y còn có thể làm gì nữa?

“Ta có ăn hay không là việc của ta, không cho ngài cũng là việc của ta.” Hằng Nga nổi giận, nói.

“Từ đầu đến cuối, Hậu Nghệ nhất định không chịu uống canh của Mạnh Bà1. Ta nghĩ đó là vì hắn đang chờ đợi một lời nhắn nhủ của cô.”

1. Canh Mạnh Bà: Theo truyền thuyết, Mạnh Bà lúc sống trên đời không nhớ về quá khứ, cũng không nghĩ những chuyện của tương lai mà chỉ toàn tâm toàn ý khuyên bảo mọi người đừng sát sinh, nên ăn chay. Sau đó, bà tu hành và đắc đạo thành tiên. Thượng Thiên đặc mệnh cho Mạnh Bà làm thần ở âm phủ. Mạnh Bà dùng những dược liệu của trần gian để điều chế thành một loại canh có tên là canh Mạnh Bà. Mỗi người sau khi chết sẽ phải đi qua cầu Nại Hà, Mạnh Bà đều hỏi có uống canh không, nếu muốn qua cầu thì cần phải uống canh. Còn không uống canh, thì không qua được cầu Nại Hà, không được đầu thai chuyển kiếp. Nhưng không phải ai cũng tình nguyện uống canh bởi có những điều mà họ không muốn quên.

Đúng như y dự liệu, sự phẫn nộ của Hằng Nga biến mất, thay vào đó là sự hổ thẹn và quyến luyến.

“Ta không để ý chuyện hắn luôn tự giày vò mình như thế, chỉ là không biết cô có thấy hổ thẹn không?”

“Ta... ta còn có thể gặp lại chàng sao?” Giọng nói của Hằng Nga dịu dàng hơn rất nhiều.

“Ta nghĩ, cô không ăn cỏ tiên vong tình cũng là vì còn có lời muốn nói với hắn phải không?”

“Nếu ngài có thể giúp ta gặp lại chàng một lần, thì... ngài cầm lấy cỏ tiên vong tình này đi!” Nàng ta nói xong thì chìa tay ra, một khóm cỏ tiên màu xanh nhạt xuất hiện trên bàn tay nàng ta. Cỏ tiên có hình dáng giống khóm cỏ đại bình thường, có cành mà không lá, có hoa mà không quả, trên thân đầy những gai nhọn li ti.

Hiên cười buồn bã, nếu mối tình này chỉ có cành mà không có lá, có hoa mà không có quả, lại còn bị gai đâm vào tim thì cũng chỉ còn cách uống cỏ tiên vong tình này...

Một ngày sau, chốn phàm trần.

Tiểu Vân tựa vào một gốc cây khô, lòng trống rỗng, căng thẳng mân mê dải lụa trắng cài trên tóc. Vẫn là lúc hoàng hôn như thế này, vẫn là ở nơi này, người đi về phía nàng vẫn bước những bước trầm ổn như thế.

Nàng nhìn Hiên mang theo ánh tịch dương chậm rãi đi về phía nàng, rồi đứng trước mặt nàng, chỉ cười mà không nói, tận nơi đáy lòng nàng bỗng trào dâng một niềm vui.

Y vẫn mỉm cười ưu nhã như vậy, trong mắt không có hào quang, cũng không có tiếng cười hay hơn tiên nhạc.

“Nếu chàng không muốn cười thì đừng cười nữa, chàng cười khó coi quá đi.”

“Thật sao?” Hiên sờ lên mặt mình, đột nhiên thấy buồn cười. “Dạo gần đây ta không thể hiểu nổi, trong hai chúng ta, thị giác của ai mới là có vấn đề, tại sao ta bày ra vẻ mặt như thế nào nàng cũng thấy không thuận mắt?”

“Chàng bảo ta đợi chàng là để thảo luận về vấn đề thị giác sao?” Nàng liếc mắt nhìn gương mặt luôn khiến nàng say đắm của Hiên.

Hiên thu lại nụ cười, dịu dàng giúp nàng buộc lại dải lụa màu trắng đã bị kéo lỏng ra trên tóc, phủi đi vụn gỗ dính trên y phục của nàng, sau đó mới kìm thấp giọng, nói: “Nàng đúng là càng ngày càng xinh đẹp, nhất là lúc cười...”

Khi giọng nói của Hiên biến mất bên miệng nàng, nàng mới đột nhiên bừng tỉnh. Đây rõ ràng là đùa bỡn nàng mà, chỉ cần dùng mấy lời ngon ngọt là đã khiến nàng cảm thấy lâng lâng nhẹ nhõm rồi, rồi nhân cơ hội ấy mà hôn nàng. Thần tiên mà cũng xảo quyệt như thế này sao, không có đạo đức như thế này sao?

Khi nàng phát hiện ra mình nhanh chóng chìm đắm trong cơn sóng tình thì không thể không thở dài: Thực không thể nói chuyện yêu đương với nam nhân nhiều hơn mình quá nhiều tuổi, không bị hãm hại mới lạ.

Sau khi hai người có nụ hôn sâu quyến luyến lâu thật là lâu, nàng mới ngược mắt nhìn gương mặt bình tĩnh của Hiên. Thì ra niềm vui thực sự có thể che giấu bởi vẻ mặt, nhưng lại bị trái tim đang đập thình thịch bán đứng. Nàng tựa vào vai y, lưu luyến không nở rời, lắng nghe hai trái tim khó khăn lắm mới đập bình ổn lại được, nhìn ánh tịch dương đang dần dần biến mất...

Chỉ trong khoảnh khắc ngắn ngủi này mà nàng đã cảm nhận được mùi vị của hạnh phúc...

“Hiên, giữa chúng ta...”

“Nàng không cần phải nói, ta hiểu!” Y không nói câu giữ nàng ở lại, chỉ dùng cánh tay ôm nàng thật chặt ở trong lòng, dùng ngón tay mình nói rõ sự lưu luyến không nở rời.

Rất lâu, rất lâu sau, Hiên mới buông nàng ra, hỏi: “Khi nào nàng sẽ làm lễ thành thân?”

“Ngày kia!” Ma Vương cho nàng thời gian hai ngày để suy nghĩ, sau hai ngày nàng sẽ không còn tư cách để nhớ đến Hiên nữa, cũng không thể gặp y nữa.

Cho nên hôm nay nàng đến, biết rõ lại là một lần ly biệt trong sự quyến luyến, không nở rời, nhưng nàng vẫn rất muốn được nhìn thấy dáng vẻ của y, dù cho chỉ là đấu khẩu vài câu với y thôi cũng được.

Rất nhiều lần, nàng đã từng vì mấy câu châm chọc của Hiên mà tùy tiện đuổi y đi. Còn bây giờ, nàng lại muốn cùng y tranh luận thêm mấy câu về vấn đề thị giác, hoặc là thảo luận một chút về chuyện ăn chay, xem tướng gì đó cũng được...

Đáng tiếc là, mặc dù tình sâu, nhưng duyên lại mỏng.

“Hiên, ta phải đi rồi.”

“Tiểu Vân, nàng lại dành cho ta thời gian một ngày nữa nhé!” Hiên đột nhiên ôm chặt nàng, giọng cầu xin vô cùng tâm thường.

Nàng khóc, khóc đến mức lạc cả giọng, trong lòng đau đớn như đứt từng khúc ruột, khắp trời và đất đều vang vọng tiếng khóc của nàng.

Một ngày làm sao đủ? Họ có cơ thể trường sinh bất tử, vì sao lại chỉ có một ngày để yêu nhau?

Đêm khuya, trăng sáng sao thưa, Hiền nắm tay nàng đi ra khỏi khu rừng, đi qua con phố dài, vào một quán trọ rất nhỏ.

Y lấy một miếng ngọc đẹp không tỳ vết đeo ở bên hông đưa cho ông chủ. “Cho ta một phòng ấm nhất, còn nữa, mang đến một con gà nướng...”

Đi vào phòng, nàng tò mò nhìn ngó xung quanh. Căn phòng không lớn, bộ bàn ghế cũ kĩ, trên giường trải vải thô màu lam nhạt, treo một cái màn màu vàng. Hiền dẫn nàng trèo non lộ suối tới đây, còn đưa cho ông chủ một miếng ngọc vô cùng giá trị chỉ để thuê một gian phòng cùng lắm chỉ được coi là gọn gàng này?

Nàng đang muốn hỏi Hiền lại mắc bệnh gì hay sao thì mùi thịt thơm nức liền bay vào mũi. Tiểu nhị cung kính bưng lên một con gà nướng, đặt xuống chiếc bàn trước mặt họ rồi hỏi: “Công tử còn điều gì sai bảo nữa không ạ?”

“Không, người lui xuống đi!” Hiền khoát tay.

“Đợi đã!” Tiểu Vân chỉ vào con gà nướng, quả quyết nói: “Người mang xuống đi, ta không ăn.”

Mùi vị rất thơm ngon, nhưng nàng không muốn ăn chút nào. Đang lúc trong lòng ngập tràn bi thương, nàng không có khẩu vị để ăn bất cứ thứ gì cả. Nàng nhìn Hiền, cười nói: “Chỉ cần chàng có tâm ý này là đủ rồi.”

Tiểu nhị vội vàng thu dọn đồ rồi kính cẩn lui xuống. Sự chu đáo, cẩn thận này có lẽ là do tác dụng của miếng ngọc ban này.

“Vì sao lại không ăn?” Hiền đi đến gần nàng, ôm lấy bờ eo ngày càng thon của nàng. “Nàng quá gầy rồi.”

“Ta sợ chàng sẽ tạo sát nghiệt.”

“Ngay cả “tình duyên” ta còn không để ý, còn sợ sát nghiệt sao!”

Họ ôm nhau thật chặt...

Là “tình duyên”, hay là “tình nghiệt”? Họ vốn dĩ có mối nhân duyên từ rất lâu về trước, nhưng vì mối thù hận mà trở thành nghiệt duyên. Nàng không trách Hiền, cũng không trách Hậu Nghệ và Hằng Nga, mà nếu trách thì chỉ trách nàng quá cố chấp, một lòng một dạ yêu một người.

Khi da thịt chạm vào nhau, Tiểu Vân mới phát hiện cơ thể Hiền lạnh một cách dị thường, giống như thi thể của mẹ nàng năm đó. Ngay cả nụ hôn sâu của y cũng lưu lại trên cơ thể nàng một cơn run rẩy, dường như làm lạnh luôn cả sự nhiệt tình của nàng.

“Hiền, chàng lạnh sao?” Nàng dang hai cánh tay ôm lấy vai y, nhắm mắt lại, dùng thân nhiệt ấm áp của mình để sưởi ấm sự lạnh lẽo của y.

“Có nàng thì không còn lạnh nữa...”

Nàng có chút hoài nghi vuốt ve ngực y, da thịt ở đó đã lạnh lặn như lúc đầu, không hề có dấu vết bị thương. Xem ra y đã khỏe lại rồi, nhưng sao nàng vẫn cảm thấy có điều gì đó rất kỳ lạ. Hiền khoogn cuồng nhiệt như lần đầu tiên nữa, mà động tác rất nhẹ nhàng, rất chậm rãi. Không còn khiến nàng đau đớn, cũng không còn sự ngọt ngào đó nữa...

Nàng muốn hỏi y tại sao, liền nhướn mắt lên nhìn ánh mắt ngập tràn dịu dàng và si mê của Hiền. Khi bốn mắt nhìn nhau, nàng đột nhiên phát hiện Hiền không phải là mặt trời ở trên cao, không phải là thiên đế tương lai, mà chỉ là nam nhân thuộc về một mình nàng, một Hiền bình thường khiến nàng say đắm.

“Đau sao? Lần trước... xin lỗi nàng...” Hai hàng lông mày của y cau lại.

Thì ra y vẫn còn áy náy về vết máu trên môi nàng.

Nàng lắc lắc đầu, cảm xúc mãnh liệt vốn đã lắng xuống nay đột nhiên lại bị ánh mắt đầy khát vọng, sự săn sóc hết lòng của y làm cho bùng cháy trở lại... Cơn sóng tình mà nàng vô cùng mong chờ lại lặng lẽ trào lên trong cơ thể nàng...

Trong nụ hôn sâu ngập tràn cảm xúc mãnh liệt, giữa da thịt liền kề, lần đầu tiên nàng thực sự được nếm trải phong cảnh hữu tình chốn nhân gian, đó chính là tình yêu thực sự, và cũng là sự động chạm da thịt thực sự!

Hai trái tim cháy bỏng, hai linh hồn quấn quýt si mê, khiến cơ thể họ cũng trở nên ấm áp...

Đến nửa đêm, khi Tiểu Vân tỉnh dậy thì không thấy Hiên ở bên cạnh mình nữa. Trước khi nàng ngủ, Hiên vẫn còn ôm nàng, nói: “Ta sẽ không rời xa nàng dù chỉ một bước.”

“Hiên! Hiên!” Nàng hoang mang gọi to, tay chân loạng choạng mặc quần áo rồi chạy ra khỏi phòng. Nàng lo lắng chạy qua hành lang dài, tìm kiếm bóng dáng y khắp bốn phía xung quanh.

Y lại rời đi mà không nói tiếng nào như vậy ư? Nàng còn chưa được nhìn thấy y lần cuối... Gương mặt hơi tái của y, ánh mắt thường xuyên thay đổi của y và khóe môi luôn nhếch lên thành một đường cong ưu nhã của y... Nàng vẫn chưa ghi nhớ rõ những điều ấy ở trong lòng.

“Hiên...” Khi nàng chạy ra sân thì bị cảnh tượng trước mắt làm cho kinh ngạc.

Hiên đang quỳ dưới đất, toàn thân không ngừng run rẩy, một bàn tay nắm chặt lấy gốc cây khô ở bên cạnh, móng tay dường như đã cắm sâu vào thân cây, một bàn tay khác thì đang ôm ngực. Y lặng lẽ thở hổn hển, Mái tóc hơi rối của y rủ xuống gương mặt trắng bệch không còn chút huyết sắc, thậm chí đến môi cũng đã trở nên trắng xanh.

Cuối cùng Tiểu Vân cũng hiểu vì sao Hiên lại đưa nàng đến một quán trọ nhỏ như thế này, còn tặng cả miếng ngọc vô cùng quý giá cho ông chủ. Bởi vì y vốn không thể dùng pháp thuật. Nàng đã hiểu vì sao mà động tác của Hiên rất nhẹ, rất chậm...

Ở trước mặt nàng, rốt cuộc chàng đã phải chịu đựng bao lâu?

“Hiên!” Nàng chạy thật nhanh đến. “Chàng đừng dọa ta! Chàng không sao đâu đúng không?”

“Không sao, không sao... Có phải ta đã đánh thức nàng không?” Y khẽ rên rỉ, giọng nói đã không còn rõ ràng.

“Sao lại như thế này? Có phải chàng bị thương rất nặng? Hãy mau quay trở lại thiên đình trị thương đi!” Nàng chưa từng nhìn thấy Hiên như thế này, lúc y đau đớn nhất thì cũng chỉ cúi người, ngay cả khi ở ma vực, y vẫn có thể cười mắng nàng ngu ngốc cơ mà.

Hiên nắm chặt lấy tay nàng, trong mắt vẫn đầy tia máu. “Không! Đợi đến khi mặt trời xuất hiện... ta sẽ khỏe lại thôi.”

Nàng đỡ cơ thể yếu ớt vô lực của Hiên dậy, dùng chút pháp lực thấp kém của mình để truyền cho y một chút hơi ấm.

“Có thấy đỡ hơn chút nào không?”

Y gật đầu, đợi cho cơ thể không còn run rẩy dữ dội nữa, y nói: “Ta định đưa nàng đến Hoa Sơn ngắm mặt trời mọc, nhưng xem ra không có cơ hội rồi.”

“Không sao đâu, ở đây cũng không khác ở Hoa Sơn, chỉ cần có chàng bên cạnh thì bất cứ chỗ nào có mặt trời mọc cũng giống nhau.” Nàng ngồi bên cạnh y, ôm lấy cơ thể ngày càng lạnh lẽo của y. Nàng đột nhiên rất muốn được nghe đích thân Hiên kể lại câu chuyện của chàng, về những nỗi đau khổ và oán hận mà chàng từng trải qua. “Hiên, chàng có thể kể cho ta nghe câu chuyện của chàng không? Ta muốn biết cuộc đời chàng đã sống như thế nào.”

Y im lặng trong chốc lát, rồi buồn bã nói: “Cuộc đời ta... cuộc đời ta chỉ có sáu tháng ngắn ngủi, vì trong suốt ba nghìn năm qua, ta chỉ có sáu tháng này là được sống... Ta quen một yêu nữ biết thế nào là kiên trì, thế nào là từ bỏ, có máu và nước mắt, có vui và có buồn... Lần đầu tiên gặp nhau ở trong rừng, rồi sau đó nàng tựa sát vào ta... Nỗi đau khổ triền miên trên đỉnh Hoa Sơn... Nàng đã cho ta được hưởng thụ sự kỳ diệu của tình yêu, cũng đã cho ta được nếm trải sự đáng sợ của tình yêu...”

Một thân hào quang của ta có thể chiếu sáng cho thế gian u ám, còn một thân u ám của ta lại chỉ có nàng mới có thể chiếu sáng. Nụ cười của nàng ấy khiến thế giới của ta trở nên rực rỡ, tình yêu của nàng ấy đã

hóa giải nỗi oán hận kéo dài cả mấy nghìn năm của ta. Có rất nhiều người cho rằng nàng ấy đã hủy diệt ta, nhưng ta lại cho rằng chính nàng ấy đã tạo nên ta...”

Cơ thể Hiên ngày càng lạnh, giọng nói ngày càng yếu ớt, nhưng bàn tay cầm tay nàng lại càng chặt, ánh mắt đầy khát vọng của y giống như đang nhìn thẳng vào trái tim nàng. “Tiểu Vân, ta hỏi lại nàng lần cuối cùng. Nàng thực sự quyết định sẽ buông tay sao?”

Nàng cắn chặt môi, gom góp chút dũng khí cuối cùng còn sót lại. “Ta quyết định rồi.”

Y buông tay nàng ra, những tia máu hằn lên trong mắt ngày càng đậm. “Nàng chỉ cần nói một câu thôi, rằng nàng bằng lòng ở bên ta, vì muốn được ở bên ta mà nàng không sợ bất cứ điều gì cả... thì ta sẽ có thể vì nàng mà chống lại thiên đình, xuống hạ giới làm yêu. Vậy mà hết lần này đến lần khác nàng lại lựa chọn buông tay?”

“Chàng xuống hạ giới làm yêu? Chàng còn có thể kiên trì đến lúc mặt trời mọc không?” Nàng nở một nụ cười cay đắng.

Nàng nhìn ánh bình minh bắt đầu xuất hiện ở phía chân trời, nghe Hiên kể lại rõ ràng chuyện của hai người từ lúc gặp nhau đến lúc yêu nhau... Làm sao nàng không cảm động được cơ chứ!

Nàng nguyện ở bên cạnh y, để được ở bên cạnh y, nàng bằng lòng trả bất cứ cái giá nào, nhưng nàng lại không thể nói ra. Nàng cúi đầu để nước mắt của mình chảy vào một nơi không thể nhìn thấy. Sự chịu đựng âm thầm còn đau khổ hơn so với sự kiên trì, kìm nén tình cảm xuống tận đáy lòng, so với tình yêu có thể nói ra miệng còn đau đớn hơn nhiều.

Bàn tay Hiên run rẩy lấy từ ống tay áo ra một viên tiên đan màu lục nhạt, cực kỳ miến cưỡng nhếch khóe miệng, để lộ một tia cười mỉm cuối cùng. “Đây là vong tình đan mà ta nhờ Thái Thượng Đạo Quân luyện cho nàng, sau khi uống vào, nàng có thể thoát khỏi tất cả nỗi đau khổ của mối tình này, bắt đầu lại từ đầu, yêu một nam nhân xứng đáng có được tình yêu của nàng... Đây là chuyện cuối cùng ta có thể làm được cho nàng.”

“Uống cái này thì ta có thể vĩnh viễn quên được chàng ư?”

“Đúng vậy, những chuyện ta có thể làm cho nàng chỉ có như vậy thôi, hy vọng nàng sẽ tìm được hạnh phúc thực sự...”

Nàng ngậm nước mắt nhận lấy. “Xin lỗi, ta chỉ có thể quên chàng... Từ nay, chúng ta quay trở lại khi chưa quen biết, sống cuộc đời mà mỗi chúng ta nên sống, đây là kết cục tốt đẹp nhất cho chúng ta!”

Nàng cho viên tiên đan vào miệng, nhìn thật kĩ Hiên của nàng lần cuối cùng, khe hôn nam nhân mà nàng từng yêu sâu đậm, sau đó lặng lẽ rời đi...

Nhìn Tiểu Vân rời đi, Hiên cũng không có cách nào chịu đựng sự giá lạnh trong tim, linh hồn rời khỏi chân thân bay về phía mặt trời. Y không còn nhớ rõ mình đã rời khỏi nguyên hình bao lâu, chỉ nhớ đã rất lâu rồi y không đứng trên không trung để nhìn xuống thế gian.

Cái chết hóa ra lại đơn giản như thế, so với việc mỉm cười khi đau khổ còn đơn giản hơn nhiều...

Trong mộng lung, khi y cảm nhận được linh hồn mình đang đến gần với mặt trời thì lại bị một cơn gió thổi đi, rơi xuống một nơi rất lạnh. Sau đó, một luồng khí nóng rực vây quanh y, giúp y xua tan đi cái lạnh, cảm thấy ấm áp hơn.

“Hiên, con đã cảm thấy tốt hơn chút nào chưa?” Y nghe thấy giọng nói của Ngọc Đế nên không muốn trả lời.

“Ta biết con hận ta, cho dù ta làm gì cũng không thể hóa giải được nỗi oán hận trong lòng con...”

Hiên cảm thấy có một bàn tay ấm áp đang vuốt ve gương mặt mình, y liền nói với chính mình, đây chỉ là ảo giác mà thôi, vì người cha đó của y chưa bao giờ vuốt ve gương mặt y như thế này, mấy nghìn năm qua chưa từng một lần làm vậy.

“Cho dù con không thông cảm cho ta thì ta cũng chưa từng hối hận vì đã làm như vậy... Trải qua nhiều đau khổ như thế, con phải hiểu được quyền lực là thế nào, cũng phải hiểu được trong lúc quan trọng nhất sẽ

phải từ bỏ cái gì. Có lẽ, trong lòng con, tình nghĩa huynh đệ còn quan trọng hơn thứ quyền lực chí cao vô thượng. Nhưng con đã từng nghĩ đến chưa, nếu bây giờ con ngồi trên vị trí của ta thì chỉ một nữ nhân có thể làm khó con như vậy không? Con có thể tùy ý tìm một cái cớ để cho nàng ta lên thiên đình làm tiên tỷ, sau đó thì giữ nàng ta ở lại bên mình... Cho dù chúng thần tiên có nhận ra điều gì thì cũng chỉ ngoảnh mặt làm ngơ, coi như không nhìn thấy. Chứ sao phải giống như bây giờ, làm mọi việc trở nên âm ỉ, kinh thiên động địa đến thế này? Đây chính là quyền lực, khi con có ham muốn, con mới có thể trải nghiệm được sự quan trọng của nó.

1. Tiên nữ làm hầu gái trên thiên đình.

Huống chi, cho dù năm đó ta bằng lòng từ bỏ ngai vàng Ngọc Đế vì con, để cứu các ca ca của con, thì bọn chúng chưa chắc có thể tương thân tương ái đến năm nghìn năm, vì trên trời chỉ có thể có một mặt trời, thế gian chỉ có thể có một kẻ thống trị. Ta không muốn phải trừng mắt nhìn bọn chúng giống như các vị vua chúa ở nơi trần thế, chém giết lẫn nhau để tranh giành ngôi vị.

Có lẽ con cho rằng ta đã quá lo xa... Đó là vì con không hiểu được sự đáng sợ của quyền lực, cũng giống như con không hiểu được sự đáng sợ của ái tình vậy. Ở chốn trần gian, chỉ vì ngôi hoàng đế mấy chục năm mà khiến huynh đệ tương tàn, huống chi là ngôi vị chí cao vô thượng năm nghìn năm ở trên thiên giới.

Đương nhiên, cũng có thể là ta đã quá lo xa, nhưng ta không thể đánh cược. Vì ta không chỉ là phụ thân của các con mà còn là người thống trị tam giới, ta nhất định phải nắm tất cả mọi thứ trong lòng bàn tay... Hôm nay, nữ yêu đó đã hiểu rằng đời chỉ là hư ảo, con cũng nên buông tay để làm những việc mà con phải làm.”

Nghe thấy tiếng bước chân Ngọc Đế lặng lẽ rời đi, Hy Hiên mới chậm rãi mở mắt. Nếu là nửa năm trước thì có lẽ y đã khinh thường phản bác lại những lời Ngọc Đế vừa thao thao bất tuyệt... Nhưng bây giờ, mỗi tình này đã hành hạ y đến mức thương tích đầy mình, y còn tư cách gì để mà tranh luận với Ngọc Đế nữa.

Ở nhân gian, vì quyền lực mà huynh đệ tương tàn vốn là chuyện quá quen mắt rồi, sự lo lắng của Ngọc Đế không phải không có căn cứ.

Sau khi Ngọc Đế rời đi, Hy Hiên đã trải qua không biết bao nhiêu ngày trong mê man.

Ngày thứ nhất, khi y vẫn đang chìm trong mê man thì bỗng nghe thấy một loạt tiếng bước chân vọng tới, nhỏ nhẹ mà chần chừ, chẳng khó khăn gì để đoán ra người đó là ai.

Một tiếng thở dài trầm thấp, nhỏ nhẹ rơi xuống bên tai y. “Ta đã gặp Hậu Nghệ rồi, chàng nhờ ta nói với ngài một câu “Xin lỗi!”

Y vẫn nhắm chặt hai mắt, giả vờ như vẫn hôn mê chưa tỉnh. Hằng Nga tiếp tục nói một mình: “Chàng ấy đã uống canh Mạnh Bà để đầu thai chuyển kiếp rồi, bọn ta đều đã buông bỏ tất cả. Còn ngài đến khi nào mới thực sự buông bỏ đây? Yêu và hận vô tình giày vò chúng ta đến khi nào mới có thể kết thúc?”

Nàng ta thấy y vẫn không lên tiếng thì nói tiếp: “Hy Hiên... Ngài hận ta như thế là vì ta là thê tử của Hậu Nghệ, vì ta đã thay thế cho nữ nhân được trời định của ngài? Tất cả sai lầm này là do ta tạo nên sao? Ngài đã từng nghĩ đến chưa, trong nỗi đau khổ của ba chúng ta, là do ta sai, Hậu Nghệ sai, hay là do ngài sai?”

Cho dù là ai làm sai thì cũng đã tạo thành kết cục như thế này, chúng ta buộc phải chấp nhận thôi...

Ta ở cung Quảng Hàn đã chờ đợi ba nghìn năm, lẽ nào không đợi được một lần quay đầu nhìn lại của ngài sao? Vì sao lần duy nhất ngài đến cung Quảng Hàn lại là vì một nữ nhân khác...”

Nàng ta lại im lặng rất lâu rồi mới quay người đi ra ngoài, khi đi đến cửa, nàng ta đột nhiên dừng bước, buồn bã nói: “Hy Hiên, ta biết ngài nghe thấy những lời ta nói... Ta nói một câu cuối cùng với ngài, dù phải chịu đựng sự giày vò mà ta vẫn nhất định không ăn cỗ tiên vong tình đó, không phải vì ta không muốn quên Hậu Nghệ, mà là ta sợ sau khi ăn nó, người ta quên không phải chàng ấy, mà là ngài...”

Hằng Nga rời đi rất lâu rồi, y mới cười khổ, mở mắt ra.

Không muốn quên y? Vì sao người phải nhớ thì lại lựa chọn quên đi, còn người không nên nhớ y thì suốt ba nghìn năm qua lại không muốn quên?

Khi chốn phàm trần đã bước sang mùa xuân hoa nở, cỏ thơm mọc khắp nơi thì Hy Hiên mới cảm thấy cơ thể mình hồi phục được một chút khí lực. Y đứng dậy đi ra khỏi điện Ngọc Thanh, lấy sương ở Dao Trì đi vào hoa viên. Y vừa tưới những giọt sương lên cây bàn đào đã cao hơn nhiều vừa nghĩ lại cuộc đời của mình, về câu chuyện phượng hoàng trầm lửa của Nữ Oa nương nương, về mười mũi bảo tiễn của Nguyên Thủy Thiên Tôn, hai viên tiên đan có thể giúp thoát thai hoá cốt, những oán hận mà y đã trải qua, về mối tình là số mệnh của y... đều sớm đã được an bài cả rồi.

Vậy thì điều đáng buồn nhất trong cuộc đời này của y là chưa một lần làm theo lựa chọn...

Tưới nước cho cây đào xong, y chậm rãi đi về phía tẩm cung ở sau điện Kim Loan. Đến trước tẩm cung của Ngọc Đế và Vương Mẫu, y cúi đầu, hít sâu vô số lần rồi mới lên tiếng: “Hy Hiên... cầu kiến Ngọc Đế, Vương Mẫu!” Y có thể tự xưng là Hy Hiên, còn hai chữ phụ vương và mẫu hậu thì vẫn bị tắc lại trong cổ họng.

Cửa mở ra, y bước vào trong, khom người hành lễ: “Sức khỏe của thần đã tốt hơn nhiều rồi, nghe nói gần đây chốn phàm trần liên tục xảy ra chiến tranh, thần đến xin thánh chỉ hạ phàm.”

Y nói xong thì ngẩng lên quan sát vẻ mặt của Ngọc Đế và Vương Mẫu theo thói quen. Bọn họ vẫn ngồi ở nơi cao cao tại thượng, không nhìn ra hỷ, nộ, ái, lạc.

“Ừm, nghe nói ma giới cũng đã mấy lần nhúng tay vào cuộc chiến tranh ở chốn phàm trần, khiến cho trận chiến này thương vong vô số. Thái Ất Chân Nhân có chút lực bất tòng tâm, con đi giúp đỡ ngài ấy cũng được... Nhưng đã trải qua kiếp số lần này, pháp lực của con bị giảm đi nhiều, cần phải cẩn thận một chút.” Giọng nói của Ngọc Đế mặc dù vẫn lạnh nhạt như trước nhưng trong lời nói có vẻ quan tâm hơn nhiều, khiến cho trái tim đã nguội lạnh của y cũng xuất hiện những gợn sóng.

“Vâng, vậy Hy Hiên xin cáo lui!”

Y thi lễ, đang định lui xuống thì đột nhiên nghe thấy Vương Mẫu nương nương nói: “Ta nghe nói Ma Vương đó là con trai của hỏa kỳ lân, lại nắm được nhược điểm của con, con phải để ý đến hắn mới được.”

Nhắc đến cái chết của hỏa kỳ lân, y đột nhiên dừng bước. “Xin hỏi nương nương, hỏa kỳ lân đã chết dưới chân Hoa Sơn như thế nào?”

“Ta cho rằng con đã giết chết nó?”

Y nhìn thẳng vào Vương Mẫu, nói: “Rõ ràng năm đó thần đã cho nó một con đường sống, muốn cho nó một cơ hội sửa sai...”

“Nếu ta muốn giết nó thì cần gì phải đợi đến năm trăm năm sau? Năm đó, ta đồng ý cho con thay ta thu phục nó là hy vọng cho nó một cơ hội chuộc tội bằng cách giao kính nguyệt trần ra, vì có gì mà ta phải giết nó?”

“Pháp thuật của hỏa kỳ lân là do thần dạy, trong thiên hạ, người có thể giết chết nó không nhiều, không phải Người thì còn ai?”

Y nghĩ ngợi hồi lâu, người có thể giết chết hỏa kỳ lân không nhiều, Ngọc Đế từ trước đến nay luôn “một lời hứa đáng giá nghìn vàng”, ngài đã nói là giao hỏa kỳ lân cho y xử lý thì nhất định sẽ không động thủ. Những vị thần tiên khác càng không rảnh rỗi để can thiệp vào chuyện này, cho nên làm việc này chỉ còn Vương Mẫu.

“Ta cũng không biết, hỏa kỳ lân vừa chết thì chúng ta cũng không thể khống chế được ma giới.” Vương Mẫu bình thản nói.

“Không phải Người là tốt nhất, về mối thù của hỏa kỳ lân, thần sẽ không để yên đâu!” Nói xong, y đẩy cửa bước ra, đi về phía Nam Thiên Môn.

Chỉ khoảnh khắc đau đó, Hy Hiên đã một mình đứng trên đỉnh Hoa Sơn ngắm nhìn bầu trời đêm, nhìn những cánh hoa phù dung trong tay đang dần rơi vào những góc sâu tăm tối, chuyện cũ rõ ràng trước mắt...

Y rất muốn nhìn thấy Tiểu Vân, xác định xem nàng có thực sự hạnh phúc hay không. Nhưng y không dám. Y lo lắng nếu nhìn thấy nàng lần nữa thì sẽ không kiềm chế được mà ôm nàng, kể lể với nàng về nỗi nhớ nhung sâu sắc của y.

“Này, người đến để ngắm mặt trời mọc sao?”

Một giọng nói ngọt ngào, dịu dàng vang lên khiến cả người y chấn động. Y sững sờ quay người lại. Là một nữ tử, tà váy màu đỏ tươi đang phất phơ giữa màn đêm, không che giấu được vòng eo thon gọn của nàng, một lọn tóc đen nhánh khẽ lướt qua bờ vai, để lộ ra làn da trắng nõn, ánh mắt lay động, đôi môi nhỏ nhắn làm say lòng người.

Phải đến mãi lúc lâu sau y mới tìm lại được giọng nói của mình. “Nàng... Sao nàng lại ở đây?”

“Vì sao ta không thể ở đây?” Nàng cười, một nụ cười đơn thuần, đáng yêu, đẹp đến mức khiến trái tim u ám của y bỗng chốc tràn ngập ánh nắng.

Nụ cười của Tiểu Vân vẫn như xưa, chỉ có giọng nói của nàng có thêm vẻ xa lạ. Y cảm thấy yên tâm hơn nhiều, nhưng đồng thời tự nơi đáy lòng cũng trào lên cảm giác mất mát. “Nàng lên đây bằng cách nào?”

“Ta bay lên! Ồ, quên không nói cho người biết, ta là một con hồ yêu.” Nàng vừa nói vừa làm mặt quỷ cực kỳ đáng yêu để dọa y. Nàng vẫn thú vị như thế, luôn khiến y muốn cười.

Nàng thấy y cười cực kỳ vui vẻ thì khẽ khàng tựa vào người y, mỉm cười quyến rũ. “Muộn thế này rồi mà công tử còn một mình ở trên đỉnh núi, không biết là vì có chuyện gì vậy?”

Trái tim y đột nhiên hẫng mất một nhịp, cả người trở nên nóng bừng, nhất thời thất thần vì phần da thịt lộ ra ở vai nàng, suýt thì đưa tay ra vuốt ve. Y không thể không thừa nhận chỉ mấy tháng không gặp mà công phu của nàng đã tăng lên nhiều rồi, kinh nghiệm dụ dỗ nam nhân cũng phong phú hơn xưa, chắc là có không ít người phạm trần đã chết dưới tay nàng.

Haiz, chỉ cần nàng vui vẻ thì nàng sống thế nào cũng mặc kệ nàng đi!

“Muộn thế này rồi mà cô nương còn lên đỉnh núi là vì có chuyện gì vậy?”

“Ta đến để ngắm mặt trời mọc.” Nàng dựa sát vào người y, hít thật sâu, sau đó lại hít sâu một hơi nữa rồi mới nói: “Ta thích sau khi mặt trời lên, nó sẽ nhìn thấy ta đầu tiên, còn ta cũng là người đầu tiên nhìn thấy nó, không biết vì sao ta luôn cảm thấy đó là một cảm giác thật tuyệt diệu... Còn công tử thì sao?”

Xem ra mặc dù nàng đã quên y nhưng vẫn quyến luyến với mùi hương trên người y.

Y cực kỳ không nỡ đẩy nàng ra, cũng giống như đang lưu luyến cơ thể mềm mại, ấm áp này. Y cũng không còn là “vị thần tiên có mỹ nhân ngồi trong lòng mà tim không đập loạn” như lần đầu gặp gỡ nữa, nếu cứ để nàng tựa sát vào mình như thế thì hậu quả thật sự khó lường.

“Ta đến để làm lễ truy điệu cho một mối tình đã chết.”

“Người đến là để tưởng nhớ người trong trái tim người?” Nàng lập tức thu lại nụ cười quyến rũ, trên mặt xuất hiện vẻ hỗn loạn, dường như rất ngưỡng mộ và thông cảm đối với nam nhân si tình này.

Hy Hiên chỉ cười mà không đáp, những cánh phù dung trong tay y bay lên, màu trắng tinh khiết, thánh thiện nổi bật giữa đêm đen.

Tiểu Vân phát hiện trong bàn tay y có những cánh phù dung không ngừng bay ra, liền như bưng bình, hỏi: “Người cũng có pháp thuật? Người là yêu gì thế?”

“Hóa yêu.” Y cười, nghe thấy giọng nói của nàng giống như “xa quê gặp người cũ” thì không khỏi nhớ đến lần hai người gặp nhau trên con đường nhỏ khi xưa.

Hôm nay, người vẫn cũ, mà tình đã không còn!

Dường như Tiểu Vân nhìn ra được điều gì đó từ vẻ ưu thương của y, liền hỏi: “Người rất yêu nàng ấy có phải không?”

“Yêu? Ta không biết như thế nào là yêu, chỉ biết rằng, nàng được sống vui vẻ thì ta cũng không còn mong muốn gì khác nữa...”

“Người thật là vĩ đại!” Nàng quan sát thật kỹ gương mặt y.

Vẻ chăm chú đó khiến Hy Hiên không khỏi cảm thấy hoảng hốt. “Cô nương nhìn gì vậy?”

“Không có gì, ta cảm thấy dường như chúng ta đã gặp nhau ở đâu đó rồi.” Nàng lại chăm chú nhìn y rất lâu, rồi như đột nhiên bừng tỉnh, nói: “Người hơi giống phu quân của ta, nhất là khi cười...”

Hai chữ “phu quân” giống như bụi gai cào xước trái tim y, người mình yêu đã thành thân với kẻ khác, khi tương phùng đã trở thành người xa lạ...

Việc duy nhất y có thể làm chính là duy trì nụ cười trên gương mặt, quay người đứng sóng vai với Tiểu Vân.

Quay đầu sang nhìn, thấy Tiểu Vân vẫn đang đứng đó ngấm trăng, nụ cười nhả nhạt như nước. Lần tương phùng “xa lạ” này dù sao cũng tốt hơn sinh ly tử biệt, nước ngăn trời chặn.

Y cũng cười, một nụ cười từ tận đáy lòng. Tiểu Vân, có thể quên là một chuyện tốt, nhìn thấy nàng lại được vui vẻ giống như trước kia, ta không còn mong ước điều gì hơn nữa.

Nhiều ngày sau, Hy Hiên bước trên mặt đất đầy máu, đi qua tầng tầng lớp lớp thi thể, trái tim y không ngừng quặn thắt. Y vốn định dùng cách ôn hòa nhất để giải quyết cuộc tranh chấp giữa hai giới thần và ma, nhưng không ngờ vẫn liên lụy đến người phạm trần, khiến những oan hồn bất hạnh này trở thành vật hy sinh cho sự vô năng của y.

Ngọn lửa tức giận từ cơ thể y chậm rãi lan ra. Trong ngọn lửa cháy bùng bùng, những thi thể chất cao như núi kia cũng dần hóa thành tro bụi.

“Tội nghiệt này, vĩnh viễn ta không thể hoàn trả.”

Theo tiếng thét gào của y, tro tàn cũng bay ra tứ phía, giống như đang nói hết những nỗi oán hận của oan hồn.

Thái Ất Chân Nhân vỗ vỗ vai y, áy náy nói: “Đây là lỗi của ta, để ma giới có cơ hội đánh trả, làm liên lụy đến những người phạm trần vô tội này.”

“Hắn thực sự cho rằng chỉ cần có kính nguyệt trản là muốn làm gì thì làm sao? Hắn thực sự cho rằng ta không thể tiêu diệt được hắn sao?”

Sở dĩ bao nhiêu lần y hạ thủ lưu tình là vì hỏa kỳ lân, nhưng không ngờ Ma Vương lại không hề sợ hãi, tạo ra sát nghiệt nặng nề như thế.

Xem ra, đã đến lúc y ra tay rồi.

Thái Ất Chân Nhân nói với vẻ lo lắng: “Ma Vương đó cả ngày ở trong ma vực, chúng ta thực sự không có cách nào.”

“Vậy thì chúng ta sẽ bắt đầu từ trợ thủ đắc lực của hắn, thu phục Tả - Hữu hộ pháp xong, xem hắn còn có thể trốn được bao lâu nữa?”

“Tả - Hữu hộ pháp?”

Hy Hiên lạnh lùng nhìn ông ta. “Chính là hai đồ đệ của ngài, Dạ Mị và Minh Hồn!”

“Cái gì? Ngài đã tìm thấy bọn chúng rồi sao?” Thái Ất Chân Nhân suy nghĩ rất lâu, không ngừng lắc đầu, nói: “Không thể nào, Hồn sẽ không giúp đám ma đầu đó giết người.”

Y nhìn ra dáng vẻ không muốn tin từ trong mắt của Thái Ất Chân Nhân, không muốn tin rằng mọi chuyện lại có thể như thế, đối với những linh hồn đã sa ngã, ngoài tiếc thương ra thì còn có thể làm gì khác?

“Dù thế nào thì trước tiên cứ thu phục bọn họ trước rồi nói.”

“Được! Đích thân ta sẽ thu phục bọn chúng... Chỉ là, nếu bọn chúng không ra khỏi ma vực thì phải làm thế nào?”

“Chân Nhân có biết bọn họ có nhược điểm gì không?”

“Hồn thì lương thiện sạch sẽ, Mị thì lạnh lùng quái gở...”

“Đây không gọi là nhược điểm.” Y bất đắc dĩ cắt đứt lời của Thái Ất Chân Nhân. Xem ra vị “ân sư” này vốn chẳng hiểu gì về đồ đệ của mình, chẳng trách lại để hai đồ đệ rơi vào ma đạo như thế.

Thái Ất Chân Nhân nhìn Hy Hiên đang nhú mào, lưỡng lự mãi không thôi, ở giữa nơi đồng không mông quạnh cứ lượn đi lượn lại không ngừng, rồi rầu rĩ hỏi: “Thực sự không nghĩ ra cách nào sao?”

“Cách thì không phải không có, chỉ là ta không đành lòng... Nhưng ngoài cách này ra thì ta thực sự không nghĩ ra cách nào khác.” Hy Hiên lại trầm mặc hồi lâu rồi buồn bã nói tiếp: “Để ta nghĩ thêm lát nữa đã!”

12. Chương 11

Mây bay đầy trời

Trong chốn thế tục phàm trần: ngẩng đầu lên, mây đen giăng đầy, mưa to gió lớn, cúi đầu xuống, máu chảy thành sông, khắp nơi đều là cảnh hoang tàn.

Gặp mỗi khi thay đổi triều đại, giang sơn đổi chủ, hải cẩu khắp nơi nhìn mãi cũng quen, nhưng cuộc chiến lần này cực kỳ thảm khốc, máu thịt hòa vào nhau khiến Hy Hiên cũng cảm thấy sợ hãi trong lòng.

Xem ra, trong năm trăm năm qua, ma giới mà y không thể nào nhìn thấy đã liên tục xuất hiện những “nhân tài”, tốc độ phát triển đã vượt qua khả năng tưởng tượng của y.

Đối với y, có lẽ tiêu diệt Ma Vương không khó, nhưng không thể thu hồi lại kính nguyệt trần thì sẽ lại có một Ma Vương khác xuất hiện. Y vốn không thể diệt trừ tận gốc ma vực, cách duy nhất đó chính là tìm cơ hội để nói chuyện với Ma Vương.

Bên dòng suối nhỏ quen thuộc là bóng lưng quen thuộc, chỉ có bộ váy đỏ kiêu diễm như tân nương trong ngày thành thân lại đâm vào mắt y đau nhức.

Y đi tới, rất lễ phép chào hỏi: “Có phải là... Mộ Vân cô nương không?”

“Người là...” Tiểu Vân hơi ngẩn ra, dường như đang cố gắng tìm kiếm y trong ký ức.

Lòng tự ái của y thật yếu ớt, từ sau khi quen biết nàng, y liên tục phải chịu đả kích. “Ta trông bình thường như thế này, khiến cô nương dù gặp rồi cũng không nhớ được.”

“Người là hỏa yêu? Chúng ta đã gặp nhau trên đỉnh Hoa Sơn.” May mà cuối cùng nàng cũng nhớ ra, nếu không có lẽ khi về y phải xem lại xem có điểm nào trên gương mặt mình bị thay đổi hay không.

“Đúng vậy, trí nhớ của cô nương tốt thật, tại hạ là Hy Hiên.”

“Ồ!” Nàng thấy Hy Hiên không có ý định rời đi, liền lễ phép hỏi: “Người tìm ta có việc gì sao?”

“Có chút việc định làm phiền Mộ Vân cô nương, nghe nói cô nương là Bát phu nhân của Ma Vương?” Y biết, lẽ ra y nên thay đổi cách xưng hô với nàng, phải gọi nàng là Bát phu nhân mới đúng, nhưng y không làm được.

Tự lừa mình dối người có thể là rất ngu ngốc, nhưng cũng là cách tốt nhất để trốn tránh hiện thực.

“Năng lực của ta có hạn, chưa chắc đã giúp được người.”

“Rất đơn giản, ta chỉ hy vọng Mộ Vân cô nương có thể giúp ta chuyển lời cho Ma Vương, rằng Hy Hiên muốn gặp hần, vào giờ này ngày mai, ta sẽ đợi hần ở đây...” Y nhìn thấy vẻ lo lắng lộ ra trong mắt Tiểu Vân, trong khoảnh khắc đó, trái tim y liền chùng xuống.

Rất lâu sau y mới xóa tan được nỗi cay đắng trong lòng, nói tiếp: “Ta chỉ có chút chuyện quan trọng muốn nói với Ma Vương mà thôi.”

Lúc này, Tiểu Vân mới yên tâm gật đầu. “Vậy được, ta nhất định sẽ chuyển lời của người... Nhưng, ta không dám đảm bảo hần sẽ đến.”

Hy Hiên nhìn ánh tịch dương đang trốn sau những đám mây đen giăng đầy trời, ánh hào quang biến mất, trong lòng y mơ hồ có những dự cảm xấu. Y nhìn chăm chăm vào Tiểu Vân, hỏi: “Xem ra Mộ Vân cô nương không chỉ thích nhìn mặt trời mọc, mà cũng rất thích nhìn mặt trời lặn.”

“Đúng vậy, ta muốn khi mặt trời lặn xuống, ta sẽ là người cuối cùng nó nhìn thấy, và ta cũng nhìn thấy nó.”

“Vì sao?”

“Ta cũng không biết vì sao, nhưng mỗi khi nhìn mặt trời như thế này, trong tim ta lại cảm thấy rất ấm áp.” Nàng ngậy ngốc nói. “Ta luôn cảm thấy đường như mình đã đánh mất thứ gì đó rất quan trọng, nhưng lại không biết đó là thứ gì.”

“Là cái gì cũng không quan trọng, mất thì đã mất rồi.”

Trở về ma vực, Tiểu Vân ngồi trước ô cửa sổ, lại thả một viên đá vào trong bình, rồi mỉm cười ngọt ngào với Ma Vương đang nhìn nàng không chớp mắt ở bên cạnh, nói: “Vương, hôm nay ngài có vẻ rất rảnh rỗi?”

Ma Vương không để ý đến sự chế giễu của nàng, hỏi: “Gặp được chưa?”

“Gặp được rồi, chàng rất tốt, cười rất vui vẻ.” Ánh mắt nàng nhìn về một nơi xa xăm, trên gương mặt hiện lên một nụ cười hạnh phúc.

“Nàng cần gì phải như vậy?”

“Ta chỉ muốn xem chàng có sống tốt hay không, vết thương đã khỏi hẳn chưa, biết chàng sống tốt, ta mới yên tâm.” Nàng do dự một lát, mới nói tiếp: “Vương, chàng nói muốn gặp ngài, chàng muốn nói chuyện với ngài.”

“Khi nào?”

“Ngài đừng đi, ngộ nhờ chàng muốn giết ngài...” Nàng vội vàng kéo ống tay áo của Ma Vương, nàng không yêu Ma Vương, nhưng cũng không muốn hấn bị thương.

Ma Vương cười vỗ vỗ vai nàng, an ủi: “Không sao đâu, có một số chuyện, sớm muộn gì cũng phải đối mặt. Y bảo nàng chuyển lời cho ta, chính là muốn cho ta biết thành ý của y...”

“Ồ! Chàng nói vào lúc hoàng hôn ngày mai sẽ đợi ngài bên dòng suối nhỏ.” Hy Hiên nói chỉ cần chuyển lời mà thôi, nàng cũng tin y sẽ không lừa nàng.

Nhưng nàng lại lừa y, nàng không ăn cỗ tiên vong tình, cũng không thành thân với Ma Vương.

Nhưng nàng vẫn ở lại ma vực, làm bạn với Ma Vương. Hy Hiên từng nói, đây là số mệnh của nàng, nên nàng chấp nhận. Mặc dù một người ở trên trời, một người ở dưới đất, một ở ngoài sáng, một trong bóng tối, mặc dù họ gặp lại mà vẫn phải coi như không quen biết, nhưng chỉ cần Hy Hiên còn sống thì nàng cũng có thể sống tiếp, sống vì chàng...

Ánh tịch dương đỏ như màu máu.

Hy Hiên nhìn thấy Ma Vương ung dung đi về phía mình thì cũng không khách khí mà đi thẳng vào vấn đề: “Chúng ta là người quang minh chính đại thì không nói những lời ám chỉ vòng vo, ta muốn lấy lại kính nguyệt trần.”

“Vì sao ta phải đưa nó cho người?” Ma Vương cười lớn, hỏi.

“Vì kính nguyệt trần không bảo vệ được cái mạng của người, đây là cơ hội cuối cùng của người.”

“Ta sẽ không đưa nó cho người, dù ta có chết thì cũng không đưa cho người.”

“Vì sao?” Hy Hiên nghe thấy vậy thì không thể nào hiểu được. “Người chết rồi, giữ lại kính nguyệt trần có tác dụng gì?”

“Ma vực là của phụ thân ta, dù ta có phải liều mạng thì cũng phải bảo vệ được ma vực của ông ấy.”

“Nói như vậy nghĩa là người đã quyết định chống lại thiên đình đến cùng?” Hôm nay y mới coi như thực sự hiểu về Ma Vương của ma giới, con trai của hỏa kỳ lân, thì ra hẳn không phải loại ham sống sợ chết, không phải kẻ khát máu.

“Đúng vậy, chỉ cần ta còn sống thì sẽ bảo vệ cho ma vực này, ta có chết cũng sẽ để người khác bảo vệ ma vực.”

Hiên nghe thấy vậy thì có chút cảm động, Ma Vương còn sống tức là còn kéo dài sinh mệnh của hỏa kỳ lân, sự phản bội của hỏa kỳ lân chẳng qua cũng là vì muốn kéo dài sinh mệnh. Có lẽ như thế này mới là tình phụ tử chân chính, còn y mấy nghìn năm bị thù hận che mắt, chưa từng nghĩ đến việc phải bảo vệ thiên giới vì phụ thân, cho dù phụ vương vốn cũng không cần y bảo vệ.

Ma Vương lại nói: “Từ trước đến nay ta vẫn không nghĩ ra, vì sao thần giới không thể để yên cho ma giới? Giống như những sinh linh nơi trần thế, bọn ta cũng có máu có thịt, thậm chí bọn ta còn sống tình cảm hơn cả các người. Vì sao bọn ta là ma, còn các người lại là thần thì bọn ta phải chết, còn các người thì lại bất tử?”

“Các người giết hại sinh linh, tội ác tày trời...”

Ma Vương cười lạnh, nói: “Lẽ nào người phạm trần thì không hại bọn ta? Cùng là sinh linh, chỉ vì bọn ta là cầm thú thì phải để mặc cho người phạm giết hại sao? Đây chính là đạo trời của các người?”

Hy Hiên bị nói như vậy thì bất giác nhìn đôi bàn tay mình. Nếu nói giết hại sinh linh thì trên tay y đã dính bao nhiêu máu tanh, mấy nghìn năm qua, ngọn lửa của y đã thiêu đốt bao nhiêu yêu ma, có lẽ y còn không đếm nổi nữa.

Nghĩ đi nghĩ lại, y đành phải đổi chủ đề: “Vậy được, chúng ta sẽ đổi cách nói chuyện, cuộc chiến tranh ở phạm trần lần này hoàn toàn là cuộc chiến tranh giành ngôi vị, không liên quan gì đến các người, ta hy vọng người đừng làm liên lụy đến người vô tội. Giữa chúng ta, muốn đánh thì cũng nên đợi đến khi chiến tranh kết thúc.”

“Người cho rằng ta ngu ngốc như vậy sao, ngoan ngoãn đợi đến khi thiên binh thiên tướng của các người tu thành chính quả sao? Làm liên lụy đến người vô tội chẳng phải là đám thần tiên các người tự cho mình là đúng hay sao?”

“Nói như vậy thì giữa chúng ta, ngoài người sống ta chết thì không còn cách giải quyết nào khác ư?”

“Nếu người có đề nghị nào tốt hơn thì ta có thể rửa tai lắng nghe, nhưng hy vọng không phải mấy lời nhằm nhí người vừa nhắc đến.”

Hy Hiên á khẩu, không biết phải nói gì, y luôn cho rằng tài ăn nói của mình cũng không đến nỗi nào, hôm nay gặp Ma Vương mới biết núi cao còn có núi cao hơn, hẳn có thể thống trị ma giới bao nhiêu năm, quả nhiên không đơn giản.

“Nếu người đã không còn lời nào để nói thì ta xin cáo từ trước, hẹn gặp nhau trên chiến trường.”

Ma Vương đang định rời đi, Thái Bạch Kim Tinh và Thái Ất Chân Nhân đột nhiên xuất hiện, chặn đường hẳn.

Vẻ mặt của Ma Vương vẫn như thường, hẳn cười lạnh với Hy Hiên: “Xem ra ta đánh giá người quá thấp rồi, người chẳng qua cũng là loại tiểu nhân nói lời không giữ lời, bội bạc xảo trá mà thôi.”

“Ta...” Hy Hiên hoàn toàn bất ngờ với biến cố đột nhiên xảy ra, liền quay người khuyên can: “Thái Bạch, để hẳn đi đi, giết hẳn cũng chẳng giải quyết được gì.”

“Giết hẳn sẽ khiến ma giới xảy ra đại loạn, chúng ta có thể nhân cơ hội này để ra tay.”

“Lúc này vẫn chưa phải thời cơ.” Hy Hiên do dự nói. “Cho dù ma vực xảy ra đại loạn thì chúng ta cũng không nắm chắc được là sẽ tiêu diệt hết bọn chúng, hơn nữa chốn phạm trần xảy ra chiến tranh liên miên, lúc này chúng ta phải bảo vệ những sinh linh vô tội mới là quan trọng.”

“Hy Hiên, trước đây ngài không chần chừ do dự như thế này...” Thái Bạch Kim Tinh vốn định bất chấp sự ngăn cản của y, vung cây phát trần đánh về phía Ma Vương.

“Thái Bạch...” Hy Hiên lập tức lao lên chặn cây phát trần của Thái Bạch Kim Tinh, có chút tức giận, nói: “Ta từng nói ta chỉ nói chuyện với hân thôi, ngài làm như thế này thì sẽ biến ta thành kẻ bất nhân bất nghĩa.”

Thái Bạch Kim Tinh hất cây phát trần, đẩy y phải loạng choạng lùi về sau, rồi nói: “Hy Hiên, xin lỗi ngài, đây là mệnh lệnh của Ngọc Đế và Vương Mẫu, ta cũng chỉ phụng mệnh hành sự mà thôi.”

“Mệnh lệnh của Ngọc Đế và Vương Mẫu?” Y lẩm bẩm nói, xem ra cha mẹ y đã bày mưu tính kế từ rất lâu rồi.

Thái Bạch Kim Tinh và Thái Ất Chân Nhân dù sao cũng là hai vị thần tiên đứng đầu thiên giới, mặc dù hằng ngày không ra tay nhưng công lực vẫn không giống người thường. Ma Vương sao có thể là đối thủ của bọn họ. Hân dùng toàn bộ công lực để tiếp một chiêu của hai vị thần tiên thôi mà nguyên khí đã bị tổn thương nặng nề.

Thấy pháp lực của Ma Vương ngày càng suy yếu, ra tay ngày càng chậm chạp, Hy Hiên chỉ có thể thở dài, đừng nói công lực của y đã giảm đi nhiều, cho dù y chưa từng bị thương thì cũng không phải là đối thủ của Thái Bạch Kim Tinh và Thái Ất Chân Nhân.

Khi y nhìn thấy Ma Vương bị một chiêu của Thái Bạch Kim Tinh đánh nhưng không có cách nào phản kháng, trong lòng y liền trào lên một cơn phẫn nộ.

Trong mắt cha mẹ y, rốt cuộc y chỉ là một quân cờ, để bọn họ tùy ý an bài, sắp xếp. Còn y chỉ có thể nhìn cha mẹ mình từng bước, từng bước giết những người mà y để ý, hủy hoại tất cả những tình cảm mà y không dứt bỏ được.

Sự oán hận tích lũy mấy nghìn năm đã ép toàn bộ chân khí của y phát ra ngoài cơ thể. Ngọn lửa đỏ rực cháy bùng lên từ cơ thể y trông giống như áng mây đỏ nơi chân trời, ban tặng cho thế gian sắc đỏ xán lạn cuối cùng trước khi đêm xuống.

Cho dù y có vô năng hơn nữa thì cũng sẽ không thể nhẫn nhịn chịu đựng thêm. Y nhanh chóng xông về phía Thái Ất Chân Nhân, hóa giải một đòn chí mạng cho Ma Vương.

Đúng lúc này, từ trên không trung, có hai làn mây mù màu đen và trắng vụt đến bên cạnh Ma Vương. Nhưng Thái Ất Chân Nhân đã nhanh hơn, chặn mất đường đi của Dạ Mị và Minh Hồn.

Hy Hiên đã từng trải qua hàng nghìn, hàng vạn cuộc chiến tranh, nhưng y chưa từng nghĩ tới việc mình sẽ đứng cùng một phe với Ma Vương để ra tay với Thái Bạch Kim Tinh luôn luôn quan tâm đến mình. Thực ra y cảm nhận được Thái Bạch Kim Tinh vẫn không thực sự ra tay với y, mỗi chiêu thức đều để lại cho y đường sống, ngài ấy chỉ vây chặt lấy y, để y không có thời gian quan tâm đến sự sống chết của Ma Vương.

Dạ Mị và Minh Hồn dù có giỏi thế nào thì cũng không địch lại được sự phụ của bọn họ. Thái Ất Chân Nhân vốn không né tránh, cánh tay của Dạ Mị xông đến từ khắp các phía nhưng chưa kịp tấn công thì ông ta đã biến mất.

“Nghịch đồ, ta cho ngươi một cơ hội mà ngươi vẫn không biết quý trọng, vậy thì đừng trách sự phụ vô tình.” Thái Ất Chân Nhân cực kỳ phẫn nộ, lấy ra pháp bảo Cửu Long Hỏa Tráo của ông ta.

Minh Hồn nhìn thấy cảnh tượng như vậy thì vội vàng kéo Dạ Mị lại, trong lúc né tránh nói nhỏ với hân: “Mị, khi có cơ hội thì lập tức đưa Vương rời đi trước.”

Y đã được chứng kiến sự lợi hại của Cửu Long Hỏa Tráo, cho dù là người hay yêu, chỉ cần bị cái lồng đó vây lại thì lập tức hồn phách sẽ bị hút đi mất. Cho nên y do dự một lát, quỳ xuống đất khấu đầu với Thái Ất Chân Nhân. “Đồ nhi bái kiến sư phụ!”

“Ngươi còn nhận ta là sư phụ?” Thái Ất Chân Nhân vừa phẫn nộ vừa chán nản, thở ngắn than dài. “Ngươi đúng là đã làm uống phí một phen khổ tâm của sư phụ ta... Thôi, hôm nay ta thu hồn phách của các ngươi, trấn dưới Linh Sơn, hy vọng một ngày ngươi tẩy hết bụi trần trước đây.”

“Đồ nhi tạ sư phụ tha mạng...” Còn chưa nói xong, y vận đủ mười thành công lực, ống tay áo màu trắng của y bay ra, trong lúc Thái Ất Chân Nhân lơ đãng, liền cuốn lấy Cửu Long Hỏa Tráo trong tay ông ta.

Dạ Mị đã chuẩn bị từ trước, nhân cơ hội này kéo Ma Vương bay về phía ma vực. Nhưng đáng tiếc là Thái Bạch Kim Tinh vô cùng cảnh giác, trong lúc bọn họ tháo chạy đã đánh một chưởng vào giữa lưng Ma Vương.

Khi Hy Hiên phát hiện ra, y lập tức ra tay ngăn cản nhưng đã quá muộn.

Dạ Mị chạy trốn, nhưng Minh Hồn lại bị nhốt dưới Cửu Long Hỏa Trảo, không thể thoát thân, chỉ có thể nhìn bóng dáng Dạ Mị dần biến mất, rồi yên tâm nhắm mắt lại.

Đột nhiên, có một sức mạnh cực lớn kéo y ra.

“Minh Hồn, mau chạy đi!” Y kinh ngạc mở mắt thì thấy Tiểu Mai đang dùng thân thể của nàng ta để ngăn cản ánh kim quang thu hồn phách. Trong lúc y băn khoăn không hiểu tại sao một nữ nhân từng bị y vô tình vứt bỏ còn bất chấp nguy hiểm để đến cứu y thì đã được Hy Hiên kéo lên, biến mất giữa bầu trời đêm.

Tiểu Vân đang lo lắng đợi Ma Vương, đột nhiên thấy bầu trời tối đen của ma vực bị nhuộm thành màu đỏ thẫm, sau đó nàng nhìn thấy Dạ Mị ôm Ma Vương lo lắng đi vào.

“Vương...” Nàng nhìn thấy bên khóe môi Ma Vương có máu tươi không ngừng chảy ra thì kinh ngạc đến thất sắc. Sao Hy Hiên lại làm như vậy, chẳng phải chàng đã bảo chỉ muốn nói chuyện thôi sao? Sao chàng có thể...

Nàng đang muốn đi tìm Hy Hiên để hỏi cho rõ ràng thì đã bị người nàng muốn tìm chặn lại ở cửa.

“Chẳng phải người nói sẽ không làm hấn bị thương ư? Sao người lại lừa ta?”

“Nếu nàng không tránh ra thì e là không thể cứu được hấn nữa đâu.” Hy Hiên lạnh lùng đẩy nàng ra, đi đến bên Ma Vương.

“Người có thể cứu hấn sao?” Tiểu Vân khẩn thiết cầu xin.

“Ta sẽ cố hết sức.”

Hy Hiên nhanh chóng đỡ lấy Ma Vương, truyền chân khí vào trong cơ thể hấn, nhưng rất lâu sau, sắc mặt Hy Hiên ngày càng trắng bệch mà máu từ khóe miệng Ma Vương vẫn không ngừng chảy ra.

Một canh giờ sau, Hy Hiên thu lại chân khí, buồn bã thở dài, nói: “Số mệnh của người đã hết, ta thực sự không có cách nào... Việc duy nhất ta có thể làm được là khi linh hồn người rời khỏi thể xác sẽ giúp người giữ lại nguyên thần, để người không bị diệt cả nguyên hình và nguyên thần.”

“Không, người nhất định phải cứu hấn.” Tiểu Vân khẩn thiết lắc cánh tay y.

Ma Vương lại phát phát tay, ý bảo Tiểu Vân rằng không cần cứu nữa. Sau đó, hấn quay đầu lại hỏi Hy Hiên: “Ta sẽ chết sao?”

“Đúng vậy, nhưng người sẽ đầu thai chuyển kiếp, không nhớ được những chuyện xảy ra ở kiếp này, mà sống một cuộc đời mới.” Y thở dài một tiếng, rồi nói tiếp với Ma Vương: “Đối với người mà nói, đây có lẽ là chuyện tốt. Kiếp này, tội của người quá nặng, không có cách nào rời khỏi ma giới. Kiếp sau, nếu có thể hành thiện tích đức, người sẽ có cơ hội tu thành chính quả.”

“Vương...” Tiểu Vân bước lên cầm lấy tay Ma Vương, lặng lẽ bày tỏ sự không nỡ của mình. Nàng biết lúc này dù có kêu gào hay khóc lóc cũng chẳng có tác dụng gì, chỉ làm tăng thêm nỗi đau cho mọi người mà thôi.

Trong mắt Ma Vương nhuộm vẻ u buồn của ly biệt, nhưng hấn vẫn nở nụ cười nhìn nàng và nhẹ nhàng lau nước mắt cho nàng.

“Tiểu Vân, đừng khóc... Nàng đi ra ngoài trước đi, ta có chuyện muốn nói với Hy Hiên.”

Nàng gạt đầu, đi ra ngoài rồi đóng cửa lại.

Hy Hiên bất đắc dĩ thở dài một hơi. “Đến lúc này rồi mà người vẫn không chịu giao kính nguyệt trản ra sao?”

Ma Vương nở nụ cười yếu ớt. “Ta sẽ không đưa cho người, ta từng nói dù có chết, ta cũng phải bảo vệ ma vực.”

“VẬY... nếu ta có thể giúp người bảo vệ ma vực thì sao?”

“Ý của người là...”

Hy Hiên nghiêm túc nói: “Người nên biết rằng, chỉ ta mới có thể giúp người, mà cũng chỉ có ta mới có năng lực làm được việc đó. Nếu người tình nguyện giao kính nguyệt trần ra, ta sẽ ở lại ma vực, giúp người bảo vệ mọi thứ ở nơi này.”

“VÌ sao?” Ma Vương thực sự không dám tin vào những điều mình nghe thấy.

“CHẮC hẳn người đã từng nghe thấy câu: Nhất niệm thành ma, nhất niệm thành Phật¹.” Trong giọng nói nhẹ nhàng của y lộ ra một tia kiên định. “Ta vừa ra tay cứu người, tức là đã phạm phải tội tư thông với ma giới, trở về thiên đình cũng khó thoát khỏi một kiếp nạn. So với trở về để bị tru diệt, ta thà ở lại ma vực.”

. Là muốn nhắc nhở luật nhân quả, nhắc nhở thiện ác trong suy nghĩ của mỗi người. Một khoảnh khắc suy nghĩ đến cái thiện, muốn làm việc thiện là đã tạo ra nhân quả tốt. Một khoảnh khắc nghĩ đến cái ác, muốn làm việc ác, là đã tạo ra nhân quả xấu.

“Dựa vào cái gì để ta tin tưởng người?”

“Dựa vào việc ta yêu Bát phu nhân của người, thế nào?”

“Ha ha! Vốn nghe Ngọc Thanh Chân Vương của thiên giới cực kỳ cuồng ngạo, hôm nay coi như ta đã được linh giáo rồi...” Ma Vương cười lớn, lắc đầu nói. “Ta vẫn hy vọng người đổi sang lý do nào có sức thuyết phục hơn.”

“ĐƯỢC!” Hy Hiên đứng lên, một thứ khí chất tôn quý mà chỉ y mới có tỏa ra từ người y. “Ta muốn kết thúc cuộc chiến kéo dài mấy nghìn năm không dứt giữa hai giới thần và ma... Ta muốn để yêu ma trong thiên hạ biết rằng thế nào gọi là Nhất niệm thành ma, nhất niệm thành Phật, ta muốn để các người hiểu được thế nào là chính đạo, chuyên tâm tu hành, tu thành chính quả, ta muốn để hai giới thần và yêu cùng tồn tại...”

Ma Vương sững sờ nhìn Hy Hiên, trong mắt lấp lánh ánh lệ. “Đây chính là tâm nguyện lớn nhất của phụ vương ta...”

“ĐÚNG vậy, năm đó hẳn tìm ta... Ta chưa thực sự hiểu được nỗi khổ tâm của hẳn, hôm nay ta bằng lòng đi vào ma đạo, dùng hết khả năng của ta để thực hiện giấc mơ mấy nghìn năm của hai giới thần và ma.”

Ma Vương cảm động nắm lấy tay y. “Người thực sự có thể làm được sao?”

“CÓ thể...”

Trong mắt Ma Vương ngập tràn hy vọng, hoàn toàn không giống người sắp chết. “Đa tạ! Tiểu Vân biết kính nguyệt trần ở đâu, để xem nàng có bằng lòng đưa cho người hay không.”

“Nàng luôn biết điều này?”

“ĐÚNG vậy! Người quá coi thường nàng rồi, nàng là một nữ tử cực kỳ thông minh, luôn biết cái gì quan trọng hơn...” Nói xong, Ma Vương nôn ra một ngụm máu, nói với Hy Hiên: “Ta muốn gặp Tiểu Vân...”

Hy Hiên mỉm cười lui ra, không bao lâu sau, Tiểu Vân vội vã chạy vào.

Trong thời khắc sinh ly tử biệt, ma vực càng trở nên âm u.

Tiểu Vân lặng lẽ ngồi xuống bên giường, dùng ống tay áo cẩn thận lau đi vết máu của Ma Vương, nhìn ngón tay nhuộm đầy máu còn đỏ hơn cả màu y phục của nàng thì nàng lại không kìm được, nghẹn ngào khóc. “Vương, là ta không tốt, ta không nên để ngài đi.”

“KHÔNG phải lỗi của nàng, cũng không liên quan đến y, y đã cố gắng hết sức rồi... Tiểu Vân, bọn ta vừa mới nói chuyện, chỉ cần nàng nói cho y biết kính nguyệt trần ở đâu thì y sẽ nguyện ở lại ma vực, nguyện vì nàng mà làm yêu ma...”

“KHÔNG, không được nói cho chàng biết, chàng không thuộc về ma vực, cũng không thể trở thành yêu ma...” Nàng kiên quyết lắc đầu. Hy Hiên phải là mặt trời được cả thế gian ngưỡng vọng, sao nàng có thể vì sự ích

kỷ của mình mà bắt y ở lại một nơi không thể nhìn thấy mặt trời như thế. “Vương, ngài yên tâm, ta và Minh Hồn, Dạ Mị sẽ giúp ngài bảo vệ ma vực...”

“Vậy được, nàng tự quyết định đi.” Ma Vương lưu luyến khẽ hôn lên những ngón tay dính đầy máu của nàng, một giọt lệ trào ra từ nơi khóe mắt của y, hòa tan với máu trên những ngón tay nàng. “Tiểu Vân, nàng biết không, ta chưa bao giờ cảm thấy nhẹ nhõm như lúc này, cuối cùng ta cũng có thể kết thúc cuộc sống không có ánh mặt trời, không cần phải lẩn trốn ở nơi âm u này nữa, đây là việc khiến ta rất vui, cho nên nàng cũng đừng buồn...”

“Vương, ngài không thể chết... Chúng ta vẫn chưa thành thân mà, chẳng phải ngài nói sẽ đợi ta sao?”

“Ta sớm đã biết không đợi được đến ngày đó, nhưng có thể chết bên cạnh nàng như thế này, ta đã mãn nguyện lắm rồi... Ta thực sự yêu nàng, chỉ cần nàng được sống vui vẻ thì ta cam tâm tình nguyện làm bất cứ điều gì...”

Bàn tay y dần dần buông lỏng, chỉ còn lại chút hơi tàn. “Đời này ta không thể bảo vệ nàng nữa... Kiếp sau ta vẫn muốn lặng lẽ làm bạn với nàng như thế này, cố gắng để bảo vệ nàng...” Hơi thở của Ma Vương đã ngừng lại, nhưng ánh mắt hắn vẫn nhìn nàng chăm chú.

“Vương...” Khi nàng đang khóc lóc thê lương thì cánh cửa phòng cũng lập tức bị đẩy ra.

Hy Hiên như một cơn gió lướt đến trước bọn họ, ngọn lửa màu đỏ trong bàn tay y bao phủ trên trán của Ma Vương. Hồi lâu sau, một quả cầu lửa màu lam nhạt từ ấn đường của hắn thoát ra, bay vào bàn tay của Hy Hiên.

Trong lòng bàn tay y, quả cầu lửa biến thành màu vàng, rồi chuyển sang màu vàng kim, tiếp đó chuyển thành màu đỏ tươi, cuối cùng là thành màu đỏ sẫm...

Trong ngọn lửa, nàng mơ hồ nhìn thấy một thứ, nó khẽ động đậy rồi dần dần to lên, cuối cùng biến thành một con kỳ lân nhỏ, bay ra khỏi lòng bàn tay của Hy Hiên...

“Hãy bay đến nơi mà người muốn đến, từ giờ người có thể sống tự do tự tại rồi...” Hy Hiên dùng tay chỉ vào ấn đường của con kỳ lân, một đạo kim quang lưu lại ở ấn đường của nó. “Đây là tiên khí, sẽ bảo vệ người không bị thương, cũng sẽ chỉ dẫn cho người đi đến con đường chính đạo... Bay đi, bay về nơi tận cùng ở phía tây, đó chính là nơi mà người nên đến, nếu có duyên chúng ta sẽ gặp lại nhau.”

Con kỳ lân rất nghe lời, hoạt bát, lanh lợi bay ra khỏi phòng, sau đó biến mất trong bóng đêm của ma vực...

Vương đi như thế này, có một ngày sẽ tu thành chính quả, đắc đạo thành tiên.

Còn Hy Hiên thì sao? Y sẽ ở lại đây, lưu lạc nơi ma vực, trở thành yêu ma sao?

Tiểu Vân quay đầu nhìn Hy Hiên mới phát hiện y đang tựa ở bên giường, mệt mỏi nhìn nàng chăm chú.

“Người không sao chứ?”

“Không sao... Ta mệt rồi, cần nghỉ ngơi một lát...”

“Vậy người nghỉ ngơi đi, ta đi ra trước.”

“Đợi đã!” Hy Hiên gọi nàng lại, buồn bã nói: “Ta vì cứu phu quân của cô nương nên mới trở thành như thế này, lẽ nào cô nương cứ mặc kệ ta mà đi sao?”

“...” Không phải nàng không muốn quan tâm đến y, mà không biết phải đối mặt với y như thế nào.

“Lại đây, ở bên cạnh ta...” Hy Hiên thấy nàng do dự liền cười nhạt. “Ta có thể sẽ không cẩn thận mà ngủ quên mất, sau đó không tỉnh lại được nữa.”

Lời của y giống như một tia chớp lóe sáng trong trái tim chìm trong mưa dầm đã lâu của nàng, chấn động đến mức khiến nàng quên hết tất cả, chạy đến bên cạnh y. “Người sẽ không chết...”

Hy Hiên nhắm mắt lại, hơi thở nặng nề. “Đừng đi, hãy ở bên cạnh ta như thế này... Mãi mãi ở bên cạnh ta.”

“Không...” Nàng khóc, trong lòng đau đớn như đứt từng khúc ruột, lắc lắc người y. “Người đừng dọa ta...”

“Ta mệt quá, nàng có thể để ta yên tĩnh một chút không...”

Khi nàng nhìn thấy một nụ cười nhạt bên khóe môi Hy Hiên thì mới phát hiện ra mình lại bị y lừa rồi. Tên Hy Hiên đáng chết này, nhất định là lại muốn thăm dò nàng đây mà. Cũng may vừa rồi nàng không nhất thời kích động mà gọi “Hiên!”, không nói ra nỗi nhớ khắc cốt ghi tâm của mình, suýt nữa thì...

Nàng quay người rời đi, đóng cửa thật mạnh. “Chết đi, người chết sớm đi!”

Nàng ngây ngốc đợi ngoài cửa rất lâu mà vẫn không thấy Hy Hiên đi ra. Lặng lẽ đẩy cửa ra một chút, nhìn qua khe cửa, thấy y đã ngủ rồi, hơi thở đều đặn, cũng rất bình ổn, nàng lại lặng lẽ đóng cửa, ngồi canh ở bên ngoài.

Mười mấy ngày trôi qua, y vẫn ngủ bình yên như thế. Minh Hồn đến thăm, nói rằng y vốn bị hàn khí làm tổn thương, công lực giảm mạnh, nay lại phải dùng pháp lực quá độ nên nguyên thần bị ảnh hưởng, nhưng không có gì quá đáng ngại, chỉ cần tĩnh dưỡng tốt thì sau một thời gian nữa y sẽ không sao.

Nhưng chớp mắt đã một tháng trôi qua, Hy Hiên vẫn chưa tỉnh, nghĩ lại lời y nói “không tỉnh lại được nữa”, nàng bắt đầu hoảng hốt, ông Trời sẽ không trừng phạt bọn họ một cách tàn nhẫn như vậy chứ?

Bầu trời đêm không trăng không sao, nàng mở cửa đi vào nhìn y, cầm lấy bàn tay y, không ngừng nói: “Chàng sẽ tỉnh lại, nhất định phải tỉnh lại...”

“Nếu ta vĩnh viễn không tỉnh lại, nàng có buồn không?” Giọng nói của Hy Hiên vang lên bên tai nàng, dọa nàng phải lùi lại mấy bước. Nàng không khỏi chột dạ, trong đầu suy nghĩ xem mình có lỗ miệng điều gì không. Cũng may mà vừa rồi nàng đã cố gắng kiềm chế không vuốt ve gương mặt y, cũng may mà nàng chưa kịp nói ra nỗi nhớ dành cho y...

“Ta... ta lo người không tỉnh lại thì còn phải chuẩn bị hậu sự cho người...”

“Ồ, vậy thì giờ nàng không cần phải lo lắng nữa rồi.”

Nàng cố gắng che giấu niềm vui của mình, hung hăng lườm y một cái. “Tỉnh rồi thì mau đi đi, người đã chiếm giường của ta lâu lắm rồi.”

“Vậy cũng được.” Hy Hiên rất phối hợp, chống cơ thể lão đảo ngồi dậy, dùng hết sức mình để bước xuống giường, dáng vẻ chật vật, khó khăn đó khiến trái tim nàng rỉ máu.

Nàng tự nói với mình: Phải kiềm chế, nhất định phải kiềm chế, bây giờ không đuổi chàng đi thì sau này càng khó hơn.

Đột nhiên thấy chân y mềm nhũn, cả người ngã về sau. Nàng theo bản năng lao lên trước đỡ lấy y, không để ý rằng cả mình và y đang ngã xuống giường. Nàng nghĩ rằng phải ngồi dậy, duy trì khoảng cách an toàn với y, nhưng không ngờ y còn nhanh hơn, lật người áp lên người nàng, miệng nở nụ cười xấu xa. “Quá muộn rồi!”

“Người...” Cậm bẩy, nàng lại trúng bẩy rồi. Nàng đã biết ngoan ngoãn nghe lời chưa bao giờ là phong cách của y, vậy mà vẫn bị mắc lừa.

Nàng thăm mắng mình một nghìn lần, nhưng trên gương mặt vẫn giả vờ hồ hững, nói: “Nhưng ta có phu quân rồi.”

“Không sao, ta không để ý.”

Y không để ý, đây là lời gì vậy? “Nhưng ta để ý!”

Y vẫn thờ ơ nhướng mày, nói: “Vậy cũng không sao, nàng ở bên ta lâu ngày thì sẽ phát hiện ra ta có những điểm rất đáng để nàng yêu.”

Ặc, y quả nhiên rất biết mình là ai!

“Người mau buông ta ra, nếu không ta sẽ không khách khí đâu!”

“Vậy sao? Mạnh bạo cũng tốt... Ta lại muốn xem xem đạo hạnh ba trăm năm của nàng cao, hay là đạo hạnh ba nghìn năm của ta sâu.”

So sánh đạo hạnh? Nàng tuyệt đối tin rằng y chỉ cần dùng một đầu ngón tay là có thể bóp chết một tiểu hồ ly vô dụng như nàng.

“Ta thấy nàng đừng nên giãy giụa vô ích thì hơn, ngoan ngoãn nghe lời ta là được.” Nụ cười của y càng thêm tà ác, đến Ma Vương cũng chưa cười tà ác như thế này.

“Dừng lại! Người buông ta ra mau!” Nàng cố gắng vùng vẫy, kết quả đã chứng minh cho câu nói của y: giãy giụa vô ích. Xem ra cứng không được, chỉ có thể dùng mềm thôi!

“Ta tuyệt đối không phải loại nữ nhân như người nghĩ đâu, ta sẽ không ở bên nam nhân mới chỉ gặp nhau ba lần.”

“Chúng ta chỉ gặp nhau ba lần sao?” Y làm ra vẻ như đang suy nghĩ. “Nàng không nói thì ta cũng quên mất, nhưng... ba lần cũng đủ rồi.”

“Ặc...”

Những lời phía sau của nàng đã bị đôi môi của y nuốt mất...

Sự gắn bó khăng khít giữa răng và môi, mùi hương mà chỉ y mới có truyền đến khiến nàng nhất thời cảm thấy trong đầu mình cũng giống như bầu không khí của ma vực, ngày càng hỗn loạn, ngày càng hư ảo, yêu dị. Tay nàng rõ ràng muốn đẩy y ra, nhưng bàn tay lại dán lên khuôn ngực đang phập phồng dữ dội của y lại trở nên dịu dàng như nước, nhẹ nhàng chống lại y...

Đầu lưỡi ẩm áp, mềm mại len qua hàm răng đang hé mở, nụ hôn mãnh liệt như ánh nắng rực rỡ ngày hè đã làm tan chảy sự kiên quyết của nàng. Nàng không còn cự tuyệt nữa, cũng không muốn cự tuyệt, nhắm mắt lại, ôm chặt lấy y. Y là vàng thái dương xán lạn nhất trên bầu trời. Y là vị thần tiên mà thế gian chỉ có thể ngắm nhìn chứ không thể đến gần. Vậy mà thời khắc này, y lại ở trong lòng nàng, khiến nàng muốn tham lam thêm một lần nữa, muốn cảm nhận được ngọn lửa nóng rực của y thêm một lần nữa...

Nhận thấy được sự quẩn quýt của nàng, môi y nhích dần xuống dưới, hôn lên xương quai xanh rồi đến từng dải xương sườn... Khí thể này là tích tụ bao nhiêu nỗi nhớ, bao nhiêu kiêu kiêu, còn có cả bao nhiêu... tuyệt vọng của họ, mà chỉ những người nào đã từng trải qua mới hiểu được.

Bầu trời ma vực nhuộm một màu đỏ kiêu kiêu, tuyệt đẹp giống như khoảnh khắc mặt trời lặn trên đỉnh Hoa Sơn hôm đó.

Có những thứ càng nhìn càng thêm nhớ, có những hương vị càng nếm càng khó từ bỏ, cho dù biết rõ ái tình là khởi đầu của vạn kiếp bất phục, nhưng họ nguyện bị chìm sâu trong đó, chỉ vì thời khắc đây đưa kích động như thế này...

Một trận mây mưa bao gồm cả yêu và hận, nhớ nhung và buồn tủi cuối cùng cũng kết thúc, lý trí tạm thời bị đánh mất cuối cùng cũng quay về.

Tiểu Vân kéo chắn che cơ thể mình, ném mạnh quần áo lên người Hy Hiên. “Mau đi đi, ta không muốn nhìn thấy chàng nữa.”

“Vì sao ta phải đi? Ở đây được lắm mà, có mỹ nhân trong lòng so với làm thần tiên thì tốt hơn nhiều.” Hy Hiên hoàn toàn không để ý đến cơn phẫn nộ của nàng, nở nụ cười ưu nhã như xưa.

“Sau này, ta sẽ không cho chàng đụng vào ta nữa.”

“Ồ... không sao, ta nghe nói bảy vị phu nhân còn lại của Ma Vương, ai nấy đều xinh đẹp hơn nàng.”

“Chàng...” Nàng tức đến mức cả người run rẩy, vung tay đánh lên người y, biết rõ y đang cố ý chọc tức nàng nhưng nàng vẫn không kìm được cơn tức giận.

“Nàng ghen à? Chẳng phải nàng nói không thích ta sao?”

“Ai nói ta thích chàng?”

“Không thích ta? Vừa rồi nàng ở dưới người ta...”

Nàng vội vàng bịt miệng y lại, ngăn những lời phía sau khiến nàng muốn đâm đầu vào tường.

Y cười, ôm nàng vào lòng, nhìn thấy những dấu hôn chi chít trên da thịt nàng, tiếng cười của y vang vọng của căn phòng. Là nàng nghe nhầm phải không? Y đang cười, không phải là nụ cười nhếch khóe miệng, mà là tiếng cười động lòng người hơn cả tiếng tiên nhạc!

Quả nhiên là động lòng người giống như Hằng Nga nói. Tiếng cười ấy đã hóa giải tất cả những oán hận và tủi hờn của nàng. Nếu y có thể ở lại ma vực thì tốt biết bao, như vậy mỗi ngày nàng đều nghe thấy tiếng cười của y, đây là điều mà ngay cả nằm mơ nàng cũng không dám nghĩ đến.

Náo loạn đủ rồi, Hy Hiên thu lại nụ cười, nghiêm túc nói: “Dạ Mị và Minh Hồn có quan hệ thế nào?”

“Quan hệ? Không phải là sư huynh, sư đệ sao?”

“Điều này thì ta biết, ta muốn hỏi là, giữa bọn họ dường như có chút kỳ quái.”

“Phải là rất kỳ quái mới đúng, bọn họ hơi một chút là đánh nhau, thường xuyên đánh đến mức lưỡng bại câu thương...” Nàng phát hiện cho dù mình có giãy giụa thế nào cũng không thoát được vòng ôm của y, đành “ấm ức” để cho y ôm vậy.

“Lưỡng bại câu thương? Không phải chứ! Theo ta thấy thì pháp lực của Minh Hồn cao hơn Dạ Mị nhiều.”

“Thật sao?” Điều này thì nàng chưa từng nhận ra, nếu đã cao hơn nhiều thì tại sao vẫn bị thương, lẽ nào y hạ thủ lưu tình? Nhưng cũng không phải không có khả năng, Minh Hồn từng nói y không ghét Dạ Mị, chỉ là không quen nhìn cảnh hấn giết người mà thôi.

Hy Hiên không trả lời câu hỏi của nàng, hỏi lại: “Bọn họ từng có nữ nhân sao?”

“Minh Hồn phong lưu đã quen, nữ nhân thích hấn nhiều không đếm xuể. Dạ Mị thì từ trước đến nay chưa từng có một nữ nhân nào. Chàng hỏi chuyện này làm gì?”

“Hỏi chơi vậy thôi, ta cảm thấy giữa bọn họ có điểm gì đó không bình thường, nhất là ánh mắt Dạ Mị nhìn Minh Hồn...”

Nàng cố gắng hồi tưởng lại, Dạ Mị luôn được bao phủ trong mị ảnh màu đen, nàng chỉ nhìn thấy hình dáng của hắn một lần, chính là lần bị Hy Hiên đánh trọng thương. Khi đó, ánh mắt hắn dường như có điểm gì đó không bình thường, khi nhìn theo bóng lưng Minh Hồn thì có chút giống như... ẩn chứa thâm tình!

Hy Hiên xác định Tiểu Vân đã mệt lắm rồi mới thôi không quấy rầy nàng nữa, y mặc lại y phục và chải tóc cho nàng.

“Nàng đi mang kính nguyệt trần đến đây cho ta, rồi giúp ta chuyển lời tới Dạ Mị, rằng ta muốn tập trung đám ma quỷ đáng sợ kia!”

“Nếu ta không đưa cho chàng thì sao?”

“Thì nàng hãy đợi chuẩn bị hậu sự cho ta đi.”

Y chỉ tiện miệng nói vậy, nhưng lại nghe thấy giọng nói kinh hãi của nàng: “Chàng đi đi, quay về nơi thuộc về chàng, ma vực không cần một vị vương như chàng...”

“Chỉ ta mới có thể cứu được ma giới.”

Bốn mắt nhìn nhau, không phải là ánh mắt si tình mà là tâm linh tương thông. Nàng đọc thấy trong mắt y sự kiên định và tự tin, cũng nhìn thấy sự khẩn cầu và hy vọng. Vì thế, nàng dẫn y đi vào mật thất đang cất giấu kính nguyệt trần.

Hy Hiên quỳ xuống trước kính nguyệt trần, nhắm mắt lại giống như đang cảm nhận hơi thở của nó. Kính nguyệt trần dường như cũng có sinh mệnh, ánh hào quang nhàn nhạt hóa thành từng vòng, bao quanh người y.

“Các ca ca, mọi người có thể hiểu cho đệ không? Nếu có thì hãy phù hộ cho đệ, để sự trầm luân của đệ có thể giải cứu được những sinh linh vô tội ở ma giới...”

Trên thánh điện màu đen đầy vẻ trang nghiêm, ngồi trên bảo tọa không còn là Ma Vương toàn thân đen kịt nữa mà là Hy Hiên một thân trắng tinh khiết.

Dưới điện, động chủ của một trăm linh tám động pahts hiện Ma Vương nay đã biến thành dáng vẻ này thì đều vô cùng kinh ngạc, bắt đầu xì xào bàn tán. Có người đoán hay là Ma Vương lại muốn trở nên đẹp trai hơn, có người thì vẻ mặt tỏ ra nghiêm trọng, lén liếc nhìn Dạ Mị và Minh Hồn mặt vẫn không đổi sắc, cũng có người lùi lại mấy bước, mí mắt sụp xuống, trên gương mặt là vẻ kinh hãi...

Hy Hiền chậm rãi lên tiếng, cắt đứt những tiếng xì xào ở bên dưới: “Ta tên là Hy Hiền, là Ngọc Thanh Chân Vương trên thiên giới... Vương của các người đã giao ngôi vị này lại cho ta.”

Giọng nói của y không lớn, nhưng khắp thánh điện đều vang vọng bốn chữ “Ngọc Thanh Chân Vương” của y. Đây là cái tên khiến cả ma giới sợ hãi suốt mấy nghìn năm.

“Ta biết trong số các người, có người sợ ta, có người hận ta, cũng chắc chắn có người cho rằng ta không phù hợp để làm Vương của các người.”

Hy Hiền ưu nhã xòe bàn tay phải ra, kính nguyệt trần trong lòng bàn tay y tỏa ra ánh hào quang đẹp đẽ, làm cả thánh điện trở nên sáng rõ như ban ngày.

“Các người cũng biết đây là cái gì phải không? Nếu ta mang kính nguyệt trần về thiên giới thì có thể tiếp tục làm thần tiên, các người sẽ không còn chỗ dung thân nữa... Nếu các người vẫn muốn huyết chiến với thiên giới một lần nữa, phơi bày ở khắp nơi thì có thể tiếp tục phát biểu ý kiến...”

Bên dưới nhất thời lặng ngắt như tờ, cuộc chiến đẫm máu giữa hai giới thần và ma từ một nghìn năm trước vẫn khiến bọn họ chỉ nghĩ đến thôi cũng rùng mình.

Hy Hiền đặc ý quan sát phản ứng ở bên dưới điện, cười khê, nói: “Bây giờ chính là thời điểm giao tranh giữa sự sống và cái chết, sự tồn và vong giữa hai giới thần và ma, ngoài ta ra thì còn ai có bản lĩnh chống lại thiên đình? Ai có thể bảo vệ cho hàng nghìn, hàng vạn sinh mệnh yêu ma? Trong số các người, ai có pháp lực cao hơn ta, thích hợp với ngôi vị này hơn ta, có thể đứng ra...”

Bên dưới thánh điện vẫn vô cùng tĩnh lặng, không những không có ai đứng ra, mà thậm chí không có ai dám ngẩng đầu lên.

“Nếu đã không có ai phản đối, vậy thì bắt đầu từ hôm nay, ta sẽ là Vương của các người.”

Y thu lại kính nguyệt trần, ung dung đi qua từng yêu ma, ánh mắt lạnh lùng quét qua từng gương mặt kinh hoàng của bọn họ. Ánh mắt nạt người đó, gương mặt cùng nụ cười phẫn chấn đó, tà áo trắng lay động đó càng hiện lên vẻ cuồng ngạo giữa màn đêm.

“Ta rất tán thưởng một quy định của ma giới các người: Thuận theo ta thì sống, chống lại ta thì chết!” Y vừa dứt lời thì bóng dáng đã đột nhiên biến mất giữa đại điện, chỉ còn lại những tiếng hít thở thật sâu.

Tiểu Vân lén trốn ở một góc của thánh điện, nhìn thấy cảnh tượng vĩ đại xưa nay chưa từng có, sau này cũng không có lại nữa. Dù thế nào nàng cũng không nghĩ ra, từ đầu đến cuối Hy Hiền luôn nở nụ cười mỉm bên miệng, có gì đáng sợ mà sao đám yêu ma thường ngày phách lối ở ma giới lại bị dọa đến mức không ai dám lên tiếng như thế này?

Những lời của Hằng Nga đột nhiên văng vẳng như thực như ảo: “Y bị thương đầy mình nhưng vẫn cao ngạo đứng trước đám yêu ma. Trong tiếng kêu rên, y bước từng bước về phía trước, đó mới là hình ảnh của một nam nhân chân chính, một vị thần tiên có thể nắm tất cả trong tay.”

Nếu nàng tận mắt nhìn thấy cảnh Hy Hiền một mình san bằng ma giới thì có lẽ cũng sẽ phải tìm một nơi an toàn để ẩn nấp!

Tiểu Vân trở về phòng mình, thấy Hy Hiền không mời mà đến, còn nhàn nhã ngồi trước cửa sổ của nàng để ngắm cảnh. “Chàng đến phòng ta làm gì? Đi ra mau!”

“Đây là tẩm cung của Vương, ta nghe nói Vương trước đó luôn ở đây!” Hy Hiền lạnh nhạt trả lời, trong giọng nói cũng không có vẻ hài hước thường ngày.

“Vương không...” Nàng lập tức ý thức được rằng mình đã lỡ miệng, liền đưa tay bịt miệng, nhưng nghĩ đi nghĩ lại thì dường như Hy Hiền đã quyết tâm ở lại, cùng tồn vong với ma vực, vậy thì có phải nàng cũng

không cần vất vả giả vờ như vậy nữa? Nàng sẽ nói cho y biết từ trước đến nay nàng chưa bao giờ quên y, chưa bao giờ thôi chờ đợi y...

Hai hàng lông mày đang cau lại của Hy Hiên cũng hơi giãn ra, nghĩ gì đó nhưng chưa kịp nói thì giọng nói của Minh Hồn đã truyền đến từ bên ngoài cửa: “Vương, ngài tìm ta sao?”

“Vào đi!”

Hy Hiên như cười như không nhìn Minh Hồn đang đi đến trước mặt mình, đưa tay ra chỉ vào vị trí ở bên cạnh: “Ngồi đi!”

“Vương, ngài tìm ta đến không biết là có chuyện gì?” Minh Hồn nghe lời ngồi xuống.

“Ta nghe nói người vào ma vực là vì Dạ Mị?”

Minh Hồn không nói gì, đợi Hy Hiên nói tiếp.

“Vậy ta rất muốn biết, người có thể vì Dạ Mị mà một lần nữa đi theo con đường chính đạo không?”

“Từ trước đến nay ta chưa từng nghĩ sẽ quay lưng lại với ma vực.” Minh Hồn bình tĩnh giải thích. Tội danh này không phải ai cũng đảm nhiệm được, cũng chỉ có Minh Hồn mới có thể trấn tĩnh như vậy.

“Nếu ta ép người làm thì sao?”

Lời nói của Hy Hiên mang theo một sự ám chỉ đặc biệt. Nghe thấy vậy, mười ngón tay của Minh Hồn đột nhiên nắm chặt. “Ý ngài là...?”

“Hôm nay đứng trên thánh điện, người thứ ba, thứ tư, thứ mười lăm ở bên trái và người thứ nhất, thứ bảy ở bên phải... người hãy đi nói với bọn họ: đúng chính Ngọ ngày mai đến giúp Trụ Vương của nhà Thương bảo vệ giang sơn của hân!”

Mặt Minh Hồn đột nhiên không còn huyết sắc, hần cúi đầu để che giấu sự hoảng hốt lộ ra trong ánh mắt, rồi cung kính nói: “Vâng, thuộc hạ đã rõ.”

“Trước chính Ngọ ngày mai, người đi thông báo cho sư phụ Thái Ất Chân Nhân của người... về tuyến đường các người sẽ đi.” Hy Hiên mỉm cười nói.

Tiểu Vân lập tức cảm nhận được một bầu không khí khác thường đang lan tỏa giữa Hy Hiên và Minh Hồn.

Hy Hiên vẫn thản nhiên ngồi đó, còn Minh Hồn xưa nay vẫn luôn trầm ổn lại hoàn toàn luống cuống, đột nhiên đứng bật dậy đứng im như tượng, không khác xác chết là mấy.

“Người sợ rồi ư?” Hy Hiên vẫn như cười như không nhìn hân, trên gương mặt không chút xáo động. “Người không ngờ một vị thần của thiên giới như ta mà cũng có lòng dạ độc ác đến vậy phải không? Không ngờ ta sẽ lợi dụng cuộc chiến tranh giữa hai giới thần và ma, mượn đao giết người, diệt trừ kẻ chống lại mình, phải không?”

Những lời y nói ra khiến Tiê ruVaam cảm thấy từng cơn ớn lạnh ngấm vào xương tủy. Thì ra nàng thực sự không hiểu y, hoặc có lẽ, nụ cười vui vẻ và sự dịu dàng của y chỉ là do một mình nàng tưởng tượng ra.

“Vương, nếu bọn họ không chịu đi thì sao?” Minh Hồn dễ dàng tìm lại được giọng nói của mình.

“Vậy thì giao bản đồ sơn động của bọn họ cho sư phụ của người.” Hy Hiên ngẩng đầu quét mắt nhìn sắc mặt tái xanh của Minh Hồn, cười nói: “Sợ sao? Người lo lắng một khi sự việc bại lộ, ta sẽ giả bộ không biết gì, để người làm con cừ non chịu tội thay?”

“Vì sao ngài phải làm như vậy? Bọn họ đã thần phục ngài, thừa nhận ngài là Vương của ma giới rồi mà.”

“Đó không phải là thần phục thực sự! Ngôi vương của hôm nay, đối với bọn họ là một trách nhiệm đáng sợ. Đợi đến một ngày, đối với bọn họ, ngôi vương đó là một thứ quyền lực tôn quý vô song, bọn họ sẽ không cúi đầu im lặng nữa.”

Hy Hiên đứng dậy, từ trên người y tỏa ra khí thế vương giả thực sự, y nói bằng giọng không cho người khác được chất vấn và phản bác: “Có lẽ người cho rằng ta rất tàn độc, lợi dụng chiến tranh để củng cố địa vị của mình... nhưng ta nhất định phải làm như thế. Trong tương lai, ta phải thay đổi cách thức tồn tại từ đây

nghìn năm nay của yêu ma, để bọn họ hiểu được con đường chính đạo của nhân gian, và nhất định phải khiến bọn họ hoàn toàn thần phục ta.”

“Ngài muốn làm cho bọn họ hiểu được con đường chính đạo của nhân gian?” Minh Hồn mở to mắt giống như đang nghi ngờ tại mình có vấn đề.

Ồ ma giới này, yêu ma còn có thể đi theo chính đạo sao? Điều này khó tin hơn cả việc thần tiên nhập ma đạo.

“Đúng vậy, chỉ khi chúng ta không hại người nữa, thiên giới mới có thể chấp nhận sự tồn tại của chúng ta... Minh Hồn, lần đầu tiên gặp ngươi ta đã nói rồi, ngươi vẫn chưa nhiễm bụi trần, cho nên ta tin ngươi hiểu rõ suy nghĩ của ta. Thế gian này không có thần và ma thực sự, tất cả chỉ là một ý niệm...”

Minh Hồn nghiêm túc nhìn vị Vương của ma giới đang ở trước mặt mình, cuối cùng cũng gật đầu đồng ý. “Đúng vậy, thần và ma quả nhiên chỉ là một ý niệm... Ta đã biết phải làm thế nào... Nếu ta giúp ngài, có phải ngài sẽ cho Dạ Mị một cơ hội?”

“Ta đồng ý với ngươi, cho dù trên người hắc có bao nhiêu tội nghiệt, ta cũng sẽ cố hết sức để hắc không phải chết.”

“Được!” Có lẽ hắc sẽ trở thành tội đồ của ma giới, nhưng vì Dạ Mị thì điều đó cũng có đáng gì.

“Minh Hồn, vì Dạ Mị, ngươi thực sự có thể làm tất cả sao?” Hiên đột nhiên hỏi.

“Ta? đương nhiên có thể!”

“Nếu như vĩnh viễn không được chạm vào nữ nhân thì sao?”

Minh Hồn sững sờ nhìn y, cảm thấy vô cùng khó hiểu đối với vấn đề xuất hiện một cách bất ngờ này.

“Có được không?”

“Được.”

Hy Hiên gật đầu, mỉm cười nói: “Không còn chuyện gì nữa, ngươi lui ra đi!”

Minh Hồn khom người hành lễ rồi đi. Sau khi hắc đi khỏi, Tiểu Vân đang định mở miệng nói thì bỗng nhìn thấy Dạ Mị từ trong mật thất đi ra, thất thần nhìn theo bóng dáng đang dần biến mất của Minh Hồn.

Dạ Mị bị bao vây bởi bầu không khí âm trầm, giống như một linh hồn được tạo nên bởi nỗi oán hận trong lòng. Mặc dù khi thất thần, mi ảnh màu đen trên người hắc vẫn lay động, kinh khủng đến mức khiến người ta phải sợ hãi.

“Ngươi có mẫn nguyện với câu trả lời của Minh Hồn không?” Hy Hiên bình thản hỏi.

Sau khi chờ dẫn trong chớp lát, Dạ Mị đột nhiên xông lên trước, dùng những ngón tay tái xanh mà hắc chưa từng để ai nhìn thấy bóp cổ Hy Hiên. “Ngươi bảo hắc đi gặp sư phụ ta, khác nào bảo hắc đi tìm cái chết! Rốt cuộc ngươi có mục đích gì?”

Tuy bị hắc bóp chặt cổ họng nhưng Hy Hiên vẫn không giãy giụa, cũng không tức giận: “Thái Ất Chân Nhân sẽ không giết hắc.”

“Dựa vào cái gì mà ngươi dám khẳng định như vậy? Y phản bội sư môn...”

“Dựa vào việc Thái Ất Chân Nhân đã dốc hết tâm huyết cho hắc. Theo hiểu biết của ta về Thái Ất Chân Nhân, ông ta nhất định sẽ cho Minh Hồn một cơ hội.”

Bàn tay Dạ Mị dần dần thả lỏng, nói bằng giọng lạnh lẽo, âm u: “Nếu hắc phải chịu dù chỉ một chút tổn thương, ta tuyệt đối sẽ không tha cho ngươi!”

“Chi bằng ngươi hãy giữ lại một chút tỉnh táo để nghĩ xem vì sao hắc phải làm như vậy.” Hy Hiên nở một nụ cười lạnh, nói với vẻ xem thường.

Dạ Mị nghe thấy vậy thì ngẩn người, bàn tay cũng rút lại, giấu trong mi ảnh màu đen, có chút hoảng hốt, lúng túng nói: “Ngươi có ý gì, rốt cuộc ngươi muốn thế nào?”

“Ta chỉ muốn để người biết rằng, y quan tâm đến người, có lẽ không giống như thứ tình cảm mà người muốn có, nhưng vị trí của người trong lòng y là độc nhất vô nhị.”

“Sao người lại biết ta...”

“Vì hôm đó, khi Minh Hồn cứu người, y quay lưng về phía người, còn ta thì đối diện với người, cho nên ta có thể nhìn ra ánh mắt mà y không nhìn thấy được...”

“Rốt cuộc mục đích của người là gì?”

Hy Hiên đi đến trước mặt Dạ Mị, khẽ vỗ vai hân, cảm giác đó giống như là “thần tiên thì không cái gì không biết”, đang an ủi và cứu giúp thế gian. Nếu là người khác làm như vậy thì thật đáng ghét, nhưng động tác của Hy Hiên lại giống như là lẽ đương nhiên, ngay cả một Dạ Mị luôn lắm lì, cô độc cũng không bài xích hành động này của y.

“Vì ta cảm thấy người đã dâng tặng linh hồn mình cho Minh Hồn, còn tốt hơn là dâng tặng linh hồn cho tội ác!”

Dạ Mị đi rồi, trong phòng chỉ còn lại hai người đang trầm mặc.

Hy Hiên thở dài, biểu cảm còn trầm mặc hơn cả lúc nói chuyện với Dạ Mị và Minh Hồn.

Tiểu Vân không nghĩ ra, rốt cuộc là vì chuyện gì mà lại khiến một người tự cao tự đại như y phải để lộ ra vẻ mặt khó coi như thế, thì y đột nhiên đi đến bên cửa sổ, cầm cái bình mà nàng thả đá ở trong lên, trên gương mặt lộ ra nụ cười ý vị sâu xa.

“Hai trăm linh chín! Ta không để nàng phải đợi lâu lắm nhỉ?”

“Hả?”

Sau khi kinh ngạc, nàng rất muốn xông đến tiêu hủy cái bình, nhưng nghĩ lại thì thấy có lẽ đã quá muộn, thành thực nhận tội có lẽ là lựa chọn tốt nhất lúc này. Nghĩ đến điều này, cảm giác nặng nề bị kìm nén trong lồng ngực nàng đột nhiên biến mất, trái tim nàng cũng nhẹ nhõm hơn. Nàng đi đến bên cạnh y, ngắt ngang hỏi: “Sao chàng biết?”

“Chẳng lẽ nàng không nhận thấy là dựa vào nhân lực của ta thì không phải đếm từng viên một à?”

“Ồ!” Sao nàng lại quên mất y không chỉ có tâm tư kín đáo mà pháp lực còn vô biên, sớm biết vậy thì đã không làm mấy trò tầm thường lại chẳng có tác dụng này.

Nàng lại hỏi: “Chàng nhìn thấy từ bao giờ?”

“Lần đầu tiên bước vào đây ta đã nhìn thấy rồi.” Y nói rồi cười, cương chiều vuốt ve gương mặt đã ứng hồng của nàng. Nụ cười giống như ma quỷ ấy khiến nàng có chút kích động muốn động thủ.

Nàng cố gắng tìm lại hơi thở của mình, nói: “Nói vậy tức là chàng đã biết từ lâu rồi?”

Vậy thì đêm hôm qua, y làm thế không phải là coi thường nàng, mà là y đã sớm biết nàng chỉ đang giả vờ với y!

Nàng hung hăng trừng mắt lườm y một cái, vung hai tay đâm vào ngực y. Biết rõ y sẽ không đau, nhưng khi nắm đâm chạm vào người y vẫn nhẹ hơn nhiều so với khí thế của nàng.

Hiên giữ hai tay nàng lại, kéo nàng vào lòng mình, thấp giọng nói bên tai nàng: “Nói thực lòng, từ lần gặp nàng bên dòng suối nhỏ ấy, ta đã nhìn ra rồi. Khi ta nói muốn gặp Ma Vương, trong mắt nàng liền hiện lên vẻ lo lắng, nếu nàng đã quên ta thì sẽ không lo lắng cho hân...”

Y dừng lại một lát rồi mới nói tiếp: “Nàng cho rằng vì sao ta lại vào ma vực? Ta từng nói chỉ cần nàng nguyện ý ở bên ta, chỉ cần nàng không quan tâm đến bất cứ điều gì thì ta nguyện vì nàng mà xuống hạ giới làm yêu!”

“Nói như vậy nghĩa là chàng luôn giả vờ như không biết? Sao chàng có thể lừa ta như vậy chứ? Chàng cứ quay ta mòng mòng như thế thì vui lắm sao, chứng tỏ rằng không ai thông minh bằng chàng sao?” Tầm nhìn nàng bắt đầu nhòe đi, dáng vẻ của Hy Hiên cũng trở nên mơ hồ không rõ.

“Hình như người giả vờ không quen biết ta, luôn lạnh nhạt với ta là nàng mà. Còn ta thì lại yêu thương nàng đến thế, không bao giờ hối hận...” Giọng nói của y rõ ràng mang theo vẻ chân tình tha thiết, đáng tiếc là trên gương mặt cột nhả kia chẳng có chút nào gọi là yêu thương không bao giờ hối hận.

“Chẳng phải sau đó chàng vẫn giả vờ không biết đó sao?” Nàng tức giận đá y một cái.

“Không phải.” Cho dù nàng đá thế nào thì y vẫn cứ ôm chặt lấy eo nàng, không có ý định buông ra. “Khi ta nhận ra nàng đang lừa ta, trong lòng ta đau đớn đến thế nào nàng có biết không?”

“Ta biết.” Trái tim nàng cũng đau đớn như thế.

“Sự lừa gạt của nàng giống như đang nói với ta rằng: không phải nàng muốn tìm một nam nhân có thể mang đến cho nàng hạnh phúc, không phải vì đã không còn cảm giác với ta, cũng không phải muốn thực sự quên ta để bắt đầu lại cuộc sống, vậy thì, lý do khiến nàng kiên quyết rời khỏi ta như thế nhất định là một nỗi bí ai bất đắc dĩ, hơn nữa lý do đó nhất định rất đau khổ, đúng không?”

Nàng muốn nói rằng rất đau khổ, thực sự rất đau khổ. Bất cứ người nào nói với nàng về quá khứ của Hy Hiên, yêu cầu nàng rời khỏi y, nàng đều không để ý, không quan tâm, nhưng đối mặt với nàng lại là một nữ nhân khiến nàng dù có đau khổ thì cũng khó mà nói ra được.

“Ta đoán, có lẽ có người đã nói với nàng điều gì đó, khiến nàng lựa chọn từ bỏ...”

“Hiên, ta...”

“Có phải nàng đã biết thân phận của ta?”

“Đúng vậy!” Nàng cười dịu dàng, ôm lấy hông y, hàng lông mi mang theo một giọt nước mắt quẩn rũ chớp chớp, đôi môi đỏ yêu kiều chạm lên môi y. Khi nghe thấy tiếng trái tim y đập thành thịch, cảm nhận được sự ấm áp vô cùng, nàng mới hưng hăng cắn vào cái lưỡi mềm mại của y một cái.

“Á, tiểu yêu tinh nàng lại dám ăn ta!”

“Vì có gì mà ta lại không ăn chứ? Chàng là con trai duy nhất của Vương Mẫu nương nương và Ngọc Hoàng Đại Đế. Thần, người và yêu ma trong tam giới đều bị chàng nắm trong tay, nếu ta ăn chàng, chưa biết chừng sẽ có thể tăng thêm được một trăm năm công lực.”

Hy Hiên nghe thấy vậy liền cười nhạt. “Xem ra thực sự có người đã dùng thủ đoạn hèn hạ đó... Có phải là Thái Bạch Kim Tinh đã đến tìm nàng không?”

“Không phải...” Nàng cố gắng kiềm chế nỗi chua xót của mình. “Là vi hôn thê xinh đẹp, dịu dàng, cao quý, thánh thiện của chàng.”

“Hàng Nga?”

Vừa nghe thấy cái tên đáng ghét này do chính miệng Hy Hiên thốt ra, giọng nói còn nhẹ nhàng, dịu dàng đến thế, trái tim nàng bắt đầu giống như bị ngâm trong giấm. Nàng không ngừng tự nhủ: Phải nhẫn nhịn, phải giả vờ như mình rất khoan dung độ lượng, tuy không xinh đẹp và khí chất bằng người ta nhưng khí phách và phong độ thì không thể thua kém được.

Đáng tiếc là nàng không kiềm chế được vị chua trong giọng nói của mình. “Nàng ta rất hiểu chàng, nàng ta đã quen biết chàng ba nghìn năm rồi, còn ta mới quen chàng có ba trăm ngày, mối quan hệ này không được coi là phức tạp, vậy chàng nghĩ mối quan hệ thế nào mới được coi là phức tạp?”

Hy Hiên không giải thích, nhàn nhã ngồi xuống ghế, chỉnh lại vạt áo rồi cười nói: “Nàng nói tiếp đi... Để ta xem nàng còn có thể nói lý được đến mức nào.”

“Chàng...” Nàng tức tối hít sâu một hơi, loại nam nhân này, không đuổi ra ngoài thì thật có lỗi với bản thân, nhưng cũng phải đuổi được đã rồi hẵng nói. Nàng đã nói câu “Ta sẽ không bao giờ gặp chàng nữa” cả trăm lần rồi, vậy mà người ta vẫn tiêu dao tự tại tại ngôi trước mặt nàng đầy thôi.

“Nói xong rồi à?” Y nhìn nàng giận dữ quay đầu đi thì bất đắc dĩ lắc đầu, nhẹ giọng nói: “Cho dù nàng ta có xinh đẹp đến thế nào, cao quý đến thế nào thì cũng chỉ xứng đáng ở cung Quảng Hàn đợi ta ba nghìn năm. Còn nàng, cho dù chỉ ba trăm ngày... ta cũng không nhẫn tâm để nàng chờ đợi...”

Nghe đến việc vị thần tiên khiến ai nấy cũng phải thềm thường ấy cũng không làm Hy Hiên cảm động, mà y lại cam tâm tình nguyện làm yêu ma để ở bên cạnh nàng, cả người nàng lại lâng lâng như đang bay lượn. Nàng cố gắng hết sức để kiềm chế không cho mình cười, đáng tiếc là khóe miệng lại không tự chủ được mà cong lên, người ngốc nghếch đúng là chẳng có tiền đồ gì cả!

“Hết giận rồi?”

Nghe thấy câu hỏi của Hy Hiên có vẻ chế giễu nhiều hơn là quan tâm, nàng quay đầu sang chỗ khác để nụ cười không lọt vào tầm mắt y, rồi lạnh lùng nói: “Có ai giận à? Sao ta lại không phát hiện ra có người tức giận nhỉ?”

Hy Hiên đứng dậy đi đến trước mặt nàng, khẽ giữ lấy cằm của nàng rồi ép nàng phải đối diện với y. Ánh mắt của y đã từng rực rỡ hơn cả ánh mặt trời, vì đau thương và mất mát mà trở nên u ám giống như bầu trời ở ma vực. Nhưng cho dù là rực rỡ hay u ám thì nơi đáy mắt sâu thẳm của y vẫn luôn phản chiếu rõ ràng dung nhan của nàng.

“Ta nhớ nàng đã từng nói, để được ở bên cạnh ta, cho dù là sinh mệnh nàng cũng không cần. Vì sao bây giờ ta nguyện vì nàng xuống hạ giới làm yêu ma thì nàng lại ngăn cản?”

Đúng vậy, hôm đó ở trên Hoa Sơn, nàng dù chết cũng không chịu đi. Lúc đó, nếu là đời đời kiếp kiếp không thể ở bên cạnh y, nàng thà lựa chọn cái chết. Lúc đó, nếu mất y rồi, nàng thực sự sẽ chết...

Nhưng bây giờ không giống như lúc đó nữa, nàng có một lý do có thể khiến nàng dũng cảm sống tiếp, có một nơi để nàng gửi gắm tình yêu chân thành...

Khi chưa biết gì thì cho rằng kiên trì chính là một loại kiên cường.

Khi trưởng thành rồi mới hiểu ra rằng, dũng cảm từ bỏ mới là sự kiên cường thực sự...

Đáng buồn là, đợi đến khi trưởng thành thì tất cả đều đã quá muộn.

Bàn tay Hy Hiên đang giữ cằm nàng siết mạnh hơn một chút. “Nói cho ta biết, vì sao?”

“Ta...” Nàng cúi đầu, không dám nhìn thẳng vào ánh mắt hung hăng hăm dọa của y.

“Ta cần một lý do chính đáng, cái gì đã khiến nàng thay đổi?”

Nàng vuốt ve bụng dưới của mình, rồi dũng cảm ngẩng đầu lên, có lẽ nàng cũng không cần giấu giếm bất cứ điều gì nữa. Hy Hiên nguyện lựa chọn phản bội lại tất cả, nàng cũng không cần phí tâm cự tuyệt nữa.

Yêu chính là yêu, sa ngã chính là sa ngã, dù tương lai bị trừng phạt thế nào, nàng cũng chịu!

“Vì... ta còn có một người khác cũng quan trọng giống như chàng... Ta đã mang thai con của chàng.”

Nhìn sắc mặt y thay đổi như cầu vồng, nàng nở nụ cười ngọt ngào. Đã biết là y nhất định sẽ rất vui, nhưng không ngờ y lại có phản ứng thái quá như thế.

Lần này, dù có bị Thiên Lô đánh thì cũng không thể làm dao động quyết tâm ở lại hạ giới của Hy Hiên.

Nàng cười, đưa tay vuốt ve gương mặt không biểu cảm của y. “Chàng muốn cười thì cười đi, hà tất phải vất vả giả bộ như vậy?”

“Bao lâu rồi?” Y nở nụ cười rất miễn cưỡng, giọng nói có chút khô khan.

“Hơn hai tháng rồi.”

Y gạt tay nàng ra, quay lưng lại phía nàng, giọng nói run rẩy: “Bỏ đi!”

“Chàng nói cái gì?” Chắc chắn là nàng đang nghe nhầm, sao y có thể bảo nàng bỏ đi đứa con của chính mình chứ? Nàng lắc cánh tay y, vội vàng hỏi: “Chàng nói lại lần nữa cho ta nghe!”

“Bỏ đi...”

Lần này nàng đã nghe thấy rõ ràng. “Đây là cốt nhục của chàng, vì sao chàng lại không cần? Là vì chàng không muốn nó được sinh ra ở một nơi như thế này sao?”

“Không phải. Nghe lời ta, ta chỉ muốn tốt cho nàng mà thôi.”

Nàng tức giận đến mức dùng hết sức để kéo người y quay lại đối diện với mình, nàng ghét nhất mỗi lần y cố chịu đựng là lại quay lưng lại phía nàng, khiến nàng không nhìn thấy biểu cảm của y. “Đừng nói với ta những lời đó, chàng hãy nói rõ ràng cho ta!”

“Tiểu Vân...” Đôi con ngươi của Hy Hiên đã chuyển sang màu đỏ, đôi môi run rẩy giống như rất khó để thốt nên lời, ánh mắt lưu luyến nơi bụng dưới của nàng rất lâu, sau đó mới nói: “Ta là thần tiên, hơn nữa không phải là thần tiên bình thường... Với đạo hạnh ba trăm năm của nàng vốn không thể mang thai cốt nhục của ta.”

“Chàng nói láo, bây giờ sức khỏe của ta đang rất tốt, pháp lực của ta còn tăng lên rất nhiều.” Từ lúc có thai, pháp lực của nàng tăng lên từng ngày, cho dù là Hoa Sơn cao vạn trượng thì nàng cũng có thể dễ dàng bay lên.

Hy Hiên chậm rãi giơ tay lên, dừng ở trước người nàng, sau đó lại buông xuống. “Đó là pháp lực của đứa bé. Đợi đến khi nó thành hình, có thể ngưng tụ đủ nhiệt lượng, ngay cả nàng cũng sẽ bị nó đốt thành tro bụi.”

“Không đâu, nó rất ngoan. Nó sẽ gọi ta là mẹ, mỗi khi ta buồn, nó sẽ nói với ta: Mẹ ơi, mẹ còn có con...” Nàng cẩn thận vuốt ve bụng mình. Hai tháng nay, nếu không có đứa bé này thì nàng không biết sẽ chịu đựng thế nào nữa.

“Tiểu Vân, đây không phải lúc nàng tùy hứng, muốn mang thai cốt nhục của thần tiên, nhất định phải làm cho cơ thể cực lạnh... Với pháp lực của nàng vốn không thể làm được điều đó.” Y giơ tay lên, nhẹ nhàng vuốt ve vai nàng, vỗ về tấm lưng đang run rẩy dữ dội của nàng. “Nó là cốt nhục của ta, ta cũng không nhẫn tâm bỏ nó... Đây chính là sự trừng phạt dành cho ta, ngoài chấp nhận ra thì ta không có sự lựa chọn khác.”

Tiểu Vân đẩy tay y ra, tức giận nói: “Vì sao phải chấp nhận, vì sao chàng luôn phải chấp nhận? Ta cứ giữ nó lại, dựa vào cái gì mà Hằng Nga có thể, còn ta lại không thể?”

“Đây không phải lúc so sánh với nàng ta.” Thấy nàng nói năng vô lý, Hy Hiên cảm thấy có chút bức bối, trên gương mặt không hề nổi một gợn sóng sợ hãi cuối cùng cũng xuất hiện cảm xúc.

Nàng cũng biết bây giờ không phải lúc ghen tuông, nhưng nàng rất buồn, buồn đến mức ngay cả đứa trẻ trong bụng nàng cũng phải run lên. Đứa con đáng thương của nàng thật bất hạnh, gặp phải một phụ thân tàn nhẫn như thế, nó mới chỉ là một sinh mệnh hai tháng tuổi mà lại muốn bỏ nó đi.

Từng sợi dây thần kinh của nàng đều đang co giật, mỗi tác da thịt trên người đều vì sự lạnh giá ở bụng mà trở nên run rẩy. Không! Nàng không thể, nàng nghe thấy sự sợ hãi và cầu xin của đứa trẻ.

“Hiên, ta không làm được! Chàng hãy để ta thử xem sao, ta nhất định có thể sinh ra nó.” Nàng vừa nói vừa kéo tay y đặt lên bụng mình, để y cũng cảm nhận được sự run rẩy trong người nàng. Những giọt nước mắt thuận theo gò má nàng rơi xuống mu bàn tay y. “Ta không cầu xin chàng hãy cho ta một cơ hội, mà ta đang cầu xin chàng hãy cho nó một cơ hội.”

Hy Hiên rút tay lại theo phản xạ, loạng choạng lùi lại mấy bước, tựa vào cửa, thở ra những hơi nặng nề. “Cơ hội? Cơ hội...” Y còn nhớ, y cũng từng cầu xin cha mẹ mình như thế, cầu xin bọn họ hãy cho y một cơ hội... “Tiểu Vân, không phải ta không muốn cho nó một cơ hội. Mang thai con của ta, nhất định phải có một cơ thể cực kỳ lạnh giá, hơn nữa không chỉ mang thai chín tháng mà có lẽ sẽ dài hơn, thậm chí là mấy năm... Sự giày vò đó, một hồ ly bé nhỏ như nàng không thể chịu đựng được.”

“Pháp lực của chàng rất cao, nhất định có thể giúp được ta.”

“Ta có thể giúp nàng, nhưng sự giúp đỡ đó chưa chắc đã có tác dụng, ta chưa từng thử...”

“Hiên, chúng ta có thể thử mà.” Nàng nhận ra một tia dao động trong mắt của Hy Hiên, liền vội kéo ống tay áo của y, hỏi: “Chưa từng thử thì làm sao biết là không được?”

Hai tay y chậm rãi di chuyển trên cơ thể nàng, đầu ngón tay lạnh lẽo an ủi từng sợi dây thần kinh yếu ớt của nàng. Trầm tư suy nghĩ rất lâu, cuối cùng y cũng lên tiếng: “Được, nhưng đến khi nàng không chịu đựng được nữa, nhất định phải nói cho ta biết, ta có thể không cần đứa bé, nhưng không thể không có nàng.”

13. Chương 12

Con đường phía trước dài đằng đẵng

Bầu trời ma vực bằng bạc, ánh sáng yếu ớt đó vừa hay phản chiếu về bi ai từ ánh mắt mông lung của Hy Hiền.

Từ khi những cơn đau đón bắt đầu giày vò Tiểu Vân, trong mắt y thường xuất hiện sự bi ai như thế này, khiến nàng nhìn thấy mà hoảng hốt và đau lòng. Nàng áp sát vào người y, cẩn thận, nhẹ nhàng kéo dẫn hai hàng lông mày đang nhíu chặt. “Chàng lại lo lắng sao?”

Hy Hiền không đáp, lập tức gạt tay nàng ra, hai hàng lông mày càng nhíu chặt hơn.

Tiểu Vân không hề tức giận, cứ dán sát vào người y, miệng nàng ghé sát vào tai y, dịu dàng nói: “Đừng như vậy mà!”

Y quay mặt sang phía khác, đẩy người nàng ra, lạnh lùng nói: “Không sao, nàng sang bên kia nằm cho tử tế đi!”

“Không, trừ phi chàng nói cho ta biết chàng đang nghĩ gì.” Nàng tìm một vị trí thoải mái trên ngực y nằm xuống, ngón tay không ngừng vẽ lung tung ở vị trí tim của y.

“Nàng thực sự muốn biết?”

Nàng ngẩng đầu nhìn vào mắt y, một chữ “vâng” chưa kịp thoát ra khỏi miệng thì đột nhiên y lật người đè nàng xuống dưới, môi y điên cuồng chiếm lấy đôi môi ngọt ngào của nàng, đầu lưỡi tùy ý du ngoạn trong khoang miệng nàng.

Nụ hôn cuồng nhiệt và cái ôm mãnh liệt như muốn làm cơ thể nàng tan ra đã khơi dậy dự vọng của nàng, khiến nàng dần dần chìm trong mê đắm.

Hai cánh tay nàng luồn vào trong làn áo đã bị cởi ra một nửa của y, du ngoạn trên cơ thể y, những đầu ngón tay thuận theo cơ thể hoàn mỹ của y, trượt xuống dưới...

Cơ thể y bị những ngón tay nàng khiêu khích khẽ run rẩy, rồi y ôm lấy hai cánh tay nàng, giữ chặt.

“Yêu tình!” Y thấp giọng mắng một tiếng, đôi môi bắt đầu di chuyển xuống dưới.

Cho dù bị ngăn cách bởi hai lớp quần áo nhưng nàng vẫn cảm nhận được trái tim đang đập thành thịch và thân nhiệt nóng dị thường của y, nàng không tự chủ được mà phối hợp với sự nhiệt tình của y, hai chân vòng lên quấn lấy cơ thể y, khiến hai người càng sát gần nhau hơn.

Khi họ đang muốn phá tan tất cả mọi sự ràng buộc, thực sự kết hợp làm một thì từ bụng dưới nhói lên cơn đau khiến thần trí đã chìm đắm trong dự vọng của nàng quay trở về.

“Đừng...” Giọng nói của nàng rất nhỏ, dường như không thể nghe thấy.

Nàng đang đoán giọng nói của nàng nhỏ như thế, liệu có thể đổi lại được lý trí đã mất trong biển ái tình hay không thì Hy Hiền đột ngột dừng động tác, khẽ thở dài, chậm rãi kéo nàng lên, rồi lại lấy tấm chăn ấm áp bọc chặt lấy cơ thể mê người của nàng.

Sau đó, y cúi xuống bên tai nàng, nặng nề thở dốc, nói: “Đây gọi là tạo nghiệt... Sao lại có con dễ dàng như thế chứ!”

“Ai bảo lần trước chàng chỉ còn sót lại nửa cái mạng mà vẫn không quên tìm khoái lạc?” Nàng cười, nói.

“Nàng không cần hết lần này đến lần khác chế giễu ta đâu.” Y véo bên má vẫn đang ửng đỏ của nàng, cảm khái nói: “Có những thứ thực sự không nên thử, thử một lần thì không mong lần thứ hai sẽ tự kiểm chế được... Có con quả thực không phải chuyện dễ dàng gì, ta thực sự không hiểu vì sao có rất nhiều người phạm trần ngày nào cũng đến miếu để cầu có con?”

Nàng khinh thường trừng mắt nhìn y, nói: “Con còn chưa ra đời mà chàng đã bắt đầu oán trách rồi? Dưới thiên hạ này sao lại có kiểu phụ thân nhẫn tâm như chàng chứ!”

Nàng vốn cho rằng Hy Hiên sẽ phản bác lại nàng giống như bình thường, hoặc là sẽ nói mấy câu làm người ta tức giận, nhưng y không làm gì cả, chỉ lặng lẽ đứng lên chỉnh lại y phục rồi đi đến bên cửa sổ, thất thần nhìn lên bầu trời xám xịt của ma vực.

Từ bóng lưng đó, nàng có thể hiểu được nỗi phiền muộn của y. Nàng bước xuống giường đi đến bên cạnh, vùi mặt vào lưng y rồi hỏi: “Chàng đang nghĩ đến phụ thân của mình sao?”

Y gật đầu. “Khi mẹ ta sinh anh em ta, chắc chắn cũng phải trải qua một quãng thời gian đau đớn. Vì sao bà biết rõ trên thế gian này chỉ được tồn tại một mặt trời mà vẫn chịu đựng bao nhiêu gian khổ, giày vò để trao cho chúng ta sinh mệnh?”

“Chắc chắn khi đó bà cũng giống như ta bây giờ, rất yêu, rất yêu cốt nhục trong bụng mình.” Nàng nghĩ, tất cả bà mẹ trong thiên hạ này đều giống nhau, cho dù là mẹ của trời đất, thân phận tôn quý vô song thì cũng có thiên tính của một người mẹ.

Hy Hiên chống tay lên bệ cửa sổ rồi nhìn lên trời, thở dài: “Thân làm con, nhưng ba nghìn năm qua ta không hề gọi một tiếng phụ vương, mẫu hậu... Khi họ nghe ta cung kính gọi bệ hạ, nương nương, trong lòng cảm thấy thế nào nhỉ?”

“Hiên...” Nàng muốn lên tiếng khuyên nhủ y, nhưng những chuyện cốt nhục phân ly như thế này, phải khuyên như thế nào thì mới có tác dụng? Cho nên nàng chỉ ôm chặt lấy y, để y cảm thấy rằng trên thế gian này còn có một nữ nhân yêu y hơn hết thảy, bất cứ lúc nào cũng luôn ở bên cạnh y.

Một lát sau, Hy Hiên bình tĩnh lại, nói tiếp: “Ba nghìn năm qua, họ đã dùng hết khả năng để bảo vệ ta, còn ta luôn chỉ làm những gì mình thích, hoành hành ngang ngược, coi thường sinh mệnh mà họ cho ta, giẫm đạp lên những gì họ đã phải trả giá vì ta, thậm chí trước mặt thần phật trên thiên đình, ta còn chế nhạo họ không xứng làm cha mẹ. Bây giờ nghĩ lại, có lẽ ta thực sự sai rồi, ta đã không hiểu tình yêu của họ phía sau sự nhẫn tâm ấy.”

“Chàng hối hận rồi ư?” Nàng hỏi.

“Đúng vậy.” Hy Hiên vẫn nhìn lên bầu trời, giọng nói hơi khàn khàn. “Giờ đây ta đã hoàn toàn phản bội họ để xuống hạ giới làm yêu, ngay cả việc lên tiếng cầu xin họ tha thứ ta cũng không còn mặt mũi nào nữa...”

Nàng đã sớm dự đoán được câu trả lời này của y, nhưng nghe thấy chính miệng y nói ra, nàng vẫn cảm nhận được một sự hối hận sâu sắc. Rất lâu sau, nàng mới tìm lại được giọng nói của mình: “Lúc trước ta đã nói chàng sẽ hối hận mà, nhưng hết lần này đến lần khác chàng không chịu tin.”

“Ta chưa bao giờ nói ta không tin, thậm chí từ lâu ta đã nhìn thấy có ngày này.” Hy Hiên quay người lại, trịnh trọng nâng mặt nàng lên, nói: “Nhưng ta vẫn lựa chọn ở lại ma vực... Cho dù ta có vô số cơ hội lựa chọn, ta cũng sẽ quyết định làm như thế này, nguyện ở lại bên cạnh nàng...”

“Vì sao?”

“Vì mất đi nàng, ta sẽ càng hối hận.”

Nàng bước lên trước, nhào vào lòng y. “Hiên, cho dù kết cục sau này có như thế nào, ta cũng vĩnh viễn không hối hận...”

Trước đây, khi không có y, nàng rất muốn được ôm lấy y. Khi y từ bỏ tất cả để ở lại bên cạnh nàng, nàng mới biết mình ích kỷ đến thế nào. Ích kỷ ôm mặt trời trong lòng mình, chôn cất sự huy hoàng, xán lạn của y vào nơi tăm tối, quan trọng hơn là, những ngày như thế này còn có thể kéo dài bao lâu?

Cuộc chiến ở chốn phàm trần sẽ nhanh chóng kết thúc. Đợi đến khi chiến tranh kết thúc, các vị thần tiên trên trời nhất định sẽ không buông tha cho sự phản bội của y. Hai chữ hối hận, nàng cũng từng khắc lên tim mình hàng nghìn, hàng vạn lần, nhưng so với việc mất y, hối hận chỉ là thứ vô cùng bé nhỏ...

Bên ngoài cửa vang lên giọng nói của Minh Hồn: “Vương, động chủ của tám mươi sáu động đang đợi gặp ngài ở thánh điện.”

“Không gặp!” Hy Hiên đáp.

Lần này, Minh Hồn không lập tức quay người rời đi giống những lần trước, mà nói tiếp: “Bọn họ đã đợi mười ngày rồi, nếu ngài còn không gặp, e là bọn họ sẽ không nhẫn nại được nữa.”

Hy Hiên đang định lên tiếng thì Tiểu Vân đã nói: “Được, lát nữa chàng sẽ đi.”

Bắt đầu từ khi Hy Hiên phát hiện ra rằng pháp lực của y không thể giúp nàng vỗ về đứa bé ở trong bụng, làm giảm bớt sự đau đớn của nàng, y liền ở lì bên cạnh nàng, không chịu rời nửa bước, luôn lo lắng sẽ có chuyện ngoài ý muốn xảy ra với nàng.

Không phải nàng không hiểu sự quan tâm của y, nhưng với tình hình của ma vực hiện nay, nếu y còn không xuất hiện thì e là sẽ xảy ra đại loạn mất.

Nàng đẩy người y, khuyên nhủ: “Chàng đi đi, ta sẽ không sao đâu.”

“Thôi được rồi.”

Nàng đang cảm thấy bất ngờ thì lại nghe thấy y nói tiếp: “Chúng ta cùng đi.”

“Này! Ta là một nữ nhân...”

Đáng tiếc là sự phản đối của nàng vốn chẳng có tác dụng gì...

Cùng Hy Hiên sống vai ngồi trên đại điện, Tiểu Vân mới hiểu cái gì gọi là “ở trên cao thì lạnh”.

Trước đây, khi nàng quỳ lạy dưới thánh điện, Ma Vương ngồi ở vị trí này có thể dễ dàng chi phối vận mệnh của nàng, trong mắt nàng lúc đó, ngôi vị này uy nghiêm, tôn quý biết bao!

Hôm nay, nàng ngồi ở vị trí cao nhất của ma vực, cảm nhận được sâu sắc cái gọi là “quyền lực”, đó là sự cô độc ngập tràn nguy hiểm. Nhất cử nhất động, thậm chí là một ánh mắt, một biểu cảm đều không thoát khỏi mấy chục ánh mắt ở bên dưới, bất cứ một sai lầm nhỏ nào cũng có thể dẫn đến kết cục không thể nào lường trước được.

Thời khắc này nàng mới thực sự hiểu được Vương. Hắn là nam nhân sống vất vả, áp lực hơn bất cứ người nào khác. Không chỉ gánh tội ác của ma giới trên vai, hắn còn hiến dâng trái tim nhiệt huyết của mình cho nữ nhân hắn yêu đắm đến đây thương tích. Cho dù đứng giữa sự sống và cái chết, hắn vẫn lo lắng cho ma vực, lo lắng cho nàng...

Đúng như Minh Hồn từng nói: Hắn dùng máu tươi để đổi lấy bảo tọa Ma Vương, nhưng không có nghĩa là hắn chinh phục được tất cả bậc vua chúa. Thân làm vương của ma giới nên phải gánh vác tất cả tội ác của ma giới, quyết định sự tồn vong của ma giới...

Hắn rời đi như thế, thánh điện này dường như vẫn còn vang vọng tiếng cười ngây ngô của hắn, còn có đâu đó hình dáng cái miệng to như chậu máu của hắn. Nàng dường như còn nhìn thấy hắn đang đứng bên cạnh, nở nụ cười gượng gạo, nghe thấy hắn bình tĩnh gọi “Minh Hồn”...

Ngay cả cơ hội báo đáp và bồi thường, nàng cũng không có nữa...

Nàng quay người nhìn Hy Hiên ở bên cạnh, mới phát hiện ra y cũng đang phải gánh trên lưng sự tồn vong của ma giới.

Ánh mắt lạnh lùng giống như Vương của y quét qua mặt của từng yêu ma bên dưới. “Chẳng phải ai này đều muốn nói sao? Sao bây giờ lại yên tĩnh như thế?”

Giọng nói của Hy Hiên so với Vương còn khiến người ta sợ hãi hơn.

Đám yêu ma ở bên dưới đưa mắt nhìn nhau, thăm dò ý tứ của nhau hồi lâu rồi mới có một yêu quái với cái sừng dài ở trên đầu, sắc mặt đỏ rực và cặp mắt hí đứng ra, vẻ mặt có chút hoảng loạn, nói: “Vương, động chủ của hai mươi hai động ở ma vực chết không rõ ràng, chúng ta không thể làm như không thấy được.”

“Có người bảo người làm như không thấy sao? Ta cho rằng các người nhìn thấy kết cục của bọn họ thì sẽ biết phải giữ mình.” Khóe môi Hy Hiên treo lên một nụ cười lạnh bức người, nói. “Các người cũng nên biết sự lợi hại của thiên binh thiên tướng, việc các người cần làm lúc này không phải gào thét đòi báo thù rửa

hận, mà là nên suy nghĩ xem cái mạng của mình còn giữ được bao lâu nữa. Cho dù các người không sợ thì cũng phải nghĩ đến việc làm thế nào để bảo vệ người nhà của các người.”

Yêu quái một sừng đó nhìn quanh bốn phía theo bản năng, nuốt nước bọt, cố gắng bình tĩnh lại rồi nói tiếp: “Chúng thuộc hạ cũng biết không thể chống lại thiên giới. Nhưng lần này, hai mươi hai vị động chủ chết một cách rất kỳ quái, nhất là... trong đó có năm vị động chủ bị thần tiên của thiên giới giết chết ngay trong động của mình, đây rõ ràng là bị người ta bán đứng.”

“Nếu ta nghe không nhầm thì hình như là người đang chỉ trích ta?” Hy Hiên nói đúng trọng tâm.

Yêu quái một sừng có chút chột dạ, cúi đầu nói: “Thuộc hạ không dám.”

“Không dám?” Giọng nói của Hy Hiên vừa dứt thì từng ngọn lửa màu đỏ đã từ bốn phía bay đến, chỉ trong nháy mắt, yêu quái một sừng đó đã bị bao vây ở giữa. Yêu quái một sừng còn chưa kịp hiểu chuyện gì xảy ra thì đã bị ngọn lửa nuốt chửng, sau đó chỉ còn lại một đồng tro tàn.

Tiểu Vân nhìn thấy vậy, bàn tay run rẩy nắm chặt lấy Hy Hiên ở bên cạnh. Nàng quả thực không dám tin vào mắt mình. Đây là Hiên mà nàng biết sao? Ngọn lửa của y sao có thể trở nên đáng sợ như thế? Sự xán lạn và huy hoàng trước đây đã bị thay thế bởi sự tàn nhẫn và thô bạo.

Người ta từng nói, vị thần tiên đáng sợ nhất trên thiên giới là Ngọc Thanh Chân Vương, thì ra là sự thật!

“Ta ngồi đây, là Vương của ma vực, ta từng nói sẽ bảo vệ ma vực, bảo vệ tính mạng của các người thì nhất định sẽ làm được. Nhưng trong các người, ai dám chỉ trích ta, hoặc là tranh chấp với ta, thì sẽ có kết cục như thế này.”

Hiên đứng dậy, đưa mười ngón tay lên không trung, khẽ vẫy một cái, một dải lụa trắng rơi xuống trước điện, bên trên còn có ánh kim quang như ẩn như hiện, nét chữ màu vàng như có như không.

“Đây là Vô tự thiên thư của Thái Ất Thiên Tôn, chỉ cần các người chuyên tâm tu luyện thì pháp lực sẽ nhanh chóng tăng lên... Đây là quyển thứ nhất, có gì không hiểu thì cứ thỉnh giáo Minh Hồn. Tháng sau quay lại thánh điện cho ta xem thành quả tu luyện của các người.”

Y cẩn thận đưa tay ra đỡ lấy nàng ở bên cạnh, chậm rãi bước xuống đại điện, sau đó quay đầu nhìn đám yêu ma đang thềm thường Vô tự thiên thư mà sớm đã quên vẫn còn chút tro tàn đang bay lượn trong cô độc trên thánh điện. Thực ra cũng khó có thể trách bọn họ thềm thường như vậy, dù sao thì Vô tự thiên thư cũng là bảo vật của thiên giới, nghe nói trên đó ghi lại tiên pháp có thể tu thành chính quả.

Hay nói cách khác, có được nó thì sẽ có cơ hội trở thành thần tiên. Đây là điều mà đám ma quỷ mấy nghìn năm sống ở nơi tăm tối này không bao giờ dám mơ đến...

Vài tháng sau, trong một đêm khuya, không gian yên tĩnh đến mức nghe thấy tiếng thở khẽ của Hy Hiên, cơn đau đớn đã hành hạ Tiểu Vân đến mức ngay cả sức để rên rỉ nàng cũng không có.

Mấy tháng trước, mỗi khi đau, nàng vẫn còn vui vẻ nói chuyện với Hy Hiên, đấu võ miệng với y để làm giảm bớt cảm giác đau đớn trong cơ thể.

Sau đó, nàng không thể nói chuyện được nữa, chỉ có thể cuộn người ở bên cạnh y, bộ lông màu trắng tuyết áp sát trên ngực y, nghe y kể những câu chuyện cũ xót xa, và mơ ước đứa con của nàng và y sẽ có một cuộc sống tốt đẹp...

Lúc này, trong tầm mắt nàng, gương mặt anh tuấn của y đã trở nên mơ hồ không rõ. Khi hơi thở ấm áp của y phảng phất qua gương mặt nàng cũng không thể làm lay động những sợi dây thần kinh đang bị đốt cháy của nàng... Nàng không còn tâm tư để lắng nghe nữa, trong cơn đau đớn, cả người bị giày vò không thể nhúc nhích được.

Từng luồng nhiệt từ lòng bàn tay truyền vào trong cơ thể gầy gò của nàng, khiến cả người nàng run rẩy. Nàng muốn tránh né, dùng hết sức lực nhưng vẫn không thể cử động được cơ thể, muốn nói rằng “đừng” nhưng miệng lại không thể phát ra âm thanh.

Nàng biết Hy Hiên muốn dùng pháp lực để hóa giải sự đau đớn của nàng, đáng tiếc là cả y và đứa trẻ đều có chân khí nóng rực, điều y có thể làm cho nàng lại khiến nàng càng thêm đau đớn, khó chịu.

“Bỏ đi nhé!” Hy Hiên cầu xin nàng bằng ánh mắt vô cùng tuyệt vọng. “Đừng tự giày vò mình nữa.”

Trong đôi mắt đã khô cạn từ lâu của nàng trào ra một giọt lệ, đôi môi khô nứt nẻ cố gắng hết sức mới có thể nặn ra được một cái tên không rõ ràng: “Ngưng...”

Nàng tin rằng y hiểu được, đây là cái tên mà Hy Hiên đã đặt cho đứa con của hai người.

Khi đó, họ còn có thể hạnh phúc ước mơ về đứa con đáng yêu của mình. Hy Hiên nói rằng y thích chữ “ngưng”, luôn cảm thấy tất cả mọi thứ đều đến tự nhiên, đứa bé cũng chính là tình yêu của họ, sau khi trải qua rèn luyện gian khổ mới ngưng kết thành sinh mệnh.

Nàng cũng thích cái tên này, thích hạnh phúc mà nàng và Hy Hiên phải đánh đổi bằng tất cả mọi thứ.

Ngưng Nhi... Nàng cảm nhận được sinh mệnh trong bụng mình đang ngày càng lớn dần, cho dù đau đớn đến thế nào đi nữa, nàng cũng có thể chịu đựng được.

Không biết bao lâu sau, nàng cảm nhận thấy có từng cơn mát lạnh vô cùng dễ chịu đang chảy vào cổ họng mình, cảm giác mát rượi, thoải mái đó theo mạch máu chạy đến khắp nơi trong cơ thể nàng, khiến cơ thể sắp bị thiêu đốt thành tro của nàng dần dần mát trở lại, ý thức vốn trở nên mơ hồ cũng dần dần tỉnh táo.

Cái đuôi của nàng yếu ớt rũ xuống, rồi lại hóa thành hình người, rúc sâu vào lòng Hy Hiên.

“Có đỡ hơn chút nào không?”

Nàng nghe thấy giọng nói của Hy Hiên thì ngẩng đầu lên, cười đáp: “Đỡ hơn nhiều rồi, chàng cho ta uống cái gì thế?”

“Đó là linh dược Minh Hồn chế ra cho nàng, giúp làm giảm bớt cảm giác nóng rực trong người.” Hy Hiên đỡ nàng dậy, khẽ vén những sợi tóc rối rơi xuống mặt và lau những giọt mồ hôi trên trán nàng.

Nhắc đến Minh Hồn, nàng mới chú ý đến y đang đứng ở bên cạnh mình.

“Cám ơn người.”

“Cô không cần khách sáo, đây là việc ta nên làm.” Hắn đang cẩn thận quan sát vẻ mặt nàng, nghe nàng nói cảm ơn thì trên gương mặt nở nụ cười cứng đờ, rồi nhanh chóng né tránh ánh mắt của nàng, hành lễ với Hy Hiên: “Vương, không còn chuyện gì nữa thì thuộc hạ xin lui trước.”

“Được, cảm ơn người.” Hy Hiên nói lời cảm tạ với ý vị sâu xa khiến Minh Hồn cả kinh, ánh mắt vội vã quét qua gương mặt nàng rồi nhanh chóng lui ra, đóng cửa phòng lại.

Tiểu Vân cảm thấy hành động của Minh Hồn có chút đáng nghe, lại nhìn thấy Hy Hiên với vẻ mặt nặng nề thì hỏi bằng giọng khó hiểu: “Sao thế?”

“Không có gì, ta và Minh Hồn đã nghiên cứu một chút về tình trạng cơ thể nàng. Hắn nói: Không quá lạc quan... Hy vọng nàng uống thuốc của hắn đúng giờ...”

“Thuốc này... liệu có ảnh hưởng tới Ngưng Nhi không?” Nàng vẫn khá lo lắng, luôn cảm thấy vẻ mặt của Minh Hồn có chút kỳ lạ.

“Không ảnh hưởng gì đâu. Ngưng Nhi có một thân tiên cốt, chút hàn khí này sao có thể làm tổn thương đến nó được.” Hy Hiên ôm lấy nàng, vỗ vai nàng an ủi. “Nàng yên tâm, Ngưng Nhi cũng là cốt nhục của ta, ta sẽ có chừng mực.”

Thuốc của Minh Hồn quả nhiên có tác dụng thần kỳ, chỉ cần uống mấy ngày, nàng đã cảm thấy sức khỏe của mình tốt hơn rất nhiều, số lần đau đớn ngày càng ít.

Một buổi sáng sớm, khi giúp Hy Hiên mặc y phục, nàng liền lấy ra miếng bạch ngọc không tì vết mà nàng cất giữ từ lâu rồi thả vào hông y.

Y nhìn thấy chữ “thanh” được khắc trên miếng ngọc thì kinh ngạc hỏi: “Sao nó lại ở chỗ nàng?”

“Chúng ta đã ở bên nhau lâu như vậy mà chàng chẳng để lại cho ta thứ gì. Hôm đó, khi từ nhà trọ rời đi, ta đã tiện tay cầm lấy miếng ngọc này... Miếng ngọc này có linh khí bao quanh, chắc chắn chàng đã đeo nó rất lâu rồi?”

“Đúng là rất lâu rồi.” Y gỡ miếng ngọc xuống rồi đặt vào lòng bàn tay nàng. “Đúng là ta chưa tặng cho nàng cái gì, vì ta luôn cho rằng không có thứ gì xứng đáng để tặng cho nàng... Miếng ngọc này tượng trưng cho ta ở trên thiên giới, nếu nàng thích thì ta sẽ tặng cho nàng để làm tín vật.”

“Đây là tín vật hẹn ước sao?” Mặc dù hơi tầm thường nhưng mà nàng thích, những người đang yêu nhau cho dù làm chuyện tầm thường đến mức nào thì cũng thấy giống như mật ngọt vậy.

“Cứ coi là thế đi.”

“Được, vậy ta sẽ giữ nó cho Ngưng Nhi...”

“Tiểu Vân...”

Tiếng gõ cửa khẽ khàng đã cắt đứt lời Hy Hiên muốn nói, là Minh Hồn mang thuốc đến. Hy Hiên thần nhiên liếc mắt nhìn bát thuốc Minh Hồn đang bưng, nói: “Ta đi tìm Dạ Mị có chút việc.”

Tiểu Vân thấy mặt Minh Hồn không chút biểu cảm, rồi lại nhìn bát thuốc tỏa ra hơi sương lạnh lẽo trong tay y, bụng nàng bỗng nhiên run lên.

“Rốt cuộc đây là thuốc gì? Nó thực sự không có hại đối với đứa bé đúng không?”

“Đúng vậy.”

Minh Hồn cúi đầu, không ngừng khuấy bát thuốc trong tay, không nhìn rõ vẻ mặt của y.

Nàng không nhìn thấy nụ cười khẽ quen thuộc của Minh Hồn, trong lòng càng thêm hoảng loạn. “Ta luôn cảm thấy đứa trẻ đang run rẩy, dường như nó rất lạnh...”

“Cô cứ uống thuốc trước đi, rồi ta bắt mạch cho cô.” Y vừa nói vừa đưa thuốc cho nàng, mắt nhìn chăm chăm nàng uống thuốc rồi mới cúi xuống bắt mạch.

“Sao rồi?” Nàng vội vàng hỏi.

“Mạch đập rất ổn định, cô cứ yên tâm.” Nói xong, Minh Hồn liền đứng dậy chuẩn bị rời đi, như không muốn nói thêm với nàng một câu nào nữa.

Người khác thì có thể nàng không hiểu rõ, nhưng đây là Minh Hồn. Nàng quá hiểu y, y là người luôn treo nụ cười trên khuôn mặt, thu hết nỗi ưu sầu vào trong tim. Sự căng thẳng mà y thể hiện ra trong ánh mắt là rất khác thường.

“Minh Hồn!” Nàng gọi y lại, hỏi: “Thực sự không sao?”

“Không sao.” Y trả lời bằng giọng kiên định để nàng yên tâm.

“Vậy... Tiểu Mai vẫn ổn chứ?” Nàng lại hỏi.

Trong ấn tượng của nàng, khi nhắc đến tên của bất cứ nữ nhân nào trước mặt Minh Hồn, y đều nở nụ cười như mây bay gió thoảng. Hôm nay, y nghe thấy cái tên Tiểu Mai, sắc mặt lại có chút tái đi, ánh mắt hơi do dự.

Thấy Minh Hồn mơ hồ không hiểu, nàng giải thích: “Hy Hiên nói, chàng đã bảo người đi tìm Tiểu Mai. Chàng còn nói, tỷ ấy không muốn đến ma vực, thật không? Vì sao tỷ ấy lại không muốn ở bên cạnh ta? Có phải các người...”

“Ồ... Không phải. Tiểu Mai nói nàng ta không thích sự âm u của ma vực... Cũng không thích suốt ngày cãi nhau với ta... Nàng ta nói, đợi khi nào sức khỏe của cô tốt hơn thì trở về sơn động thăm nàng ta là được...”

Nàng nở một nụ cười thoải mái, rất lâu rồi nàng không gặp Tiểu Mai, thực sự rất nhớ tỷ ấy, đợi khi nào nàng có thể ra ngoài, nhất định sẽ về thăm tỷ ấy, thuyết phục tỷ ấy đến sống ở ma vực.

Minh Hồn đi đến gần nàng, ngồi xuống, cầm lấy tay nàng, nói: “Tiểu Vân, sự lựa chọn và kiên trì của cô đều đúng, còn y là một nam nhân hiểu được thế nào là yêu, và cũng biết cách yêu.”

“Thật sao?” Nàng không biết mình làm đúng hay sai, nhưng hiện tại nàng đang rất hạnh phúc.

Mỗi ngày, Hy Hiên đều kể cho nàng nghe rất nhiều câu chuyện thú vị, buồn cười đến nỗi nàng có thể quên hết tất cả. Thì ra, ưu điểm của việc sống lâu là sẽ có rất nhiều câu chuyện thú vị để kể.

Minh Hồn cương chiều vuốt tóc nàng. “Cho dù thế nào đi chăng nữa, cô cũng phải kiên trì đến cùng, biết không? Dù có chuyện gì thì cũng phải tươi cười đối mặt, biết không?”

Nàng dịu dàng gật đầu, đồng ý với y. Không biết vì sao nàng đột nhiên cảm thấy có một trận âm khí thổi đến, trong phòng ngập tràn sát khí...

Tầm mắt nàng di chuyển từ nụ cười của Minh Hồn ra ngoài cửa, nhìn thấy Dạ Mị và Hy Hiên đang đứng đó.

Mặc dù Minh Hồn quay lưng về phía cửa, nhưng dường như cũng cảm nhận được một bầu không khí khác thường, lập tức thu tay lại.

Y bối rối hành lễ, rồi lui ra ngoài.

Dạ Mị giống như bóng đêm quỷ dị cũng bay đi ngay sau đó.

“Xem ra Minh Hồn thật biết cách cư xử với nữ nhân.” Hy Hiên nói bằng giọng nhàn nhạt.

“Bọn ta không có gì cả...” Mặc dù nàng không có gì phải hổ thẹn với lương tâm, nhưng đối diện với tình cảnh này, ít nhiều vẫn có chút bất an.

Y sẽ tin giữa bọn họ không có gì cả sao?

Sự trâm mặc của Hy Hiên khiến nàng bỗng nghĩ ra, hôm đó, vì cứu Minh Hồn nên nàng đã làm y bị thương. Bóng dáng y đau đớn ôm ngực khi đó vẫn còn vẹn nguyên trong ký ức của nàng. Hôm nay, vết thương trên người đã lành lại, liệu trong lòng y có còn khúc mắc không?

“Hiên, chàng nghe ta giải thích có được không...” Hy Hiên nhướn mày vẻ hài hước. “Nếu giữa nàng và hấn có gì thì ta có thể để y bước ra khỏi cửa sao?”

Cuối cùng thì y cũng nói ra câu đó khiến trái tim đang treo lơ lửng của nàng cũng được hạ xuống.

Nàng xoa xoa ngực, cũng may mà không có gì.

Nếu giữa bọn họ thực sự có gì đó không rõ ràng, e là Minh Hồn đã biến thành tro bụi bay lượn giữa trời rồi.

“Nhưng... lần sau ta còn lý trí được như thế này nữa hay không... thì cũng chưa biết được...” Y khẽ mím môi rồi tùy tiện ném ra một câu cảnh cáo với ý vị sâu xa.

Khóe môi nàng chậm rãi cong lên, sau đó thì phá lên cười, càng cười càng vui vẻ, tiếng cười của nàng vang vọng khắp căn phòng.

“Nàng cười cái gì?”

“Ta phát hiện ra thần tiên khi ghen rất đáng yêu.”

Hy Hiên dùng sức kéo nàng vào lòng mình rồi ôm thật chặt, như thể lo sợ rằng y chỉ cần buông lỏng một cái là nàng sẽ biến mất vậy. “Nàng từng nói rằng, tình yêu của nàng dành cho ta đến chết cũng không thay đổi, nàng nhất định không được hối hận.”

“Ta từng nói vậy sao?” Sao nàng lại không nhớ mình đã nói như vậy nhỉ, lẽ nào đạo gần đây trí nhớ của nàng kém đi?

“Đúng vậy, nàng đã từng nói, cho dù có chuyện gì xảy ra, nàng cũng sẽ ở lại bên cạnh ta...”

“Đương nhiên rồi, phải khó khăn lắm chúng ta mới có thể đến bên nhau, sao ta có thể rời xa chàng được...” Nàng vỗ lưng y, kiên nhẫn dỗ dành.

“Cho dù có chuyện gì xảy ra, nàng nhất định không được hối hận.”

Trong giọng nói của y chứa đựng sự cay đắng và đau đớn khôn xiết, khiến nàng có một dự cảm bất an...

Ở bên ngoài, Dạ Mị bước nhanh đến trước mặt Minh Hồn, ngăn không cho y đi tiếp, bực bội nói: “Ta đã nói với ngươi bao nhiêu lần rồi, đừng có đến gần nữ nhân đó, vậy mà ngươi vẫn không nghe.”

“Mặc kệ ngươi muốn nghĩ như thế nào thì nghĩ!” Minh Hồn đẩy hắn ra, bước tiếp về phía trước. Nhắc đến nữ nhân đó là bọn họ lại không thể nào nói chuyện bình thường được, kết quả cuối cùng là lại đánh nhau.

“Ngươi cũng nhifnt hấy rồi đấy, vì nữ nhân này mà có đến hai nam nhân phát điên, hơn nữa người sau còn điên hơn người trước, ngươi còn định đổ thêm dầu vào lửa ư? Vị Ngọc Thanh này sống hơn ba nghìn năm rồi, lẽ nào ngươi không nhận ra, so với Vương trước đây, tâm cơ của y còn sâu xa hơn?”

“Ta chỉ làm những việc mà ta nên làm, y nghĩ thế nào là chuyện của y.” Minh Hồn vốn không muốn cãi nhau với Dạ Mị nữa, dạo này y đã quá mệt mỏi rồi. Ma Vương mới quả thực lợi hại như người ta đồn đại. Hằng ngày hắn luôn tự chăm sóc nữ nhân của mình không rời nửa bước. Hắn chỉ cần tùy tiện vứt mấy trang Vô tự thiên thư là có thể khiến đám yêu ma ở ma vực ngày đêm tu luyện đến mức đầu óc lú lẫn.

Còn y lại phải giải thích hết lần này đến lần khác những điều cấm kỵ trong khi tu luyện Vô tự thiên thư: không sát sinh, không khát máu, bình tâm tĩnh khí...

Lúc này y đã mệt mỏi đến mức không muốn nói gì nữa, cũng không muốn giải thích về mấy chuyện vô vị này nữa.

Nhưng Dạ Mị vẫn quẩn lầy y, giữ chặt lấy cánh tay của y, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Ngươi chưa bao giờ để ý đến cảm nhận của người khác sao?”

“Ta không để ý? Nếu ta không để ý thì việc gì phải giống như một tên ngốc, độc thoại với ngươi suốt mấy trăm năm? Việc gì phải đi vào ma vực? Đối với ta, ai là người quan trọng nhất, ngươi không biết sao?”

Nghìn năm nay, y chỉ để ý đến một người duy nhất chính là Dạ Mị. Biết rõ Dạ Mị ghét mình, nhưng y vẫn để ý. Ngay từ lần đầu tiên nhìn thấy Dạ Mị ở trên con phố dài đó, y đã thích sự cô độc và kiêu ngạo đó.

Hy vọng có thể trở thành bằng hữu, tri kỷ của hắn.

Hy vọng tình bằng hữu này có thể trường tồn sánh ngang trời đất.

Ánh mắt khinh thường của Dạ Mị từng khiến y chán nản, buồn bã, nhưng y luôn tự nhủ hết lần này đến lần khác là, một linh hồn cô độc và thanh cao thì luôn khó tiếp cận, chỉ cần y kiên nhẫn thì sẽ có một ngày, Dạ Mị chấp nhận y.

Nhưng y đã đổi lại được cái gì, chỉ bốn câu nói trong vòng năm trăm năm... Nói ít cũng không sao, dù sao cũng tốt hơn là không nói gì mà cứ đánh nhau đến chết đi sống lại.

Mỗi lần bị Dạ Mị đánh, y luôn tự nói với mình: “Mình đã làm sai điều gì chứ?”

Nỗi ám ức đã kìm nén bao năm trong lòng Minh Hồn cuối cùng cũng bộc phát. Y không thể nào tha thứ cho mình nếu lại nhượng bộ một lần nữa để chỉ nhận được sự chán ghét trước sau không thay đổi của Dạ Mị. “Ngươi đã bao giờ phải nếm trải cảm giác bị coi thường chưa? Khi ngươi dùng hết mọi cách, quan tâm đến mức suýt mất mạng, nhưng hắn vẫn coi thường sự tồn tại của ngươi, ngươi có biết trái tim sẽ bị tổn thương sâu sắc đến mức nào không? Ta đã làm bao nhiêu việc như vậy vì ngươi, cũng chưa từng yêu cầu ngươi phải báo đáp điều gì, nhưng ngươi đối với ta, ngoài chỉ trích và coi thường ra thì còn có gì hơn không?”

Dạ Mị không trả lời mà đột nhiên giữ lấy vai y.

Sau đó y nhìn thấy gương mặt anh tuấn, cương nghị của Dạ Mị và một ánh nhìn thật khác thường...

Y bị hành động của Dạ Mị làm cho khiếp sợ đến mất hồn, quên mất cả việc phản kháng, cũng không thể suy nghĩ một cách bình thường được, để mặc cho Dạ Mị ôm y.

Là thật hay mơ? Như thật mà cũng như mơ!

Là y điên nên mới có một giấc mơ điên cuồng như thế này, hay là Dạ Mị điên nên mới làm ra một chuyện kỳ quái như thế này...

Đêm đã khuya, Minh Hồn vẫn bước đi thong thả trong ma vực tối đen như mực, càng nghĩ càng cảm thấy tâm tư rối loạn. Dạ Mị thực sự... đã ôm y, điều này thể hiện cái gì? Quan trọng nhất là, y lại có cảm giác.

Cái ôm của Dạ Mị khiến lòng dạ y rối bời, hoảng loạn.

Càng đáng sợ hơn là, khi Dạ Mị buông y ra và lập tức rời đi, không ngoái đầu nhìn lại, y lại cảm thấy mất mát...

Ký ức nghìn năm lại quay trở về, từ cái nhìn đầu tiên bên đường đến khi bọn họ gặp lại nhau ở ma vực, cuối cùng y cũng biết vì sao Dạ Mị lại ghét mình đến vậy.

Bởi vì y là một nam nhân!

Cây liễu nghìn năm rũ những cành lá khẳng khiu già cỗi, trông như ông lão không chịu nổi sức nặng đang ủ rũ ngồi bệt trên nền đất.

Dưới gốc cây có một bóng dáng màu trắng tựa vào cây liễu rồi ngẩng mặt nhìn lên không trung. Cho dù màu trắng bị chìm khuất trong bóng tối đầy tuyết vọng, lan tỏa nỗi ưu thương muôn đời không thay đổi thì y vẫn luôn ngẩng cao đầu.

Minh Hồn bước lên trước, khê hành lễ, nói: “Vương, muôn thế này rồi sao ngài còn một mình ở đây?”

Hy Hiền nhìn thấy Minh Hồn thì có chút kinh ngạc, cơ thể đang tựa vào gốc liễu lập tức đứng thẳng dậy như muốn che giấu sự ưu thương trong con người y. Nhưng có những thứ vốn không thể giấu giếm, giống như y phục màu trắng của y vĩnh viễn không thể giấu được trong bóng tối vậy. Nỗi ân hận đục khoét xương tủy y cho dù thế nào cũng không thể giấu đi được.

Trên thế gian này, e là chỉ có Minh Hồn mới hiểu được y đang hối hận điều gì.

“Nếu ngài không nở thì bây giờ vẫn còn kịp.”

“Nó... còn sống không?” Trong giọng nói của Hy Hiền chứa đựng vẻ khó tin và còn có một chút vui mừng, nhưng nhiều hơn cả là nỗi đau.

“Còn. Hôm nay thuộc hạ đã bắt mạch cho Vương hậu, đứa trẻ trong bụng vẫn còn một chút hơi thở.” Y biết mình không nên can thiệp vào việc nhà của người khác nên suy nghĩ rất lâu mới lên tiếng: “Đứa trẻ này mới chỉ là sinh linh mười mấy tháng, mà lại có thể chịu đựng hàn băng vạn năm trong vòng nửa tháng, sức sống kiên cường như vậy quả thực hiếm thấy.”

“Đúng vậy, sức sống của nó mạnh hơn ta hồi đó rất nhiều... Nếu không có một phụ thân nhẫn tâm như ta thì có lẽ trong tương lai, nó sẽ là ngôi sao rực rỡ nhất trên thiên giới.”

Trong bóng tối, cho dù Minh Hồn không nhìn thấy vẻ mặt của y thì cũng cảm nhận được tâm trạng của một người cha khi tự tay giết chết con mình sẽ thế nào.

“Á!” Tiểu Vân tỉnh dậy từ cơn ác mộng. Trong mộng, nàng nhìn thấy con mình bị chết cứng vì lạnh, lúc chết còn dùng ánh mắt chất chứa oán hận nhìn nàng, như thể muốn hỏi nàng vì sao đã cho nó sinh mệnh nhưng lại không bảo vệ được nó.

Nàng không để ý tới việc lau mồ hôi trên trán mà đưa tay chạm vào người đang nằm bên cạnh, lúc này mới phát hiện ra vị trí bên cạnh trống không.

“Hiên...” Nàng gọi, nhưng đáp lại nàng chỉ có ánh sáng ấm áp của viên dạ minh châu.

Hy Hiền sẽ không vô duyên vô cớ rời đi để nàng lại một mình. Rất nhiều dự cảm không hay xuất hiện trong đầu nàng. Có điều, nàng không ngờ cái mà mình sắp phải đối diện còn đáng buồn, đáng tiếc hơn tất cả những giả thiết mà nàng nghĩ ra.

Bước ra khỏi phòng, nàng nhìn thấy trong bóng tối mịt mù, hai tà áo trắng cực kỳ bắt mắt đang phát phơ trong gió. Thì ra Hy Hiền đang ở đây nói chuyện với Minh Hồn, chẳng lẽ là vì chuyện của ban ngày sao?

Nàng nhắc cao vạt váy, chậm rãi bước lại gần, nếu không vì lo lắng sẽ làm mình bị thương thì có lẽ nàng đã bay tới srooif.

“Hai người không thể bình tĩnh nói chuyện sao? Lừa dối sẽ làm tổn thương người ta nhất.” Là giọng nói của Minh Hồn.

Hai chữ “lừa dối” này khiến hai chân nàng tê rần, không thể bước thêm bước nào nữa.

“Người còn không hiểu tính cách của nàng sao, chưa đến bước đường cùng thì nàng sẽ không chấp nhận...” Trong giọng nói trầm thấp của Hy Hiên mơ hồ ẩn chứa nỗi đắng cay, đau khổ đến cùng cực, khiến nàng có một dự cảm bất an.

“Vương, ngài đã từng nghĩ đến chưa, với tính cách của nàng ấy, có thể nàng ấy sẽ vĩnh viễn không tha thứ cho ngài.”

“Ta đã nghĩ đến rồi, nhưng ta thà để nàng hận ta chứ không thể trở mặt nhìn nàng và đứa bé cùng chết trước mặt ta..”

“Chàng nói cái gì, chàng nói lại một lần nữa cho ta nghe!” Nàng xông đến, kéo vạt áo của y, gào lên.

Hy Hiên nhìn thấy nàng thì đầu tiên là sững sờ, sau đó quay mặt đi không nói lời nào.

Nàng lại quay người sang kéo tay áo Minh Hồn, nói: “Hai người đang lừa ta có phải không? Hai người đã cho ta uống cái gì?”

Minh Hồn không nói gì, nhưng nhìn ánh mắt của Hy Hiên thì nàng có thể xác nhận đáp án trong lòng mình.

Sau đó, nàng nghe thấy giọng nói của Hy Hiên tựa như từ một nơi xa xôi vọng về, không chân thực chút nào: “Là mũi tên của Hậu Nghệ.”

“Cái gì?” Nàng lập tức quay người, hung dữ tát y một cái. Lần này biết rõ là y không đau nhưng nàng vẫn dùng hết sức lực. “Ngay cả chàng cũng không chịu nổi hàn độc thì con ta làm sao có thể chịu được! Sao chàng lại nhẫn tâm... Sao chàng có thể nhẫn tâm như thế?”

“Ta nhẫn tâm, nhưng ta biết làm sao được? Lẽ nào nàng muốn ta phải trở mặt nhìn nàng chết?” Hy Hiên nhìn nàng, nói từng chữ: “Ta không có lựa chọn nào khác.”

“Ta có thể bảo vệ đứa bé này, ta thực sự có thể, vì sao chàng không tin ta?”

“Với công lực của nàng vốn không thể sinh đứa bé này, vì sao nàng không tin ta?”

Từng giọt, từng giọt nước mắt rơi xuống, vì nàng là một mẫu thân vô dụng, vì nàng không có cách nào bảo vệ đứa bé trong bụng, cũng vì một phụ thân vô tình kia.

Nàng chạy về phòng mình, giận dữ đập cửa. Đêm đó, nàng lặng lẽ nằm trên giường, nghe tiếng bước chân lưỡng lự ở bên ngoài.

Hy Hiên không chỉ gõ cửa một lần, nhưng lần nào đáp án của nàng cũng là: “Ta không muốn nhìn thấy chàng, hãy để cho ta được yên tĩnh một mình.”

Khi nước mắt đã cạn thì trái tim nàng cũng dần trở nên mềm nhũn.

Là oán, là hận, là yêu, cũng là bất đắc dĩ.

Ông Trời đã tàn nhẫn như vậy thì họ hà tất phải giằng vò lẫn nhau?

Lúc bình minh, cửa phòng được đẩy ra.

Không cần nhìn, chỉ cần nghe tiếng bước chân cũng có thể nhận ra là ai, nàng khẽ cười, nói: “Có phải chàng cảm thấy cho dù chàng đối xử với ta như thế nào, ta cũng sẽ tha thứ cho chàng không?”

“Chỉ cần chúng ta còn ở bên nhau thì oán hận gì cũng có thể hóa giải được.” Y thở dài, nói.

“Chàng lừa ta thì cũng đã lừa rồi... Ta đã nghĩ rồi, chàng cũng là vì bất đắc dĩ mà thôi.”

Cảm giác bị lừa dối thực không dễ chịu chút nào, giống như trái tim bị vật gì đó sắc nhọn đâm vào, nhưng nàng vẫn cố gắng nhịn đau để mà cười, vì nàng không muốn Hy Hiên cũng khó chịu giống như nàng, không muốn nỗi đau khổ của một người hành hạ, giằng vò trái tim của hai người.

Nụ cười của nàng đã thực sự vỡ vụn cùng với bát thuốc được đưa đến trước mặt nàng.

“Chàng...” Nàng hung dữ trừng mắt nhìn y. Nàng không sao có thể ngờ được lúc này mà y vẫn muốn hại nàng.

“Nàng uống đi!” Giọng nói của y còn lạnh lẽo bức người hơn cả sương lạnh tỏa ra từ bát thuốc.

Nàng đẩy tay y, lùi vào góc giường. “Ta không uống, ta không uống. Ta thực sự không nở... Hiên, chàng hãy tha cho nó đi, ta cầu xin chàng... Chàng cũng từng cầu xin người khác như thế này rồi, chàng cũng hiểu được nỗi đau đớn của ta lúc này. Đừng để ta hận chàng mấy nghìn năm, có được không?”

“Tiểu Vân, ta hiểu được tâm trạng của nàng lúc này... Nàng cho rằng ta không đau lòng sao? Ta cũng từng ảo tưởng rằng sẽ bảo vệ được nó, hy vọng có một ngày kia nó có thể tu thành chính quả, đứng vào hàng ngũ thần tiên. Nó nhất định sẽ ưu tú bất phàm hơn ta. Ta cũng hy vọng nó có một cuộc sống tự do tự tại giữa trời đất, gặp được một nữ nhân mà nó yêu thương, được yêu thực sự một lần... Nếu có thể để nó sống, ta nguyện đánh đổi bằng tất cả những gì ta có, đáng tiếc là... nó không thể tồn tại.”

“Hiên, ta không trách chàng, ta chỉ cầu xin chàng cho chúng ta một cơ hội, chàng hãy để ta thử lại một lần nữa, có được không?” Nàng quỳ trước mặt y, từng giọt nước mắt rơi xuống bên chân y, từng tiếng cầu xin đến đứt gan đứt ruột. “Ta cầu xin chàng, cầu xin chàng...”

Y vẫn đưa bát thuốc đến trước mặt nàng, lạnh lùng nói: “Không được, càng kéo dài thì càng khó dứt bỏ.”

“Chàng nhất định muốn ta hận chàng sao?”

“Cho dù nàng hận ta, ta vẫn phải làm thế này.”

“Ta không uống.” Nàng đứng dậy, định chạy thoát khỏi con quỷ còn đáng sợ hơn tất cả ma quỷ trong truyền thuyết. Đáng tiếc là nàng chưa chạy ra đến cửa thì người đã bị chặn lại, bị bế ngang người rồi đặt lên giường.

Thứ thuốc lạnh lẽo hòa lẫn với nước mắt rót vào khuôn miệng cứng đờ rồi chảy thẳng xuống bụng nàng. Nàng dùng hết sức để giãy giụa nhưng chỉ chứng minh được lời y đã từng nói, pháp lực ba trăm năm của nàng quá tầm thường.

Mặc dù tầm mắt đã trở nên mơ hồ nhưng nàng vẫn trừng hai mắt, muốn nhìn xem rốt cuộc y còn có thể tàn nhẫn đến mức nào...

“Sao ta lại có thể yêu được chàng cơ chứ? Ta có mắt như mù nên mới yêu chàng!”

Nàng ho dữ dội, gào khóc thảm thương, rồi kéo miếng ngọc bội đang đeo trên vạt áo xuống, dùng hết sức ném nó xuống đất, sau đó nhìn nó vỡ tung tóe trước mắt nàng, chữ “thanh” bị nàng ném làm cho vỡ vụn, trái tim nàng cũng tan nát theo.

“Ngày mai ta sẽ lại đến thăm nàng, nàng nghỉ ngơi một lát đi!” Hy Hiên nhặt từng miếng ngọc vỡ lên, như thể y lo lắng nàng không cẩn thận giẫm phải chúng rồi bị thương. Nếu là trước đây thì có lẽ nàng sẽ rất cảm động, còn bây giờ nàng chỉ cảm thấy y thật ác độc, thật tàn nhẫn, còn có thứ gì khác làm nàng đau, bị thương hơn y làm chứ!

“Ta sẽ không tha thứ cho chàng, một vạn năm cũng không tha thứ cho chàng đâu.”

“Tiểu Vân...” Y quỳ xuống trước giường nàng, nắm chặt lấy tay nàng. “Đừng như vậy, tất cả đều sẽ qua thôi.”

Nàng ra sức gạt tay y ra, lạnh lùng nói: “Ta vĩnh viễn không muốn nhìn thấy chàng nữa.”

Lần này nàng không phải tùy hứng, nàng thực sự cảm hận y.

Mỗi ngày, Hy Hiên đều bưng thuốc đến, ép nàng uống hết.

Mỗi ngày, đêm không ngủ được, nàng đều có thể nghe thấy tiếng bước chân như có như không ở bên ngoài cửa.

Vào một đêm của một tháng sau, cơ thể nàng bắt đầu co quắp, hai cảm giác nóng và lạnh thay nhau hành hạ nàng. Nàng cảm nhận được nhiệt độ trong bụng từng chút, từng chút biến mất, điều đó báo hiệu trái tim của đứa con trong bụng nàng đang dần dần ngừng đập. Biết rõ là vô dụng nhưng nàng vẫn tập hợp

chân khí xuống bụng để bảo vệ đứa bé, đến khi cơ thể dần lột xác biến về nguyên hình, thậm chí, chân khí bắt đầu tản đi, ánh sáng của nguyên khí ngày càng yếu ớt.

Cánh cửa đột nhiên bị đẩy ra, đôi bàn tay lạnh lẽo nâng cơ thể nàng lên, đặt vào một vị trí thoải mái trong lòng y. Trong朦胧 lung, nàng vẫn có thể ngửi thấy mùi hương của y, còn có thể cảm nhận được cái ôm ấm áp của y.

“Hiên, ta cầu xin chàng... cầu xin chàng...” Nàng nhìn y bằng ánh mắt ngập tràn sự khẩn cầu, nhưng vẫn không ngừng rơi nước mắt. “Chỉ cần chàng cứu được nó, ta sẽ không hận chàng nữa.”

Nhưng Hy Hiên lại tàn nhẫn tách cốt nhục của nàng ra khỏi cơ thể nàng, cơn đau đớn xé rách tâm can nàng, tất cả mọi thứ trong cơ thể nàng trở nên trống rỗng. Cùng với mùi máu tanh, tất cả kinh mạch trong cơ thể nàng đều như bị kéo ra ngoài... Sau đó, tiết tấu nhịp nhàng đã đập trong cơ thể nàng suốt mười mấy tháng trời ngừng lại hẳn.

“Ngưng Nhi...” Nàng thầm thì bằng giọng nói yếu ớt khó có thể nghe thấy.

Một chất lỏng mang theo chút hơi ấm nhỏ xuống mặt nàng, thuận theo gò má chảy đến bên miệng nàng, nó có vị mặn chát... rất giống nước mắt...

“Tiểu Vân, xin lỗi! Chuyện ta đồng ý với nàng... ta không làm được.”

Đây là câu cuối cùng nàng nghe thấy trước khi ngất lịm đi.

Mỗi lần mở mắt ra, nụ cười của Minh Hồn lại xuất hiện trong tầm mắt nàng.

Khi tình yêu đầy trăng tròn qua đi, tất cả đều giống như trong giấc mộng.

Nàng đưa tay lên vuốt ve vùng bụng, nơi đó quả nhiên bằng phẳng như cũ.

Mỗi ngày Minh Hồn đều mang đến cho nàng một bát thuốc, vuốt ve mái tóc của nàng, bón cho nàng uống hết thuốc.

Nụ cười của y vẫn ấm áp như xưa, nhưng trong ánh mắt luôn có một tia đau lòng.

Từ sau khi nàng tỉnh lại, Hy Hiên chưa từng xuất hiện, có lẽ y không muốn làm cho nàng thương tâm.

Cơ thể nàng đã hồi phục được phần nào, mà Hy Hiên vẫn không hề xuất hiện.

Nàng không hỏi, còn Minh Hồn cũng không nhắc đến.

Không gặp cũng tốt, gặp rồi cũng chỉ khiến nàng càng thêm đau đớn mà thôi!

Một tháng sau, sức khỏe của nàng đã phục hồi. Khi Minh Hồn bắt mạch cho nàng, nàng đã do dự rất lâu mới lên tiếng: “Minh Hồn, ta muốn rời khỏi ma vực.”

“Được.”

Minh Hồn đáp không hề do dự khiến trong lòng nàng trào lên một cảm giác mát mát. Hy Hiên sẽ để cho nàng đi sao? Chàng không thử cứu vãn điều gì, cứ lặng lẽ chôn vùi tình yêu một thời oanh liệt của bọn họ như thế này sao...

Lẽ nào... Nàng lắc đầu để xua đi dự cảm không rõ ràng vừa xuất hiện. Hy Hiên là thần tiên có pháp lực vô biên, sao chàng có thể gặp nguy hiểm được!

Rời khỏi ma vực, ánh mặt trời chói mắt chiếu vào mặt nàng. Thời khắc này, nàng rất muốn hỏi Dạ Mị làm sao có thể trốn trong bóng đêm mãi như thế, nàng cũng phải gói mình kín mít từ đầu đến chân mới được.

“Tiểu Mai, ta về rồi!” Nàng cố gắng tìm lại nụ cười, gọi.

Đi vào sơn động, nàng cho rằng Tiểu Mai vẫn ngồi tu luyện pháp thuật như trước đây, nhưng hóa ra nàng ta lại không có ở đó...

Mọi bài trí trong sơn động vẫn giống như lúc nàng rời đi, chỉ là trên bàn lúc này đã bị rêu xanh phủ đầy, trên ghế thì có một lớp bụi dày... Nàng đi ra khỏi sơn động, thấy Minh Hồn đang đứng ngây ngốc ở ngoài cửa.

“Tiểu Mai đâu? Tỷ ấy đi đâu rồi...”

Nàng nhìn theo hướng ngón tay Minh Hồn chỉ, thấy một ngôi mộ đã phủ đầy hoa vàng, trên tấm bia đá sạch sẽ khắc dòng chữ: Ái nhân Tiểu Mai chi mộ - Minh Hồn.

“Không, đây không phải là sự thật...” Nàng lắc lắc đầu, trong lòng vẫn tràn đầy hy vọng hỏi: “Minh Hồn, đây không phải sự thật có phải không?”

Minh Hồn không trả lời nàng mà bước đến trước ngôi mộ, hái một bông hoa vàng rồi đặt xuống trước tấm bia đá, nói bằng giọng nhàn nhạt: “Tiểu Vân đến thăm nàng đây... Lần trước ta không nói với nàng rằng nàng ấy muốn trở về gặp nàng... Sau này có nàng ấy ở bên cạnh, nàng sẽ không còn cô đơn nữa.”

Từng câu từng chữ của Minh Hồn khiến Tiểu Vân đau khổ như đứt từng khúc ruột, nhưng dù vậy cũng không thể thay đổi được điều gì, Tiểu Mai đã chết rồi.

Tiểu Mai từng nói sẽ không rời xa nàng, Tiểu Mai từng nói hai người sẽ không ai phải chết...

Nàng không hỏi Tiểu Mai chết như thế nào, nếu có thù hận cần phải báo thì có lẽ Minh Hồn đã báo thù cho tỷ ấy từ lâu rồi. Điều mà nàng có thể làm là sau này sẽ ở lại bên cạnh linh hồn của tỷ ấy, để tỷ ấy không phải cô đơn nữa.

Nàng quỳ xuống trước ngôi mộ, nước mắt không ngừng trào ra, khóc bao nhiêu ngày đến chính nàng cũng không còn nhớ nữa.

Chỉ biết rằng, sau đó Minh Hồn không nhìn nổi nữa, mới dắt nàng vào sơn động.

Nhưng nàng vẫn không ngừng khóc, nước mắt kìm nén ba trăm năm, lúc này đều phát tiết ra ngoài. Nàng không bao giờ có thể cười với cuộc đời nữa, cũng không bao giờ ngảy thơ chống lại vận mệnh nữa.

“Minh Hồn, vì sao ông Trời lại không công bằng như vậy chứ? Những người không đáng chết thì lại chết, còn một số người... thì lại có thể trường sinh bất tử? Vì sao?”

“Cô thực lòng muốn y chết sao?”

Nàng nhất thời nghẹn họng, đúng vậy, nàng thực lòng hy vọng chàng sẽ chết sao? Nếu có một ngày chàng cũng chết thì nàng sẽ khóc hay cười, đến chính nàng cũng không biết.

Minh Hồn ôm lấy nàng vỗ về, nhẹ nhàng nói: “Quá khứ thì hãy để nó trôi qua đi, yêu và hận thì cũng đều buông tay đi...”

“Không, ta hận chàng, ta không thể tha thứ cho chàng.” Nàng còn nhấn mạnh lời này, nhưng đó thực sự là hận sao?

Minh Hồn bất đắc dĩ lắc đầu, nói: “Được rồi, được rồi. Cô cũng mệt rồi, nghỉ ngơi một chút đi!”

Minh Hồn đi rồi, nàng nằm trong sơn động đã từng sống ba trăm năm, bỗng nhiên cảm thấy thật xa lạ, chỗ nào cũng lạnh lẽo, cứng nhắc, không giống như khi ở trong lòng Hy Hiên, ấm áp, mềm mại...

Nàng khóc mãi, khóc mãi đến tận khi ngủ thiếp đi, rồi lại tỉnh dậy từ trong nước mắt.

Cuộc sống của nàng trôi qua trong sự tĩnh lặng.

Có lúc nàng ôm đầu gối ngồi trên thềm đá nhìn mưa rơi, có lúc lại tựa vào tấm bia mộ của Tiểu Mai ngắm sao trời... Nhưng nàng không ngắm mặt trời mọc, mặt trời lặn nữa. Cũng không hề nở nụ cười...

Minh Hồn thường đến thăm nàng, vẫn không nhắc đến Hy Hiên.

“Cô hà tất phải làm khổ mình như thế?” Minh Hồn thấy nàng ngày càng tiêu tụy thì không ngừng hỏi câu này.

Còn nàng mỗi lần được hỏi thì lại đáp một câu giống nhau: “Ngoài thế này ra, ta còn có thể như thế nào nữa?”

Không còn Tiểu Mai, không còn Hy Hiên, cũng không còn con trai, đối với nàng, cuộc sống này có còn gì nữa đâu? Chẳng qua là nàng có sức chịu đựng vô biên mà thôi.

“Ta đưa cô đi gặp một người.” Minh Hồn nhìn thấy trong mắt nàng có sự phòng bị, liền lắc đầu thở dài. “Không phải y, mà là Mạnh đại phu, cô có còn nhớ y không?”

Mạnh đại phu? Hình như đó là câu chuyện từ rất lâu rồi...

Đi đến trước cửa y quán xập xệ như sắp đổ sập, nàng như nhìn thấy bóng dáng gầy yếu của mình ngồi ở cửa đợi người yêu, chuyện cũ thật không dám nhớ lại, lúc đó hình như nàng đã nói rất nhiều lời thề non hẹn biển không chút trách nhiệm nào.

Bây giờ nghĩ lại thì thấy khi đó nàng thật ngây thơ đến nực cười.

Bước vào y quán, trái tim đã từng đau đớn đến mức tê dại của nàng lại bắt đầu nhói đau. Nơi này còn bụi bặm hơn cả trong sơn động, trên tủ thuốc đã kết cả mấy lớp mạng nhện. Trong ký ức của nàng, Mạnh đại phu là người cực kỳ sạch sẽ.

“Mạnh đại phu? Mạnh đại phu...” Nàng gọi, nhưng không có ai trả lời.

Trong phòng của Mạnh đại phu, nàng nhìn thấy một người với dáng còng còng, mái tóc muối tiêu đang nằm trên giường rên rỉ. Nàng phải nhìn kĩ rất lâu mới tìm thấy một chút hình ảnh của Mạnh đại phu trên gương mặt y. Từ khi nàng rời đi đến giờ còn chưa đến ba năm, mà sao đã...

“Tiểu Vân? Người đã quay trở lại rồi?” Tinh thần của Mạnh đại phu rời rạc, thần trí không rõ, đưa tay nắm lấy tay nàng, gương mặt tái xám chỉ còn chút sức sống nở nụ cười. “Ta biết người nhất định sẽ quay về, rất nhiều người đang chờ người bốc thuốc đây.”

“Xin lỗi, ta về muộn...” Nàng quay đầu nhìn Minh Hồn đứng ở bên cạnh, thấy y lắc đầu thì nàng liền hiểu rõ. Thì ra Hy Hiên đã nói thật, Mạnh đại phu mặc dù thiện lương, phúc hậu nhưng không thể sống qua hai mươi tám tuổi.

“Tiểu Vân...” Đôi mắt mờ mịt của Mạnh đại phu đã không thể nhìn thấy tiêu điểm, nhưng vẫn cố gắng tìm nàng. “Người ở đâu?”

“Ta ở đây.”

“Lần đầu tiên nhìn thấy người, ta đã nhận ra người bị thương, nhưng không phải chân, mà là tim... Ta biết người không vui vẻ, ta cho rằng có thể giúp người trở nên vui vẻ hơn... Nhưng ta sai rồi... Sau khi y đến thì ta biết mình đã sai rồi... Khi người nhìn y, người đã nở nụ cười rất đẹp, rất đẹp! Ta biết người và y đã rời đi, ta vẫn chờ đợi người, đợi một ngày nào đó người lại bị thương thì sẽ quay trở lại. Không ngờ người thực sự quay trở lại, mà ta nhận ra lần này người còn bị thương nặng hơn... Có phải y đã phụ người?”

Mạnh đại phu vô cùng yếu ớt nhưng vẫn cố gắng thốt ra lời khiến nàng không đành lòng nghe tiếp nữa.

“Mạnh đại phu, ngài mệt rồi, nghỉ ngơi một lát đi!”

“Không, người hãy để ta nói hết... Nếu y phụ người, ta nhất định phải người, trên thế gian này không có người đáng để người phải rơi nước mắt, người đáng để người khóc lại không nguyện nhìn người rơi nước mắt...”

Cặp mắt mờ mịt của Mạnh đại phu nhắm lại, có một giọt nước mắt rơi xuống gối.

Tiểu Vân đang thất thần đi trên đường, đột nhiên bị một nữ nhân kéo lại, nói: “Đây chẳng phải là Tiểu Vân sao? Muội về rồi!”

“Ta về rồi.” Nàng ngẩn ngơ trả lời.

“Từ sau khi muội đi, Mạnh đại phu không còn khám bệnh nữa, nói rằng nhất định phải đợi muội về bốc thuốc... Haiz, một người tốt...”

Những lời nói sau đó nàng không còn nghe thấy nữa, chỉ lảng máng nhớ có ai đó từng nói: Nàng là yêu quái, phải tu luyện pháp thuật mới là con đường chính đạo của nàng, yêu thần tiên gì đó, cuộc sống của một người phạm trần gì đó... kết cục chỉ có hại người hại mình.

Hình như là Tiểu Mai đã nói như vậy.

Nàng chưa bao giờ tin vào vận mệnh, mơ mộng những điều không thực tế. Đến hôm nay mới biết sau khi mộng tan thì tàn khốc hơn cả hiện thực.

Nàng đi trên con phố dài, rồi đến con đường nhỏ, qua một dòng suối nhỏ...

Về đến nơi thuộc về nàng, lại bắt đầu sự chịu đựng vô bờ bến.

Nàng không nhìn mưa rơi, cũng không ngắm sao trời, nước mắt cũng đã cạn khô, chỉ biết tựa vào tấm bia trên mộ của Tiểu Mai, cả ngày ngây ngốc.

Thực ra, nàng rất nhớ y...

Mặc dù nổi oan hận nhiều hơn nhưng cũng không thể ngăn được nỗi nhớ khắc cốt ghi tâm của nàng. Thậm chí có lúc nàng cảm thấy Hy Hiên đang ẩn thân bên cạnh nàng, lặng lẽ nhìn nàng, nàng có thể cảm nhận được...

Có lúc, nàng đã nghĩ, nếu y thực sự hiện thân, nàng sẽ nói với y điều gì, nàng có thể tha thứ cho y không, nàng cũng không biết nữa...

Không biết thời gian cứ bình lặng trôi qua như thế trong bao lâu. Một buổi hoàng hôn, bầu trời âm u mờ mịt, báo hiệu một cơn mưa sắp đến.

Cả người vô lực, mềm nhũn tựa bên bia mộ của Tiểu Mai, nàng mới nhớ ra đã rất lâu rồi mình chưa ăn uống gì. Rốt cuộc là đã bao lâu rồi, nàng cũng không nhớ nữa.

Từ trong cơn mê man tỉnh lại, nàng mơ hồ nghe thấy giọng nói của hai người.

“Người vẫn quan tâm nàng ta như vậy?” Trên thế gian này chỉ có giọng nói của Dạ Mi mới âm trầm, tràn ngập sát khí như thế.

Minh Hồn hết lời giải thích: “Người muốn ta phải nói với người bao nhiêu lần nữa thì người mới tin? Giữa ta và nàng ta thực sự không có gì...”

Vì không muốn làm ảnh hưởng đến hai người họ, nàng nhắm mắt không lên tiếng, mà thực ra nàng cũng không có tâm trạng để nói chuyện.

“Lúc nào người cũng thế, ta không quan tâm người có thích hay không, nhưng đừng mập mờ như thế...”

“Ta chỉ lo nếu nàng ta cứ như thế này thì e là sẽ chẳng sống được bao lâu nữa...”

“Người muốn nói cho nàng ta biết chân tướng mọi chuyện sao?” Lời nói của Dạ Mị khiến Tiểu Vân kinh ngạc, lẽ nào còn có bí mật gì mà nàng không biết?

Minh Hồn hít sâu một hơi, nói: “Thôi đi, nếu nói hết chân tướng thì chỉ e đó sẽ là tấm bùa đòi mạng cuối cùng của nàng ta, sẽ đẩy nàng ta đến đường cùng...”

Giọng nói của bọn họ dần dần đi xa, nhưng nàng vẫn nghe thấy câu này của Dạ Mị: “Người nói xem nàng ta có ma lực gì chứ? Lẽ nào nàng ta chuyên hủy diệt ma giới sao? Hai vương đều chết, nếu người làm vương của ma giới, nhất định phải tránh xa nàng ta một chút...”

Nàng ngồi bật dậy. Dạ Mị nói “hai vương đều chết” là có ý gì... Từ khi nàng tỉnh lại, Hy Hiên chưa từng xuất hiện, Minh Hồn cũng chưa từng nhắc đến...

Cố gắng chống đỡ thân thể yếu ớt vô lực, nàng loạng choạng đi ra khỏi sơn động, dùng chút sức lực cuối cùng hét lên: “Dạ Mị, người nói cái gì, người nói lại một lần nữa cho ta nghe... Hiên làm sao? Người nói cho ta biết, Hiên làm sao rồi?”

Hy Hiên luôn nói nàng ngốc, nàng đúng là ngốc thật. Từ lúc bọn họ quen biết đến giờ, có lúc nào Hy Hiên bỏ mặc không quan tâm đến nàng đâu. Trước đây, khi nàng cố tình gây sự, tùy hứng làm xằng làm bậy, chàng cũng chưa từng buông tay, bây giờ nàng sống không bằng chết, sao chàng có thể ngoảnh mặt làm ngơ!

Trong thời gian nàng bị hôn mê, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Khi nàng lão đảo sắp ngã, Minh Hồn lập tức đỡ lấy cơ thể nàng. “Tiểu Vân...”

“Minh Hồn, người nói cho ta biết, rốt cuộc Hiên sao rồi?” Nàng kéo tay áo của Minh Hồn, cặp mắt bấy lâu nay khô khốc lúc này lại bắt đầu ẩm ướt.

“Chẳng phải ta từng nói với cô, quá khứ thì hãy để nó qua đi, yêu và hận thì cũng đều buông tay đi sao...”

“Nhưng ta muốn biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.” Nàng dùng chút sức lực cuối cùng hét lên, tiếng hét vang vọng đến tận trời xanh.

Minh Hồn không lên tiếng, Dạ Mị thì không nhin nổi nữa, kéo y qua một bên, nói: “Y về thiên đình...”

“Mị, đừng nói.” Minh Hồn cắt ngang lời Dạ Mị.

“Vì sao Hiên lại trở về thiên đình?”

“Chẳng phải người cầu xin y hãy cứu đứa trẻ sao?” Dạ Mị không thèm để ý đến ánh mắt ra hiệu của Minh Hồn, cứ thế nói tiếp, giọng điệu cực kỳ chua xót.

Cuối cùng Minh Hồn cũng nói: “Y về thiên đình cầu xin Ngọc Đế và Vương Mẫu cứu con của các người. Y nói, y nguyện chấp nhận sự trừng phạt tàn khốc nhất của tam giới, chỉ mong có thể đổi được tính mạng cho con trai.”

“Vì sao không nói với ta? Vì sao lại muốn giấu ta?”

Nàng cho rằng không chuyện gì có thể khiến nàng đau đớn hơn nữa, nhưng khi nghe tin Hiên vì nàng mà đi đến bước đường cùng, trái tim đã vỡ tan thành từng mảnh của nàng lại đau đớn hơn gấp bội...

“Y không muốn cô biết. Y hy vọng cô hận y, hận hơn cả yêu, oán hơn cả nhớ. Trước khi y rời đi đã từng nói, nhất định phải để cô sống thật tốt, đợi đến một ngày nào đó có vị thần tiên tên là Thanh Ngưng đến lấy kính nguyệt trản, thì đó chính là con trai của hai người.”

Hận hơn cả yêu, oán hơn cả nhớ? Đến tận lúc chết Hy Hiên vẫn lo lắng cho cảm nhận của nàng, vì nàng mà sắp đặt tất cả, còn nàng đã làm gì vậy? Tự cho rằng mình toàn tâm toàn ý yêu chàng, nhưng ngoài sự tùy hứng ra thì nàng đã làm được gì...

“Minh Hồn, sự trừng phạt tàn khốc nhất trên thiên giới là gì?”

Minh Hồn nhìn nàng, chần chờ rất lâu mới lên tiếng: “Ta cũng không biết, nhưng ta nghe nói có một hình phạt tên là băng hỏa địa ngục. Tức là những thần tiên phạm tội sẽ bị đẩy vào địa ngục bằng lửa luân phiên, đến khi nguyên hình và nguyên thần bị tiêu diệt hoàn toàn mới thôi. Những vị thần tiên có pháp lực càng cao thì thời gian chịu đựng càng kéo dài, đau đớn càng nhiều hơn...”

Nàng nhớ Hy Hiên đã từng nói: “Nếu ta lừa dối nàng thì sẽ phải chịu đựng sự trừng phạt đau đớn nhất của tam giới.”

Thì ra khi đó chàng đã quyết định rồi, quyết định chịu sự trừng phạt để đổi lấy con trai của họ.

Trong tất cả những điều đó, rốt cuộc chàng đã dự liệu được bao nhiêu, và có bao nhiêu là không dự liệu được?

“Hiên... Chàng có nghe thấy ta gọi chàng không? Chàng hãy trả lời ta đi...” Ánh mặt trời vẫn xán lạn như xưa, bầu không vẫn xanh thắm thắm như ngày nào, vậy mà người đã từng nhìn nàng đắm đuối lại vĩnh viễn không thể quay trở lại, vậy thì những nỗi đau khổ của nàng còn có ý nghĩa gì đây? Nàng sống rốt cuộc là vì cái gì?

“Hiên...” Nàng cứ chạy không mục đích, ngã rồi thì lại đứng lên chạy tiếp, rồi lại ngã...

Minh Hồn đỡ lấy nàng, đau lòng nói: “Cô đừng như vậy, ta đã đồng ý với y sẽ chăm sóc cô thật tốt.”

“Người buông ta ra, ta phải đi tìm chàng.” Nàng giằng ra như phát điên. Nàng vốn cho rằng mình đã yếu ớt đến mức không còn chút sức lực, vậy mà không ngờ lúc này còn có thể hét đến khản cả giọng như thế.

“Y ở trên trời, cô ở dưới đất, cô vĩnh viễn không thể tìm được y đâu... Tiểu Vân, chẳng phải cô rất muốn gặp con trai sao? Cô phần chần lại một chút có được không? Sau này cô nhất định sẽ được gặp lại con trai mình.”

“Con trai? Con trai...” Nàng quỳ xuống đất, không có Hy Hiên, con trai còn có ý nghĩa gì. Nàng không thể ở bên Hy Hiên, cùng chứng kiến con trai trưởng thành từng ngày, gọi họ là cha, mẹ... thì con trai còn có ý nghĩa gì?

“Hiên... Ta sai rồi, ta sẽ không tùy tiện như vậy nữa, cũng sẽ không làm loạn nữa... Sau này ta sẽ ngoan ngoãn nghe lời chàng...” Nàng lau nước mắt, tiếng khóc vang vọng trời đất. “Ta sẽ không bắt chàng phải làm những việc khó khăn nữa, không ép chàng phải nói yêu ta... Chàng không yêu ta cũng không sao, chàng mắng ta ngốc cũng được, làm thần làm ma gì cũng được... Không có con không quan trọng, cho dù chúng ta cả đời không thể ở bên nhau cũng được, ta chỉ cần chàng sống, chỉ cần chàng sống, những thứ khác đều không quan trọng, không là gì cả...”

Minh Hồn vuốt mái tóc nàng, bắt đầu nói: “Tiểu Vân, đừng như vậy...”

“Hiên, chỉ cần chàng sống, ta nguyện ý làm bất cứ việc gì...”

Từ lúc mặt trời mọc đến khi mặt trời lặn, từ lúc trăng lên đến khi trăng tàn, nàng cứ khóc như vậy.

“Hiên, ta thật là ngu ngốc, ta chính là nữ nhân ngu ngốc nhất trên thế gian này... Chàng vì ta mà từ bỏ tất cả, vậy mà ta lại nói hận chàng... Ta sẽ không nói nữa, chàng hãy trở lại đi... Ta cũng sẽ không nói vĩnh viễn không muốn nhìn thấy chàng nữa...”

“Ta sai rồi, Hiên... Bây giờ ta biết ta sai rồi, hãy cho ta một cơ hội nữa có được không? Hãy cho ta lại được nhìn chàng một lần có được không?”

“Hiên... Chàng mắng ta đi, chàng đánh ta đi, ta là nữ nhân vô tình vô nghĩa nhất thiên hạ này... Ta phải chết! Ta phải chết...”

Nàng đứng dậy, đi về phía Hoa Sơn.

Thời khắc này, cuối cùng nàng cũng hiểu được sự kìm nén của Hy Hiên. Y quay đầu giả bộ vô tâm, yêu sâu sắc nhưng lại không dám mở miệng, cùng với người mình yêu phải trải qua sinh ly tử biệt... thì ra lại đau đến thấu xương như thế này...

Thoát một cái, Minh Hồn đã đứng chắn trước mặt nàng, hỏi: “Cô muốn đi đâu?”

“Đi Hoa Sơn, ta phải đi tìm chàng...”

“Y không có ở đó đâu.” Minh Hồn nói.

“Chàng có ở đó!” Tiểu Vân đẩy y ra. “Chàng đang ở đó đợi ta, chàng nói muốn cùng ta ngắm mặt trời mọc.”

“Tiểu Vân...”

“Chàng từng nói, chỉ cần ta đợi chàng, chàng nhất định sẽ quay lại...” Nàng cười, một nụ cười cực kỳ xán lạn. “Chàng nói, chỉ cần ta không sợ gì hết thì chàng sẽ có thể quay lưng lại với thiên đình, xuống hạ giới làm yêu, ta phải đi nói với chàng, chuyện gì ta cũng bằng lòng.”

“...”

Nàng chạy về phía Hoa Sơn, miệng vẫn không ngừng nói: “Chàng đang đợi ta... Ta phải đi tìm chàng đánh cờ, đi ngắm mặt trời lặn, đi ngắm sao trời... Chàng đang ở trên Hoa Sơn rắc cánh hoa sen, đang đợi ta đi tìm chàng...”

“Hiên, chàng đợi ta...”

Minh Hồn sững sờ nhìn nàng, không nói thêm gì nữa. Hắn biết có những chuyện càng ngăn cản thì càng không có tác dụng.

Hắn ngẩng đầu nhìn ánh mặt trời gay gắt, thở dài. “Người có từng nghĩ đến ngày này, người làm tất cả vì nàng, cuối cùng nàng lại lựa chọn người...”

Tiểu Vân không nhớ mình đã đi bao lâu, hôn mê bao nhiêu lần, nàng chỉ nhớ có người đang ở Hoa Sơn đợi mình... Khi khắp người nàng đầy máu và nước mắt đứng trên đỉnh Hoa Sơn thì đúng là lúc mặt trời mọc.

Những đám mây trắng vẫn bồng bềnh trôi như nghìn năm nay vẫn thế, cây tùng xanh biếc vẫn đứng ngạo nghễ như vạn năm nay vẫn thế, chỉ có bóng dáng trên đỉnh Hoa Sơn sớm đã không còn.

Nàng mỉm cười gọi: “Hiên... Ta đến rồi! Chàng ở đâu?”

“Y sẽ không đến, người vĩnh viễn không thể gặp lại y nữa...” Một thanh âm già nua chợt vang lên phía sau lưng nàng. Khi nàng quay người lại thì thấy một ông lão tầm sáu mươi tuổi với vầng trán rất rộng, tấm lưng còng, tuy đã ở tuổi xế chiều nhưng lại có cặp mắt sáng như ngọn đuốc. Ông ta có chút thần thái giống Thái Bạch Kim Tinh được thờ phụng trong miếu.

“Người muốn biết kết cục của Hy Hiên và Thanh Ngưng sao?” Ông lão hỏi nàng bằng giọng bình thản.

“Ngài có thể nói cho ta biết sao?”

“Thanh Ngưng chết rồi... Mặc dù Hy Hiên nguyện chịu đựng sự trừng phạt đau đớn nhất trong tam giới, mặc dù Hy Hiên nguyện cho nó ba nghìn năm công lực, giúp nó bảo vệ nguyên thần, nhưng nó cũng không còn thân xác để duy trì được... Cho nên, con trai người bây giờ đang bị chôn sâu dưới sông băng, có thể sống lại được hay không thì phải xem vận may của nó.”

“Đa tạ ngài!”

Nàng nhắm mắt lại, tiếng gió mang theo hương thơm ngọt ngào thổi phất phơ sợi tóc của nàng, dịu dàng, nhẹ nhàng, giống như bàn tay của Hy Hiên...

Ánh nắng màu vàng chiếu xuống mây trắng, dần dần, những đám mây tản ra khắp bầu trời...

“Hiên, chàng còn nhớ ta từng nói gì không, chúng ta phải sống chết có nhau, cho dù hồn phi phách tán, chàng cũng phải đợi ta tan biến cùng chàng, được không?”

Sau đó, nàng từng bước, từng bước đi về phía trước, đến tận khi cơ thể rơi xuống cùng làn gió, rồi biến mất trong làn mây...

Trước khi chết, những chuyện xưa cũ lần lượt xuất hiện trong đầu nàng.

Đối với nàng mà nói, cái chết mới là niềm vui thực sự.

Nàng có thể nghe thấy tiếng Hy Hiên đang gọi nàng: “Tiểu Vân, Tiểu Vân!”

Giọng chàng thật dễ nghe, đã lâu lắm rồi nàng không được nghe thấy.

“Vì sao? Vì sao nhất định phải như vậy... Thái Bạch, đừng...”

Sau đó, nàng nghe còn nghe thấy chàng nói gì đó, nhưng đã không còn nghe rõ nữa...

Không biết hôn mê đã bao lâu, Tiểu Vân khó khăn mở mắt ra.

Bầu trời vẫn xanh biếc, mây vẫn trắng bồng bềnh, ánh mặt trời vẫn rạng rỡ như xưa...

Thái Bạch Kim Tinh như đang cười với nàng, một bóng dáng màu trắng ở phía sau ông ta lặng lẽ rơi nước mắt. Ánh mặt trời chiếu vào nước mắt của y làm ánh lên những tia ngũ sắc, trong suốt như thủy tinh.

Ai đã từng nói thần tiên không có nước mắt, đó là bởi chưa bị thương tâm...

Nàng cố gắng chớp mắt, rồi lại chớp mắt, nàng không nhìn nhầm.

Nàng dùng cả tâm tình để nhìn y, dường như đã trải qua mấy đời mấy kiếp.

“Hiên! Hiên...”

Hy Hiên ôm nàng vào lòng, cánh tay siết chặt lấy cơ thể nàng.

“Hiên, sau này đừng dọa ta nữa có được không... Ta thực sự nghĩ rằng không thể gặp lại chàng nữa...”

“Ta cũng không muốn dọa nàng, ta còn đau lòng hơn nàng, nàng có biết không?” Từng giọt, từng giọt nước mắt chảy ra từ hốc mắt y. “Nàng có biết sự trừng phạt đáng sợ nhất trong tam giới là gì không?”

“Không phải là băng hỏa địa ngục sao?”

Hy Hiên lắc đầu, giọng nói có chút ghen ngạo: “Ta không hề biết luật trời có một hình phạt tàn nhẫn đến vậy... Là để ta tận mắt nhìn thấy người ta yêu thương bị giày vò sống không bằng chết, để ta nhìn thấy nàng khóc, nhìn thấy nàng hóa điên hóa dại, nhưng lại không có cách nào an ủi nàng... Đến tận khi nàng không thể chịu đựng được nữa, lựa chọn tự vẫn mới thôi... Mà tất cả những điều này, ta chỉ có thể nhìn...”

“Nói như vậy thì ta đã chết rồi... Ta đã chết rồi sao?” Tiểu Vân sờ mặt mình, rõ ràng vẫn còn độ ấm và có cảm giác. Lẽ nào chỉ chết đi mới có thể nhìn thấy chàng? Trong luật trời còn có sự trừng phạt cay nghiệt như thế này sao, ai đã soạn luật trời vậy?

Hy Hiên cười vỗ vỗ vai nàng, đỡ nàng đứng dậy. “Nàng phải cảm ơn ông lão này, cuối cùng ông ấy cũng có chút lương tri.”

“Ngài không cần tạ ơn ta, là Ngọc Đế đã khoan dung...” Thái Bạch Kim Tinh phát cây phát trần, cười nói. “Mặc dù ngài đã quay lưng lại với thiên đình nhưng cũng được coi là đã ngăn cản một kiếp nạn giữa thần và ma, cho nên Ngọc Đế miễn cho nàng ta cái chết... Bây giờ các người có thể đi rồi, quay về cai trị ma giới cho tốt. Thiên đình cũng hy vọng có một ngày nhìn thấy yêu ở ma vực đều tu thành chính quả, đứng vào hàng thần tiên.”

Thái Bạch dừng lại một lát rồi thấp giọng, nói: “Ngọc Đế bảo ta nói lại với ngài: Đây là điều mà một phụ thân phải làm vì con mình.”

Hy Hiên cúi đầu trầm ngâm hồi lâu, rồi quỳ xuống, ngẩng đầu nhìn trời. “Phụ vương, mẫu hậu... Hy Hiên bất hiếu, chỉ nguyện những ngày còn sống sẽ trấn áp ma giới, bảo vệ thiên giới vì hai người...”

Ngọc Đế và Vương Mẫu ngồi trong Kim Loan đại điện, nhìn nhau mỉm cười. “Đã bị giày vò bởi sự sống và cái chết, bọn chúng sẽ biết phải sống với nhau như thế nào...”

“Thái Bạch, nếu có một ngày Thanh Ngưng có thể đứng vào hàng ngũ các vị thần tiên, ngài có thể giúp ta chăm sóc nó không?”

“Ngài yên tâm, vận mệnh của Thanh Ngưng tự nhiên có người thay ngài sắp xếp. Nó là con trai của ngài, nhất định sẽ không làm thiên giới thất vọng...” Thái Bạch Kim Tinh vỗ vai y, nụ cười có chút miễn cưỡng. “Ngài đi rồi, không còn ai đánh cờ cùng ta nữa.”

“Sẽ có thôi...” Hy Hiên nhìn Thái Bạch Kim Tinh đang định rời đi, đột nhiên gọi ông ta lại, nói: “Ta còn có một chuyện cuối cùng muốn hỏi ngài, rốt cuộc hỏa kỳ lân đã chết như thế nào?”

Thái Bạch Kim Tinh lắc đầu, nói: “Ngài đã đoán ra được thì hà tất phải hỏi?”

“Ngài đã biết rồi sao?”

“Không chỉ ta, mà Ngọc Đế và Vương Mẫu cũng đã biết từ lâu rồi. Chúng ta không nói với ngài, là vì muốn ngài tự trách mình.”

Hy Hiên nhìn những đám mây trắng ở bên dưới Hoa Sơn, buồn bã nói: “Là ta đã hại nó, là ta...”

“Có lẽ tự vẫn là cách chuộc tội tốt nhất của nó, chí ít nó có thể chứng minh với ngài rằng trong lòng nó, ngài vĩnh viễn là mặt trời, vĩnh viễn là Hy Hiên...” Thái Bạch Kim Tinh phát cây phát trần rồi biến mất trên đỉnh núi.

Tiểu Vân kiễng chân lên, đưa tay vuốt ve hàng lông mày đang nhú chặt của Hy Hiên, dịu dàng cười nói: “Nó không hy vọng chàng thương tâm, tự trách, mà hy vọng chàng có thể tha thứ cho nó...”

“Vậy còn nàng? Có thể tha thứ cho ta không?”

“Có!” Nàng cười rồi rúc vào lòng y, sau khi mất đi mới thực sự hiểu được sự trân quý, trải qua sinh ly tử biệt nàng mới biết rõ cái gì là quan trọng nhất.

“Hình như ta nhớ có người nói một vạn năm cũng sẽ không tha thứ cho ta...”

“Có sao? Ai thế?”

Nàng cười, tay ôm lấy cổ Hy Hiên, hôn lên môi y...

Cây tùng bách nghìn năm đang chìm trong giấc mộng cũng bị làm cho tỉnh dậy, lắng tai nghe kĩ...

“Á... Nàng còn cần ta!” Giọng nam nhân kêu lên với giọng khó tin.

“Không có pháp lực ba nghìn năm mà còn dám hung hăng cần quấy như thế sao? Để xem lần sau chàng còn dám bắt nạt ta nữa không...”

Nữ nhân vừa cười vừa bay lượn trong không trung, tà váy trắng như cánh hoa phù dung tinh khiết không tí vết, tiếng cười trong trẻo hơn cả tiếng chim hót...

“Hiên... Chàng đã không còn pháp lực thì hãy thu lại sự vênh váo hung hăng của chàng đi, cẩn thận đến lúc ta tức giận lại ăn chàng đấy...”

“Nàng đợi... đợi một nghìn năm nữa, ta tu luyện lại được chân thân, xem ta thu phục nàng thế nào...”

“Vậy thì cũng phải sau một nghìn năm nữa... Ha ha, ta xem bây giờ chàng bắt ta thế nào...”

“Nàng quên ta là Vương của ma giới rồi sao? Ta chỉ cần chọn bữa một thuộc hạ là có thể bắt được nàng.” Nam nhân cười, nói.

“Chàng không còn pháp lực mà vẫn dám quay về ma giới sao? Bọn họ có thể ăn chàng cái xương cũng chẳng còn.”

“Nàng không nói thì ai biết được...”

...

Sau đó, hai người họ chưa rời đi nhưng không còn nghe thấy âm thanh gì nữa...

Một nghìn năm sau.

Sông băng hơn vạn năm ầm ầm sụp đổ, sương tuyết trắng xóa che kín cả bầu trời, hàn băng vỡ vụn lóe lên ánh hào quang ngũ sắc.

Giữa dòng sông băng, những mảnh ngọc vỡ lại được nhìn thấy ánh mặt trời, ngưng kết thành hình dạng và có thể nhìn thấy rõ ràng trên mặt có khắc một chữ “Thanh”.

Nhiều ngày sau, sương lạnh tan đi, hào quang biến mất, ngọc trở lại tối tăm.

Một bóng người từ trong khối ngọc thoát ra ngoài, mượn một chùm ánh sáng màu vàng nhạt chảy xuống từ trên thiên giới, phi thân nhập vào thiên cung.

Đợi khi chùm ánh sáng màu vàng nhạt được thu về, Hy Hiên mới hiện thân, nhìn Tiểu Vân ở bên cạnh bằng ánh mắt thâm tình. “Cuối cùng nó đã tu thành chính quả, nhanh hơn nhiều so với tưởng tượng của ta.”

Tiểu Vân nhìn đứa con trai duy nhất vĩnh viễn biến mất khỏi tầm mắt nàng, trong mắt mờ mịt hơi nước. “Hiên, vì sao chàng không nhận con trai?”

“Đã để nó làm thần tiên thì phải cắt đứt mọi ràng buộc của nó với chốn phàm trần, để nó được sống cuộc sống tiêu dao tự tại...” Hy Hiên nhìn ánh mắt khó mà buông bỏ được của Tiểu Vân, đau lòng ôm nàng, hỏi: “Có phải nàng không nữa?”

Tiểu Vân nở nụ cười, áp người mình vào ngực y, dịu dàng nói: “Chàng nói đúng, con có thể sống một cuộc sống tiêu dao tự tại thì tốt...”

Hy Hiên ngẩng đầu nhìn trời xanh, trên gương mặt là nụ cười vui mừng.

Trong tam giới, dù là người hay yêu, chỉ cần dốc lòng tu luyện thì đều có thể đắc đạo thành tiên. Chúng thần tiên trên thiên giới tụ tập lại, bầu trời sao sáng lấp lánh trong đêm đen. Ma vực sớm đã thoát khỏi cảnh tăm tối, không còn có oán hận và căm ghét nữa.

Thần và ma cũng không còn chiến tranh nữa.

Hôm nay, Ngọc Đế để Thanh Ngưng sống lại, trở về thiên giới và y không còn gì nuối tiếc nữa.

HẾT

14. Chương 13: Ngoại Truyện 1: Mị Ảnh

Ta không có tên, không có người thân, không có bằng hữu, cũng không có nhà. Mùa đông tuyết rơi, ta co ro trong cái lạnh và đói, cơ thể không ngừng run rẩy ở nơi góc đường. Ta vốn cho rằng, chẳng bao lâu nữa ta cũng sẽ rơi vào thảm cảnh phơi thây ngoài đường giống như những người bị chết đói quanh đây. Nhưng không ngờ, ông Trời không có mắt kia cũng có lúc ngủ gật khiến ta có được một cái bánh bao trắng muốt.

Trước khi nhận cái bánh bao, ta ngẩng đầu nhìn người cho bánh. Thì ra đó là một ông lão với khuôn mặt hiền từ, lương thiện, chòm râu bạc trắng rủ xuống, đuôi lông mày dài đến tận gò má, nụ cười hiền lành, trông rất giống một vị thần tiên được thờ phụng ở trong miếu. Bên cạnh ông ấy có một nữ tử mặc y phục màu trắng, làn da trắng nõn, mắt sáng như sao, môi và má phớt hồng như cánh hoa đào.

Ta nghĩ lúc đó, mặt ta nhất định rất đỏ, vì dáng vẻ xinh đẹp, dịu dàng của nàng khiến trái tim ta đập loạn, má nóng ran như có lửa đốt. Sau đó, ta lại cúi đầu nhìn bộ quần áo rách nát tả tơi của mình, sự hèn mọn chưa bao giờ khiến ta cảm thấy tự ti như lúc này.

Ta quật cường tự nhủ: “Đừng nhận sự thương hại của họ, cho dù mình có hèn mọn thế nào thì cũng không thể biểu hiện mình là một kẻ ăn mày như thế.” Mặc dù ta quả thực rất đói, rất muốn ăn cái bánh bao kia.

Hồi lâu không nghe thấy có động tĩnh gì, ta cho rằng họ đã đi rồi, nhưng khi ngẩng đầu lên mới phát hiện họ vẫn chưa đi, đang đứng đó mỉm cười nhìn ta.

Ông lão đó nói với ta: “Cậu bé, cậu có tư chất bất phàm, có muốn đi theo ta học pháp thuật không?”

Trong lòng ta đã suy nghĩ rất lâu về nghĩa của từ “pháp thuật” này. Với đầu óc của một đứa trẻ mười bốn tuổi, ta quả thực không biết nó có tác dụng gì, liệu có thể giúp ta chống lại cái lạnh không, cho nên ta không đáp.

Lại một hồi lâu không ai nói câu nào, ta nhìn thấy nữ tử kia ghé tai ông lão nói gì đó. Ông lão liền cười, gật đầu, rồi nói với ta: “Ta và cậu gặp nhau tất nhiên là có duyên, hãy đi theo ta đi.”

Nói xong, ông lão liền kéo ta rời đi. Ta không kêu la gào thét vì ta biết, ở thế gian này, cho dù có người chết vì đói thì cũng không có ai nhìn ngó, cho dù kêu gào thì cũng chỉ nhận được ánh mắt hờ hững hoặc khinh thường mà thôi.

Ta không từ chối còn vì một nguyên nhân khác. Ta nhìn thấy nữ tử đó cười với ta. Nụ cười của nàng giống như ánh nắng mùa xuân ấm áp, xua tan đi cái lạnh lẽo đang bủa vây lấy ta.

Trên đường, mồ hôi chảy đầy trên mặt ta, thấm ướt tóc ta, khi bước đi, hai chân ta đã cứng đờ không còn cảm giác, nhưng ta vẫn cắn răng chịu đựng.

Trong thế giới của ta, không có hai chữ “cầu xin”!

Đột nhiên, một đôi tay nõn nà cầm chiếc khăn tay trắng muốt xuất hiện trước mắt ta. Ta kinh ngạc, ngẩng đầu nhìn vào đôi mắt ngập tràn ý cười của nàng. Không phải là nụ cười chế giễu ta thường nhìn thấy, mà đó là một nụ cười mỉm giống như đang cổ vũ ta, thông cảm với ta. Ta giống như bị mê hoặc, theo bản năng đưa tay ra nhận lấy rồi đưa lên lau mặt. Lại nhìn chiếc khăn tay một lần nữa, nó đã bị đen mất một chòm. Ta cực kỳ hối hận, nắm chặt chiếc khăn tay trong tay, gương mặt cố làm ra vẻ vô lại. “Đồ ta đã dùng rồi thì sẽ là của ta!”

Nàng cũng không nói gì, chỉ mỉm cười rồi tiếp tục bước về phía trước, dường như không hề để ý đến sự vô lại của ta.

Trên con đường nhấp nhô, gập ghềnh đó, ta luôn nhìn theo bóng dáng lúc ẩn lúc hiện như tiên của nàng. Nàng bắt giắc ngoái đầu nhìn lại, ta bỗng thấy có một cơn đau nhói trong lồng ngực. Ta có cảm giác trái tim hèn mọn này dù đã cố che giấu bằng sự kiêu ngạo nhưng hình như đã bị một thứ gì đó lấy đi.

Trên đường đi, ta luôn nắm chặt chiếc khăn tay. Từ lúc chào đời đến nay, đây là lần đầu tiên ta hiểu được từ “trân quý”! Cho nên một nghìn, một vạn năm sau này, cho dù ta oán, ta hận thì vẫn luôn mang theo

chiếc khăn tay đã nhuộm bẩn đỏ bên mình. Đó là thứ tinh khiết duy nhất trong sinh mệnh toàn màu đen của ta.

Cuối cùng, chúng ta băng qua một hồ nước xanh biếc, leo lên núi cao, đến trước một đạo quán cổ kính thì dừng lại.

Đạo quán không lớn lắm, tuy trông cổ kính, cũ kỹ nhưng sạch sẽ. Bên trên cánh cửa không bám một hạt bụi treo một bức hoành màu trắng, trên bức hoành khắc ba chữ như rồng bay phượng múa mà ta không biết. Sau đó, ba chữ đầu tiên mà ta biết chính là ba chữ này: Thái Ất quán.

Cuối cùng cũng đến nơi, ta thở phào một hơi, nhưng rồi bỗng nhiên cảm thấy mắt mình tối sầm lại. Trong khoảnh khắc cuối cùng trước khi ý thức trở nên mơ hồ, ta nghe thấy ông lão nói: “Đứa trẻ này quả thực có tư chất bất phàm, ý chí hơn người, tương lai ắt sẽ thành người tài. Chỉ đáng tiếc là tính cách quá bướng bỉnh, lắm lì ít nói, nếu đi sai một bước thì sẽ tự chôn vùi tất cả.”

“Vâng.”

Ta cố gắng nghe tiếp trước khi chìm vào mê man, nhưng chỉ nghe thấy lời dặn dò của ông lão: “Vậy được rồi, ta phải quay trở lại thiên đình, đứa trẻ này giao cho người, người nhớ phải kiên trì dạy dỗ nó, không được nóng vội mà hỏng việc...”

Những lời sau đó ta không nghe thấy nữa, nhưng ta biết nàng chắc chắn đồng ý. Nàng sẽ kiên trì dạy bảo ta, còn ta cũng sẽ chăm chỉ học thứ pháp thuật không biết là cái gì đó, sẽ bảo vệ nữ nhân khiến ta lần đầu tiên động lòng...

Trong lúc mơ màng, có một mùi hương xông vào mũi ta, mùi thức ăn thơm ngào ngạt mà đã rất lâu rồi ta không nghĩ thấy, giấc mộng đẹp mà đã rất lâu rồi ta không mơ thấy.

“Người tỉnh rồi sao?” Giọng nói rất dịu dàng, trầm thấp.

Ta hiểu kỳ mở mắt ra, nhìn thấy nàng đang bưng một khay đồ ăn ngon miệng, mỉm cười nhìn ta. Trong lúc nhất thời, ta đã quên mất phải suy nghĩ xem giọng nói đó có điểm gì kỳ lạ, mà cứ thế nhận lấy đồ ăn, ăn ngấu nghiến.

Ăn xong, ta đưa trả bát đĩa cho nàng, cố gắng suy nghĩ xem phải nói chuyện với nàng như thế nào mới có thể thể hiện được rằng mình không có ý mạo phạm, thể hiện được là mình không thô tục, tầm thường.

Nàng lại lên tiếng trước: “No chưa?”

Ta không hiểu vì sao giọng nói của nữ nhân lại có thể trầm thấp như thế, trong mềm mại còn mang theo sự cứng rắn. Dường như nàng hiểu được sự nghi hoặc của ta, liền giải thích: “Sư phụ đã đi xa rồi, sau này ta sẽ dạy người pháp thuật, ở đây ta là đại sư huynh, người có thể gọi ta là Hồn, cũng có thể gọi ta là sư huynh.”

Ta giống như bị ai đó hung dữ tát cho một cái, chiếc khăn trong tay đã bị ta vò nát... Những cảm giác khác nhau cùng lúc xông lên đầu ta, nhưng ta lại không thể nói rõ rốt cuộc là cảm giác gì.

Sư huynh? Cách gọi thật nực cười làm sao, ta sẽ không gọi đâu. Ta vĩnh viễn sẽ không thừa nhận yêu quái không phải nam cũng không phải nữ này là sư huynh của ta.

Hồn! Ta cũng sẽ không gọi, ta ghét cái tên này, ghét dung mạo không có chút gì giống nam nhân của y và giọng nói trầm thấp đầy sức hút của y.

Y thấy ta không nói gì, lại hỏi: “Người tên là gì?”

Ta quay mặt đi không nói lời nào, không muốn nhìn nụ cười khiến người ta phải đau lòng này nữa.

“Người không có tên sao? Vậy ta sẽ đặt tên cho người nhé!” Y thấy ta vẫn không nói gì thì nói tiếp: “Người sẽ tên là Mị nhé, thấy thế nào?”

Mị? Mị nào? Đúng là cái tên khó nghe chết đi được.

“Mị là mị ảnh trong đêm khuya, không bóng không hình, rất giống người. Mị, người thích cái tên này chứ?”

Ta hung dữ trừng mắt nhìn y một cái, rồi mở miệng nói câu đầu tiên: “Câm miệng!”

Sự thất vọng trong mắt y chỉ lóe lên trong khoảnh khắc, rồi gương mặt y lại nhanh chóng xuất hiện nụ cười, gạt đầu đi ra ngoài và không nói lời nào nữa.

Quả nhiên là đã câm miệng.

Trong một thời gian dài, y dạy ta pháp thuật và chữ. Y rất kiên trì dạy ta từng câu thần chú và từng tư thế, nhưng ta lại cảm thấy cực kỳ phiền.

Phiền gương mặt không giống nam cũng chẳng giống nữ của y luôn lúc ẩn lúc hiện trước mặt ta, khiến ta dù có cố gắng thế nào cũng không đuổi y ra khỏi tầm mắt mình được. Phiền giọng nói của y, nhất là khi y cứ liên tục nhắc đi nhắc lại những thứ mà ta đã thuộc lòng, còn hỏi ta có biết không. Phiền nhất là có lúc, đôi tay mềm mại của y không biết vô tình hay cố ý chạm vào ta, khiến ta cảm thấy khó chịu...

Y từng hỏi ta rất nhiều câu, ví dụ như:

“Vì sao ngươi lại ghét ta?”

“Vì sao ngươi không nói chuyện?”

“Có chỗ nào không quen không? Có phải ngươi đang có chuyện không vui?”

Thậm chí, ngay cả việc ta thích gì, cha mẹ là ai... y cũng hỏi cả mấy trăm lần.

Ta chỉ lo với cái tính hay nói huyền thuyên của y, nếu ta đáp một câu thì sẽ có hàng nghìn, hàng vạn câu khác đang chờ đợi ta, thế nên ta không trả lời y câu nào cả. Y cứ hành hạ tinh thần ta như thế mấy chục năm liền. Khi ta nghe nói mình phải học thuật trường sinh, ta đã ăn không ngon ngủ không yên. Chẳng lẽ ta phải dùng sinh mệnh trường sinh bất lão của mình để chịu đựng sự hành hạ này hay sao, vĩnh viễn không kết thúc hay sao, ta phải làm sao đây?

Không ngờ, tất cả mọi đau khổ lại đột nhiên kết thúc.

Hôm đó, y dạy ta pháp thuật xong, nhân lúc ta nghỉ ngơi liền sát lại bên cạnh ta để nói chuyện.

“Mị, ngươi thấy học như thế này vất vả không? Nếu vất vả quá thì ta có thể dạy chậm lại một chút.”

Ta muốn nói với y rằng: Dạy thế đủ chậm rồi, ta không có thời gian để ở đây lãng phí với y đâu.

“Nếu không phải từng nghe ngươi nói một câu thì có lẽ ta sẽ cho rằng ngươi bị câm... Mị, ngươi rất ghét ta sao?”

Ta tự nói với mình: Đúng vậy, ta cực kỳ, cực kỳ ghét ngươi, chỉ hận không thể khiến ngươi vĩnh viễn biến mất trước mắt ta.

“Vậy ngày mai, ta sẽ để nhị sư huynh dạy ngươi thuật trường sinh. Để hần dạy chắc chắn sẽ tốt hơn ta.”

Giọng nói của y bỗng nhỏ đi, nghe có chút bi thương, khiến ta nghe thấy đau đớn trong lòng. Ta nuốt chút nữa thốt ra khỏi miệng: Mặc dù ngươi dạy hơi chậm nhưng cũng rất tốt.

Nhưng ta không nói, ánh mắt vẫn luôn nhìn về phía mặt trời đang dần biến mất ở nơi xa.

Mỗi buổi sáng sớm sẽ không phải nhìn thấy gương mặt xấu xí của y nữa sao? Không phải nghe y huyền thuyên không ngừng nghỉ nữa sao? Không cần cố gắng để ghét y nữa sao...

Vì sao ta lại không hề cảm thấy vui vẻ?

Ta nhập môn muộn hơn nhị sư huynh chỉ mấy năm, nhưng so với hần, pháp thuật của ta kém hơn rất nhiều. Vì pháp thuật của hần là do sư phụ dạy, còn ta, phần lớn thời gian trôi qua lãng phí là vì phải nghe cái con người không phải nam cũng không phải nữ này huyền thuyên.

Ngược lại, nhị sư huynh không nói lời nào thừa thãi, chỉ nói một lần, làm mẫu một lần các câu thần chú và tư thế, rồi thất thần nhìn về một nơi xa, ánh mắt lúc sáng lúc tối, vẻ mặt cũng lúc buồn lúc vui. Ta không kìm được hiếu kỳ, lặng lẽ đến đứng sau nhị sư huynh, nhìn theo tầm mắt hần, đúng lúc nhìn thấy một gương mặt nữ tử đang nở nụ cười ầm ập.

Ta đã từng gặp nàng ta, đó là sư muội duy nhất trên Linh Sơn của chúng ta, tên là Lạc Sa. Nghe nhị sư huynh nói, cái tên của nàng ta cũng đẹp giống như con người nàng ta vậy, như một dải lụa mỏng khẽ phất qua tim, mềm mềm, ngứa ngứa. Ta chưa bao giờ nhìn kĩ dáng vẻ của nàng ta, chỉ nhớ khi nàng ta nói chuyện thì ánh mắt luôn đảo tới đảo lui, đảo đến mức ta cảm thấy phiền.

Ta liếc mắt nhìn trời, đúng lúc thấy Lạc Sa đang nhẹ nhàng lau mồ hôi trên mặt Hồn, hai người nói nói cười cười, ngọt ngào thân mật. Ta chợt có ảo giác là mình đang quay trở về ngày bị cha mẹ vứt bỏ giữa trời đông tuyết phủ, co ro trong một góc tối, cố ép mình không được khóc.

Ta cười phá lên trong cái nhìn cảnh giác của nhị sư huynh, cười nhạo sự cố chấp của bản thân, cười nhạo bản thân vì quá bước bình mà phải ân hận trong một thời gian dài.

Một ngày mây đen giăng đầy, tâm trạng của nhị sư huynh suốt ngày hôm đó có vẻ bồn chồn, đứng ngồi không yên, vội vã dạy ta xong thì lập tức biến mất. Ta hiểu kỳ đi theo hắn, và nghe thấy hắn đang nói chuyện với Lạc Sa ở bên vách núi.

“Ta thích muội từ rất lâu rồi, Lạc Sa... Ta có thể làm bất cứ điều gì vì muội.” Nhị sư huynh đột nhiên ôm chặt lấy Lạc Sa, vội vàng thổ lộ hết lòng si mê của hắn.

Lúc đầu, Lạc Sa còn cố sức giãy giụa, nhưng không biết vì sao nàng ta lại không cự tuyệt nữa, tựa vào lòng nhị sư huynh, nhỏ giọng nói: “Vậy huynh có thể chứng minh không?”

“Có thể, muội muốn ta chứng minh như thế nào?” Nhị sư huynh vừa nghe thấy vậy liền mừng rỡ đến phát điên.

“Huynh đi nói với đại sư huynh rằng huynh yêu muội, có thể làm tất cả vì muội.”

Ta không biết cơn kích động từ đâu đến, đột nhiên xông ra. “Người biết rõ đại sư huynh thích người, sự thăm dò này có ý nghĩa gì không?”

Nhị sư huynh nhìn sắc mặt trắng bệch của Lạc Sa, vội vàng kéo ta ra. “Mị, chuyện không liên quan đến người, mau đi về luyện công đi.”

“Huynh biết rõ nàng ta là người trong lòng của đại sư huynh mà còn lén lút gặp riêng nàng ta? Trong lòng huynh còn có tình đồng môn hay không?”

Nhị sư huynh nghe ta nói vậy thì mặt mày biến sắc, giận dữ nói: “Chuyện này liên quan gì đến người, mau cút đi!”

Ta cũng không kiềm chế được cơn phần nộ trong lòng, tung một chưởng về phía hắn. Ta cũng biết mình vốn không phải đối thủ của hắn, nhưng ta không quan tâm, trong đầu ta chỉ hiện lên vẻ mặt của Minh Hồn khi nhìn thấy cảnh tượng này. Thậm chí ta còn không kịp nghĩ vì sao ta lại làm điều này vì một người mà ta từng rất hận.

Kết quả đúng như dự liệu, chẳng được mấy chiêu, nhị sư huynh đã một chưởng đánh trúng ngực ta. Một sức mạnh ghê gớm đánh bật ta bay ra ngoài, đập vào một tảng đá lớn, máu không ngừng chảy ra ở cánh tay. Nhị sư huynh liền nhân cơ hội này kéo Lạc Sa rời đi.

Khi về đến Thái Ất quán, đúng lúc ta đụng phải Hồn đang cúi đầu đi ra. Ta xóa sạch máu trên cánh tay, chỉnh lại ống tay áo để giấu vết thương, sau đó vênh mặt đi qua người y. Lần này y lại không thần nhiên như những lần trước nữa, gọi ta: “Mị, người làm sao mà cả người dính máu thế kia? Đã xảy ra chuyện gì?”

Ta không muốn kể tất cả những chuyện ta đã nhìn thấy, khiến y phải thương tâm vì một nữ nhân không xứng đáng nên không trả lời mà cứ thế bước về phía trước.

“Người đứng lại!” Đây là lần đầu tiên ta nghe thấy y nói lớn như vậy, tháng năm thắm thoát trôi qua khiến giọng nói của y dần dần có khí phách của nam nhân.

“Người nói rõ ràng cho ta, rốt cuộc là có chuyện gì?”

Y thấy ta vẫn có vẻ không thèm để ý thì kéo cánh tay bị thương của ta, ngón tay y ấn vào vết thương của ta. Sau đó y kinh ngạc nhìn máu chảy ra từ đầu ngón tay còn mảnh khảnh của mình.

“Người bị thương sao?” Y vội vàng kéo ống tay áo của ta lên, nhìn cánh tay bết máu, từ nơi đấy mắt hiện lên vẻ đau lòng, giọng nói cũng dịu hơn. “Là ai đã đánh người bị thương? Nói cho ta biết, cho dù là ai, ta tuyệt đối sẽ không để người bị thương vô ích.”

Lời của y khiến lòng ta chua xót, tất cả nỗi oán hận tích tụ xưa nay đều biến mất trong khoảnh khắc này. Thực ra giọng nói của y không khó nghe chút nào, trầm thấp nhưng cũng rất thu hút, dung nhan lại xinh đẹp, khi còn nhỏ thì giống nữ nhân, còn bây giờ lại có vẻ hòa nhã, thanh cao.

Từ đầu đến cuối, y chưa từng làm sai điều gì, ngược lại luôn kiên trì dạy bảo ta, rất nhiều lần còn thử lấy lòng ta. Là ta cự tuyệt sự quan tâm của y, cố chấp đem nỗi đau vô cớ trong trái tim mình gán tội cho y.

Trong lòng đấu tranh rất lâu, ta mới ngắc ngứ nói: “Không có.”

Y cười, rõ ràng ta nhìn thấy trong mắt y có sự phấn khởi khó mà kiềm chế được. Mặc dù ta không biết vì sao y lại phấn khởi như thế, nhưng ta biết trong lòng y, ta vô cùng quan trọng.

Vết thương vừa khỏi, ta lại lập tức đi tìm Lạc Sa. Ta muốn thử thuyết phục nàng ta, để nàng ta hiểu được rằng tình cảm không cần có sự thăm dò vô nghĩa đó.

Nhưng nàng ta lại giả vờ châm chọc, khiêu khích: “Chuyện của ta thì liên quan gì đến người? Không phải người cũng thích ta đấy chứ?”

Ta sững sờ, kéo áo nàng ta rồi gầm lên: “Cho dù thế nào, nếu người làm đại sư huynh bị tổn thương, ta nhất định sẽ không bỏ qua cho người.”

Không ngờ nàng ta giãy giụa một hồi, y phục mỏng như cánh ve liền bị xé rách, để lộ ra một mảng da thịt trắng nõn. Ta đỡ đầu nhìn dáng vẻ thướt tha có thể làm bất cứ nam nhân nào cũng phải đỏ mặt của nàng ta, không biết phải làm thế nào mới phải.

Tiếng kêu gào khóc lóc của nàng ta khiến Hồn chú ý. Đó là lần đầu tiên ta thấy y trợn mắt nhìn mình, giống như nhìn một đứa trẻ không biết điều. Y không nói gì cả, sau khi tung một chưởng lên mặt ta thì lập tức ôm Lạc Sa rời đi. Bàn tay đang đặt trên vai Lạc Sa của y còn dính một chút máu từ khóe miệng ta.

Giữa trời đất dường như chỉ còn một mình ta ngây ngốc đứng đó. Tất cả mọi việc ta làm đều là vì y. Bắt đầu từ năm mười bốn tuổi, trong thế giới của ta chỉ có một mình y, mặc dù y đã hủy hoại mộng tưởng của ta, người ta ghét chính là y, đau lòng là y, yêu cũng là y. Ta không mong có được y, chỉ mong y đừng bị thương, đừng bị ai bắt nạt, nhưng thứ ta nhận được lại là một chưởng cắt đứt một chút tình nghĩa giữa bọn ta.

Từ đó về sau, mỗi lần gặp Hồn, ngay cả việc hành lễ cơ bản trước đây cũng bị lược bỏ. Ta cứ thế vênh mặt đi qua, hoàn toàn coi thường sự tồn tại của y. Lúc đầu, y còn chủ động nói chuyện với ta, dần dần số lần chào hỏi cũng ngày càng giảm. Mỗi khi gặp nhau, ánh mắt y chỉ hơi quét qua người ta rồi không nói tiếng nào mà biến mất.

Ta không có bất cứ hy vọng nào đối với y. Y vĩnh viễn không thể thuộc về ta. Y là linh hồn sáng rực rỡ, còn ta là mị ảnh của đêm đen...

Ta chỉ muốn nhìn y từ trong bóng tối, nhìn y và Lạc Sa nói cười vui vẻ dưới ánh mặt trời rực rỡ, cảnh tượng đó đẹp như họa như thơ. Đáng tiếc là chút hy vọng hèn mọn này của ta cũng bị y vô tình đẩy xuống vực sâu tăm tối...

Hôm ấy, ta đang luyện công thì một người vẫn luôn bình tĩnh tự tại như Minh Hồn đột nhiên xông vào như một kẻ điên, kéo áo ta rồi gầm lên: “Có phải người giết Lạc Sa không?”

Đó là lần đầu tiên y to tiếng với ta, chắc hẳn là vì nữ nhân đã phụ y. Khoảnh khắc đó, trái tim ta như bị xé nát trong cơn phẫn nộ. Tình nghĩa sư huynh sư đệ năm trăm năm giữa bọn ta, vậy mà giờ đây trong mắt y, ta chỉ là một kẻ giết người tàn bạo. Đương nhiên, sau đó ta cũng hiểu, thực ra năm trăm năm nay, ta có để ý gì tới y đâu, sao có thể nói đến tình nghĩa gì chứ. Nhưng lúc đó, ta không thể nghĩ nhiều như thế được.

“Nàng ta đáng phải chết từ lâu rồi.”

“Nói vậy nghĩa là người đã giết nàng ta?”

Nếu có cơ hội, nhất định ta sẽ làm như vậy.

“Phải.”

Ta đã chuẩn bị chịu đựng việc y sẽ hận ta, sẽ phát tiết cơn thịnh nộ lên ta, nhưng ta ngàn lần không ngờ y lại nói với ta bằng giọng lạnh lùng nhất: “Đi, lập tức rời khỏi Linh Sơn.”

Ta biết, tình nghĩa sư huynh sư đệ năm trăm năm của bọn ta không là gì so với một nữ nhân. Ta không nói gì, cứ thế lặng lẽ rời khỏi Linh Sơn. Trước đây, ta quyết tâm ở lại Linh Sơn vì có y, và y hy vọng ta sẽ ở lại. Hôm nay, y đã muốn ta đi thì Linh Sơn này không còn ý nghĩa gì với ta nữa.

Vào ma vực, ta hóa thân thành ma quỷ, vất vả tu hành năm trăm năm, chỉ vì một người không nên yêu mà tất cả bị hủy hoại. Nhưng ta vẫn để lại linh hồn mình ở nơi ấy, để lại cho y.

Năm trăm năm nay, chỉ có duy nhất một ngày ta cảm thấy vui vẻ, đó là lần ta đi làm nhiệm vụ trở về.

Vừa vào đến ma vực, ta liền nhìn thấy một cái bóng màu trắng đang đứng ở trước cửa. Ma vực tối tăm ảm đạm được chiếu sáng bởi vẻ rực rỡ của sắc trắng nơi y. Ta cho rằng mình bị ảo giác, nhưng ngay sau đó lại nghe thấy y cười, nói với ta: “Minh Hồn, Hữu hộ pháp của ma vực.”

Trái tim ta như ngừng đập, sự tăm tối trong ta được y chiếu sáng, linh hồn đã mất của ta lại được y làm cho thức tỉnh. Ta tự nói với mình: Ta không được im lặng nữa, ta phải nói gì đó với y, phải quý trọng lần gặp gỡ không dễ gì có được này.

“Dạ Mị, Tả hộ pháp của ma vực.” Cuối cùng ta cũng nói ra được.

Ý cười từ môi y lan ra cả khuôn mặt. Ta hiếm khi nhìn thấy y cười vui vẻ như thế này, khiến ta cũng không kìm được mà nở nụ cười. May mà gương mặt ta đã được che đi, nếu không sẽ khiến y nhìn thấy nụ cười bên khóe môi ta.

Ta vẫn muốn nói chuyện gì đó, nhưng nhất thời lại chẳng biết phải nói gì.

Y cũng đang định nói gì đó thì có một nữ tử xinh đẹp đi đến, cầm lấy tay y, nở nụ cười kiều diễm: “Chẳng phải đã nói sẽ ở cùng ta sao? Ta đợi chàng mấy canh giờ rồi...”

“Xin lỗi, ta nhất thời quên mất.” Y dịu dàng dỗ dành nàng ta, giống như năm đó che chở cho Lạc Sa.

Ý cười bên khóe môi ta cứng đờ. “Xem ra, người đã quên được Lạc Sa rồi.”

Thì ra, y có thể dễ dàng quên đi nữ nhân mình đã từng yêu sâu sắc. Còn ta lại ngu ngốc giúp y tranh đoạt với nhị sư huynh, cuối cùng đi đến kết cục phải làm yêu ma. Đúng là nhục cười! Vậy mà ta lại cho rằng ta và y giống nhau, yêu một người, cho dù người đó là nam hay nữ thì cũng sẽ vĩnh viễn không thay đổi.

Y nở nụ cười có chút áy náy. “Yêu một người cũng cần biết buông tay, si mê một cách ngốc nghếch chỉ khiến mình bị giày vò.”

Ta nhìn nữ nhân đó, phảng phất như nàng ta chính là Lạc Sa.

Bàn tay bóng tối của ta bóp chặt cổ họng nàng ta, ta muốn nàng ta phải chết!

Đúng như dự liệu của ta, y đã ra tay, năm trăm năm làm đồng môn, lần đầu tiên y ra tay chỉ vì một nữ nhân mà thôi. Từ sau lần đó, bọn ta đã tranh cãi vì rất nhiều chuyện, đã đánh nhau vì rất nhiều chuyện. Ta chịu mở miệng nói chuyện với y, còn y lại không thể dùng vẻ mặt ôn hòa để nói chuyện với ta.

Y đối với ta chỉ có sự khinh thường, còn ta đối với y chỉ có sự thất vọng!

15. Chương 14: Ngoại Truyện 2 : Kính Nguyệt Trần

Tuế Tinh Chân Quân Thanh Ngưng đứng rong hàng ngũ thần tiên, từ phương Đông mọc lên một ngôi sao Mai sáng nhất, thiên đình trăm nghìn năm trầm lặng đột nhiên có sinh khí trở lại như có một cơn gió nhẹ thổi sức sống dạt dào vào thiên giới, giống như mùa xuân ấm áp hoa nở.

Ngọc Đế và Vương Mẫu nghìn năm chưa từng thấy nụ cười, giờ bỗng nhiên nổi hứng tổ chức hội bàn đào, mang đào tiên đã tăng công lực ra cùng hưởng thụ với chúng thần tiên. Tiên ông tuổi già sức yếu Thái Bạch Kim Tinh mang bàn cờ đã nghìn năm không động đến ra, ngày ngày nghiên cứu nghệ thuật đánh cờ ở điện Thái Bạch.

Cũng vì thiên giới cuối cùng lại có một vị thần tiên anh tuấn phi phàm hơn cả Ngọc Thanh Chân Vương xưa kia nên tiên nữ các nơi hưng phấn vô cùng. Duy chỉ có cung Quảng Hàn vẫn tuyết đọng vạn năm không thay đổi, thậm chí còn ngày càng giá lạnh.

Trong bầu không khí hài hòa trên thiên đình, Thanh Ngưng lại có vẻ lạc lõng, cô đơn, thường một mình dạo bước trong cảnh tiên sương khói mịt mờ, tiên khí toàn thân của y vẫn không xua tan được sự cô độc trong lòng.

“Một người đánh cờ nhàm chán quá, không biết Tuế Tinh Chân Quân có hứng thú đánh với lão tử một ván cờ không?” Thái Bạch Kim Tinh gọi y.

Thanh Ngưng nghe thấy tiếng gọi thì quay đầu, khẽ nhướn mày, nói: “Được.”

Ván cờ thứ nhất, họ chơi rất hài hòa, không “tàn sát” hay đối chọi gay gắt, vậy mà Thanh Ngưng thua thê thảm. Thái Bạch Kim Tinh mỉm cười vuốt vuốt cằm râu. “Ta thấy ngài không tập trung lắm, có chuyện gì phải không?”

Thanh Ngưng chần chờ một lát rồi nói: “Mấy ngày trước, Ngọc Đế triệu kiến ta, hy vọng ta có thể giúp ông ấy lấy lại bảo vật đã bị thất lạc từ lâu của thiên đình...”

“Kính nguyệt trần?”

Thanh Ngưng thản nhiên gật đầu. “Đúng vậy, chính là kính nguyệt trần. Xem ra mọi chuyện trong tam giới quả nhiên không giấu được Thái Bạch Tinh Quân.”

“Ha ha, bảo vật của thiên giới bị thất lạc vốn không nhiều, có thể khiến Ngọc Đế luôn canh cánh trong lòng thì chỉ có kính nguyệt trần.”

Vật có thể khiến Ngọc Đế lo lắng đương nhiên không tầm thường. Khi Thanh Ngưng tu luyện trong núi đã từng nghe nói đến chiếc đèn này. Theo những gì mà y nghe được thì kính nguyệt trần vốn là vật của Ngọc Thanh Chân Vương, sau đó sơ ý để yêu giới lấy trộm mang đi mất. Với sức mạnh siêu phàm là có thể che kín bầu trời, tạo ra ma vực ở ranh giới giữa trời và đất, từ đó yêu giới thoát khỏi sự khống chế của thiên giới. Một nghìn năm nay, ma vực lớn mạnh chưa từng thấy, có nhiều phương diện còn có thể ganh đua cao thấp với thiên giới, khiến cho Ngọc Đế tôn quý trong tam giới càng nóng lòng muốn lấy lại kính nguyệt trần, để nắm quyền khống chế yêu giới. Tiếc rằng vô số thiên binh thiên tướng được Ngọc Đế phái xuống lấy kính nguyệt trần đều không thành công.

1. Kính nguyệt trần là chiếc đèn hình vàng trắng khuyết bằng thủy tinh.

“Nếu ngài thực sự lấy lại được kính nguyệt trần thì đó chính là điều tốt nhất ngài làm cho vạn vật chúng sinh trong tam giới.” Thái Bạch Kim Tinh cảm thán, nói.

“Ta cũng biết đây là việc làm tạo phúc cho chúng sinh, nhưng ngoài tin đồn không thể kiểm chứng đó ra thì ta không biết chút gì về ma vực.”

“Còn ta lại biết một chút. Ngài có từng nghe nói đến Ngọc Thanh Chân Vương không?”

Thanh Ngưng không có biểu cảm gì, mắt nhìn ra xung quanh rồi kìm thấp giọng, nói: “Ngài đang nói đến Ngọc Thanh Chân Vương bị Ngọc Đế dùng cực hình năm đó?”

“Chính là y.”

Ngọc Thanh Chân Vương Hy Hiền thì có lẽ không ai không biết, không ai không hiểu. Y là thần thoại bất hủ trong tam giới suốt một nghìn năm, là vị thần tiên có ánh hào quang vạn tượng của thiên giới. Vạn vật

đều bị che phủ trong ánh hào quang của y. Nhưng một nghìn năm trước, không biết vì có gì mà y đã phạm luật trời, bị Ngọc Đế dùng cực hình, nguyên thần biến mất trong tam giới.”

Vị thần duy nhất có thể giữ thế cân bằng với ma giới bị tiêu diệt, từ đó nhật nguyệt không còn sáng nữa, trời đất chìm trong mông lung, còn ma giới thì lại lớn mạnh hơn.

Các vị thần tiên trên thiên đình không ai nhắc đến Ngọc Thanh Chân Vương. Ở chốn phàm trần có rất nhiều người nghi ngờ, bấn khoăn chuyện này, nhưng vì không biết nguyên nhân và hậu quả nên tất cả cũng chỉ bàn tán mấy câu thế sự vô thường lúc trà dư tửu hậu mà thôi.

Hôm nay, Thái Bạch Kim Tinh đột nhiên nhắc đến y, nhất thời thu hút sự tò mò của Thanh Ngưng. “Ngọc Thanh Chân Vương là vị thần như thế nào? Vì sao lại phạm phải trọng tội?”

Thái Bạch Kim Tinh thở dài một hơi như có như không, ánh mắt dường như vượt qua không gian và thời gian, trở về một nghìn năm trước. “Y là vị thần tiên duy nhất trên thiên giới có máu thịt, có vui buồn, có tình nghĩa. Y không quen sự lạnh lùng của chúng thần tiên trên thiên giới, trách Ngọc Đế vô tình, chê chúng thần tiên không có nước mắt, còn bản thân y lại yêu phải một tiểu yêu. Vì yêu, y tình nguyện trở thành kẻ thù của thiên giới. Vì muốn bảo vệ cho nữ nhân mà y yêu, y biết rõ sẽ phải chịu sự trừng phạt tàn khốc nhất của thiên giới, dù bị nỗi đau khổ không thể chịu đựng được hành hạ đến mức nguyên thần và nguyên hình đều bị diệt, y vẫn dùng đạo hạnh mấy nghìn năm của mình để đổi lấy cơ hội sống cho con trai của mình... Trong luật trời, đây cũng là một sai lầm không thể tha thứ.”

Thanh Ngưng nhú chặt hai hàng lông mày, quân cờ trong tay bị nghiền nát thành bột mịn màu đen tự lúc nào, phiêu tán trong tiên cảnh đẹp đẽ. “... Thì ra trên thiên giới, đây cũng bị coi là sai lầm không thể tha thứ?”

“Nhưng y chưa từng hối hận.”

Thanh Ngưng nở nụ cười cay đắng. “Nhưng ta lại có chút hối hận.”

“Hả? Hối hận vì đã tu luyện thành tiên?”

Chủ đề này có chút nhạy cảm, Thanh Ngưng chuyển đề tài đúng lúc. “... Vì sao Tinh Quân lại nhắc đến Ngọc Thanh Chân Vương? Người ấy và ma vực có quan hệ gì sao?”

“Đương nhiên. Ma Vương đầu tiên của ma vực chính là hỏa kỳ lân, vật cưỡi của y. Còn Ma Vương hiện nay cũng có quan hệ không tầm thường với y.”

“Lẽ nào... là người con trai đã được sống lại của y?”

Thái Bạch Kim Tinh mỉm cười với vẻ vô cùng thần bí. “Đây là bí mật lớn nhất trong tam giới, không thể nói cho ai biết... Nhưng, nếu ngài có hứng thú với chuyện này thì có thể đích thân đi đến ma vực một chuyến, gặp vị Ma Vương vĩ đại nhất trong truyền thuyết, rồi nahan tiện hỏi y xem lúc nào thì có thể trả lại kính nguyệt trản cho thiên giới.”

“Đến ma vực? Ta nghe nói mấy nghìn năm nay, ngoài Ngọc Thanh Chân Vương ra thì những vị thần tiên khác chỉ vào mà không thấy đi ra.”

Thái Bạch Kim Tinh gật đầu. “Đúng là như vậy.”

“Tu vi của ta chỉ bằng một phần vạn Ngọc Thanh Chân Vương, thậm chí còn không bằng vị thần tiên cuối cùng bị kẹt ở ma vực.”

Thái Bạch Kim Tinh lại gật đầu. “Ừm, đúng là như vậy.”

“Vậy ngài vẫn muốn ta đi?”

“Cứ thử chút thì có ngại gì...” Thái Bạch Kim Tinh dừng một lát, cười nhẹ như mây bay gió thoảng, rồi nói: “Cùng lắm thì vĩnh viễn ở lại ma vực...”

“...”

Phía sau là ánh tích dương màu đỏ, phía trước là ranh giới giữa trời và đất bị một màn sương màu đen che phủ.

Cửa vào ma vực đã ở gần trong gang tấc.

Nếu Ngọc Đế đã lệnh cho y phải đi lấy kính nguyệt trần, nếu kính nguyệt trần ở ma vực, nếu y có lòng muốn gặp vị Ma Vương vĩ đại nhất từ trước đến nay, nếu chúng sinh trong tam giới đều đang chờ đợi y cứu giúp, thì lựa chọn duy nhất của y chính là đi vào ma vực.

Là sống hay chết, chỉ có thể nghe theo ý trời thôi.

Thanh Ngưng vốn cho rằng ma vực là địa ngục nhân gian bị bao phủ bởi bóng tối, nhưng y không ngờ vừa bước chân vào, một thảm cỏ xanh biếc đập vào tầm mắt y. Mặc dù bị màn sương màu đen bao phủ khiến không gian trở nên mờ ảo, nhưng mùi hương của cỏ xanh vẫn thấm vào gan ruột. Giữa bãi cỏ xanh dập dờn lay động, những chú thỏ đã ăn no nê, đàn dê thì thông dong tản bộ, Thú vị nhất là có một bạch hồ rất đẹp đang bị đàn gà rượt đuổi. Bộ lông màu trắng tuyết óng ánh của nó trông tuyệt đẹp, khiến người ta không kìm được muốn chạm vào.

Thanh Ngưng nhìn về phía sau theo bản năng, nếu nơi này không có quá nhiều ma khí thì có lẽ y đã cho rằng mình không phải đi vào ma vực mà là đi vào thế giới cực lạc.

Bạch hồ nhìn thấy y, trong khoảnh khắc không để ý đã đâm thẳng vào con dê đầu đàn ở ngay trước mặt. Một tiếng kêu thảm thiết vang lên, nó bị đâm mạnh đến mức bay xa một đoạn. Con thỏ cười đến mức nghẹn cả cổ, con dê bị đâm nghiêng đầu nhìn nó, vẻ mặt rất vô tội.

Bạch hồ đập chân đập tay cố gắng đứng dậy, vừa xoa trán vừa hóa thành một nữ tử áo trắng. Dung nhan thuần khiết, đẹp tuyệt trần, lại không có một chút yêu khí nào.

Nếu không tận mắt nhìn thấy bà từ một con bạch hồ biến thành thì chắc chắn y sẽ cho rằng bà là tiên nữ đi lạc ở ma vực.

Đàn gà đuổi theo bà cũng biến thành người. Ai nấy đều có dáng người khỏe mạnh, nhìn y phục thì có lẽ bọn họ là hộ vệ. “Vương hậu, người không sao chứ?”

Hồ yêu vốn không để ý tới bọn họ, ánh mắt quét qua ống tay áo lúc ẩn lúc hiện của Thanh Ngưng, cười híp mắt. “Thần tiên ư?”

Y gật đầu, rồi nghiêm túc quan sát kỹ vị “Vương hậu” ở trước mắt. Quả thực là nụ cười của bà khuynh thành khuynh quốc, chẳng trách có tin đồn rằng Vương của ma giới vô cùng sủng ái bà. Bà thích lên đỉnh Hoa Sơn ngắm mặt trời lặn, Vương liền chuyển cả Hoa Sơn cùng từng cái cây ngọn cỏ về ma vực.

Mặc dù bà không có con, nhưng ở ma giới chỉ có một vương hậu là bà nên không ai dám dị nghị.

Dường như bà cực kỳ hứng thú với thân phận của y, bước nhanh hai bước đến trước mặt y. Vì bước vội nên hơi thở có chút dồn dập, đôi mắt vốn sáng ngời bỗng ngấn lệ. “Người là...”

“Tại hạ là Tuế Tinh Chân Quân của thiên giới, Thanh Ngưng.”

“Thanh Ngưng...” Bà nhắc lại cái tên này, giọng nói có chút hoảng hốt. “Thanh - Ngưng.”

Báo cáo lai lịch xong, Thanh Ngưng liền nói rõ lý do đến đây. “Lần này, tại hạ mạo muội đến ma vực cũng không có ý gì khác, chỉ muốn cầu kiến Vương của ma vực, không biết...”

Y còn chưa nói xong thì hồ yêu đã quay người ra lệnh cho thị vệ ở bên cạnh: “Tới động Thiên Yêu bẩm báo Vương rằng có Tuế Tinh Chân Quân Thanh Ngưng đến.”

Đám thị vệ nhìn nhau vẻ khó xử. “Nhưng Vương đang bàn chuyện quan trọng với động chủ động Thiên Yêu, ra lệnh cho chúng thần không được làm phiền.”

“Cứ đi đi, chàng sẽ không trách tội các người đâu.”

“... Vâng.”

Trước khi đến ma vực, Thanh Ngưng không chỉ một lần tưởng tượng ra dáng vẻ của Ma Vương, ngài ta sẽ lạnh lùng tàn khốc hay sẽ tỏa ra ác khí bức người?

Trên thánh điện, nam nhân với y phục màu trắng đang chậm rãi bước về phía bảo tọa của Ma Vương. Thanh Ngưng dường như không dám tin nam nhân thanh khiết như nước suối kia lại là Vương của ma giới trong truyền thuyết. Nhưng động chủ của động Thiên Yêu đang cung kính hành lễ ở bên dưới chứng tỏ rằng đây là sự thật không thể chối cãi.

Ma Vương ngồi xuống, người tựa vào lưng ghế hơi nghiêng về phía trước, chăm chú quan sát Thanh Ngưng. Sương mù xung quanh khiến y không nhìn rõ dung mạo của ngài ta, nhưng y vẫn có thể cảm nhận rõ sự tôn quý, nho nhã của ngài ta vốn không thể thuộc về bóng tối, không thuộc về trần thế.

Không biết vì sao, khí thế đó khiến Thanh Ngưng có một cảm giác cực kỳ quen thuộc, dường như đã từng gặp ở đâu đó.

Trong thánh điện trống trải, sự trầm mặc diễn ra hồi lâu, sau đó mới vang lên tiếng ho khẽ của Ma Vương. “Mời ngồi!”

Giọng nói của y giống như thanh điệu của đàn cổ, nhẹ mà không lạnh nhạt. Đó là giọng nói mà thần tiên quen dùng.

Thần tiên? Thanh Ngưng cả kinh, đột nhiên nghĩ đến bức tượng Ngọc Thanh Chân Vương mà y đã nhìn thấy trong một ngôi miếu bị bỏ hoang từ rất lâu. Ngũ quan của bức tượng mặc dù đã mờ đi theo năm tháng nhưng bức tượng vẫn ở nơi cao cao tại thượng khiến người ta phải ngưỡng vọng, vẻ độc nhất vô nhị đó giống như vị Ma Vương đang ở trước mặt y đây.

Lẽ nào Vương của ma giới chính là Ngọc Thanh Chân Vương bị giết năm đó? Chẳng trách Thái Bạch Kim Tinh lại cố ý nhắc đến Ngọc Thanh Chân Vương với y...

Y cũng không quá kinh ngạc, chỉ là đột nhiên muốn biết, rốt cuộc Ma Vương đã trải qua chuyện gì mà từ một vị thần tiên được người đời ngưỡng vọng lại đi đến kết cục xuống hạ giới làm yêu ma.

Che giấu cảm xúc trong lòng, Thanh Ngưng khẽ hành lễ. “Tại hạ là Tuế Tinh Chân Quân Thanh Ngưng, lần này phụng mệnh của Ngọc Đế và Vương Mẫu đến ma giới, nếu có điều gì mạo phạm đến Ngọc Thanh...” Nghĩ đến việc Ngọc Thanh Chân Vương đã bị giết, không còn là chân vương nữa, Thanh Ngưng liền thay đổi cách xưng hô: “... Điện hạ, xin hãy thứ lỗi!”

“Không sao.” Ma Vương trầm ngâm một lát, vẻ mặt cũng không có gì thay đổi vì cách xưng hô của y. “Không biết Ngọc Đế và Vương Mẫu có lời gì nhờ người chuyển đến ta hay không?”

“Ngọc Đế nhờ hạ thần nói lại rằng, ngày nay chốn phàm trần đã yên ổn, chủ nhân tương lai của thiên giới đã tu được chân thân, thời cơ đã đến, cũng đã đến lúc kính nguyệt trần phải trở về điện Hy Hiền rồi.”

Thanh Ngưng chỉ chuyển lời của Ngọc Đế, chưa từng nghĩ ma giới sẽ trả lại kính nguyệt trần. Thậm chí y còn chuẩn bị tâm lý đợi Ma Vương phản bác, nhưng không ngờ một câu nói của Ma Vương lại khiến y vô cùng kinh ngạc. “Được thôi, nếu người đã đến đây thì ta nhất định sẽ thực hiện lời hứa, trả kính nguyệt trần về thiên giới.”

Thanh Ngưng còn chưa kịp nói gì thì đã nghe Ma Vương nói tiếp: “Nhưng ta có một điều kiện, người phải ở lại ma vực một thời gian rồi mới có thể mang kính nguyệt trần rời đi.”

“Được! Chắc chắn là thế rồi!”

4

Thời gian ở bên nhau dù có dài thế nào đi chăng nữa thì cũng sẽ trở nên ngắn ngủi vì cảm giác sắp lỵ biệt.

Đêm trước khi Thanh Ngưng phải rời đi, Hy Hiền nhẹ nhàng khoác tấm áo ngoài lên vai Tiểu Vân, rồi ôm cả người lẫn áo vào lòng. “Thế là hết một trăm ngày rồi, đã đến lúc nó phải đi rồi.”

“Chàng giữ con lại thêm mấy ngày có được không? Ba ngày thôi cũng được.” Tiểu Vân thấp giọng cầu xin. “Những chuyện thiếp muốn làm cùng con còn chưa hết, thiếp còn chưa dẫn con lên đỉnh núi ngắm mặt trời lặn.”

“Những chuyện mà nàng muốn làm cùng nó, dù nàng làm trong một trăm năm nữa cũng chưa xong được.”

“Vậy thì để con ở lại một ngày thôi cũng được, thiếp đã đồng ý với con rằng sẽ kể cho con nghe câu chuyện giữa thiếp và chàng, con thực sự rất muốn biết.”

“Tiểu Vân!” Hy Hiên ôm chặt lấy cơ thể đã cứng đờ vì quá căng thẳng và sốt ruột của nàng. “Hay là thôi đừng nói với nó nữa.”

“Vì sao?”

“Nếu nó biết chuyện giữa chúng ta, biết nàng và ta từng có một đứa con trai, có thể nó sẽ đoán ra thân phận của mình... Đến lúc đó, làm sao nó có thể yên tâm mang kính nguyệt trần đi? Làm sao nó có thể yên tâm làm những việc mà nó phải làm ở trên thiên giới?”

Hy Hiên ngẩng đầu, nhìn lên không gian u tối của ma vực.

Qua ngày mai, nơi này sẽ là một vùng ánh sáng. Y đã đợi ngày này rất lâu, rất lâu rồi!

“Tiểu Vân, nàng yên tâm, trên thiên giới có Ngọc Đế, Vương Mẫu, còn có Thái Bạch Kim Tinh, dù xảy ra chuyện gì thì họ cũng sẽ bảo vệ cho Thanh Ngưng...”

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ho-ly-biet-yeu>